VIAȚA COMPLICATĂ A LUI OONA LOCKHART

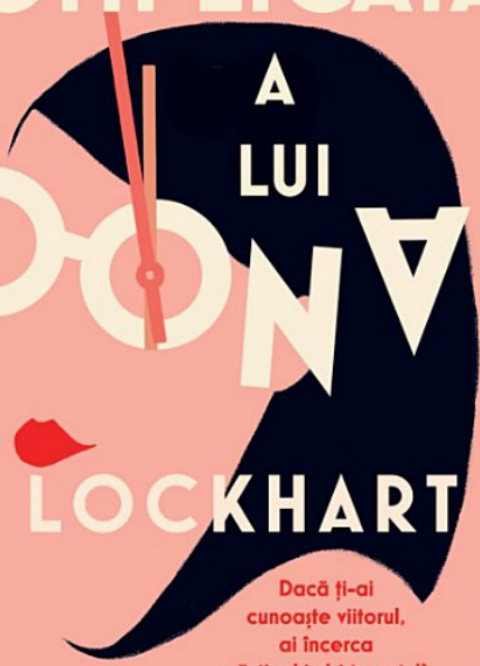

DAMEN TANGO

Dacă ți-ai cunoaște viitorul, ai încerca să-ți schimbi trecutul?

MARGARITA MONTIMORE

NEMIRA

DAMEN TANGO

romane cu dragoste

MARGARITA MONTIMORE este autoarea romanelor Asleep from Day și Oona Out of Order (2020; Viața complicată a lui Oona Lockhart, Nemira, 2022). După ce a studiat scrierea creativă la Emerson College, a lucrat mai bine de un deceniu în domeniul editorial și în companii de social media, înainte să se hotărască să se dedice scrisului. Născută în Ucraina sovietică și crescută în cartierul newyorkez Brooklyn, locuiește, în prezent, în New Jersey, împreună cu soțul său și cu câinele lor.

DAMEN TANGO

MARGARITA MONTIMORE

VIAȚA COMPLICATĂ A LUI OONA LOCKHART

Traducere din limba engleză de
ADRIANA VOICU

NEMIRA

Redactor-șef: Alina Sârbu
Designul copertei: Anna MORRISON
Caligrafia titlului și prelucrarea copertei: Raluca ILIE
Prepress: Alexandru CSUKOR
Redactor: Andreea IANCU
Tehnoredactor: Antonela IVAN
Lector: Elena-Anca Coman

Margarita Montimore
OONA OUT OF ORDER
Copyright © 2020 by Margarita Montimore
Copyright © Nemira, 2023, pentru prezenta ediție în limba română
DAMEN TANGO este o colecție a Editurii **NEMIRA**.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1506-9

CUPRINS

Prolog
PARTEA ÎNTÂI „The Party's Over“ 1982: 18/18
PARTEA A DOUA „Under ice“ 2015: 51/19
PARTEA A TREIA „Let's go crazy“ 1991: 27/20
PARTEA A PATRA „Some Kind of Stranger“ 2004: 40/21
PARTEA A CINCEA „Here Comes Your Man“ 2003: 39/22
PARTEA A ȘASEA „On Some Faraway Beach“ 1995: 31/23
PARTEA A ȘAPTEA „More Than This“ 1999: 35/24
PARTEA A OPTA „Wish You Were Here“ 2017: 53/25
PARTEA A NOUA „All Tomorrow's Parties“ 1983: 19/26
Mulțumiri

Mamei mele, Olla Vaisman, care m-a încurajat să visez cu ardoare și m-a lăsat să citesc, în loc să mă pună la treburi.

Soțului meu, Terry Montimore, care m-a încurajat să scriu cu ardoare și mi-a dat timp și spațiu pentru asta.
(Și scuze pentru toate cărțile acaparate și pentru dezordinea din casă!)

„Timpul le vindecă pe toate. Dar dacă tocmai timpul este boala?“
Wim Wenders și Peter Handke, *Der Himmel über Berlin/Cerul deasupra Berlinului*

Prolog

Oona încetase de ani buni să mai aibă încredere în oglindă. La urma urmei, ea nu spunea decât o fărâmă din poveste.

„Asta nu sunt eu. Eu nu sunt femeia asta."

Da, oglinda arăta trecerea timpului, dar punea în umbră adevărata călătorie făcută de inima ei. Fața plină de riduri, kilogramele în plus, părul vopsit pentru a ascunde firele cărunte... În fiecare an corpul era al ei, dar mintea nu era în armonie cu înfățișarea. Se străduia mereu să recupereze, încerca să rearanjeze fragmentele învălmășite ale vieții ei complicate.

Nu era vina nimănui că dăduse nas în nas cu viitorul prea devreme. Ar fi trebuit să mai treacă zeci de ani până să poarte această rochie de înmormântare.

Oona și-a trecut lanțul colierului printre degete și rotițele de aur din mecanismul pandantivului au scânteiat în lumina soarelui.

La început, anii pierduți erau un chin, pierderea bruscă, de nesuportat. Și când i se înapoia timpul răpit, acesta era de fiecare dată rearanjat. Mereu i se lua altceva. Sau altcineva. Dar viața avea un sistem al ei de contrabalansare, iar perioadele rele erau temperate de întâmplări norocoase. Chiar și în această zi apăsătoare, delicii ascunse așteptau să compenseze suferința. Trebuia doar să aibă răbdare, să rămână deschisă.

Pentru Oona, pendulul putea oscila în orice direcție; anul viitor, fața din oglindă ar putea fi mai bătrână sau mai tânără. Era versiunea cea mai apropiată a nemuririi pe care și-o putea imagina, o ruletă existențială, deși roata avea să înceteze, în cele din urmă, să se mai învârtă.

„Am să-i văd din nou pe toți. În cele din urmă. Și am să-i pierd pe toți. Din nou."

Încerca să accepte verdictul actual al oglinzii, să se privească așa cum era aici și acum. Să *fie* aici, acum. Dar astăzi, când pierderea suferită era îngrozitoare și amenința să o înghită cu totul, și-a îngăduit să evadeze din acest moment și să deruleze filmul înapoi, la o secvență mai luminoasă. Rochia ei ștearsă a fost înlocuită de una cu paiete. Dormitorul ei a devenit un subsol îmbrăcat în oglinzi. O încăpere inundată de muzică, de culoare și lumină. O dragoste ca o supernovă. O petrecere fără pereche.

„Încă pot îndrepta lucrurile."

Într-o bună zi avea să reînnoade firul și să se întoarcă la petrecerea aceea. Nu va fi o a doua șansă, doar o continuare a ceva întrerupt. Nu se știe când se va întâmpla.

Într-o bună zi.

— Ești gata?

PARTEA ÎNTÂI

„The Party's Over"[1]

1982: 18/18

1

Petrecerea se derula parcă după un scenariu de film: pahare din plastic și sticle de bere se înclinau într-un ritm sincopat; grupuri de oaspeți clătinau din cap și dansau pe o coloană sonoră new wave, ca și când podeaua ar fi fost o trambulină uriașă, o panglică formată din râsete amețite de băutură, care flutura dintr-un capăt în celălalt al camerei. Poate că era doar un subsol din Brooklyn, cu pereții îmbrăcați în oglinzi și mochetă cafenie, dar în seara aceea pentru ei era Studio 54, era Palladium, era Danceteria. Un grup de numai cincizeci de persoane (dar producând zgomotul și având energia câtorva sute, majoritatea studenți aflați în vacanța de iarnă) venite să sărbătorească revelionul și aniversarea vârstei de nouăsprezece ani a lui Oona Lockhart. Și care își făcuseră apariția în stil mare: piele și volane, paiete și plasă, țesăturile modeste lepădate în favoarea unora care luceau, sclipeau, explodau în culori țipătoare. Ținutele cochetau cu moda glam, goth, new wave și punk, chiar dacă cei care le purtau refuzau să fie etichetați ca aparținând unui singur curent.

În colț, Oona stătea în genunchi lângă combina stereo, căutând într-o ladă de discuri. S-a oprit să-și verifice ceasul, un cadou de aniversare de la iubitul ei, Dale. Nu avea secundar, dând astfel iluzia că timpul se mișcă încet, chiar oprindu-se la răstimpuri. O singură linie diagonală neagră tăia în două fața argintie punctată cu mici stele negre: 21.15. În mai puțin de trei ore vor intra în anul 1983 și ea va fi cu un an mai în vârstă.

S-a ridicat cu un disc în fiecare mână, în timp ce spre ea s-a îndreptat Dale, înalt și cu ochii umbriți de pleoapele grele, care-i puneau în evidență tenul auriu moștenit de la mama lui braziliancă, părul inelat pieptănat spre spate și dat cu gel la tâmple. Văzându-l, a început să respire precipitat.

— Bună, frumoaso. Ce ai acolo? a întrebat el, arătând spre discuri.

— Nu mă pot hotărî pe care să-l pun în continuare. Yaz sau Talk Talk?

Cu umerii încordați, ridica și cobora discurile de parcă le-ar fi cântărit.

— N-am văzut niciodată pe cineva să ia așa în serios alegerea unui disc. E de-a dreptul adorabil.
A sărutat-o scurt pe obraz.
— Ce-ar fi să fac eu pe DJ-ul mai departe și tu să te duci să dansezi? O să le pun pe amândouă.
L-a lăsat să-i ia discurile, dar umerii i-au rămas încordați.
— Bine. Trebuie doar să mai aduc de sus niște șervețele și gheață.
— Mă ocup eu și de asta. Singura ta treabă este să te bucuri de petrecere.
I-a făcut cu ochiul, dezminţind tonul sever.
Dintr-odată, la etajul de deasupra s-a auzit o bufnitură îndesată, urmată de zgomot de sticlă spartă.
Toți s-au oprit din dans și s-au uitat spre tavan. Era oare un intrus zgomotos? Ceva aruncat pe fereastră? Oona și Dale s-au repezit la baza scărilor.
— Stai aici, mă duc eu să văd ce este, i-a poruncit Dale.
— Vin și eu cu tine.
A spus-o cu o fermitate forțată, invadată de senzația glacială că se prăbușește. „Doamne, să nu se întâmple din nou!"
Dale s-a oprit pe scări, întorcându-se spre ea.
— Sunt sigur că nu e nimic. Dar dacă asta te face să te simți mai bine, o să-l caut pe Corey, să controlăm împreună.
— L-am găsit, a zis Oona arătând peste umărul lui.
Sus, în capul scărilor, silueta slăbănoagă al lui Corey era îndoită de spaimă; țepii negri ai pieptănăturii lui inspirate de cununa Statuii Libertății îi aruncau pe față umbre geometrice.
— Frate, îmi pare tare rău. Le arătam câteva mișcări de dans fetelor ăstora și m-am împiedicat de covor. Am căzut peste măsuța ta de cafea și... s-a spart. N-a pățit nimeni nimic, sunt eu idiot. Curăț mizeria și o să cumpăr o măsuță nouă. Promit.
În spatele lui Corey se tupilau două mignone rimelate la greu și îmbrăcate în rochii de lame, ca metalul lichid.
Dale a urcat tropăind restul treptelor. Respirația lentă și reținută îi umfla pieptul; în vremea asta, Oona s-a strecurat pe urmele lui și i-a atins spatele. În cele din urmă, el a oftat și a spus:
— Ei, nu-i o petrecere adevărată până nu se sparge ceva, nu?
S-a tras într-o parte, făcându-le semn lui Corey și fetelor să treacă.
— Curăț eu. Tu doar ai grijă să nu mai spargi și altceva.
Cei trei au coborât spăsiți scările, iar Oona l-a urmat pe Dale în bucătărie.
El luat o mătură și un făraș și a mormăit:
— Nu se cuvine ca oaspetele de onoare să se ocupe de curățenie. Rezolv eu cu mizeria.
— Lasă-mă să te ajut. Abia dacă te-am văzut de când a început petrecerea.
Oona a scos un sac de gunoi de sub chiuvetă.
— Știu, a răspuns Dale, înmuiat de amabilitatea ei.
Și-a coborât vocea până la o șoaptă răgușită.
— Tot e bine că ne-am văzut suficient un pic mai devreme.
Au râs încet, complice.
— Cred că, la un moment dat, a văzut suficient și poștașul.
S-a înclinat spre Dale și și-a frecat nasul de gâtul lui, inspirând parfumul proaspăt de Drakkar Noir și de gel de păr Dep.

— Așa ne trebuie dacă nu tragem draperiile.
— Și asta e mai puțin jenant decât când a intrat mama ta peste noi săptămâna trecută, a completat Dale.
— Aa, a devenit și mai jenant după ce ai plecat.
Oona a tresărit amintindu-și.
— De îndată ce s-a asigurat că iau în continuare anticoncepționale, s-a oferit să-mi împrumute manualul *The Joy of Sex*.
— Demențial!
Hohotul strașnic de râs l-a făcut să-și dea capul pe spate.
Oricât ar fi vrut să i se alăture, nu a izbutit decât să schițeze un zâmbet.
Faptul că avea o mamă fără prejudecăți prezenta unele avantaje, dar Oona ar fi preferat mai multe opreliști. Tatăl ei, bancher de profesie, i le stabilise până la vârsta de unsprezece ani (sarcini gospodărești săptămânale, planuri de studiu, timp limitat la televizor), dar, după moartea lui, a trebuit să-și impună singură anumite reguli. Ceea ce a lăsat-o pe mama ei, stewardesă devenită agent de turism, să preia rolul de prietenă, mai degrabă decât de părinte. Ea o tachina adesea pe Oona că ia lucrurile prea în serios, fie că era vorba despre cursurile de la facultate, despre repetițiile cu trupa sau chiar despre relația ei cu Dale, îndemnându-și fiica să fie, măcar din când în când, tânără și frivolă. De parcă era imposibil să iei în serios un lucru și, în același timp, să-ți facă plăcere. De parcă să fii tânăr însemna să fii un zăpăcit.
— Am o idee, a spus Dale, lăsând să cadă cu zgomot mătura și fărașul.
Plimbându-și mâna peste solzii rochiei ei cu paiete, i-a tras fermoarul în jos câțiva centimetri și a murmurat:
— Ce-ar fi să mergem sus?
I-a sărutat umărul gol și și-a strecurat degetele pe sub tivul rochiei ei, până sus pe coapsă.
— Am putea să stăm întinși sub stele...
„Stelele“ despre care vorbea erau înăuntru, pe tavanul dormitorului lui împânzit de cabluri și de fire de telefon pe care le adunase din magazinul de electronice al tatălui său și le stropise cu vopsea fosforescentă, creând un efect cosmic tridimensional. Prima dată când văzuse acel tavan, Oona scosese o exclamație de mirare; și acum, după doi ani, încă i se părea uimitor. Fără a mai vorbi de bărbatul ale cărui sărutări coborau tot mai jos pe gât.
— Sună ispititor, dar ar fi nepoliticos față de ceilalți.
Vrând-nevrând, a oprit mâna care îi urca mai departe pe coapsă.
— Prinsă cum sunt între școală și trupă, de o grămadă de vreme nu v-am văzut decât pe tine, pe Corey și pe Wayne.
— Am văzut o grămadă de lume la clubul CBGB acum câteva săptămâni.
— Da, dar eram atât de ocupați cu recitalul de sărbători și întâlnirea cu managerul celor de la Factory Twelve, încât abia dacă am apucat să vorbim cu prietenii noștri.
— Ținând cont de ce a ieșit din asta, nu cred că i-a deranjat. Știi ce ar însemna un astfel de turneu pentru trupa noastră? După ce i-au însoțit pe Pretenders în turnee, cântând în deschidere, Factory Twelve au semnat cu Chrysalis și primul lor single tocmai a ajuns în Top 40.
— Dar nu se compară totuși cu Pretenders. Adică, nu este ca și cum o să ajungem și noi să concertăm pe stadioane.

— Corect...
A rostit cuvântul făcând un pas înapoi și ridicând din sprâncene.
— Dar noi nu am cântat niciodată pentru mai mult de câteva sute de oameni; nici măcar nu am depășit granița zonei metropolitane. Iar Factory Twelve încă pot deveni mari de tot. Șansa de a cânta în deschiderea turneului lor de primăvară este una cu care majoritatea trupelor nu se întâlnesc niciodată.
Credeam că ești încântată.
— Sunt. Doar că... nu sunt...
Se silea să nu se bâlbâie.
— Sunt entuziasmată, dar și puțin speriată. Să vizitezi orașe noi, să cânți în locuri mai mari...
— Nu e numai asta, a spus el, dând din cap atotștiutor. Nu trebuie să te ascunzi de mine, să știi.
A simțit un gol în stomac. *Dale știa?*
— Ce anume ascund de tine?
— Ești încă zdruncinată de jaful de după petrecerea lui Wayne. Am văzut cum ai tresărit la zgomotul de sticlă spartă de mai devreme. Ai crezut că e un hoț. Și te îngrijorează turneul, te temi că s-ar putea să se întâmple iar ceva rău.
— Aa!
A inundat-o un val de ușurare, ca jetul unui robinet deschis la maximum.
— Ce să zic, chiar a fost îngrozitor.
Se întâmplase cu o lună în urmă, în metroul cu care se întorceau din Bensonhurst. La început râsese văzându-l pe bărbatul care se apropia de ei, pentru că purta ochelari de înot. Dar s-a oprit din râs când acesta a scos un șiș.
Dale a tras-o mai aproape de el și a șoptit, coborând vocea cu câteva note:
— Ascultă-mă, nu ți s-ar fi întâmplat nimic. Eram gata să fac orice ca să te apăr. Să încasez o lovitură de cuțit, un glonț, orice.
— Slavă Domnului că nu a vrut decât banii.
Ea s-a înfiorat, amintindu-și cum rămăsese încremenită și cum trebuise Dale s-o caute în buzunarul hainei ca să-i scoată portofelul și să-l predea atacatorului cu ochelari caraghioși.
— Și ce bine că nu purtam ceasul în noaptea aia!
— Nu ți se va întâmpla nimic rău în turneu. Cât timp ești cu mine, ești în siguranță.
Promisiunea i se citea și în privirea neclintită, și în linia fermă a maxilarului.
— Știu.
A răspuns cu vocea sugrumată, auzindu-i vehemența.
— Nu trebuie să încasezi un glonț ca să mi-o demonstrezi.
Și-a plimbat un deget peste nasul lui coroiat.
— Sunt gata să încasez și o lovitură de ciocan, dacă vrei să mi-l îndrepți.
Cu toată atitudinea lui în general nonșalantă, nasul era singura parte a corpului de care se simțea jenat.
— Șșt! Sunt înnebunită după nasul tău. Și nu doar din cauza a ceea ce se spune despre nasurile mari.
Și-a trecut mâna peste catarama curelei lui, dornică s-o lase să alunece mai jos, dar s-a oprit; ar fi fost prea ușor să piardă noțiunea timpului.
— Hai să ne ocupăm de mizeria asta. Dar, mai întâi, capăt puțin ajutor?
Dându-și părul lung și castaniu peste umăr, și-a oferit spatele dezgolit pentru ca el să-i poată închide fermoarul rochiei.

— Crezi că ar fi trebuit să facem o repetiție mai lungă înainte? Știu că în seara asta cântăm doar pentru prieteni, dar tot vreau să fac impresie bună.
Odată, după un recital, auzise pe cineva spunând că e „bunuță, dar nu chiar noua Joan Jett". Oona nu îi prea dădea dreptate: dacă i s-ar da șansa, ar putea fi mai bună la chitară decât la clape, iar pe partea de voce stătea la fel de bine ca Dale, dar acel comentariu îi rămăsese în minte.
Când s-a întors cu fața spre el și și-a terminat de aranjat rochia, Dale a scos un mic fluierat.
— Doamne, arăți trăsnet! Nici n-ai idee.
Chiar și sub lumina aspră de neon din bucătărie, pielea lui strălucea când a clătinat din cap cu admirație.
Țintuită de intensitatea privirii ochilor lui întunecați, a rămas fără cuvinte și o exaltare ca indusă de narcotice i-a inundat venele. A izbutit doar să-l strângă de mână ca răspuns.
Dale s-a tras mai aproape și i-a susurat în ureche:
— Și să știi că faci *întotdeauna* impresie bună. Pe mine m-ai impresionat de când te-am văzut prima oară. Și fiecare minut pe care îl petrec cu tine este ca un nou apogeu al vieții mele nenorocite.
În salon, măsuța de cafea devenise doar un morman de contorsionate bucăți de metal cromat și de cioburi de sticlă.
— Cretinul ăsta de Corey, a bombănit Dale. Și te mai miri de ce zic să găsim un alt baterist.
În timp ce adunau cu grijă metalul contorsionat și bucățile de sticlă, Dale și-a continuat refrenul deja familiar.
— Începe să-și piardă controlul. Nu știu dacă a mai consumat cocaină, dar chiar și doar băutura este o problemă. Nici măcar nu avem un contract cu o casă de discuri și el deja se poartă de parcă ar fi Keith Moon. Poate ar trebui să-l înlocuim acum, înainte să ne dea peste cap turneul.
— Nu poți să-l dai afară. Face boacăne, dar este un baterist grozav și iubește trupa. Oona i-a netezit fruntea încruntată: Încearcă să ai mai multă încredere în el.
Întors la subsol, Dale s-a îndreptat spre platane și Oona și-a turnat ceva de băut. Sorbea șampanie ieftină dintr-un pahar din plastic și se uita la adunătura pestriță din fața ei.
A simțit o bătaie pe umăr.
— Ce-i cu fața asta abătută?
Era Wayne, îmbrăcat în piele roșie din cap până în picioare; părul lui, ondulat permanent în stil afro, sclipea în lumină.
— Nu sunt abătută.
Dar în vocea ei era totuși o notă defensivă.
— Ei, haide! De obicei, dansezi până nu mai poți și zâmbești ca o nebună. Ce s-a întâmplat? Te-ai certat cu Dale?

— Bineînțeles că nu. Mă gândeam cât de dor îmi va fi de toți.
S-a grăbit să adauge:
— Când vom fi plecați în turneu.
— Nu prea te cred, dar nu insist.
Oona a arătat spre paharul gol.
— Trebuie să fac plinul. Mă întorc într-o secundă.
S-a îndepărtat de Wayne, cu gura uscată, simțind cum unduiește în ea o ușoară senzație de greață. Ceea

ce îi trebuia cu adevărat era un loc în care să-și liniștească gândurile și să le lase deoparte, ca să se poată pierde în atmosfera festivă.
Vizavi de scările de la subsol era baia. A bătut la ușă și, pentru că n-a primit niciun răspuns, a răsucit mânerul și a pășit înăuntru; Corey era aplecat deasupra chiuvetei.
— Ce dracu'?
S-a îndreptat iute de spate, cu ochii holbați.
— Hopa, scuze...
Atunci Oona a văzut oglinda de mână pe care era presărat un praf alb. A închis ușa după ea și a încuiat-o.
— Pe bune?
— Nu este o obișnuință, jur.
I-a văzut, estompate din pricina mișcării, mâinile albe, panicate, fluturând pe fundalul portocaliu al salopetei.
— Așa ai spus și după ce ne-ai distrus spectacolul de la Hoboken. Vrei să ieși din trupă?
— Bineînțeles că nu. Crezi că vreau să fiu chelner la Beefsteak Charlie's toată viața?
— Nu știu. Ce *știu* e că Dale a renunțat la facultate pentru a se concentra asupra trupei și l-a convins pe Wayne să facă același lucru. Știu că așteaptă și de la mine să-mi iau un semestru liber de la Stern ca să merg în acest turneu. Dacă vrei să participi, trebuie să începi să iei lucrurile mai în serios.
„Poate ar trebui să-mi urmez și eu sfatul." A tresărit, șocată de propria ipocrizie.
— Ce crezi că s-ar întâmpla dacă Dale sau Wayne ar vedea scena asta?
Cu fața contorsionată de suferință, Corey s-a lăsat să cadă pe scaunul acoperit cu capac al closetului.
— Nu se poate să le spui. Trupa asta este totul pentru mine.
— Știu, a răspuns Oona, aplecându-se deasupra lui, cu mâinile în șolduri. Dar politica trupei e să nu folosim droguri puternice. Am fost cu toții de acord. Dacă nu o poți respecta, poate ar trebui să pleci acum, așa încât ei... *noi* să avem timp să găsim un nou baterist înainte de începerea turneului.
Împinsă de un sentiment de vinovăție, a smuls un pătrat de hârtie igienică și i-a șters niște fire de praf rămase sub nas.
— Am să-mi țin gura, dar trebuie să-ți vii în fire.
— A fost ultima dată. Zău.
S-a dus la chiuvetă, a clătit oglinda de mână de cocaina rămasă și apoi i-a arătat-o.
— Uite, vezi?
Propriii ei ochi, de culoarea alunei, conturați puternic cu dermatograf negru și grei de îngrijorare, au privit-o din oglindă.
— Să nu mă dezamăgești.
Cuvintele îi erau adresate ei înseși, în aceeași măsură ca și prietenului ei.
Acesta a mai turuit niște promisiuni, i-a aruncat un zâmbet recunoscător și a plecat.
De cum a rămas singură, spațiul închis i s-a părut încins, apăsător. Poate câteva minute de singurătate, sus, la etaj, aveau s-o remonteze.
Era așa de chitită să părăsească subsolul neobservată, încât nu a băgat de seamă silueta de la baza scărilor, până când aproape s-a ciocnit de ea. Oona s-a oprit brusc, când mai lipseau doar câțiva centimetri ca s-o trântească la pământ pe cea mai veche prietenă a ei. S-a folosit însă de elanul mișcării ca s-o cuprindă pe fata buimăcită într-o îmbrățișare.

— Pam! Nu pot să cred că ești aici! Speram că vei apărea în cele din urmă la una dintre petrecerile astea.
Fata a scos o exclamație admirativă privind-o pe Oona și și-a rotit ochii prin încăpere.
— Nu mă așteptam ca toată lumea să arate așa... ca din filme.
Dacă ceilalți invitați încercau să arate mai în vârstă decât erau și mai progresiști, Pam era cu câțiva ani în urmă atât în privința modei, cât și a maturizării. Părul îi era tuns așa cum îl purta Dorothy Hamill[2] când a câștigat aurul în '76; umerii ei înguști se pierdeau sub gulerul alb, rotund zis Peter Pan, al rochiei din catifea maro, fața pistruiată era nefardată, cu excepția unei urme de balsam de buze.
— Poate că n-ar fi trebuit să vin.
— Ce tot spui acolo? Ești frumușică foc.
Prinzând-o de mână pe prietena ei, Oona a tras-o ușor după ea.
— Să-ți fac cunoștință cu toată lumea.
Dar Pam nu s-a clintit.
— Am sunat la tine acasă mai devreme și am reușit să vorbesc cu mama ta. I-am spus că îmi închipui cât de mândră este și că probabil că o să-i fie foarte dor de tine, iar ea a rămas de-a dreptul interzisă. Nu i-ai spus despre Londra?
Londra.
Pentru Oona, cuvântul a fost ca o injecție cu adrenalină în inimă. Schimbând direcția, a tras-o pe Pam departe de petrecere și apoi în sus pe scări, până în bucătăria goală.
— Doamne, Oona, mi-ai dislocat umărul pur și simplu!
— Nimeni nu știe despre Londra. Nici mama, nici măcar Dale.
— Și de ce nu?
S-a tras de lobul urechii, un tic nervos dobândit încă din copilărie.
— E greu de explicat.
Oona avea gâtul atât de uscat, încât abia putea vorbi.
— Stai așa.
A scos o Cola din frigider. S-a auzit un pocnet metalic când a deschis cutia și spuma a dat pe dinafară. A sorbit grăbită, ca să potolească șuvoiul care se scurgea.
— Nu am spus nimănui pentru că vreau să iau această hotărâre fără influența celorlalți. În special a mamei sau a lui Dale.
— Ce mai este de hotărât? Visăm să mergem la Londra de când am văzut *Mary Poppins* în clasa a treia. Și acum vom ajunge să locuim acolo.
— S-ar putea să apuc să văd Londra în vara asta. Eu și Dale am discutat despre o vacanță cu rucsacul în spate prin Europa. Am început chiar să facem o listă cu locurile unde vom merge. Paris, Berlin, Bruxelles, Londra, toate marile orașe.
Făcuseră și o listă cu destinații și atracții europene mai puțin cunoscute. Vechile sate de pe litoralul italian, din regiunea Cinque Terre, ruinele castelului Kastellorizo din Grecia, capela bisericii Kutná Hora din Cehoslovacia, împodobită cu oase omenești.

— Desigur, asta a fost chiar înainte de a primi oferta celor de la Factory Twelve și nu se știe ce se va întâmpla în turneu. Dale este convins că o să apară un căutător de talente care va fi înnebunit după muzica noastră și că vom înregistra un album la o mare casă de discuri peste vară. Cine știe?

— Tu vorbești serios?
Fața lui Pam s-a schimonosit de consternare.
— Știu că treaba cu muzica este captivantă, dar nu asta e *viața adevărată*. Poți să petreci luni întregi în turneu, transpirând într-un autobuz, și să te întorci acasă fără un chior sau poți să petreci un an la Londra și să ți se deschidă toate ușile.
A oftat cu năduf, privindu-și pantofii cu baretă.
— Nu mi-ar plăcea deloc să te văd aruncând lozul câștigător. Și nu mai ai mult timp la dispoziție. Documentele trebuie să fie gata în două săptămâni.
— Știu, a răspuns Oona, apăsându-și cutia de Cola pe fruntea fierbinte. Dar... încă nu m-am hotărât. Și aș vrea ca măcar o noapte să nu-mi bat capul cu chestia asta. O noapte în care să mă bucur de petrecere, înainte ca lucrurile să devină mai complicate. Putem să ne întoarcem jos și, pur și simplu, să ne distrăm un pic în seara asta?
Ca să-și învingă șovăiala, Pam a tras adânc aer în piept înainte de a răspunde.
— Bine. Dar mai întâi am nevoie la toaletă.
— Este una aici, sus. Înainte pe hol și la stânga.
— Nu aștepta, vin eu după tine.
— Ai grijă să nu-ți iei tălpășița.
Întorcându-se jos, Oona s-a uitat la ceas: 11.40 p.m.
S-a îndreptat spre masa cu băuturi, unde Dale deschidea o sticlă de Cold Duck.
— Bei Cola când avem cea mai bună șampanie care se poate cumpăra pe bani puțini?
A scos dopul și a umplut două pahare din plastic, întinzându-i unul din ele.
— Hai să sărbătorim. Vei fi cel mai sexy clăpar din istoria rock-and-rollului.
— Nimănui nu-i pasă de clăpar.
Ochii i-au fugit spre cutia de Coca-Cola aruncată înainte de a lua o înghițitură de șampanie.
— Nu contează decât solistul sau poate și chitaristul, așa că, în ambele cazuri, va fi vorba despre tine.
„Nu poate fi vorba despre mine. Eu s-ar putea să nici nu fiu acolo."
— Nu! Va fi vorba despre *noi*.
Dale a prins-o de mijloc cu un braț. O promisiune fermă că, orice va urma, el îi va fi alături. Oona s-a aplecat spre el și a zâmbit, crezându-i promisiunea și făcându-i-o, la rândul ei.
Podeaua a huruit sub tălpile ei. Oare trecea metroul pe sub casă? Poate că era de la energia petrecăreților care dansau atât de înfocat, încât zguduiau casa din temelii. Poate erau la mijloc șampania băută mai devreme și adorația din privirile cu care o țintuia iubitul ei. Ochii lor au sclipit întâlnindu-se, ca și cum ar fi împărtășit un secret, ca și cum între ei ar fi fost legătura intensă pe care o au doi complici la o crimă. Fețele li s-au apropiat și șampania a sărit din paharele de plastic când s-au contopit în sărutări sălbatice, care cufundau în uitare și umbră restul încăperii. Se sărutau ca niște îndrăgostiți care se regăsesc după o bătălie, deși petrecuseră împreună toată vacanța de iarnă, mai puțin două zile, deși amândoi locuiau în Brooklyn și se vedeau tot timpul. Poate că nu se regăseau după o luptă, ci mai degrabă se pregăteau pentru ea.
Dale și-a lipit gura de urechea ei.
— Am o surpriză pentru aniversarea zilei tale de naștere. Vino cu mine.
A condus-o într-un colț mascat al subsolului, folosit pentru depozitare. Deasupra unui teanc de scaune din plastic pentru grădină se afla o cutie dreptunghiulară învelită în hârtie argintie.

— Mai e o jumătate de oră până să vină ziua mea, a protestat ea zâmbind.
— Nu mai pot aștepta. Deschide-o!
A ținut bine de cutie, în timp ce ea desfăcea ambalajul.
Înăuntru, de sub un strat de hârtie fină, a ieșit la iveală o geacă neagră de motociclist, cu catarame argintii strălucitoare.
I s-a oprit respirația.
— E prea mult. Ar trebui să faci economii pentru turneu, a spus ea în timp ce trăgea geaca peste rochia de paiete, învăluită de greutatea ei și de mirosul de piele.
— Ei, tata mi-a pus niște ture suplimentare la magazin și toată lumea a cumpărat computere Commodore 64 de Crăciun, așa că am făcut comisioane bune. E măsura potrivită?
— E perfectă.
Cu capul înclinat într-o parte, simulând suspiciunea, l-a întrebat:
— Asta fiindcă te-ai săturat să-mi împrumuți haina ta de piele tot timpul?
Îi spunea mereu că e armura ei de New York, că se simțea în siguranță când o purta.
— În niciun caz. M-am gândit că ți-ar prinde bine o armură numai a ta.
Inima ei era o pasăre colibri care zbura în cercuri frenetice în colivia pieptului. Și-a încolăcit brațele în jurul lui Dale și a murmurat:
— Sunt al naibii de norocoasă.
— Pentru că te răsfăț în toate chipurile?
Respirația lui caldă îi făcea genunchii să se înmoaie și sângele să freamăte.
— Nu, pentru că îmi pot petrece restul vieții cu cel mai tare tip de pe planetă.
— Aici ai nimerit-o.
A sărutat-o atât de aprig, că încăperea s-a cufundat în tăcere și întuneric.
— Mai am o surpriză pentru tine, dar va trebui să aștepți până după numărătoarea inversă.
— Nu-mi spune, nu-mi spune!
Ridicând o mână, s-a întors cu spatele. Deși, în mod normal, adora surprizele, acum turneul alături de Factory Twelve, decizia lui Dale și Wayne de a abandona studiile și perspectiva legată de Londra o aduseseră pe Oona în punctul de saturație maximă.
— Haide, să ne alăturăm celorlalți, a îndemnat-o Dale.
Subsolul era iluminat de beculețe de Crăciun tot timpul anului. Punctele albe de lumină care jucau între pereții de oglindă o puneau pe Oona în centrul unui uriaș stroboscop sau al unei stele în pragul exploziei. Camera s-a încețoșat când a clipit ca să-și stăpânească lacrimile. Era punctul culminant al unui an perfect. Dar nu avea să dureze. Nu se putea. La scurt timp după această petrecere, balanța avea să se încline. Dacă Oona spunea adio Londrei și își lua un semestru liber, își pierdea elanul pentru studiu. Dar nu pierdea și mai mult dacă spunea nu trupei? Dacă Early Dawning ar pleca în turneu fără ea, ea ar fi nevoită să se lupte cu absența lui Dale în acea primăvară, ceea ce ar fi destul de dureros, și cu dezamăgirea lui. Și acesta ar fi doar prologul pentru plecarea în Anglia. Ar putea ei doi supraviețui unei asemenea crize?
Oona era la cheremul unui ceas al cărui tic-tac se auzea mai tare și mai repede cu fiecare oră care trecea. Un ceas care era pe cale să o trădeze.
A verificat cât era ceasul: 11.55.
În colțul camerei, un mic televizor color transmitea căderea bilei din Times Square. Corey a arătat spre

ecran.
— Chestia aia luminată e o cireașă?
Dale l-a apostrofat:
— De asta zic oamenii că bateriștii sunt proști. E un măr, nătărăule. Big Apple, ai auzit de asta? New Yorkul nu este cunoscut sub numele de Big Cherry.
Nu era chiar atât de amuzant, dar Oona avea mare nevoie de un moment de respiro, așa că și-a dat capul pe spate și a râs. Dale a profitat de faptul că-și dezvelise gâtul alb și s-a repezit arătându-și dinții, făcând pe amorezul vampir. Camera s-a înclinat, în timp ce el o apleca pe spate, vârfurile părului ei atingeau podeaua, apoi s-a deplasat și mai mult față de propria axă. Râsetele ei s-au transformat în țipete de protest, apoi s-au domolit în murmure de plăcere. S-au îmbrățișat și s-au devorat unul pe altul, dar nu asta era dragostea? Nu-și imaginase niciodată că ar fi mai puțin de atât. Și acum că o avea, nu-și putea imagina că o va lăsa în urmă.
Sub picioarele ei s-a simțit din nou acel tremur, iar pereții camerei s-au deplasat și s-au estompat. Oare exagerase cu șampania? Bine ar fi să nu facă o figură proastă în spatele clapelor și microfonului când Early Dawning avea să cânte câteva melodii la intrarea în noul an 1983.
„Ține minte această petrecere. Fiecare secundă a ei. Fiecare persoană de aici."
Erau o grămadă pestriță. Privind în jur prin cameră, Oona și-a întipărit în minte toți prietenii ei, fiecare ciudat și talentat în felul său. Era sigură că toți vor ajunge să facă lucruri grozave. Dar ea va reuși oare?
„Mi-aș dori să nu fiu nevoită să aleg."
O dorință pe care și-o pusese în mod repetat în ultimele săptămâni și pe care și-a pus-o din nou acum, fără să știe că fiecare dorință îndeplinită vine cu un preț ascuns și fiecare binecuvântare este umbrită de un blestem.
A început numărătoarea inversă până la intrarea în 1983.
— Zece!
L-a strâns mai tare de mijloc pe Dale, simțind că aceasta era culmea fericirii ei. O voce panicată i-a șoptit dintr-un colț al minții: „De aici nu ai unde să mergi mai sus."
— Nouă!
Geaca îi ținea prea cald, dar nu voia s-o dea jos toată noaptea. Nu voia nici să-i spună lui Dale că nu greutatea jachetei lui o făcea să se simtă în siguranță, cât faptul că purta ceva care îi aparținea lui. Orice talisman ar fi putut să o păzească, un inel de absolvent, un tricou vechi, un șiret de pantofi uzat, atâta timp cât era al lui.
— Opt!
Din păcate, erau unele lucruri de care armura ei din piele nu avea cum s-o apere.
— Șapte!
Tremurul s-a intensificat, urcându-i pe picioare până la baza coloanei, o forță nevăzută care amenința să-i transforme corpul într-un metronom, dând un nou ritm vieții ei.
— Șase!
A încercat să ignore tremurul.
— Cinci!
Transpirația îi curgea pe tâmple, în timp ce număra ultimele secunde ale lui 1982 și ale celui de-al optsprezecelea ei an de viață.

— Patru!
A urmărit la televizor strălucirea roșie a bilei care cobora, strigând împreună cu ceilalți, deși strigătul ei era unul de durere.
— Trei!
A urmat o senzație ascuțită, care i-a explodat din vârful capului și s-a întins în jos spre centrul corpului ei, un paloș nevăzut despicând-o în două.
— Doi!
Căldura crescândă fremăta înlăuntrul ei, pe când particulele se îngrămădeau să scape și să se rearanjeze, dar nu acum și nu aici.

— UNU!

1 „The Party's Over“ – melodie lansată de Nat King Cole în 1957 (n. red.).

2 Dorothy Stuart Hamill este o patinatoare americană, acum retrasă din activitate. A fost campioană olimpică în 1976 și campioană mondială în 1976 la proba de simplu feminin (n. red.).

PARTEA A DOUA

„Under ice“3

2015: 51/19

2

Oona și-a revenit cu un gâfâit lung, de parcă ar fi ieșit la suprafață după ce fusese captivă sub apă, lăsată să se înece.

Cu o secundă mai înainte, fusese înconjurată de oameni, lumină, zgomot și căldură. Acum stătea întinsă pe un covor gros, într-o cameră întunecată, luminată de focul dintr-un șemineu și cufundată într-o tăcere spartă doar de trosnetul flăcărilor care încălzeau un spațiu unde curentul trăgea zdravăn.

„Câtă șampanie oi fi băut?“

— Hei, ești bine? a întrebat o voce bărbătească necunoscută.

Lumina, deși slabă, îi rănea ochii; camera i se clătina în fața ochilor. A clipit des, de parcă și-ar fi revenit după ce o orbise blițul unui aparat foto. „Concentrează-te.“

Un bărbat a îngenuncheat deasupra ei, cu trunchiul slab îmbrăcat într-un tricou imprimat cu coperta albumului *Dark Side of the Moon* al lui Pink Floyd, prisma și curcubeul de pe copertă fiind presărate cu mici strasuri foarte strălucitoare.

Oona s-a proptit într-un cot, amețită.

— Unde e Dale?

Atunci a înțeles brusc: nu era în subsolul lui Dale, nici măcar în casa lui.

În schimb, se afla într-o cameră care ar fi putut foarte bine să fie biblioteca din jocul Clue: tavane înalte, lambriuri din lemn de culoare închisă, fotolii din piele, un glob pământesc vechi, un cărucior de bar încărcat cu sticle de cristal fațetate ca niște bijuterii de mari dimensiuni. Rafturi cu cărți dominând un perete al încăperii, o scară mobilă care permitea accesul la volumele la care nu ajungeai întinzând brațul. Genul de cameră în care academicieni stilați puteau socializa, bucurându-se de un scotch fin și de conversații purtate cu glas scăzut. Un birou din lemn de nuc era orientat către un bovindou încadrat de draperii din catifea verde-smarald, care ascundeau priveliștea de dincolo de geam.

Un fir de neliniște s-a țesut prin mintea tulbure a lui Oona.

— În ce loc mă aflu?
S-a uitat la un tablou de deasupra șemineului: o femeie elegantă, imitând cât putea de bine atitudinea lui Holly Golightly[4], trasă de trei lupi mari ținuți în lesă. O mică dâră de sânge se scurgea din colțul gurii femeii.
— Cam sinistru, dar drăguț.
— Exact asta ai spus când l-ai cumpărat.
Ceața din creier i s-a mai risipit.
— Tu cine ești?
Și-a atins gâtul. Glasul îi suna diferit. Nu ceva foarte evident, dar, cu siguranță, era într-un registru mai grav cu câteva note.
Bărbatul avea puțin peste treizeci de ani, ochi negri și prietenoși, pomeți înalți și păr vopsit, de culoarea caisei, pieptănat cu breton.
— Eu sunt Kenzie. Asistentul tău personal și prietenul tău. Locul unde te afli este casa ta. Și vocea ta sună altfel pentru că... în fine, e *mult* de explicat. Va fi ciudat și șocant. Dar sunt aici ca să te ajut.
Oona s-a cutremurat și a închis ochii. Era totul prea real ca să fie un vis, dar ce miraj ciudat! De bună seamă că era încă la petrecere, iar Dale și prietenii ei se aflau în subsolul cu oglinzi. Această nouă realitate trebuie să fie una falsă, așa că era mai bine să nu se lase în voia halucinației.
Numai că...
O frământare înlăuntrul ei a făcut-o să se încovoaie ca un ghem, de parcă i se reașezau toate organele interne. A înghițit forțat ca să nu vomite, a inspirat adânc și...
Țipătul a răscolit-o pe Oona, deși ieșea chiar din gura ei. Ultima dată când țipase atât de tare, doi bărbați îl târau pe tatăl ei înapoi pe o barcă, cu hainele atârnându-i în zdrențe, suflând apoi aer în plămânii lui inerți, plini de apă. Avea pe atunci unsprezece ani; se uita la fața violacee a lui Charles Lockhart, care nu se mai uita la nimic. Acel țipăt fusese unul de panică, la vederea a ceva familiar transformat în ceva străin. Țipătul de acum, nuanțat de zeci de ani de maturitate, păstra ceva din notele ascuțite ale tânguirii acelei fete.
— Ușurel! Liniștește-te, te rog! Nu te paște niciun pericol.
Dar Oona s-a ridicat în picioare și s-a îndepărtat grăbită de el. Această mișcare a venit cu noi surprize oribile, care i-au abătut atenția de la bărbatul străin. De ce îi era trupul mai greu, plin de junghiuri, ca și cum ar fi purtat o armură ruginită? Fiindcă nu erau oglinzi în cameră, nu a căpătat imaginea de ansamblu, așa că oroarea i s-a dezvăluit treptat. Erau mâinile ei, care însă nu puteau fi ale ei. Acele mâini aveau vene proeminente, hărți rutiere albastre care se întindeau de la încheieturile degetelor, și pete pigmentare ca niște stropi maronii. Și-a plimbat acele mâini peste corpul îmbrăcat acum într-o fustă și un pulover închise la culoare, peste pielea mai lăsată de pe față și de pe gât, peste o talie semnificativ mai îngroșată. Nimic din toate astea nu-i aparținea: nici mâinile, nici hainele, trupul, în niciun caz.

— Oona, nu-ți pierde cumpătul. Trebuie să mă asculți.
Kenzie s-a ridicat în picioare.
Numai că nu era timp de ascultat, iar Oona avea propriile nevoi. „Trebuie să ies de aici.“ Numai că străinul i-a tăiat calea către ușă, așa că s-a repezit spre fereastră. Dacă ar fi la parter, ar putea să...
O mână pe umăr. Oona s-a întors pe călcâie.

— Stai ușurel, a liniștit-o el. Știi cine sunt.
Trăgându-se înapoi, lipită de draperie, și-a încrucișat brațele la piept.
— Nu! Nu se poate! Acum un minut eram...
Privirea i-a alunecat spre o fotografie înrămată de pe birou și a arătat cu capul spre ea.
— Eram acolo.
În imagine, Oona era din nou în rochia ei aurie și geaca de piele, cu ochii strălucitori și zâmbind, înconjurată de Dale, Corey, Wayne și Pam. Lumina blițului se reflecta pe pereții cu oglinzi din spatele lor.
Kenzie i-a întins fotografia.
— Ăsta e unul dintre lucrurile pe care trebuia să ți le arăt.
— Eu nu...
Și-a mutat privirea de la fotografie la bărbatul aflat în fața ei și iar înapoi.
— Nu-mi amintesc să fi pozat pentru fotografia asta.
— Asta încerc să-ți explic.
— Le-ai făcut ceva? Ai de gând să-mi faci vreun rău?
Oona și-a lipit de piept poza înrămată, improvizând inutil o pavăză.
El a ridicat din sprâncene și s-a dat înapoi.
— Bineînțeles că nu. Sunt aici pentru că tu ai încredere în mine. Îți voi dovedi. Mi-ai povestit de acea petrecere de Anul Nou de o sută de ori. Lucruri pe care altfel mi-ar fi imposibil să le știu.
Kenzie a întins mâna după fotografie.
— Liniștește-te, ți-o dau imediat înapoi. Deci, ăsta e Wayne, basistul vostru cel bengos. Și ăsta e Corey, toboșarul, așa e? L-ai prins luând cocaină în baie, el a devenit sentimental, a jurat că nu mai face niciodată, așa că tu i-ai promis că nu vei spune restului trupei. Acesta este liderul grupului, Dale, iubitul tău, care ți-a dăruit o jachetă de piele la fel ca a lui, adorabil gest, pe care ai numit-o armura ta de New York.
Gura lui Oona s-a rotunjit într-un O uluit, în timp ce el bătea cu degetul în fotografie, arătând-o pe Pam.
— Asta cu tunsoarea dubioasă este prietena ta din copilărie, nu-mi amintesc cum o cheamă, dar tunsoarea aia mă va bântui toată viața, cea care ți-a băgat în cap să nu spui nimănui despre chestia cu Londra și a încercat să te convingă să porniți împreună pe calea tocilarilor. Ia să vedem, ce-ar mai fi? A, chiar înainte de numărătoarea inversă, Corey a crezut că mărul cel mare este o cireașă, chestie care m-a lăsat mască.
Deși o parte din limbajul necunoscutului o punea în încurcătură, tonul lui calm o hipnotiza. Pe când el trecea în revistă evenimente pe care Oona le trăise cu câteva clipe înainte, a străbătut-o un fior și genunchii i s-au înmuiat. A mers clătinându-se spre biroul de nuc și s-a prins cu mâinile de blatul lui ca să se sprijine.
— Trebuie să mă așez.
— Fir-ar să fie! A fost prea mult deodată?
Așezând în grabă poza la loc, i-a oferit brațul.
Oona nu l-a acceptat, dar i-a permis să o conducă până la fotolii.
— Așadar...
Pantalonii lui, confecționați dintr-o țesătură strălucitoare mai potrivită pentru o rochie de bal, au

foșnit când s-a așezat.
— Acum că ne-am lămurit cum a fost trecutul tău, ce-ar fi să te pun la curent cu prezentul?
Durerea de genunchi a făcut-o să se strâmbe când s-a așezat pe marginea fotoliului de lângă el.
— Am fost răpită? De ce arăt așa?
Avea o figură aprigă, dar vocea îi șovăia.
— Va fi totul bine. Sunt aici ca secund al tău. Vom naviga împreună în apele astea tulburi.
— Deci, nu sunt ostatică?
— Bineînțeles că nu. Lucrez pentru tine. Și suntem tovarăși.
— Tovarăși?
— Prieteni buni.
— Eu nu am prieteni așa de bătrâni ca tine.
Kenzie a râs, surprins.
— Ei, stai așa, că am doar treizeci de ani.
— Ce dracu' se întâmplă?
Oona a închis ochii. Lumea asta nouă o epuizase deja. Dacă nu era moartă, atunci avea, probabil, un coșmar. În acest caz, putea să intre în joc, să aștepte până se trezește. Cu un oftat hotărât, a deschis ochii, înfruntându-l pe străin.
— Cum ziceai că te cheamă?
— Kenzie.
— De ce ești aici? Și *eu* de ce mă aflu aici?
Chiar dacă era o fantezie sinistră, trebuia să se încadreze într-un tipar rațional.
Atitudinea lui era una senină, doar că bătea din picior într-un ritm neregulat.
— Tu... te afli acasă. Iar eu sunt aici fiindcă așa mi-ai cerut.
Un râs tăcut i-a scuturat pieptul. Camera aceea, persoana aceea, totul era ca atunci când înveți o limbă nouă.
— Asta nu este casa mea. Iar pe tine nu te cunosc.
— O să mai treacă ceva timp până când toate astea o să capete un sens, dacă există unul. Dar am să te ajut să ajungi acolo.

Kenzie i-a pus o mână pe braț și a strâns-o liniștitor.
Nu a durut, dar era prea mult; Oona a tresărit și s-a smucit, ferindu-se.
— Te rog să nu mă atingi.
Pe fața lui a trecut o umbră de durere când Oona a sărit în picioare și s-a dat înapoi spre ușă.
— Trebuie să plec. Sunt oameni care mă așteaptă. Se întreabă, probabil, unde sunt.
Centimetru cu centimetru, se trăgea mai aproape de ieșire, sperând că străinul nu se va năpusti după ea.
— Așteaptă o secundă.
Kenzie s-a dus grăbit către biroul din lemn de nuc și s-a întors cu un plic, întinzându-i-l de la distanță.
— Dacă nu vrei să mă lași să-ți explic, poate că o să sune mai OK venind chiar de la tine. Sunt totuși niște chestii aici care o să ți se pară super ciudate.
— Super ciudate?
— Ah, scuze. Adică foarte. Iar am bulit-o.

— Ai *bulit-o*?
— Na, că iar am comis-o. *Am bulit-o* înseamnă că am greșit. Folosesc un rahat de argou învechit când sunt agitat.
Curiozitatea i-a întrerupt lui Oona planul de evadare.
— Cât de învechit? Eu n-am mai auzit până acum nimic de genul ăsta.
— Nu știu, poate de pe la începutul anilor 2000.
Kenzie s-a ferit de ochii ei măriți de consternare și a inspirat adânc ca să-și dea curaj.
— Uite care-i treaba... Nu mai ești în 1982.
— Asta știu. Acum suntem în 1983.
— Nu chiar. Este ziua de Anul Nou, dar anul e 2015. Prin urmare, cronologic vorbind, ai...
S-a întrerupt ca să calculeze vârsta, dar Oona i-a luat-o înainte.
— Cincizeci și unu de ani?
„Nu. Exclus. SUPER exclus."
— Corect. Ai cincizeci și unu pe dinafară, dar pe dinăuntru ai tot mintea și amintirile despre tine la nouăsprezece ani. Deci, e ca și când ai fi făcut schimb de corpuri. Doar că schimbul l-ai făcut cu tine însăți. La o altă vârstă.
A privit-o cerându-și parcă scuze.
— Mi-ai spus să memorez un discurs care să explice toate acestea, dar eram sigur că o s-o scot cumva la capăt. Scuze.
Oona se uita fix la focul din cămin. Fața ei părea din marmură, atât era de palidă și de încremenită. Zece secunde. Douăzeci. Buzele i se mișcau ca și când recita o rugăciune tăcută, doar că nu formau cuvinte reale.
A privit scurt spre Kenzie, ai cărui ochi negri reflectau o luptă lăuntrică între panică și seninătate. Colțurile gurii ei au coborât brusc.
— Deci, spui că am fost într-o... mașină a timpului sau așa ceva?
— Așa ceva.
— Tu mi-ai făcut asta?
— Nu, ferească Dumnezeu! Nu ai reușit niciodată să-ți dai seama cum se întâmplă sau de ce.
— Știi ce cred eu?
Vocea ei era o șoaptă tremurătoare.
— Cred că unul din noi este nebun și nu am de gând să aștept să văd dacă tu ești ăla.
S-a răsucit pe călcâie și a fugit din cameră.
Alergând pe hol, a atins cu degetele tapetul cu dungi argintii și albastre, amintind de un ambalaj de cadou.
„Trebuie să mă întorc la petrecere și să-mi desfac cadourile."
Coborând în grabă o scară în spirală, Oona a zărit fulgerările de culori primare ale unor picturi moderne și un candelabru confecționat din piese de bicicletă. A ajuns într-un vestibul pardosit cu marmură, în fața unei oglinzi înalte de doi metri și jumătate. Imaginea reflectată în ea a făcut-o să icnească. „Ce mai e și asta?"
O femeie de vârstă mijlocie, supraponderală, se uita la ea cu gura căscată. Când Oona și-a dus mâna la față, femeia a făcut la fel. Și când Oona s-a răsucit într-o parte și în cealaltă, femeia a imitat-o întocmai. Era ca și când s-ar fi trezit teleportată într-un bâlci sadic.

„Nu se poate să fiu eu asta."
Fața era mai bătrână, dar era fără urmă de îndoială a ei. Pielea de pe bărbie atârna, de o parte și de alta a gurii avea șanțuri ca niște paranteze, iar buza de jos, odinioară plină, era dezumflată. Nasul părea mai mare, iar la colțurile ochilor de culoarea alunelor avea laba gâștei. Nu avea fire albe, dar părul îi era mai puțin lucios și vopsit blond.
— Ah, Doamne, sunt *bătrână*!

— Nu ești *chiar așa* de bătrână. Pur și simplu, nu ești... tânără, a zis în spatele ei Kenzie, care s-a tras îndată înapoi văzându-i privirea îngrozită.
— Nu mai pot sta aici. Trebuie să plec... undeva. Trebuie să-l găsesc pe Dale.
— Uite, știu că toate astea sună nașpa, dar...
— Nașpa?
— Aiurea... Doamne, îți ofer tot ce e mai rău din cultura modernă în seara asta, a mormăit el frustrat. O dau rău de tot în bară. Tu mă avertizai că va fi greu, și eu ziceam întruna: „OK, m-am prins". Nu ar fi trebuit să fiu atât de superficial. Dar, acum că suntem aici, te rog să rămâi. Stai un minut și reflectează. O să-ți spun tot ce pot despre...
— Nu. Plec chiar acum.
Până și un coșmar îți îngăduia să exerciți un anumit control, nu-i așa? Dacă nu se putea trezi încă, măcar putea merge în altă parte. S-a dus să deschidă ușa, dar mânerul nu s-a clintit. Cum altfel?
— Sunt închisă aici?
A îndreptat către Kenzie o privire ca o rază laser.
El și-a trecut o mână prin păr, răvășindu-și bretonul perfect.
— În 2014, te-ai gândit că ar fi mai bine să petreci ceva timp în această casă. Să te obișnuiești un pic, știi, înainte să ieși și să vezi ce altceva s-a mai schimbat.
Ea a scos un râset dezgustat.
— Nu știu ce înseamnă asta. Dă-mi drumul să plec și gata.
Privirea ei scrutătoare s-a oprit asupra unei vaze mari din sticlă; o va folosi ca armă, la nevoie.
— Tare aș vrea să te mai gândești. Dar n-am să te țin prizonieră în propria ta casă.
— Casa mea?
A ridicat brusc capul și s-a uitat din nou în jur.
— Nu, nu. Eu nu am mai fost niciodată aici.
A tras din nou de clanță.
— Și nu vreau să fiu aici nici acum. Te rog să descui ușa.
Voia să dea impresia că rostește cuvintele pe un ton apăsat, dar acestea sunau mai mult a rugăminte.
— Pot să vin și eu cu tine? Nu vreau să te rătăcești.
— Nici gând.
Kenzie a intrat grăbit într-o cameră laterală și a ieșit cu o haină lungă neagră și o geantă din piele roșie.
— Măcar ia astea cu tine. Ai portofelul înăuntru, cu adresa ta, așa că o să poți să-ți găsești drumul înapoi. E acolo și telefonul tău, e argintiu, cam cât palma ta de mare, dracu' știe dacă o să reușești să-ți dai seama cum să-l folosești, a mormăit el, întinzându-i o bucată de hârtie. Ăsta e numărul meu și aici e codul de acces pentru ușa din față, dar o să fiu eu aici.
Al doilea număr de pe hârtie i-a atras atenția: 0628. Ziua de naștere a lui Dale. Chiar, Dale unde era?

A tras haina pe ea și a luat geanta. Era timpul să-l găsească.
Când a păşit peste prag, o rafală rece de vânt a lovit-o ca o palmă peste faţă.
— Te rog, nu te îndepărta prea tare! a strigat Kenzie. Dacă te rătăceşti, sună-mă.
— Vezi să nu! a răspuns Oona peste umăr, hotărâtă să nu-l mai vadă niciodată.

3 „Under Ice“ – melodie lansată de Kate Bush în 1985 (n. red.).

4 Personaj creat de Audrey Hepburn în filmul *Mic-dejun la Tiffany* (1961), întruchipare a tinerei frumoase și sofisticate (n. red.).

3

Odată ajunsă afară, Oona s-a repezit în jos pe niște trepte, mirându-se peste măsură de durerea de genunchi care o încerca. O privire rapidă înapoi, spre așa-zisa ei casă. *Aici* locuia ea? Clădirea asta din gresie cafenie, cu aspect de castel în miniatură? Da, precis. Ea și Dale urmau să se mute într-o mansardă din SoHo, o suprafață neamenajată pe care aveau să o transforme într-un spațiu imens de locuit și de creație. În niciun caz nu ar sfârși într-o locuință atât de impunătoare. Desigur, s-ar putea să nu fie adevărat. Nici chestia cu casa, nici altceva din ce-i spusese Kenzie. Încă nu știa povestea adevărată. Abia dacă știa prima propoziție.

La primul etaj a fluturat o perdea, dezvăluind un Kenzie neliniștit, care se uita pe fereastră. Oona i-a făcut semn să dispară de acolo și s-a pus în mișcare, în timp ce în jur sufla un vânt nemilos. Degetele ei râcâiau marginea plicului din buzunar. O scrisoare care sigur conținea vești proaste.

„Dă-o încolo de scrisoare. Trebuie să-l găsesc pe Dale."

Cvartalul era alcătuit numai dintr-un șir de case cu fațada din gresie cafenie, unele cu felinare cu gaz în față, creând un efect mai degrabă desuet decât futurist.

„2015? Nu cred."

Dar mașinile erau mai moderne și cu forme mai fluide decât cele cu care era obișnuită. Mai puțin angulare. Unele mai compacte, altele simțitor mai mari, iar furgonetele și autovehiculele SUV suferiseră modificări elaborate.

„Deci mașinile sunt diferite. Ei, și? Asta nu înseamnă nimic."

Numai că erau și alte deosebiri mai mici care o sâcâiau, cum ar fi indicatoarele de circulație cu fonturi mai îndrăznețe și semnalele luminoase de la trecerile de pietoni, care arătau silueta albă a unei persoane sau o mână portocalie, în loc să scrie pur și simplu *Traversează* sau *Nu traversa*.

Tot mergând, îi înghețaseră urechile și vârful nasului, iar haina din lână abia dacă îi apăra corpul împotriva vremii răcoroase. Noroc că în curând avea să dea de căldură.

La scurt timp după aceea, a ajuns pe un bulevard plin de magazine, baruri și restaurante. În fața unei cafenele așezate la un colț de stradă, cu o cioară de fier agățată deasupra ușii, un bărbat și o femeie stăteau și fumau, cu hainele descheiate, fâlfâind în vânt. Aveau postura nesigură și ochii sticloși ai oamenilor beți, iar răsuflarea lor crea mici pete de ceață, imposibil de deosebit de fumul de țigară pe care îl expirau. Nimic din înfățișarea lor nu era izbitor de futurist. În cel mai bun caz, mustața răsucită și bretelele de vodevil ale bărbatului, ca și cocul înalt și rochia sobră și austeră a femeii, îi făceau să pară descinși dintr-o epocă mai veche.

Oona s-a apropiat de cuplu.

— Scuzați-mă, unde este cel mai apropiat metrou?

Bărbatul a arătat în josul străzii.

— La cinci cvartale în direcția aia.
— La mulți ani! a îngânat împleticit femeia.
Oona nu s-a putut abține să nu întrebe:
— Chiar suntem în 2015?
— Știu ce zici; anul trecut a zburat ca gândul, nu?
Și-a dat ochii peste cap, a oftat scurt și și-a aruncat țigara într-un canal de scurgere.
Tot nu însemna nimic. Poate că femeia beată n-o auzise bine.
De când ea și Dale fuseseră jefuiți, îi era frică să meargă singură cu metroul, mai ales noaptea târziu. S-a concentrat asupra acestei frici în timp ce înainta pe Seventh Avenue, iar asta a distras-o de la altă spaimă, mai mare. Chiar se trezise la treizeci și doi de ani distanță în viitor, privată de lucrurile pe care le-ar fi putut face în viață și de locul ei de drept în timp?
Ajunsă în stație, a luat abia mai târziu aminte la harta metroului: nu mai arăta ca și când ar fi fost desenată pe o tăbliță electronică pentru copii, deși curbele moderne nu o făceau cu mult mai clară.
„Linia F până la Fourth Avenue, apoi schimb pe N", a murmurat ea, memorând traseul către Bensonhurst.
În cabina din stație era un agent. Oona i-a zâmbit ușurată bărbatului de vârstă mijlocie din spatele geamului securizat și i-a întins o bancnotă de cinci dolari.
— Un jeton, te rog.
— Nu mai vindem jetoane de ani buni. De banii ăștia puteți lua un card de metrou cu două călătorii.
Și-a reținut o încruntătură panicată.
— Bine... Cred că o să iau un card din astea.
După câteva clipe, agentul i-a întins un card din plastic.
— Poftiți, doamnă.
Doamnă?
Un memento atât de mic, dar șocant: nu mai avea nouăsprezece ani în această lume.
Un uruit venind de dedesubt a semnalat apropierea unui tren.
A fost nevoie să scaneze de câteva ori cardul ca să-l valideze, dar a reușit să treacă prin turnichet la timp ca să prindă metroul F. Creierul îi era supraîncărcat cu informații care refuzau să se lase sortate în rafturi ordonate. Poate c-ar trebui să citească scrisoarea? Nu încă. Orice ar putea explica aceasta, aritmetica era imposibilă; acum nu se simțea în stare să-i facă față. Era mai ușor să te oprești asupra lucrurilor mai puțin importante, fără să tragi linie și să aduni. De pildă, acel vagon de metrou modernizat – atât de luminos și de curat, fără graffiti, fără geamuri sparte sau tuburi de neon pâlpâitoare. Sau numărul surprinzător de oameni care iau transportul public atât de târziu – metroul de pe linia N s-a dovedit și mai aglomerat odată ce a schimbat tronsonul. Dacă acesta era într-adevăr viitorul, cel puțin era mai sigur, mai lipsit de asperități. Și nu complet nefamiliar. Nici măcar hainele nu erau dramatic diferite – nu se vedeau mâneci bufante, umeri marcați sau fuste cu volane, dar nici ceva asemănător cu ținutele din serialul *Jetsons*[5] pe care și le-ar fi imaginat pentru anul 2015. Siluetele erau mai subțiri, multe haine erau mulate și păreau strâmte și incomode. Alte ținute erau colaje care combinau stiluri din câteva decenii anterioare.
„Ajunge. Nu mai amâna. Citește scrisoarea."
A scos plicul. Pe el scria cu majuscule OONA LOCKHART: 2015. Înăuntru se aflau două coli de

hârtie neliniate, acoperite cu un scris ordonat, cu rânduri care urcau lin, caligrafia ei, ușor de recunoscut după felul anume cum scria literele – *g* arătând ca cifra opt, *l* și *h* având bucle supradimensionate.

O profesoară de engleză din liceu îi spusese odată lui Oona că scrisul ei de mână ascendent era un semn că e o optimistă. Desfăcând scrisoarea, s-a întrebat dacă asta era valabil și pentru acea versiune a ei care o scrisese.

Dragă Oona,

Bun-venit în viitorul tău. Nu va fi atât de rău, odată ce vei ajunge să-l cunoști.

Nu intra în panică. Nu ești nebună, nici moartă, nici nu visezi. Aceasta este adevărata ta realitate. Chiar este anul 2015 și chiar ai 51 de ani (pe dinafară). Cu cât vei accepta situația mai curând, cu atât te vei adapta mai repede. Dar nu e numai asta.

Ce anume înseamnă „situația"? Dacă Kenzie a reușit să te împiedice să fugi, atunci te-a pus el la curent, dar probabil că citești asta în metrou, așa că îți voi spune eu.

În primul rând, află că nimic din tot ce se întâmplă nu este din vina ta. Sau a oricui altcuiva. Nu este niciun experiment științific care a eșuat și nici nu există vreo altă explicație. Și nicio modalitate de a împiedica sau de a remedia ceea ce se întâmplă. Iar ceea ce se întâmplă este că în fiecare an, de ziua ta, chiar la miezul nopții, călătorești prin timp pentru a sălăși în trupul tău într-un moment diferit al vieții. Pentru exact un an. Apoi „faci un salt" la o altă vârstă întâmplătoare, pe care nu ai mai trăit-o până atunci (poate fi una mai înaintată sau mai tânără). Ești sănătoasă din punct de vedere fizic și mintal, dar îți trăiești viața de adult pe bucăți.

Oona a lăsat scrisoarea în poală și s-a uitat în sus, la o reclamă pentru o companie de depozitare a bunurilor personale. Mișcarea trenului o zdruncina până la oase, de parcă era alcătuită din sticlă și se putea face bucăți în orice clipă.

„Acum. Te rog. Fă să mă trezesc acum."

Dar trenul se zgâlțâia mai departe pe șine, iar ea continua să fie împinsă în timpul virajelor și al opririlor de cei care stăteau de o parte și de alta a ei. Când trenul ieșea din subteran, pasagerii scoteau niște aparate mici și plate, cum ea nu mai văzuse până atunci, și începeau să le bată cu degetele sau să vorbească la ele.

„Ăștia nu sunt anii '80."

Frigul nu o trezise, metroul zgomotos nu o trezise, iar împrejurimile erau dureros de palpabile, deși își dorea să nu fie așa.

Gata cu negarea.

„Ăsta nu este vis."

A inspirat adânc, a expirat adânc. A încercat să verifice ora, dar a descoperit că nu purta ceas. Un fulger de culoare la încheietura mâinii a făcut-o să-și ridice mâneca. A icnit de uimire descoperind un tatuaj: o clepsidră cu vârtejuri de galaxii în loc de nisip, cu o panglică la bază pe care scria M.D.C.R.

Și-a întors mâna ca să-și examineze mai atent încheietura.

„Când mi-am făcut ăsta? Ce reprezintă literele?"

M de la mama ei, Madeleine; D de la Dale; C de la numele tatălui ei, Charles... dar ce e cu litera R? Poate că scrisoarea avea să ofere mai multe indicii. A început să citească din nou.

Sunt sigură că ai nenumărate întrebări și îți voi explica unele lucruri, dar pe celelalte va trebui să le descoperi singură. Nu te voi putea apăra de toate surprizele neplăcute, dar nici nu vreau să ți le stric pe cele plăcute. Există o expresie modernă foarte populară: fără spoilere. Este un avertisment să nu dezvălui punctele-cheie ale intrigii (sau finalul) când e vorba despre filme, emisiuni TV sau cărți. Asta simt eu în

legătură cu viața noastră complicată: nu vreau să dau prea multe spoilere. S-ar putea să răpească plăcerea de a o trăi. De aceea nu țin jurnale. În schimb, încerc să scriu o scrisoare la sfârșitul fiecărui an, ca să te pregătesc pentru următorul cât pot de bine. Sunt o mulțime de lucruri incredibile care te așteaptă în viitor (în trecut?), dar acest prim salt va fi dur. Pentru a ușura lucrurile, am așternut pe hârtie câteva... linii călăuzitoare (nu le voi numi reguli, pentru că, oricât de mult crezi că iubești regulile, în același timp le cam detești). Unele dintre ele poate că par ciudate sau enervante, dar trebuie să ai încredere în mine. La urma urmei, eu sunt tu, cea din viitor.

Iată și o veste bună: ești bogată, vreau să zic scandalos de bogată, gen pot-să-cumpăr-și-să-fac-orice-vreau. Asta se datorează investițiilor inteligente și câtorva pariuri sportive informate (victoria lui Croeso din 1983 în derbiul Floridei, cu o cotă de 1 la 85, a fost un început bun!). Încă poți, prin urmare, să-ți iei o mansardă în SoHo dacă vrei, dar, până una-alta, vila din Park Slope în care te-ai trezit azi îți aparține. La fel și o sumă cu nouă cifre în contul bancar și un portofoliu de acțiuni care trebuie gestionat cu grijă. Va trebui să memorezi multe informații ca să faci bani sau să-ți consolidezi averea, dat fiind că tot ce înveți în anii din viitor ții minte atunci când călătorești în trecut. Însă poate deveni complicat, de aceea ai biblioraftul (Kenzie ți-l va arăta când o să fii pregătită; despre el îți spun mai multe mai încolo).

Hai să trecem la liniile călăuzitoare:

1. Să nu spui nimănui despre călătoriile în timp. Mama și Kenzie sunt singurii care știu. În momentul ăsta, să convingi pe altcineva ar fi riscant spre imposibil, iar doctorii s-ar putea mai curând să te pună în cămașă de forță decât să te creadă. O să-ți ia chiar și ție timp să te convingi, așa că deocamdată e mai bine să rumegi pe îndelete lucrurile astea. Regula asta se aplică numai pentru anul 2015. În alți ani vom avea ceva mai mult spațiu de manevră.

2. Nu te îmbogăți prea mult. Dacă faci prea mulți bani, s-ar putea să atragi prea mult atenția, fie a celor de la fisc, fie a autorității de reglementare a pieței de capital, fie a unor profitori, mai ales dacă ești menționată în clasamentul *Forbes* al celor mai bogați oameni. În zilele noastre, asta înseamnă să-ți menții averea la sub un miliard (da, acum există miliardari) și la mai puțin de atât în deceniile dinainte. Mai înseamnă că trebuie să faci acte de caritate și, intenționat, niște investiții proaste din când în când.

3. Evită publicitatea. Acest lucru este valabil pentru toate călătoriile în timp. Ești filantroapă, dar ultimul lucru de care ai nevoie este să adulmece unii și alții în jurul tău, așa că nu atrage prea mult atenția asupra ta (sau asupra banilor tăi). Kenzie te va ajuta să găsești cauze bune și îți poate arăta cum să faci donații rămânând în același timp în umbră.

4. Încearcă să eviți să ți se facă fotografii, astfel încât să nu știi cum arăți de la un an la altul (din nou, fără spoilere). Ușor de zis, greu de făcut în vremurile astea, dar fă tot posibilul. Dacă n-o să ai scăpare, cel puțin nu păstra nicio fotografie făcută după 1982. Cea din biroul tău de la petrecerea lui Dale este o excepție.

Stația ei a fost anunțată înainte să apuce să citească restul. A îndesat scrisoarea înapoi în buzunar și a ieșit în grabă din gară. Înainta refuzând să-și încheie haina ca să se apere de vântul nemilos, refuzând să admită că aceea era într-adevăr haina ei. Că aceea era de fapt viața ei. Cu fiecare pas, firele de perplexitate se împleteau într-o bobină groasă de hotărâre.

„Când o să-l găsesc pe Dale, o să descâlcim toate astea împreună."

Acest Bensonhurst nu era prea diferit de versiunea pe care și-o amintea ea. Câteva vitrine noi – o covrigărie, o spălătorie automată de haine, un salon de manichiură –, dar, ieșind de pe Bay Parkway, a descoperit că blocurile de apartamente din cărămidă de culoarea nisipului și pământului și casele tip duplex arătau la fel. A pornit grăbită pe strada lui Dale, animată de un optimism disperat.

Casa era la fel. În cea mai mare parte.

Aceeași casă, alt decor. Micuța grădină din față, unde odată creșteau tufe de trandafiri, era acum un

gard viu compact. Balustradele negre din fier forjat ale scării arătau acum de parcă erau făcute din țeavă argintie. Iar ușa de la intrare, altădată purpurie, fusese vopsită în maro.

Nu se vedeau lumini aprinse înăuntru, dar Oona a apăsat totuși pe butonul soneriei, la început ușor, apoi cu mai multă insistență.

Ușa s-a deschis brusc.

Un asiatic scund, cu părul cărunt și ciufulit, a întrebat privind-o pieziș:

— Cine ești dumneata? Și ce cauți aici?

Oona a simțit că se clatină pe picioare și s-a sprijinit cu o mână de fațada casei.

— Îl caut pe Dale D'Amico.

— Nu e nimeni aici cu acest nume. Ai greșit casa.

Și-a apăsat palma pe suprafața granulată a cărămizii, inspirând sacadat.

— Știi când s-a mutat de aici familia D'Amico? Sau unde i-aș putea găsi?

— Nu am auzit niciodată de ei. Locuiesc aici de zece ani. Acum te rog să pleci.

I-a trântit ușa în nas.

În depărtare a țipat prelung o ambulanță, în timp ce Oona s-a prăbușit pe treapta de sus a casei, respirând șuierător. Gurile scurte de aer nu-i îndestulau plămânii flămânzi. Vântul s-a întețit, făcând să scârțâie ramurile scheletice ale copacilor din apropiere, dar ea tot nu putea să inspire suficient aer.

„Termină de citit scrisoarea!"

5. Ai încredere în Kenzie. Poate că este un străin pentru tine acum, dar eu îl cunosc de ani buni. E mai mult decât asistentul tău personal, este un confident loial. Mai tânăr decât tine, dar mai înțelept din multe puncte de vedere și, pur și simplu, o prezență plăcută. Te va ajuta mai mult decât îți poți imagina.

6. Nu te baza pe tehnologie. Privește-o ca pe un prieten de vreme bună. Învață să folosești computerele, smartphone-urile și tabletele (Kenzie te va îndruma). Poți să găsești pe internet o cantitate mare de informații despre oricine și orice. Este extraordinar, dar nu te lăsa dusă de val. Încearcă să eviți și rețelele sociale. Nu te atașa prea mult de aceste facilități moderne, pentru că în anul următor ai putea fi nevoită să trăiești fără ele.

Acestea sunt principalele lucruri pe care trebuie să le știi pentru moment, în afară de... Dale.

Asta este partea cea mai grea. Chiar și după atâția ani, mă doare să-mi amintesc. Dale a făcut un accident vascular cerebral, de tânăr. Este... Îmi pare teribil de rău, dar s-a prăpădit. Te rog să nu-i cauți necrologul. De fapt, este mai bine să nu cauți informații despre cineva cunoscut.

Dar o ai încă pe mama. O s-o vezi mâine. E bine, sănătoasă. Are mulți iubiți, merge în multe vacanțe. E greu să ții pasul cu ea uneori. Își trăiește viața din plin. Asta e tot ce își dorește și pentru tine.

Mă opresc aici. Acordă-ți timp să jelești și să reflectezi, dar nu te îneca în depresie. Vei trece peste asta. Crede-mă, ți-o spun chiar eu. Totul e s-o iei încet, câte un an odată.

Cu drag,
Eu

P.S.: Probabil te întrebi ce-i cu tatuajul. Toate la timpul lor...

Lui Oona i s-au încleștat degetele, atât de strâns ținea scrisoarea. Voia să o rupă și să arunce bucățile în vânt. Poate asta ar fi făcut-o mai puțin reală. A împăturit-o însă și a pus-o la loc în plic.

„Nimic din toate astea nu se întâmplă cu adevărat."

O pereche tânără a urcat râzând treptele casei de alături. „An Nou fericit!", i-au strigat înainte de a intra în casă.

„La dracu' cu Anul Nou! La dracu' cu toate!"

Un sedan negru a oprit lângă bordură, iar șoferul a claxonat scurt de două ori. Era Kenzie.

Oona a pornit cu pași de plumb către mașină. Își simțea oasele ca niște brațe de diapazon vibrând. Cum era posibil să se simtă atât de grea, dar atât de goală pe dinăuntru?

— Slavă Domnului! a exclamat el văzând-o pe Oona instalată în scaunul pasagerului. Cred că ai înghețat tun. Fără căciulă, fără mănuși, cu haina descheiată.

A dat căldura mai tare în mașină.

— Nu îmi este deloc frig, a răspuns Oona.

— Ce zici? Nici nu te aud, atât de tare îți clănțănesc dinții.

Cât timp s-a aflat la volan, Kenzie a tot aruncat priviri spre ea, fără să mai scoată însă vreo vorbă. Abia după ce a parcat mașina a întrebat:

— Ești bine? Tâmpită întrebare. Bineînțeles că nu ești bine. Cum pot să te ajut?

— Învață-mă despre internet. Și despre rețelele de socializare.

„S-o ia dracu' și pe Oona asta din 2014!"

— Acum?

Mâinile lui Kenzie au fluturat ca niște mici păsări panicate.

— Este târziu și...

— *Chiar acum*. Te rog.

5 *Familia Jetson* – serial de desene animate omolog al *Familiei Flinstone*, lansat în 1962. În acest serial de animație, familia Jetson trăiește în viitor, în 2062 (n. red.).

4

— Ești sigură că nu vrei să ne apucăm de asta mâine-dimineață? a întrebat-o Kenzie pe când forma codul ca să dezactiveze sistemul de alarmă.

— Da, sunt. Îmi pare rău că te pun să muncești așa de târziu, și încă într-o zi de sărbătoare.

Aerul cald și mirosind a crini a întâmpinat-o pe Oona de cum a trecut pragul casei.

— Nu e nevoie să te scuzi. Eu nu am program de la nouă la cinci. Sunt prin preajmă oricând ai nevoie. Nu despre asta e vorba, doar că este *o mulțime*...

— Locuiesc singură în casa asta enormă?

Ghetele ei păcăneau pe pardoseala din plăci de marmură albă și neagră, în timp ce dădea ocol vestibulului într-o stare de confuzie.

— Păi... în momentul ăsta, da. Adică, eu stau destul de mult pe aici – ai amenajat un birou confortabil în casă și mi-ai aranjat și un dormitor de oaspeți în care să rămân oricând peste noapte –, așa șefă de treabă ești, dar am locuința mea în Cobble Hill.

Se ținea după Oona, în timp ce ea străbătea holul în drum spre bucătărie.

— Este la numai câțiva kilometri de aici, așa că, dacă vrei să petreci restul serii obișnuindu-te cu situația, înțelegi, eu pot foarte bine să mă întorc mâine-dimineață devreme, să-ți aduc un *latte* cu soia...

— Nu, mulțumesc. Chestia aia, ce o fi ea, sună scârbos. Poate niște cafea, totuși? Dacă mai beau oamenii cafea în... Uau!

A intrat în bucătărie, care reușea să fie somptuoasă și intimă în același timp. Dulapurile de un verde pal erau completate de aparatură de bucătărie cromată și blaturi din granit monocrom. Un bar pentru micul-dejun și o masă mare cu blat din lemn masiv separau bucătăria de zona de sufragerie.

— Știu. Tare, nu? Martha Stewart ar ucide pentru o astfel de bucătărie... ăsta e un compliment. Dă-mi voie să fac eu cafeaua.

— Existau aparate de cafea și în anii ’80, să știi. Ăsta este, nu?

— Corect, dar...

— Kenzie, nu am crescut în Evul Mediu. Dacă ai putea să-mi arăți unde găsesc cafeaua și filtrele...

Enervarea din vocea ei a dispărut când a început să cerceteze cu atenție butoanele necunoscute ale aparatului elegant.

— Și unde trebuie puse.

— Nu este nevoie de filtre, ci de K-Cups. Sunt ca niște capsule individuale de cafea.

A răspuns privirii ei uluite cu un zâmbet calm.

— E ușor, dar ce-ar fi să mă lași s-o fac eu în seara asta, ca să ne putem concentra asupra internetului? Lecțiile despre cafea mai pot aștepta.

— Sigur.

Ridicând din umeri, și-a lăsat geanta pe unul din blaturi și s-a așezat la masa cea mare, concentrându-

se asupra petelor pestrițe ale granitului, ca să ocolească învălmășeala confuză a gândurilor.
După ce a făcut cafeaua, Kenzie a întins în fața ei trei dispozitive subțiri, dreptunghiulare.
— Telefon. Tabletă. Laptop.
Arătând spre telefon, Oona a spus:
— Ei, ăsta cel puțin știu ce este. Deși e foarte diferit de cele pe care le-am folosit.
— Este în același timp un computer. Toate sunt computere. Ai folosit vreodată una din astea?
Ea a clătinat din cap.
— Să ne concentrăm asupra laptopului deocamdată.
A deschis MacBook-ul și a început să tasteze.
— Cum poate funcționa dacă nu este conectat la priză?
— Tehnologie fără fir. O chestie fainâ.
Cu un gest teatral, a întors computerul spre Oona. Pe ecran era un videoclip cu o pisicuță într-o cămașă albastră din satin cântând la clape.
— Iată, acesta este internetul.
După o introducere sumară asupra a ceea ce înseamnă World Wide Web, Kenzie a lăsat-o să navigheze, dar ea tot închidea din greșeală ferestre și făcea clic pe linkuri la întâmplare. Frustrarea creștea de ambele părți.
— Deocamdată, cred că va fi mai ușor dacă îmi spui mie ce cauți și mă lași să mă uit eu, a zis Kenzie.
— Să începem cu Dale. Vreau să știu când a murit. Și cum.
S-au auzit păcănituri sacadate când Oona a început să bată cu unghiile în blatul din granit.
— Nu spunea nimic scrisoarea ta despre asta?
— Spunea cum, da, dar eu nu cred. Tinerii nu mor de accident vascular cerebral.
— Nu cred că Oona din 2014 ar fi mințit în privința asta.
Degetele lui s-au apropiat mai mult de ale ei, dar ea și-a tras mâna înapoi.
— Vreau să știu sigur. Și vreau data exactă a morții lui.
Ar fi vrut să dea impresia că vorbește pe un ton sever, dar vocea i s-a frânt din cauza lacrimilor iminente.
— Bine, o să-l caut. Dar chiar dacă găsesc necrologul, s-ar putea să nu menționeze cauza morții.
Nu o menționa, dar preciza data morții: 27 februarie 1984.
— Avea doar douăzeci de ani, a șoptit Oona, cu o durere ascuțită în gât. Ar fi ajuns cineva, dar nu a avut timp să devină... nimic.
Și-a șters fața udă de lacrimi.
Kenzie a expirat zgomotos și a împins către ea o cutie cu batiste din hârtie.
— Îmi pare foarte rău. De asta nu trebuia să...
— Nu mă interesează ce trebuie sau nu să fac. Viața mea nu este condusă de Oona din 2014, ci de mine. Și eu vreau să știu ce s-a întâmplat cu toată lumea. Cu toți prietenii mei.
— Atunci să mai fac niște cafea.
După ce s-au înarmat cu rezerve, Kenzie și-a luat locul la computer, cu umerii lăsați a resemnare.
— Cine urmează?

— Pamela Lipscombe.
Prietena ei cea mai bună din copilărie și-a continuat studiile la Harvard, la facultatea de drept, a lucrat

ca procuror general adjunct în New York și a ajuns judecător federal.
— Am știut dintotdeauna că Pam va ajunge cineva. Uită-te la asta – a fost chiar nominalizată pentru a ajunge judecătoare la Curtea Supremă în 2010. Și fiica ei este o tipă eminentă, clasată printre primii douăzeci de jucători de șah din lume.
Prinzând mai multă inimă la vestea succesului prietenei ei, Oona a dat din cap spre ecran.
— Să-l căutăm pe Wayne Sumpter.
Fostul basist al formației Early Dawning locuia acum în Baltimore, deținea o companie privată de securitate, era căsătorit cu o roșcată mignonă și avea doi fii deja mari.
— Cum de sunt toate aceste lucruri personale atât de ușor de găsit? a întrebat ea.
— Îți vine sau nu să crezi, oamenii postează ei înșiși multe dintre ele. Rețelele de socializare... sunt un lucru complicat. Este ca și cum oamenii își trăiesc viața privată în public acum.
Oona și-a înclinat capul privind fotografia de pe Facebook cu Wayne pe plajă împreună cu familia lui.
— Deci oamenii obișnuiți se poartă ca și cum ar fi celebri?
— Și mulți dintre ei devin de fapt celebri pentru nimic. Nu mă face să încep să mă plâng de obsesia pentru celebrități a societății noastre! Cine urmează?
— Corey Balcerak.
Fostul baterist al trupei Early Dawning, divorțat de două ori și fără copii, ajunsese în afaceri imobiliare; ispășise în acel moment jumătate dintr-o pedeapsă de opt ani într-o închisoare federală, fiind condamnat pentru delapidare.
— Of, Doamne!
Îngrozită, Oona s-a aplecat ca să vadă mai bine ecranul.
— Ăla nu se poate să fie el.
Dar salopeta portocalie pe care o purta în fotografia apărută în presă era ciudat de asemănătoare cu cea în care tocmai îl văzuse la petrecere. Și, chiar și cu părul dat pe spate și în plus cu ochelari cu rame din sârmă și fruntea brăzdată de riduri, asemănarea cu versiunea lui mai tânără era de netăgăduit.
— Dar era un tip de treabă. Un nerod simpatic, chiar dacă nu îl prea ducea capul. Nu mi-l pot imagina în postură de infractor.
— Având în vedere că a fost prins, e clar că nu este infractor prea inteligent.
— Nici măcar nu mi-l pot închipui lucrând într-un birou. Pe el nu-l interesau decât părul ăla aiuristic al lui și bătutul la tobe.
I-a văzut în minte fulgerarea zâmbetului larg și ciudat și fața udă de transpirație după repetiții.
— Înseamnă că nu s-a ales nimic de trupă? Caută trupa Early Dawning cântând în deschidere pentru Factory Twelve.
Dacă cei din urmă au avut parte ulterior de un succes masiv, nu exista însă nimic despre turneul din 1983 unde să fie menționați și cei dintâi și nici alte căutări nu au dus la vreun rezultat.
„Asta înseamnă că am ales Londra? S-a despărțit oare trupa din cauza mea?“
Oona și-a frecat ochii încețoșați.
— Poate că este suficient pentru seara asta, a sugerat Kenzie.
— În niciun caz. Poate că vreau să știu și despre ceilalți.
În cele din urmă, totul a devenit un vălmășag de cariere, căsătorii, divorțuri, copii, nepoți, boli și, în alte câteva cazuri, decese premature. Pe oamenii aceia ea îi credea extraordinari, totuși cei mai mulți ajunseseră să aibă vieți banale, succese mărunte sau sorți de-a dreptul tragice. În afară de Pam, niciunul

dintre ceilalți nu realizase ceva cu adevărat grozav.
— Și despre mine?
Ecranul s-a umplut cu pagini întregi de rezultate: website-uri, bloguri și profiluri de pe rețele de socializare din întreaga lume. Oona Lockhart din Melbourne era o vegetariană tatuată care avea trei copii. Oona Lockhart din Cleveland era la facultate și colecționa jocuri vechi de societate. Oona din Oslo era birasială și fotografia reni.
— Eu nu sunt niciuna dintre persoanele astea, a spus ea. Nu credeam că numele meu e atât de comun.
— Nici nu este. Plătesc niște servicii speciale care creează paginile unor false Oona care să inunde internetul. Asta face mai dificilă găsirea adevăratei Oona și mai ușoară ascunderea oricăror informații pe care nu le putem șterge. Avem grijă să rămâi în umbră. Uneori folosești pseudonime.
— Și am pierdut legătura cu toți? Cu toți prietenii mei?
A rămas cu privirea ațintită asupra tastaturii laptopului; literele îi înotau în fața ochilor.
— Singură mai trebuie să fiu!
S-a lăsat o tăcere apăsătoare, apoi Kenzie a continuat:
— Legi alte prietenii de-a lungul anilor. Și te-ai apropiat mult de mama ta. În plus, dacă are vreo importanță, mai sunt și eu pe aici.
În acel moment nu prea avea importanță, dar era mai bine decât nimic.
— Mulțumesc pentru...
Și-a fluturat mâna prin aer, incapabilă să scoată cuvintele potrivite.
— Mulțumesc și atât. Cred că este suficient pentru seara asta. Poți să înnoptezi aici, dacă vrei.
Se simțea un tremur în glasul ei.
— Sigur. Îți arăt camera ta. Bine ar fi să încercăm să ne odihnim puțin.
— Da.
Totuși, cum să poată dormi? Noile informații îi goneau prin minte ca mașinile pe o autostradă aglomerată.
Dar, când Kenzie a condus-o într-un dormitor unde trona un pat cu cadru metalic, cu baldachin și un morman de perne, s-a strecurat în așternut, s-a făcut ghem și a adormit pe loc. Ar fi fost o mică mângâiere să-i viseze pe Dale, pe prietenii ei și subsolul acela îmbrăcat în oglinzi, să se întoarcă în 1982 chiar și pentru un scurt răstimp, în vremea când nu știa cum se termină povestea pentru fiecare dintre ei, dar somnul ei nu a fost decât un gol adânc și negru ca smoala.
Oona s-a trezit după câteva ore, ciudat de odihnită. Razele palide ale dimineții luminau camera. A privit derutată în tavan.
„Trebuie să-i anunț pe cei de la universitate dacă mă duc sau nu la Londra."
„Trebuie să le spun celor din trupă dacă merg cu ei în turneu."
„Trebuie să mă hotărăsc..."
Doar că nu se afla în încăperea care trebuia. În loc de tavanul zgrunțuros din dormitorul ei de adolescentă sau de firele încâlcite, suspendate deasupra patului lui Dale, deasupra ei era un tavan ornamentat din tablă.
„La dracu'!"
Nu avea nimic de hotărât. Era în anul 2015.
Oona s-a ridicat din pat, încă îmbrăcată în fusta și puloverul de azi-noapte, dornică să-și schimbe hainele.

„Oare chiar e camera mea?“
A făcut câțiva pași precauți prin dormitor, ca un oaspete care își bagă nasul prin casa altcuiva. Prea agitată ca să se atingă de ceva – noptierele care semănau cu niște cuburi de aluminiu; rafturile din sticlă pe care erau aliniate vaze argintii, fiecare cu un singur fir de cală mov; pereții irizați de culoarea lavandei. O mică vitrină într-un colț al încăperii conținea singurele obiecte cu caracter personal. Era plin de fleacuri colorate: o piramidă în interiorul unui glob cu zăpadă, o mască venețiană din porțelan, o mașinuță din cristal purpuriu, un ou Fabergé, un iglu din sticlă și alte zeci de articole. „Cadouri? Suvenire?“ Deasupra vitrinei era ceasul de mână primit de ziua ei de la Dale, pus sub sticlă și înrămat. „Oare ce caută în spatele geamului? Ar trebui să-l port la mână.“
A simțit cum crește în ea dorința de a sparge caseta din sticlă, domolită abia când a găsit răspunsul. „Este prea prețios.“
S-a îndepărtat, hotărâtă acum să găsească un alt rând de haine, doar că în camera minimalistă nu erau comode și nici șifoniere. Erau în schimb trei uși. Una se deschidea spre un hol și de acolo spre restul casei. În spatele celei de-a doua a descoperit o baie îmbrăcată în marmură crem și sidef. A treia dădea într-o debara cât toate zilele. Înăuntru era o garderobă întreagă de ținute clasice în culori neutre, de mărimi diferite, ceea ce îi ușura sarcina de a găsi ceva pe măsura ei de acum. La capătul îndepărtat se afla un suport care conținea piese mai colorate, cum ar fi costume din vinil elastic, fuste cu crinolină, bustiere din țesături metalice și rochii făcute din materiale dubioase (lumini de Crăciun, bandă adezivă, plăcuțe din plastic).
„Astea or fi costume rămase de la Halloween?“
Pe când își punea pe ea o pereche de blugi negri și un pulover cenușiu pe gât, s-a auzit o bătaie în ușa dormitorului.
— Vin imediat! a strigat.
Când a deschis ușa, a rămas cu gura căscată. În fața ei stătea maică-sa, cu un zâmbet strâmb, oarecum în expectativă. Oona se așteptase să vadă riduri, păr cărunt, un trup împuținat și adus de spate, dar a dat în schimb cu ochii de o femeie în pantaloni din piele și un pulover decoltat, debordând de o indecentă vitalitate.
— Ce mai face mica mea călătoare în timp?
Madeleine a îmbrățișat-o, învăluind-o într-un nor de păr negru și creț, mohair și Chanel No. 5, același parfum cu care se dăduse toată viața.

O tăcere uluită a pus stăpânire pe Oona pe când se holba la femeia aceea care trebuie să fi fost conservată în chihlimbar, nu altceva. E drept, deceniile lăsaseră ceva urme asupra ei: îi rotunjiseră formele de mignonă, îi așternuseră riduri în jurul gurii și al ochilor și îi accentuaseră tendoanele gâtului. Dar fața îi era întinsă, ochii de un verde-arămiu încă strălucitori, chiar dacă arătau ceva mai oblici, ca ai felinelor; sprâncenele erau ceva mai înălțate și buzele mai pline. Și acolo unde Oona își acoperea corpul devenit mai bătrân Madeleine afișa un decolteu amplu, iar pielea lipsită de fermitate din zona bustului abia dacă se observa.
— Cum se poate așa ceva? Cum de arăți mai tânără decât mine?
Oona și-a dus mâna la față, de parcă putea citi urmele anilor în alfabetul Braille.
— Ție ți-e frică de ace, draga mea. Ca să nu mai vorbim de cuțit.
A chicotit binevoitor văzând expresia nedumerită de pe fața fiicei ei.

— Chirurgia plastică. Tu nu o aprobi. Eu o ador. De fapt, m-ai acuzat că sunt un pic obsedată de ea. Dar uită-te la mine. N-ai zice că am șaizeci și opt de ani, nu?
Madeleine a făcut o piruetă.
— Nu știu ce să cred, punct. De ce nu ai fost aici aseară?
— Iartă-mă, scumpo, dar tu – adică tu, cea din 2014 – ai considerat că așa e cel mai bine. Oi fi eu bine conservată, dar ea... adică tu te-ai gândit că ar putea fi înfricoșător să mă vezi mai în vârstă așa de curând, înainte de a avea ocazia să citești scrisoarea și să te obișnuiești puțin cu situația. Doamne, nici nu-mi pot imagina cât de greu trebuie să fie pentru tine acest prim salt în timp. Hai, vino să mâncăm și apoi vom avea o mică aventură.
Madeleine s-a dat la o parte, scoțându-l la iveală pe Kenzie, care stătea pe coridor, înfofolit cu un fular albastru intens.
— Bună dimineața!
I-a întins un pahar din plastic cu capac.
— Înainte să spui sau să faci altceva, gustă asta.
Oare avea să fie mereu așa, să se simtă împinsă pe o bandă de alergare și să fugă să-i prindă din urmă pe ceilalți, care merg liniștiți la pas? Oona a luat o înghițitură din paharul oferit – cafea, dar cu o aromă cremoasă, de nucă.
— E bună.
— *Latte* cu soia. Vezi? Nu e deloc scârboasă, a adăugat el cu un zâmbet ironic.
Oona i-a întors zâmbetul.
— În plus, nu trebuie să-ți faci griji că o să stric aparatul de cafea.
Cafeaua și fețele prietenoase dădeau dimineții o nuanță de normalitate, alungând sentimentele mai tulburi, înghesuindu-le parcă într-un șifonier ce gemea de vechituri. Aveau să se reverse afară în cele din urmă, dar deocamdată ușa ținea.
— Mama tocmai mi-a spus că vom avea parte de o „mică aventură".
Și-a dat ochii peste cap, privind-o pe Madeleine.
— Fiindcă azi când m-am trezit din somn, la treizeci și doi de ani în viitor, știi de ce am decis că am cea mai mare nevoie? De *aventură*.
Madeleine a plesnit-o peste umăr.
— Tu nici nu știi ce-i aia.
A clătinat din cap, s-a uitat ca și când încerca să-și găsească fiica într-o cameră aglomerată.
— Va fi ca și cum aș avea din nou o adolescentă irascibilă.
— Chiar *sunt* adolescentă. Una care tocmai a pierdut zeci de ani din viață, așa că scuzați-mă dacă sunt cam irascibilă.
Oona și-a frecat ceafa. Trupul o durea de parcă ar fi dormit pe bolovani, nu pe o saltea de lux.
— Nu ai pierdut zeci de ani, scumpo, viața ta a fost doar... rearanjată.
— O spui de parcă aș fi o mobilă de sufragerie.
Formând un T cu mâinile, pentru a cere o pauză, Kenzie a pășit între ele.
— Am o idee. Ce-ați zice dac-am avea parte de mai puțină ceartă și de mai mult brunch aniversar? V-am făcut o rezervare la Applewood. Fără fasoane, dar suficient de elegant.
— Nu vii și tu cu noi?
Ca să-și ascundă dezamăgirea, a adăugat:

— Nu că ai fi obligat să o faci. E cazul să-ți iei liber azi.
Plăcut surprins, Kenzie s-a înroșit.
— Ah, credeam pur și simplu că tu și mama ta o să vreți să petreceți puțin timp amândouă ca să...
— Să vorbim despre ce-am mai făcut în ultimele trei decenii?
La gândul ăsta, Oona a simțit că vrea să se întoarcă în pat.
— Eu, ăă... nu cred că sunt pregătită să ies la un brunch de fițe acum. Poate ar merge mai bine niște pâine prăjită în bucătăria mea de fițe?
— Pâine prăjită în bucătăria de fițe. Vine imediat! a strigat el.
— Destul că te-am ținut treaz noaptea trecută. Mă pot ocupa eu. Sau o pun pe mama să-mi arate cum să folosesc mai știu eu ce mașinărie de prăjit pâinea din vremurile astea.
Au coborât toți trei scările și, după ce s-a asigurat că Oona nu mai avea nevoie de nimic altceva, Kenzie a plecat, iar cele două femei s-au îndreptat spre bucătărie.
Madeleine a scos o pâine și câteva farfurii.
— Dacă te face să te simți mai bine, află că prăjitoarele de pâine nu prea s-au schimbat.
— Mă face să mă simt *mult* mai bine. Compensează orice altceva.
Nu fusese intenționată această alunecare spre sarcasm; Oona nu fusese niciodată în stare să înțeleagă cum reușea mama ei să declanșeze acel mecanism.
— Așadar, cum... te împaci cu situația până acum? Ai citit scrisoarea?
— Da, dar asta nu înseamnă nimic. Aș putea să fiu nebună sau să am Alzheimer sau...
Și-a pus palmele pe blatul rece din granit, copleșită. „Trezește-te, trezește-te, trezește-te!"
Dar piatra era neclintită, iar mângâierea mamei ei pe ceafă îi aducea prea puțină alinare.
— Ascultă, draga mea, știu că va fi un an greu pentru tine, mi-ai spus chiar tu săptămâna trecută. Dar nu poți rămâne în faza de negare.
— *Asta* este negare? De unde știu eu că tu și Kenzie nu încercați să mă faceți să-mi neg adevărata realitate?
— De ce am face asta?
— Poate pentru că...
Nodul din gât o împiedica să pronunțe cuvintele.
— Poate că în curând o să uit oricum toate astea. Poate că nu contează ce-mi spui, așa că alegi calea mai ușoară, încercând să mă împiedici să clachez.
Madeleine și-a tras bărbia înapoi, parcă ferindu-se.
— Ți se pare că e în firea mea să fac așa ceva? Să aleg calea mai ușoară când e vorba despre tine? Dacă ții minte, eu am făcut tot ce am putut ca să te încurajez să-ți asumi mai multe riscuri. Eu sunt cea care ți-a spus să-i dai lui Dale o șansă atunci când te codeai să te cuplezi cu un muzician aspirant. Cine te punea să mai chiulești câteodată ca să putem merge la cumpărături? Cine îți cumpăra haine despre care tu spuneai că sunt prea ostentative sau prea de pipiță?
Prăjitorul a făcut clic și feliile de pâine au sărit afară.
— Asta așa e.
Oona a stat un moment pe gânduri.
— Era destul de aiurea. De ce făceai asta?
— Ai fost întotdeauna un copil precaut, dar după ce a murit Charles, te purtai ca și cum lumea era făcută din coji de ouă. Atât de speriată să nu faci un pas greșit...

— Mi-e frică să merg cu barca. Cred că este de înțeles, ținând cont de ce s-a întâmplat cu tata.
— Nu e numai asta. Voiam să fii pregătită să-ți asumi riscuri din când în când.
— Aha, ca atunci când ți-ai făcut tu rost de un certificat de naștere fals ca să capeți postul visat la Pan Am, doar ca să-l pierzi apoi fiindcă ai rămas gravidă la șaptesprezece ani.
Și-a dus brusc mâna la gură.
— A fost o cruzime din partea mea. Iartă-mă.
O tresărire a sprâncenelor urmată de un zâmbet sardonic.
— Accept scuzele. Da, e clar, s-a întors fiica mea adolescentă.
— N-am vrut. Doar că... Tare aș vrea să pot înțelege toate astea.
Oona a închis ochii și și-a silit creierul să smulgă o amintire din golul anilor dispăruți. Dar, oricât de mult se străduia să arunce o rază de lumină în colțurile întunecate ale minții, cel mai recent moment pe care îl putea scoate la iveală era petrecerea dată acasă la Dale. Și, Doamne, era un moment atât de viu! Beculețele de Crăciun, solzii aspri ai rochiei ei cu paiete, gelul astringent folosit de Dale pe pieptănătura stil Elvis Presley, hârâitul abia auzit al discului cu Talk Talk înainte ca revărsarea de tobe electronice și sintetizatoare să anunțe un șir de hei-hei-hei. Însă, când a deschis ochii, scena dinaintea ei era mai puțin vibrantă. Bucătăria verde pal, blatul rece, mirosul de pâine prăjită cu unt, mama ei strigând-o pe nume.
— Oona, ascultă-mă. Oricât e de greu de crezut, încă ai toată viața înainte.
Pâinea prăjită era sfărâmicioasă și o zgâria pe cerul gurii când mesteca.
— Cum ai putea tu să știi?
— Pentru că ai făcut aluzii la unele lucruri. Lucruri fabuloase.
Buzele injectate ale lui Madeleine s-au curbat într-un zâmbet enigmatic.
— Ce lucruri?
— De ce să-ți stric surpriza? O să întâmpini niște greutăți, dar ai și niște experiențe minunate la orizont, cărora le-aș strica farmecul dacă ți le-aș spune.
Farfuria a scârțâit pe blatul din granit când Oona a dat-o la o parte.
— Atunci spune-mi lucrurile rele, ca să evit să fac din nou aceleași erori. M-am dus până la urmă la Londra? A fost o alegere greșită? Spune-mi, ca să aleg trupa data viitoare, dacă această nebunie chiar este reală și mă voi întoarce vreodată în anii ’80.
Madeleine a clătinat din cap.
— Nu este... nu poți. Ai învățat să nu te joci cu soarta ta. În afară de bursă, dar poate că asta ți-a fost scris, să fii bogată. Îmi pare rău, Oona, dar trebuie să-ți respect propriile dorințe de a nu-ți dezvălui trecutul sau viitorul.
— Poți măcar să-mi spui despre tatuajul ăsta?
— Nu pot.
O mână invizibilă i s-a încleștat în jurul gâtului.
— De ce dorințele eului meu anterior contează mai mult decât mine, cea aflată în fața ta acum?
— Pentru că Oona cea dinainte este mai înțeleaptă. A avut mai mult timp să se gândească la cum să-și creeze o viață plină de sens. Și pentru că mi-ai spus odată ceva despre viitorul meu care m-a durut profund. Am jurat că eu nu-ți voi face niciodată asta.
Mama lui Oona și-a ferit privirea. Farfuria îi tremura în mână.
— Sunt sigură că n-am vorbit serios.

Ce ciudat, să ai remuşcări pentru ceva ce nu poţi nicicum să-ţi aminteşti.
Madeleine a clătit farfuriile.
— Nu mai contează acum.
S-a întors din nou spre ea.
— Hai să luăm o pauză de la aflarea ordinii şi să facem ceva un pic nebunesc.
— Suntem două bătrânele, mamă. Amândouă având, probabil, facultăţile mintale afectate.
Încrucişându-şi braţele pe piept, şi-a mutat greutatea pe un singur picior, ipostaza adolescentului îmbufnat, deloc potrivită cu corpul ei de vârstă mijlocie.
— Greşit în ambele privinţe. Hai, nu mai sta bosumflată şi deschide-ţi cadoul de ziua ta.
Mama ei i-a întins un pachet plat, împachetat într-o hârtie având imprimate ceasornice de epocă.
— Drăguţă aluzie ambalajul. Dacă aş fi fost atacată de un rechin, ar fi fost unul inspirat din filmul *Fălci*?
A sfâşiat cutia subţire din carton. Înăuntru era un costum de baie negru, în stilul anilor ’50, cu bretea pe după gât. Sub el se afla o hârtie împăturită, confirmarea unui sejur de două săptămâni la St. Regis Princeville Resort din Kauai.
— Plecăm sâmbătă. Putem foarte bine să începem anul în paradis, nu? a zis Madeleine făcându-i cu ochiul.
— Ce zi e azi?
— Joi. Du-te şi probează costumul. O să ai nevoie de el pentru aventura de astăzi.
Mintea confuză a lui Oona se silea să proceseze discuţia cu mama ei, deşi nu aflase mare lucru.
— Adică se întâmplă totuşi, nu?
Pe chipul lui Madeleine s-a aşternut un zâmbet senin, dar năstruşnic.
— Da. Da, se întâmplă.
— Şi despre ce fel de aventură vorbim? Ca aceea din Coney Island, când m-ai forţat să mă dau în montagnes russes până am vomitat? Sau când m-ai dus să-i văd pe cei de la Pink Floyd şi a trebuit să te dădăcesc după ce te-ai drogat cu LSD? Sau ce zici de „aventura“ aia pe care am avut-o la aniversarea de şaisprezece ani, când aproape că ne-ai băgat în comă alcoolică pe mine şi pe prietenii mei după ce ne-ai pus vodcă în punci? La acel gen de aventuri te referi?
Pe faţa lui Madeleine a fulgerat plictiseala de a auzi aceleaşi nemulţumiri în mod repetat.
— Du-te şi pune-ţi costumul de baie. Şi celelalte haine peste el.
Bombănind doar pentru sine, Oona a făcut cum i s-a spus.
Treizeci şi doi de ani de îmbătrânire instantanee de la gât în sus fuseseră un prim şoc, iar creşterea în greutate era evidentă după măsurile mai mari ale hainelor şi senzaţia de greutate în plus, dar acum era prima oară când îşi privea efectiv corpul. De cum şi-a zărit trupul gol, a rămas cu gura căscată. În tinereţe nu fusese tocmai slabă, era bine proporţionată şi era împăcată cu silueta ei mai plină. Ajutase faptul că mama ei îi spunea mereu că toate trupurile sunt frumoase, indiferent de forma sau de dimensiunea lor, indiferent de ce dictează filmele sau revistele. Ajutase faptul că fusese educată să-şi lărgească limitele estetice şi să pună inteligenţa înaintea aspectului fizic. Şi ajuta şi acum, când simţea că purta pielea grea a altcuiva. Acolo unde odinioară avea formele unui violoncel acum se ducea spre dimensiunile contrabasului.
Se trezise peste noapte că are cincizeci şi unu de ani şi trebuia să se împace cu asta cumva, să găsească frumuseţe în felul cum arăta astăzi.

— Haide, Oona! a strigat mama ei. Ne așteaptă aventura!

5

Madeleine a parcat la câteva străzi distanță de promenadă, a scos o geantă mare de umăr din portbagaj și a pornit înainte, spre Stillwell Avenue.

— În mod normal, aș crede că nimeni nu e atât de nebun să meargă pe plajă pe vremea asta, dar te am pe tine ca mamă, așa că nu ar trebui să fiu surprinsă.

Nu a venit niciun protest din partea lui Madeleine, dar zâmbetul ei era plin de mister.

— Dacă vrei să te plimbi pe plajă, bine, a continuat Oona. De fapt, ar fi plăcut să stai într-un loc liniștit, lângă apă, departe de oameni. Dar dacă crezi că o să mă dezbrac și o să mă duc să înot în ianuarie, ei bine, nu vreau să te dezamăgesc, dar...

— N-o să fie liniște, a întrerupt-o Madeleine.

— Ce?!

Ca răspuns parcă, o cacofonie de strigăte le-a întâmpinat când au dat colțul. Plaja era plină de oameni. Ultima dată, Oona fusese la plajă cu Dale, cu luni în urmă, acum cu zeci de ani în trecut. După ce urmărise reluări ale emisiunii *Cosmos* a lui Carl Sagan, Dale devenise obsedat de astronomie și de locul lui superior în univers.

— Ia toate plajele din toată lumea, zicea el apucând o mână de nisip și lăsându-l să i se scurgă printre degete, și numără toate firele de nisip.

— Știu, știu, îi termina Oona fraza. Stelele din univers tot ar fi mai numeroase decât firele de nisip.

— De cinci până la zece ori mai multe.

Dale ridicase un deget plin de nisip, peste care Oona suflase ca să împrăștie granulele mărunte.

— Bine, Sagan, m-ai făcut să mă simt mică și neînsemnată. Atunci ce rost mai are să fiu într-o trupă, să merg la facultate sau să fac ceva, orice, cu viața mea?

— Un motiv în plus pentru a ne lăsa amprenta asupra lumii, a lăsa ceva în urmă.

Oona s-a simțit trasă de braț și s-a întors în 2015.

— Haide, să găsim un loc unde să ne lăsăm lucrurile, a îndemnat-o Madeleine.

În jurul lor erau mii de oameni care aplaudau, dansau, râdeau și săreau ca mingile. Cei mai mulți erau îmbrăcați cumsecade, în haine de iarnă, în timp ce alții erau costumați în toate chipurile, de la supereroi la creaturi marine. Apoi erau oamenii în costume de baie.

— Mamă, asta n-o să se întâmple. Ce ți-a venit să mă aduci aici?

Madeleine, care mergea cu câțiva pași mai în față, s-a întors.

— Fac parte din Clubul Urșilor Polari din Coney Island. Facem asta în fiecare duminică din noiembrie până în aprilie. Am vrut să mă însoțești astăzi. Urșii Polari sar în apă de Anul Nou; e o tradiție anuală deschisă și celor care nu sunt membri. Eu zic că o să ți se pară înviorător. Cred că ai nevoie de ceva care... să te trezească.

Nu avea niciun rost să i te împotrivești lui Madeleine, odată ce își punea ceva în minte.

Oona a fost cuprinsă de o senzație de detașare, de plutire. Privea de parcă ar fi stat undeva pe margine, în timp ce își scotea hainele și pantofii, își punea cizmulițele din neopren pe care i le dăduse Madeleine și o lăsa pe mama ei să o ungă cu cremă de protecție solară („Poți să te alegi cu arsuri solare chiar și la astfel de temperaturi“).
Participanții au fost împărțiți în grupuri, pe culori și au primit brățările corespunzătoare. Oona și Madeleine erau în grupul albastru, programate să înoate primele.
„Aș putea să mă las purtată de valuri. Așa aș fi din nou împreună cu tata. Și cu Dale.“
Oona simțea cum ace de frig îi înțepau brațele și picioarele. Prosopul în care se înfășurase nu era de mare folos: nici nu-i ținea de cald, nici nu-i apăra pudoarea. Oricum nu avea importanță: nu se uitau prea mulți oameni la ea, nu așa cum se uitau la tinerele îmbrăcate în costume de baie.
„Nu mai departe de ieri, eram și eu una dintre ele. Acum sunt practic invizibilă. Poate asta este! Poate că nici nu sunt aici.“
— Îți zici, probabil, că apa o să fie rece ca gheața, dar, în realitate, s-ar putea s-o simți călduță, fiindcă aerul este mai rece...
Mama ei a continuat să ciripească vesel despre cât de „trează“ și de „vie“ o făceau să se simtă aceste reprize de înot, în timp ce Oona stătea cu privirea ațintită la orizont, o bandă albă, întreruptă de linia cenușie, ondulată, a Oceanului Atlantic.
— Se apropie momentul. Încearcă să-ți relaxezi mintea și corpul când intri în apă, a sfătuit-o mama ei. Prefă-te că e o zi fierbinte de august și faci o baie ca să te răcorești. Cu cât te relaxezi mai mult, cu atât o să-ți placă mai mult.
Da, ce frumos să se prefacă, să se întoarcă la acele veri cu Dale. Fantezia asta era însă ca un disc de vinil; mergea numai o scurtă bucată de vreme, apoi se termina și trebuia să fie întors. Înainte, nu fusese înclinată spre nostalgie – încerca să creadă că viitorul conține lucruri mai bune decât trecutul. „Asta înseamnă oare să îmbătrânești? Să retrăiești amintiri fericite pentru că vremurile cele mai bune s-au dus?“
Curând după aceea, a fost strigat grupul albastru. Au dat năvală, țipând și împroșcând apă în jur. Oona s-a lăsat purtată înainte de ceilalți, apoi de valuri. Mama ei avea dreptate, apa era mai caldă decât se aștepta, dar tot îi dădea junghiuri.
— Udă-ți un pic încheieturile mâinilor și gâtul, a îndemnat-o Madeleine. Cu cât punctele de puls se obișnuiesc mai curând cu temperatura, cu atât mai repede se va obișnui și restul corpului.
„Bine ar fi să te obișnuiești așa ușor.“
Oona a înaintat mai mult și apoi a plonjat în apă. Poate că, dacă ar înota suficient de departe, s-ar îneca sau ar fi dusă de valuri pe un țărm unde timpul să nu fi luat o mușcătură atât de mare din viața ei. Dar valurile i se împotriveau, o împingeau înapoi acolo unde tălpile puteau atinge pământul.
Frigul adevărat nu a lovit decât după ce a ieșit din apă, când rafalele înghețate au pătruns-o pe Oona până la oase.
— Mașina are sistem de încălzire a scaunelor, nici nu știi cât de repede o să ne fie cald și bine, a strigat Madeleine peste zgomotul mulțimii.
A luat-o înainte, părăsind plaja, și a făcut câțiva pași singură, înainte de a se întoarce la fiica ei, care rămăsese încremenită, cu capul plecat.
— Ce s-a întâmplat?
Oona se uita la nisipul de la picioarele ei, fără să se gândească la planete sau la stele, la a fi tânără sau

bătrână, mediocră sau extraordinară. Încerca să se agațe de torpoarea provocată de baia hibernală, chiar dacă fiecare dârdâit îi poruncea să simtă *ceva*.
— Ce este, Oona?
Ce bine ar fi fost să se repeadă înapoi în ocean și să lupte împotriva propriei flotabilități! Dar valurile o purtaseră aici, așa că trebuia să o spună cu voce tare. Oona a inspirat întretăiat și a silit cuvintele să-i iasă din gură:
— Dale e mort.

Oona a ajuns acasă ghemuită într-o durere mută și a urcat la etaj, către dormitorul ei, neconsolată.
— Îmi pare foarte rău. Credeam că înotul te va înviora. N-ar fi trebuit să te forțez, a venit vocea lui Madeleine de dincolo de ușa garderobei, pe când Oona își punea un rând de haine uscate.
„Oare o mai am?"
Plimbându-și o mână peste hainele atârnate pe suportul lung, Oona a mers de la un capăt la celălalt al încăperii, până când degetele ei au atins jacheta pe care i-o dăruise Dale. A scos-o de pe umeraș. Pielea încă era flexibilă după atâția ani, moale și atinsă de vreme, materialul negru bătând acum în cenușiu. Mirosul ei puternic era și el estompat, deși încă prezent, cu note de cedru și de scorțișoară. Anii îndelungați în care fusese purtată și expusă intemperiilor o făcuseră parcă mai frumoasă. Dar Oona nu a reușit să-și treacă brațul până la capăt prin mânecă. Armura ei n-o mai încăpea.
Când a ieșit din dressing, strângând jacheta la piept, a ocolit-o pe mama ei și s-a dus drept în pat. S-a strecurat în așternut fără un cuvânt.
— Mă duc să-ți fac un ceai.
Oona și-a îngropat capul într-o pernă, a strâns jacheta la piept și a închis ochii.
Era ușor să ignore ceștile de ceai și bolurile cu supă care i-au fost aduse în zilele următoare. Era ușor să prefacă murmurele îngrijorate ale lui Kenzie și Madeleine în vuiete ale oceanului și să alunece într-un întuneric fără vise. Și, când se trezea, era ușor să alunge peretele irizat din fața ei. Tot ce trebuia să facă era să închidă ochii.
„Poate o să petrec tot anul dormind."
În întuneric a răsunat o melodie cântată de o voce suavă, care îndemna la somn. Un cântec de leagăn simplu, care trimitea o bărcuță pe mări furtunoase. Nu conta că barca ei se răsturnase deja, că apa înghețase, prinzând-o dedesubt. Prefera scufundarea.
— Trezește-te!
„Nu vreau."
— Trebuie să te trezești!
„Zău?"
Pleoapele îndărătnice au clipit des și s-au deschis. Camera era goală. Ce era cu muzica asta? Dezlânată, melancolică, o voce care se înălța plină de dor și de păreri de rău. De unde venea oare?
Oona își simțea capul teribil de greu, un glob din oțel, iar perna era ca un magnet. Somnul era mareea gata s-o seducă și s-o tragă în străfunduri. Iar jacheta ei din piele, atât de dragă, era mai degrabă ancoră decât vestă de salvare.
Cu toate acestea, muzica a târât-o la țărm, silind-o să se ridice. Inerția lupta cu melodia și cea din urmă a învins. A îmbiat-o să se ridice în capul oaselor, să înceteze să mai strângă în brațe geaca din piele, i-a dat pătura la o parte și a tras-o jos din pat. I-a poruncit să nu se mai înece.

Dând o tură prin cameră, a descoperit sursa muzicii pe un raft din sticlă: un aparat alb, mai subțire decât un pachet de cărți de joc, un cablu subțirel, sunetul amplificat de difuzoare minuscule, camuflate în colțuri. Lângă aparat, un bilet:

Fă un duș, îmbracă-te și coboară.

K.

O ultimă privire asupra patului ei naufragiat. Era timpul să se învețe iar cu mersul.

A făcut un duș. S-a îmbrăcat. A coborât. Mirosul care umplea bucătăria nu era cel de cafea sau ceai – era ceva mai complex: bunătăți de iarnă, pline de mirodenii și ascunse în pădure.

— E *chai*6, adică ceai indian. Și recipientul e portabil.

Kenzie i-a întins o cană din aluminiu, cu capac filetat.

— Punem la cale o aventură? Fiindcă, dacă e să fiu aruncată dintr-un avion astăzi, mai bine mă întorc în pat.

Kenzie a râs încetișor.

— Doar ieșim la o plimbare. Cred că Madeleine ți-a supraestimat toleranța la aventură. Promit să rămânem la ceva mai liniștit.

Oona a sorbit din lichidul cald: încântarea și surprinderea i-au potolit suspiciunea.

— Mmm!

— Nu-i așa că-i bun?

A zâmbit conspirativ, arătând o pungă din plastic.

— Am cumpărat și eclere. E imposibil să urăști viața după un ecler bun, iar astea sunt cele mai bune. Să ne luăm paltoanele.

Gustul dulce de pe limbă s-a acrit brusc.

— Hawaii. Mama a planificat o întreagă călătorie pentru noi două.

— Amânată. Nu-ți face griji în privința asta. Și dacă n-ai să fii pregătită atunci, îți iau eu locul.

I-a făcut, complice, cu ochiul.

— E supărată?

— Bineînțeles că nu. Vine să ia prânzul cu noi, după zumba.

Văzându-i nedumerirea, Kenzie a adăugat:

— Este un fel de gimnastică aerobică amestecată cu dans. M-am gândit că ai prefera un parc liniștit unei săli pline de femei de vârstă mijlocie care transpiră pe muzică latino dată prea tare. S-ar putea să greșesc, desigur.

Ochii îi sclipeau năstrușnic.

Poate că era efectul persistent al muzicii sau poate privirea lui senină, care îi spunea: „Hai că poți.“ Sau, cine știe, poate că era puloverul lui care semăna cu niște vată de zahăr verde și implora să fie atins. Oricum ar fi fost, Oona și-a pus cana jos și l-a îmbrățișat îndelung. Ce ușurare! Puloverul era la fel de moale pe cât era de sclipitor. O ușurare și mai mare a fost că el i-a întors îmbrățișarea.

Au mers prin Prospect Park, urmând pista de alergare până jos, la lac. Un buștean căzut le-a servit drept bancă de picnic, unde și-au mâncat eclerele uitându-se cum pluteau pe apă sau lipăiau împrejur rațele și gâștele.

— Deci, urăști viața ceva mai puțin acum?

— Cred că va fi nevoie de mai mult decât de patiserie franțuzească pentru asta, dar mulțumesc că ai încercat. Ce muzică era aia care cânta în camera mea?

— Aa, „The Ninth Wave“. A doua parte a albumului *Hounds of Love* al lui Kate Bush. O piesă conceptuală despre o fată pierdută pe mare.
— N-am mai auzit niciodată așa ceva.
— De fapt, ai mai auzit-o, dar... știi tu.
Colțul gurii i-a zvâcnit în sus.
— E o capodoperă, ce dracu'! A apărut în 1985. Ai o grămadă de muzică grozavă de recuperat.
S-a strârnit o agitație înlăuntrul ei, o foame după atâtea zile de zăcut în pat, dar nu foame de mâncare. Foame de ceva intangibil, ceva ostoit pentru moment de muzică.
— Poate că asta o să fac, atunci. În loc să-mi petrec anul dormind, îl voi petrece ascultând muzică.
— Nu trebuie să fie un singur lucru, știi.
— Ar trebui să merg la doctor, a murmurat ea cu nasul în cană. S-ar putea să fiu bolnavă.
— Nu ești bolnavă. Dacă vrei să faci un control, să faci niște analize, putem aranja asta, dar medicii nu vor găsi nimic.
— Tot nu cred ce mi se întâmplă.
— Lumii nu-i pasă ce crezi.
A ridicat un deget ca s-o oprească.
— Îmi pare rău dacă sună dur. Mie îmi pasă, bineînțeles, și mamei tale îi pasă, dar lumea va merge mai departe, indiferent dacă îți petreci anul explorând-o sau zăcând abătută în pat.
— Nu am motive întemeiate să fiu abătută? Ce altceva mai sunt decât bătrână și inutilă?
— Nu ești nici bătrână, nici inutilă. Ești bogată și generoasă. Și ai în tine mai mult din firea rebelă a mamei tale decât crezi, indiferent de vârstă.
Oona s-a plesnit peste coapse și s-a ridicat, întorcându-se pe pista de alergare cu pași vioi.
— Știi cât e de aiurea să ți se spună ce fel de persoană ești de către cineva care îți e străin?
A grăbit pasul, ignorând junghiurile din articulații.
— Nu la fel de aiurea ca atunci când te întrebi dacă ceea ce ți se întâmplă se petrece cu adevărat. De fiecare dată când mă duc la culcare, mă rog să mă trezesc din acest coșmar, să fiu din nou adolescentă, cu Dale lângă mine.
— Dacă asta vrei, sper să se întâmple.
— Ei, haide, nu fi condescendent. Oricât de mult m-am schimbat în ultimii treizeci de ani, sunt sigură că încă am o toleranță scăzută la tâmpenii.
Râsul lui uimit s-a încolăcit în jurul lor ca o panglică.
— Ce e așa de amuzant? l-a întrebat.
— Este plăcut să o zăresc la răstimpuri pe vechea mea prietenă. Nu ești în întregime tu și totuși ești tu.
Inima ei făcută țăndări i-a trimis prin trup un tremur ascuțit, cerând mai mult spațiu ca să încapă. Ce gentil din partea lui să-i rămână alături, ocolind săgețile otrăvite!
— Dar cum ne-am cunoscut, de fapt?
— E o poveste lungă. Ne-am legat prin muzică. Am promis să nu-ți dezvălui mai mult de atât.
— Fără spoilere, a repetat ea, punând ghilimele în aer și surâzând ironic. Nu-i așa?
— Corect.
— Dar fata pierdută pe mare?
— Care fată?
— De pe albumul ăla al lui Kate Bush.

Și-a aruncat privirea spre cerul alb ca hârtia, silindu-se să nu lăcrimeze.

— E salvată până la urmă?

— Da, a venit răspunsul lui, sincer și ferm. Bineînțeles.

6 Ceai indian, preparat prin fierberea frunzelor în lapte, cu zahăr și, uneori, cu mirodenii (n. tr.).

6

Avea să fie un an dificil pentru Oona, deși avea să se străduiască din răsputeri să-l facă mai bun. Banii ajutau, așa cum se întâmplă de cele mai multe ori. Plasa de siguranță pe care o ofereau era binevenită, dar, în același timp, o simțea ca pe un litigiu câștigat în instanță sau ca pe plata unei asigurări pentru accidentul, catastrofa sau ce-o fi fost aceea care îi provocase pierderea atâtor ani. Cel puțin, nu o aștepta niciun necaz de natură pecuniară. Dar faptul că putea cumpăra orice a adus în prim-plan lucrurile care nu puteau fi cumpărate (prietenia pierdută, dragostea pierdută, timpul pierdut), natura umană fiind predispusă să se concentreze asupra a ceea ce lipsește.

În speranța de a găsi o cauză medicală pentru anii dispăruți, Oona a făcut investigații medicale complete. În afară de kilogramele în plus, stătea bine cu sănătatea, iar o tomografie computerizată a creierului nu a evidențiat nicio anomalie. S-a gândit să consulte un psihiatru, dar a ținut cont de avertismentul scrisorii de a nu dezvălui altora situația ei reală. Mai bine să fii nebun în confortul casei tale decât într-un spital de boli psihice.

Și ce mai casă era! – spațioasă, dar concepută pentru confort. Avea o sală de recreere cu jocuri video clasice și cu flippere. Și o sală de proiecție cu multe canapele din catifea roșie și cu un ecran mare cât un perete. Însă preferata ei era sala de muzică, cu mocheta, fotoliile tip puf și sistemul ei puternic de amplificare. Rafturi făcute pe comandă adăposteau o colecție incredibilă de viniluri, iar pe peretele opus se aflau chitare care aparținuseră lui Lou Reed, David Gilmour, Prince, David Bowie și altor legende ale muzicii. La început, respectul a împiedicat-o să le atingă, dar, după câteva zile, și-a făcut curaj și a încercat fiecare chitară pe rând. Și-a plimbat degetele pe corzile lor și a cântat melodii așa cum îi arătase Dale pe chitara lui, și-a imaginat stadioane pline de fani care aclamă și sesiuni discrete de înregistrări. Imaginația a purtat-o sus, mai sus, până când un junghi de vinovăție a străpuns-o ca un pumnal și a prăvălit-o la pământ. A dus chitara la locul ei, pe perete.

„Chitara este instrumentul lui Dale. Clapele erau ale mele."

Cu toate acestea, în casă nu existau niciun pian și nicio orgă electronică, iar degetele ei erau oricum însetate să lovească, să ciupească și să mângâie corzile unei chitare.

„Dar dacă..."

„Nu. Ar fi o lipsă de loialitate față de Dale."

A jurat atunci că va păstra instrumentele doar de decor, un vis de neatins.

În zilele care au urmat, Oona a rătăcit prin casă ca o bilă care se rostogolește într-o cutie goală, retrăgându-se adesea în sala de muzică. În ciuda vastei colecții de discuri, a făcut o fixație pentru acea față anume a albumului lui Kate Bush, pe care o asculta la nesfârșit. Se întindea pe podea, închipuindu-și covorul ca pe un ocean, închidea ochii și aștepta ca valurile dezlănțuite să o târască departe de acolo.

Până când, într-o zi, muzica s-a oprit la mijlocul cântecului. Când s-a ridicat, Kenzie stătea lângă player-ul amuțit, cu un laptop sub braț.
— Te superi dacă mă așez?
Fără să aștepte un răspuns, s-a lăsat jos pe covor lângă ea și a deschis computerul.
— Vreau să-ți arăt ceva.
— Dacă este altă pisică la pian, zic pas.
— Nu, este colecția ta de muzică.
— O văd de aici.
A făcut un semn către rafturile de discuri.
— Aceea e numai o parte. Sunt mai multe aici.
După câteva atingeri de taste, a întors ecranul spre ea.
— Asta este biblioteca ta iTunes. Acesta este numărul total de melodii pe care le ai.
— Patruzeci și două *de mii*? Și atât de mult timp mi-ar lua să le ascult pe toate? O sută douăzeci și patru *de zile*?
Pe frunte i-a apărut o peliculă de sudoare.
— Da. Și, uite, poți pune orice melodie, doar făcând clic pe ea.
Cu o apăsare de buton, chitare zgomotoase au umplut camera, urmate de vocea învăluitoare a unui bărbat.
Ochii lui Oona au țâșnit spre difuzoarele din colțurile încăperii.
— Este ca un soi de magie. Hei, asta este Roxy Music?
— Bryan Ferry. A lansat niște albume solo grozave din vremea ta și până acum. Și nu doar el.
Și-a petrecut următoarele câteva minute învățând-o noțiunile de bază ale muzicii digitale.
— Tot nu știu de unde să încep.
O notă de alarmă în vocea ei.
— Cu nimic din toate astea.
— În regulă, să scăpăm de atacul de panică. Respiră odată cu mine.
De îndată ce i-a oprit hiperventilația, a continuat:
— Nimeni nu se așteaptă să știi totul. Nu este ca și cum ești în fața unui mare examen. Începe cu trupele pe care le cunoști deja sau cu unele din listele pe care le-am alcătuit pentru tine. Cât despre restul...
Un optimism prudent i-a încrețit fruntea.

— Poți să începi cu Wikipedia.
A deschis website-ul și i-a explicat cum funcționează.
— Poate să faci mai întâi o scurtă trecere în revistă a fiecărui deceniu?
În timp ce dădea clic, ea a încuviințat dând ușor din cap.
— Pare ceva mai puțin copleșitor acum.
— Exact, asta e. Totul e să înveți câte un pic în fiecare zi. Și, din când în când, să mă lași să-ți arăt facilitățile moderne. Deși uneori nu e tocmai facil – bunăoară, zilele trecute mi-a luat două ore să aleg o pernă nouă.
— Două *ore*? Dar câte perne sunt acolo?
— Prea multe. Blestemul abundenței. Dar o să lăsăm pe altă dată cumpărăturile online. Și va trebui să

vorbim și despre banii tăi la un moment dat, dar nu vreau să-ți explodeze capul. Deocamdată, ce-ar fi să-i dai o șansă lui iTunes?
A ținut întins MacBook-ul, până când ea a dat din cap și l-a luat.
— Țipă dacă ai nevoie de ceva. Mai ai câteva ore până când vine mama ta la cină. După ce mâncăm, ne uităm la *Purple Rain*.
— La ce?
— E un film. O să-ți placă mult.
Chiar că i-a plăcut mult *Purple Rain*, la fel și *Înapoi în viitor* și toate filmele din anii ’80 ale lui John Hughes, pe care Kenzie le alegea („Săptămâna viitoare trecem la anii ’90. Două cuvinte: *Pulp Fiction*“). S-a obișnuit cu televiziunea prin cablu, cu DVR și Netflix, totuși prefera să preia el frâiele în privința a ce vizionau, astfel încât ea să-și poată concentra energia de explorator asupra muzicii. După ce la început fusese intimidată de colecția ei de pe iTunes, a ajuns să se bucure că recupera zeci de ani de discografii ale muzicienilor ei preferați, deși adesea opta încă pentru trosnetul șic al unui vinil. Dădea însă o șansă și acelor playlisturi create de Kenzie, care au lămurit-o asupra unor genuri noi, apărute în ultimele decenii. Au entuziasmat-o ritmul și cadența muzicii hip-hop, mârâitul brut al grunge-ului, seducția mecanică a muzicii electronice.
Urmând sfatul lui Kenzie, a folosit Wikipedia ca să se pună în temă cu evenimentele-cheie din ultimele decenii, urmărind multe surse conexe, când o anumită persoană sau un anumit eveniment îi stârnea curiozitatea. A devenit expertă în căutările pe internet, rezistând însă impulsului de a-și căuta iar vechii prieteni. În schimb, își abătea gândul de la ei urmărind decenii de progres științific și tehnologic, conflicte istorice și cultură populară. Pierderea unor ani din viață era mai puțin dureroasă când era mai puțin personală, deși moartea muzicienilor pe care îi admira a întristat-o: Freddie Mercury, Joe Strummer, toți cei patru Ramones din formula inițială... Dispariția lui Lou Reed a durut aprig.
Ieșea la plimbare cu Kenzie în parc o dată la două zile, dar în restul timpului stătea în casă, lipită de laptop sau de tabletă, alegând în fiecare zi o altă cameră a casei în care să se instaleze. Kenzie îi ținea companie când nu era la telefon sau cu treburi, iar atunci ea îl descosea în legătură cu lumea modernă. Avea mereu nenumărate întrebări de pus, ca un copil din cale-afară de curios, doar că, în loc să întrebe de ce este cerul albastru sau de unde vin bebelușii, voia să știe de ce s-a întâmplat dezastrul de pe 11 septembrie și de unde venea atitudinea progresistă a societății, încă uluită de faptul că un negru ajunsese președinte și că era legală căsătoria între homosexuali.
— S-a progresat în neștire, dar să nu te gândești acum că suntem într-un fel de țară a minunilor liberale, spunea el. Există încă zone din America unde până și mie mi-ar fi teamă să-mi etalez făptura fabuloasă.
Erau în biroul ei în ziua aceea, Kenzie așezat la masa de lucru și Oona cuibărită pe bancheta din bovindou, la etajul trei, suficient de sus ca să poată vedea creștetele înzăpezite ale copacilor din parcul de peste drum.
— Este nepoliticos sau ciudat dacă te întreb...?
Și-a însoțit întrebarea cu gesturi stingherite.
— De cât timp știu că sunt gay? Și când am recunoscut-o pe față?
A dat din cap ca și când se aștepta la întrebările astea.
— Da.
— Am fost conștient de asta de când mă știu. Dar n-am făcut mărturisirea eu, ci mi-au smuls-o cu

binișorul mamele mele lesbiene, pe când aveam zece ani. Era atunci un serial foarte îndrăgit la televizor, se chema *Blossom*, iar eu aveam pereții camerei mele efectiv tapetați cu afișe cu Joey Lawrence, una dintre vedetele filmului. Așadar, era destul de limpede.
Oona a zâmbit odată cu el, de parcă s-ar fi conectat la amintirea lui.
— Se luau de tine la școală?
— Nu prea, în mod surprinzător. Uneori, când știi sigur cine ești, este un fel de... Nu știu, te protejează oarecum. Și îmi petreceam timpul cu o gașcă mai „alternativă", așa că asta m-a ajutat. În plus, nimeni nu se punea serios cu mine, din cauza mamelor mele. Erau niște femei aprige.
— *Erau*?

— Da.
A început să-și pigulească puloverul, adunând scame invizibile.
— Au murit amândouă cu ceva vreme în urmă. Un șofer beat. Nu prea am alte rude, așa că sunt singur de atunci.
— Of, Kenzie!
Nu e de mirare că devenise atât de atașat de ea și de mama ei. Nu e de mirare că îi înțelegea atât de bine singurătatea. Prezența lui blândă era un balsam, chiar și atunci când stăteau ore în șir uitându-se fiecare în laptopul său, alegând pe rând ce muzică să asculte.
— E rândul meu să pun o întrebare, a zis Kenzie, înclinându-și capul într-o parte. De ce nu m-ai întrebat până acum despre banii tăi? Nu ești curioasă să afli cum ai făcut toate aceste milioane și cum le cheltuiești? Nu vrei să știi ce fac zi de zi când nu ies după covrigi și nu explic chestii gen aplicații și podcasturi? Chiar ieri ai pus o grămadă de întrebări despre modulul de pe Marte, despre reality TV și despre *Codul lui Da Vinci* – apropo, mă bucur să văd că zăbovești asupra anilor 2000 – și vorbim și despre lucruri mai serioase, cum ar fi SIDA și schimbările climatice. Dar nu ai întrebat niciodată despre prăbușirea pieței din '87 sau despre criza creditelor ipotecare subprime sau alte chestii legate de economie sau de investițiile tale. Cum se face?
— Nu știu, a răspuns ea, ridicând evaziv din umeri.
— Hai, că doar asta ai făcut în facultate. Chiar și când erai mică, tatăl tău nu v-a învățat, pe tine și pe prietena ta tunsă ca Dorothy Hamill...
— Pam! s-a răstit ea. Numele ei este Pam și tunsoarea aia îi venea bine.
— Scuze. Pam, s-a corectat el pe un ton împăciuitor. Nu v-a învățat, pe tine și pe Pam, despre ratele dobânzilor cu ajutorul unui joc de societate?
— „Pay Day". L-a cumpărat în vara când am împlinit unsprezece ani. Eu și Pam ne jucam ore întregi, iar când ne săturam de el, ne inventam propriile jocuri prefăcându-ne că suntem bancheri.
Un zâmbet amar i-a coborât colțurile buzelor.
— Asta a fost cu câteva luni înainte de moartea tatei. Încă îmi amintesc cum arăta cutia. Pe capac scria: „Unde se duc banii?"
S-a uitat la Kenzie cu ochi obosiți.
— Pe vremuri îmi păsa unde se duc banii. Acum ce mai contează? Jocul s-a sfârșit.
— Trebuie să-ți pese, altfel n-o să mai ai toate astea.
Și-a rotit brațul arătând de jur împrejurul camerei.
— Scrisoarea ta nu vorbea despre biblioraft?

— Ba da, dar cu toate câte se întâmplă... N-am putut să mă împac cu ideea că trebuie să fac *teme*.
— Nu-ți ascunde dintr-odată rădăcinile de tocilară și nu te mai comporta ca și când nu ți-ar plăcea să faci teme.
Și-a coborât tonul, dându-i o notă dramatică.
— Cred că ești pregătită. Vino cu mine.
Kenzie a condus-o la unul dintre rafturi și a scos un braț de cărți cartonate, lăsând la vedere un mic seif încastrat în perete.
— Combinația este șase stânga, douăzeci și opt dreapta, șaizeci și trei stânga. Îți tot spun că folosirea zilei de naștere a lui Dale pentru toate măsurile tale de siguranță nu este cea mai bună idee, dar asta e.
S-a auzit un clic metalic și seiful s-a deschis. Kenzie a scos un biblioraft negru cu trei inele.
— Ce altceva mai e acolo? a întrebat Oona.
— Nimic. Și, ca să fiu sincer, chiar și ăsta i-ar fi inutil oricărui hoț lipsit de o mașină a timpului, dar... fiecare cu ciudățeniile lui.
Întorcându-se la birou, Kenzie a deschis biblioraftul, care era plin cu folii de protecție. Fiecare folie din plastic conținea o singură bucată de hârtie și avea o etichetă cu un an pe ea.
— Știi că tu nu ții jurnale, da? Ei bine, acesta este un fel de jurnal de bani. Fiecare an arată acțiunile pe care le-ai cumpărat și le-ai vândut, câștigătorii marilor evenimente sportive și orice evenimente socio-politice relevante care au afectat economia. Aceasta este tema ta. Nu se știe în ce an vei sări data viitoare, așa că trebuie să fii pregătită pentru oricare dintre ei.
— Asta presupunând că treaba cu salturile în timp este reală.
— Este reală. Ai încredere în mine. Și ai încredere *în tine*.
„Ai încredere în mine, doar sunt tu însăți."
— Cel puțin, memorează totul despre Apple, Microsoft și M&T Bank.
Oona a aruncat o privire la prima pagină, urmărind portofoliul Apple de-a lungul anilor:

1983–oct.: Apple (AAPL), ordin de cumpărare cu limită la 21 USD, așteaptă diviziunea acțiunilor din 1987.
1987–iulie: ordin stop-loss pentru Apple (AAPL) la 60 USD (se va executa în 1991).
1991–aprilie: Apple (AAPL), ordin de cumpărare cu limită la 17 USD, așteaptă diviziunea acțiunilor din 2000.
2000–iulie: ordin stop-loss Apple (AAPL) la 60 USD (se va executa în august).
2000–august: ordin de cumpărare cu limită la 15 USD (se va executa în decembrie), așteaptă diviziunea acțiunilor din 2005.

— Doamne, dar de câte ori au divizat aceste acțiuni? De câte ori le-au înmulțit astfel? a întrebat ea.
— De patru ori. Chiar anul trecut, portofoliul a fost divizat într-o proporție de șapte la unu.
— Ei, pe dracu'!
Oona a făcut ochii cât cepele.
— Bine zis! Dacă investeai o mie de dolari în Apple în 1995, astăzi ai avea cam nouăzeci și cinci de mii. Tu ai investit mult mai înainte o sumă mult mai mare.
— Este ceva ce nu înțeleg. Dacă eu folosesc ordine cu limită și stop-loss, iar acțiunile sunt cumpărate și vândute automat, rolul tău care e?
— Eu mă ocup de treburile mai puțin fascinante, cum ar fi cercetarea tendințelor pieței, contabilitatea, impozitele. Mai fac și unele tranzacții; portofoliul tău ar putea părea dubios dacă nu ar fi raportate și pierderi, așa că îl fac să arate real. Și îți echilibrez câștigurile de capital prin acte de caritate, sună sexy,

nu? Acolo se duce o mare parte din timpul meu. Sunt nenumărate cauze bune și milioanele tale nu le pot susține pe toate.
— Dar pe unele le ajut, nu?
— Și încă *mult*.
A răspuns zâmbetului ei plin de speranță cu o întreagă listă:
— Militari veterani, oameni fără adăpost, adăposturi pentru animale, copii cu nevoi speciale, refugiați din țări devastate de război. Apoi mai sunt atâtea cercetări medicale la a căror finanțare contribui: cancer, SIDA, Parkinson, câte și mai câte.
— Ce tare!
S-a îndreptat puțin de spate de mândrie.
— Asta nu e tot. Există ceva ce se cheamă *crowdfunding*, unde oamenii creează website-uri pentru a obține donații pe internet. Unii au o criză financiară gravă, cum ar fi facturi medicale sau executări silite iminente, iar alții caută să finanțeze un proiect creativ: benzi desenate, filme și altele. Tu ai pus chiar bani pentru un muzeu dedicat lui Nikola Tesla, la fel și eu, pentru că Tesla a fost un tip genial. În fine, încerc să mă asigur că acești oameni sunt cine spun că sunt, dar ție nu îți pasă, parcă ai fi o Oprah a platformelor Kickstarter și GoFundMe.
— Oprah Winfrey, pe asta o știu!
I s-a aprins în ochi o scânteie de recunoaștere și a arătat cu degetul în jurul camerei, strigând:
— „Primești o mașină, primești o mașină, primești o mașină!"
El a râs.
— Chiar așa. Este o demență câți bani dai.
— Sună distractiv. Mi-ar plăcea să văd și eu aceste site-uri.
— O să le vezi, a promis el închizând biblioraftul.

— Nu mă pui să-mi fac temele mai întâi?
— Nu, pun ăsta la loc. Și tu îl lași pe ăla.
Kenzie a făcut un semn cu capul către laptopul ei.
Ea a ridicat afabil din umeri.
— Parc?
— Niciun parc. Este aproape februarie, iar noi, de câteva săptămâni, nu ne îndepărtăm la mai mult de cinci străzi de aici. Nu trebuie să mergem departe, dar am putea măcar să explorăm orașul.
Exact ce îi spunea și mama ei, doar că spiritul de aventură al lui Kenzie o speria mai puțin.
— Tu nu...
A început să formuleze un argument, dar nu a putut decât să invoce niște scuze firave.
— Ai dreptate. Mă duc să-mi pun niște pantofi.
— Grozav. Dar înainte de asta, ai putea s-o mai imiți o dată pe Oprah?
Au scăpat mai întâi de obiectivele obligatorii. Podul Brooklyn, The Met (Metropolitan Museum of Art), MoMA (The Museum of Modern Art), The American Museum of Natural History, Central Park, Centrul Rockfeller, Times Square („Zici că ești într-un film SF!", a exclamat Oona), Statuia Libertății (de la distanță, pentru că a refuzat să se urce pe feribot; pentru posteritate, a cumpărat o replică micuță a statuii ca suvenir pentru vitrina ei).
Urcând pe Empire State Building, Oona a privit spre sud, iar inima i s-a strâns la vederea unui singur

zgârie-nori înălțându-se în locul Turnurilor Gemene.
— Știai că unul din turnuri avea un bar numit Cel mai tare bar de pe Pământ? l-a întrebat pe Kenzie. Dale vorbea mereu despre cum avea să mă ducă acolo odată ce împlineam nouăsprezece ani. La acea vreme, asta era vârsta de la care puteai consuma alcool.

A închis ochii și și-a înălțat bărbia, întâmpinând o pală de vânt, care i-a făcut părul să fluture pe spate ca un steag.
— Am cunoscut pe cineva care lucra acolo. Ca ospătar la Windows on the World.
— Îți era... prieten?
— Mai mult decât atât. Am fost la New York în vara dinaintea ultimului an de liceu, cu câteva luni înainte să lovească avioanele. Ne-am cunoscut în Washington Square Park și ne-am împrietenit imediat. Avea nouăsprezece ani. Voia să se facă actor. Am petrecut o săptămână împreună și, când eu m-am întors la Boston, am păstrat un soi de relație de la distanță. Ne trimiteam e-mailuri și SMS-uri, ne sunam des.
Și-a plimbat palma în sus și în jos pe celălalt braț, ca și cum ar fi masat un mușchi dureros.
— Lucra în tura de dimineață, ca să se poată duce apoi la audiții.
Oona și-a întors iute capul spre el.
— Era acolo în dimineața aceea?
Prin ochii lui Kenzie a trecut un fulger.
— Da, așa cred. Nu am mai primit niciun semn de la el după aceea. O bună bucată de vreme mi-am spus că a aflat că îl minționisem în legătură cu vârsta, că s-a speriat că aveam șaptesprezece ani, nu optsprezece, și de aceea a încetat să-mi mai vorbească. Nu era niciodată online, așa că mi-am spus că m-a blocat. M-am gândit să caut lista de nume...
Și-a mușcat buza de jos.
— Dar n-am făcut-o, fiindcă...
— Fiindcă așa mai rămâne o speranță că e încă în viață.
— Mda. A însemnat mult pentru mine. Prefer să nu mă gândesc la el ca la o victimă a ceva atât de îngrozitor.
— Doamne, Kenzie!
L-a îmbrățișat îndelung.
— De ce nu mi-ai spus înainte, când te-am întrebat despre 11 septembrie?
S-a smuls din îmbrățișare și a ridicat umerii.
— Nu știu, erai atât de cufundată în propria durere, încât nu credeam că ai vrea să auzi despre asta.
Din ochi i-au izvorât lacrimi de rușine.
— Încă sunt cufundată în propria durere. Dar nu vreau ca asta să facă din mine o prietenă de rahat.
În lunile care au urmat, prietenia ei cu Kenzie s-a consolidat. Plimbările împreună, străduința de a recupera atâtea decenii și studiul biblioraftului îi ocupau destul timp, încât să nu se mai lase copleșită de tristețe după viața ei dinainte. Dar, uneori, nostalgia îi trăgea mișelește câte o lovitură sub centură, ca în acea după-amiază de aprilie când ea și Kenzie se plimbau prin Mica Italie. Erau mai multe magazine de suvenire și mai puține restaurante decât își amintea, dar când au ajuns la intersecția dintre străzile Mulberry și Hester, ea a scos un icnet și a arătat peste drum.
— Ah, Doamne, Caffe Napoli este încă aici? Dale m-a dus acolo la a doua noastră întâlnire.

— Vrei să... te duci înăuntru? S-o rupi la fugă?
Fruntea lui Kenzie s-a încrețit de îngrijorare.
— Nu. Arată mai elegant acum.
Privind în sus la firma cu auriu și negru, a clipit până când și-a stăvilit lacrimile.
— Ți-am povestit cum ne-am cunoscut eu și Dale?
— Mai povestește-mi o dată.
— Cu o lună înainte de clasa a unsprezecea, eram într-o librărie și citeam ultimul număr al revistei *Rolling Stone*. Și a venit la mine un tip, ochi somnoroși, tunsoare ca a lui James Dean, geacă din piele, super drăguț, și a început pur și simplu să-mi vorbească despre muzică. M-a întrebat ce trupe îmi plac, m-a tachinat aflând că îmi place Pink Floyd, dar apoi am descoperit că amândoi eram fani Velvet Underground. S-a prezentat, iar când ne-am strâns mâna...
Fața i s-a îndulcit într-un zâmbet visător.
— Atunci *am știut*. Asta era. *El* era. M-a întrebat dacă îmi poate da adresa lui, dacă vreau să-i scriu, deși locuia în Brooklyn. Am fost de acord, iar Dale mi-a întins o bucată de hârtie pe care erau deja scrise numele lui și adresa, iar deasupra scria „tipul de la librărie". Am schimbat câteva scrisori, iar când a reînceput școala l-am văzut pe coridor. Era cu un an înaintea mea – nu știu cum de nu-l remarcasem până atunci. M-a invitat, în sfârșit, în oraș și, la prima noastră întâlnire, am fost la cină și la un film – calamari prăjiți la Rocco, apoi *Soldatul Benjamin*.
Deși, desigur, nu prea se uitaseră la film. De îndată ce s-au stins luminile, buzele lor s-au căutat, iar lungile luni de așteptare au umbrit orice inhibiție. Săruturile lor aveau gust de sos marinara. În spatele pleoapelor închise ale lui Oona a explodat o lumină strălucitoare și i s-a făcut pielea de găină când totul s-a întunecat în jurul lor.
— Și la a doua întâlnire m-a dus la cină în Chinatown și după aceea la desert. Chiar aici.
Oona a îndreptat spre Kenzie o privire curajoasă, care făgăduia că n-o să înceapă să plângă.
— Atunci mi-a spus că își face o trupă și că vrea să fac și eu parte din ea. Eram deja atât de îndrăgostită la vremea aceea, încât ar fi putut să-mi spună că înființează și un circ și tot l-aș fi urmat.
— Și sunt sigur că puteai fi al naibii de bună ca trapezistă sau îmblânzitoare de lei.
Lucrul ăsta îl prețuia la Kenzie: știa să aducă veselie în orice împrejurare, fără să-i desconsidere încărcătura emoțională.
Aruncând o ultimă privire spre fereastra restaurantului, ea a arătat cu capul în susul străzii.
— Vrei să dăm o tură prin Chinatown? N-aș refuza o supă *wonton*.
Când nu lucra pentru Oona, Kenzie scria articole independente pentru bloguri de muzică și primea adesea bilete gratuite la concerte. A fost nevoie de ceva putere de convingere, dar, la sfârșitul primăverii, a înduplecat-o pe Oona să meargă să vadă o trupă de folk-rock, care cânta într-un mic club din Williamsburg. Muzica era destul de bună și i-a plăcut spectacolul, chiar dacă s-a tot luptat cu gânduri invazive, întrebându-se „ce-ar fi fost dacă", gândindu-se la scurta ei carieră muzicală și stăpânindu-și ciuda că era redusă la calitatea de spectator.
În taxiul care îi ducea spre casă, Oona și-a îndreptat starea de nemulțumire către ceva mai puțin existențial și mai tangibil.
— Care e treaba cu telefoanele astea? A fost foarte enervant, cu toate acele mici ecrane care reflectau spectacolul de pe scenă. Tu ai terminat cu pozele pentru articolul tău după un minut. Unii oameni înregistrau totul! Chiar *toată lumea* are un blog de muzică?

El a râs încetișor.
— Probabil că nu. Dar au Facebook, Instagram, Twitter.
— Corect, iar oamenii trebuie să împărtășească tot ce fac ca să se simtă importanți.
— Sau să aibă sentimentul apartenenței la o comunitate. După cum am spus, rețelele de socializare sunt o chestie complicată.
— Și aglomerată. Există foarte mult zgomot alb și distragere a atenției. Fata de lângă mine nici măcar nu s-a uitat la spectacol; și-a petrecut tot timpul trimițând mesaje. Înțeleg de ce oamenii sunt atât de obsedați de telefoanele lor...
Răsucindu-l pe al ei în mâini, încerca încă, fără prea mult succes, să priceapă toate lucrurile pe care le putea face. Părea de neconceput că totuși ceva atât de mic oferea informații și facilități nesfârșite.
— Mă întreb, pur și simplu, dacă nu ne face puțin leneși și nepoliticoși. Cât de mult ratează oamenii din viața reală pentru că sunt concentrați pe un ecran? Eu oare cât de multe am ratat?
Și-a lăsat telefonul deoparte.
— Este o adevărată epidemie. Dar tu ești un caz special. Și stăpânești arta de a trăi momentul. Hashtag adevăr.
Poate că nu o stăpânea, dar în lunile următoare s-a străduit cât a putut. A petrecut mai mult timp asistând la concerte și la alte evenimente locale cu Kenzie și mai puțin timp în fața ecranelor.
Într-o zi de septembrie, s-au dus în Williamsburg, la o instalație de artă numită Hiraeth. O serie de încăperi prezentau portrete de familie care acopereau mai multe epoci; locul capetelor îl luau niște oglinzi, astfel încât privitorul devenea parte din imagine. Când imaginea ei se alătura acestor familii de-a lungul timpului, chipul ei grav se potrivea cu cele pictate din jurul ei. În ultima cameră, un ecran digital ocupa un perete întreg. Deasupra, scria cu neoane roz: „Hiraeth: dor de acasă, dor de ceva ce nu a fost și nu ar putea fi vreodată". Ecranul îi reflecta pe cei care stăteau în fața lui și îi deforma, schimbându-le capetele cu ale celor de lângă ei, schimbându-le culoarea părului sau a pielii. Oona stătea fascinată și se minuna de diferitele permutări ale imaginii ei. Dar, când aceasta a întruchipat o versiune ciudat de aidoma ei înseși la optsprezece ani, a închis iute ochii și i-a acoperit cu mâinile.
„Nu mai suport."
Kenzie a cuprins-o cu un braț pe după umeri și a condus-o afară. Și-a petrecut săptămâna următoare în pat, tăcută, imobilă.
În fiecare seară, înainte de culcare, își spunea: „Mâine voi fi acasă". În fiecare dimineață, speranța ei scădea. Și dacă nu avea să se întoarcă niciodată la timpul, la sinele ei adevărat? Dacă rămânea captivă în propriul viitor?
În zilele bune, se vedea ca pe un Rip Van Winkle feminin și trunchiat și privea deceniile de recuperare a timpului ca pe o provocare acceptabilă. În zilele proaste, era o intrusă într-o țară străină, o ostatică într-un corp străin.
Când temperaturile au scăzut și orele de lumină au început să se scurteze, Oona se lupta cu mrejele depresiei și ieșea la liman, o ținea la distanță cu presimțirea că anul următor o va duce într-un loc mai bun, într-un timp mai bun. Madeleine a decis să petreacă a doua jumătate a lunii decembrie într-o tabără de yoga în Java și și-a îndemnat fiica s-o însoțească, dar Oona a refuzat. Rămânea refractară ideii de a călători dincolo de limitele orașului și o speria ideea ca noul an să o prindă departe de casă, neștiind la ce să se aștepte când ceasornicul avea să bată miezul nopții.
În noaptea de revelion, a făcut vin fiert împreună cu Kenzie – înfigând cuișoare în portocale și

punându-le să plutească într-o mare de vin roșu, rachiu, scorțișoară și nucșoară („*chai*-ul băuturilor alcoolice", au decretat ei). Au amestecat pe rând în oală, adăugând din belșug miere de culoarea chihlimbarului, până când amestecul a devenit așa cum trebuie, apoi s-au așezat la gura focului în biblioteca ei, bând căni întregi din băutura aromată.

— Ești entuziasmată de următorul tău salt? a întrebat-o Kenzie.

— Dacă înseamnă să mă trezesc din nebunia asta, da. Mă entuziasmează perspectiva de a-mi relua vechea existență, cu prietenii și cu iubitul meu și cu trupa mea. Perspectiva de a-mi lua liber un semestru, de a merge în turneu. Școala nu s-a numărat printre lucrurile cărora le-am simțit lipsa.

Kenzie a luat o înghițitură lungă, cântărind ceea ce se pregătea să spună.

— Să zicem că nu te trezești. Să presupunem că, de data asta, călătoria în timp este reală și următorul salt nu este spre anii '80. Poți face față acestei posibilități?

— Nu dacă este tot un salt înainte. Nu sunt pregătită să fiu o tânără de douăzeci de ani în trupul unei bătrâne venerabile.

Oona a inhalat aroma îmbătătoare a vinului, i-a simțit cu plăcere greutatea pe limbă.

— Dar dacă e să mă întorc la o perioadă mai timpurie a vieții mele și ajung să trăiesc un an în care sunt mai tânără, s-ar putea să nu fie atât de rău. Cel puțin, asta m-ar putea convinge că nu sunt nebună.

— Nu ești. Ai să vezi.

Oona s-a uitat cu luare-aminte la Kenzie. Oare aveau să treacă ani buni până să-l revadă sau doar câteva clipe? I se strângea inima la gândul de a-l părăsi. Fusese oare o prietenă bună, una peste alta? De încercat încercase, dar ar fi putut să se descurce mai bine.

Au petrecut ultimele clipe ale anului 2015 în biroul ei, bând pe îndelete vin fiert, care îi lăsa pe limbă o peliculă pufoasă și îi dădea o stare de căldură și de amețeală. Avea în poală fotografia înrămată de la petrecerea de Anul Nou din 1982. Ce bine ar fi fost să se poată întoarce acolo folosindu-se de puterea minții!

„Ce urmează? Am să fiu mai departe un călător prin propria viață? Vor căpăta vreodată un sens toate astea?"

S-a uitat la ceas și s-a rugat să i se fi spus adevărul despre circumstanțele ciudate în care se afla, s-a rugat ca optimismul ei orb să nu se dovedească inutil. A jurat să nu se lase stăpânită de nostalgie și de durere după acest an. Oriunde și oricând avea s-o ducă saltul următor, va profita la maximum de noua experiență.

La 23.59, s-a lipit cu spatele de fotoliu și s-a apucat cu mâinile de brațele lui, de parcă s-ar fi pregătit pentru un zbor turbulent. A închis ochii, și-a încordat corpul, a tras adânc aer în piept și și-a ținut răsuflarea.

PARTEA A TREIA

„Let's go crazy"[7]

1991: 27/20

7

O cufundare în sunet, un zgomot constant care ar fi putut fi acela al unor valuri izbind niște stânci, în loc de urale asurzitoare. Oona era înconjurată de oameni care se înghesuiau în ea, într-un întuneric punctat de lumini stroboscopice mov și albe. Fum plutind ca o ceață. Un viscol de confetti. Mulțimea era topită într-o masă nedeslușită de ochi sălbatici, buze întunecate, dinți strălucitori. O învăluia din toate părțile, o menghină umană strângându-se în jurul ei. Își croia cu greu calea prin acea gloată, ca un ac tocit care străpunge o țesătură rigidă. Spațiul s-a umplut cu un zgomot nou: niște țiuituri electronice și un clănțănit de metal pe metal, cărora li s-au alăturat un bas și o baterie. În timp ce încerca să scape de acolo, frenezia din jurul ei creștea. Obstacolele pe care trebuia să le înfrunte acum erau mâini și picioare care dansau. „Scuză-mă că m-ai lovit!" a strigat cineva împuns de ea, din greșeală, cu coatele.

Când s-a desprins din mulțime, a devenit evident faptul că datorită acesteia se ținuse pe picioare. Membrele îi erau ca de cauciuc și s-a ținut de un perete să nu cadă. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul, dar tot era ca și cum privea un acvariu murdar. Nu distingea mare lucru printre pete și dâre, iar imaginile înotau dinaintea ei.

„Oare sunt beată?"

Nu fusese o mare băutoare în adolescență – un cocktail din când în când cu Dale, o bere la o petrecere, șampanie de revelion, iar în 2015 rareori depășise două pahare cu vin, chiar și în nopțile în care se simțea deosebit de pierdută și de singură. Dar de data asta era mai mult decât ușor ametită. Era relaxată, așa cum se simțea de obicei datorită alcoolului, dar nu prea reușea să-și controleze mișcările și era incapabilă să-și focalizeze privirea. Se simțea... altă ființă.

„Sunt praf."

Imposibil de spus ce substanțe curgeau prin trupul ei.

— Scuză-mă.

Mâna îi era incredibil de grea, dar s-a prins de brațul unei trecătoare, o fată într-o haină transparentă de ploaie și cu o perucă albă cu tunsoare paj.
— În ce an suntem?
Abia putea să vorbească, rostea cuvintele încet și bălmăjit și a trebuit să repete întrebarea de mai multe ori până să se facă înțeleasă.
Fata a zâmbit larg.
— Cred că ești mai varză decât mine. Am intrat în 1991. La mulți ani!
La revedere, 2015; bun-venit, 1991!
Oona s-a simțit inundată de un val de euforie, ca o lumină galbenă strălucitoare. Gura i s-a deschis larg, ezitând între uimire, râs și bucurie confuză.
„Știu când. Acum să aflu unde."
De-a lungul unui hol luminat în roșu, s-a ținut de perete și a înaintat constant până s-a împiedicat de o pereche de picioare. Ca să nu cadă, s-a agățat de primul lucru ieșit în cale: un umăr.
— Hopa, scuze!
Vederea și auzul îi erau acum mai în regulă, dar cu echilibrul încă stătea ca naiba. „Ce fel de pantofi de rahat am în picioare?"
Umărul care o împiedica să se prăbușească îi aparținea unui bărbat de vreo douăzeci și ceva de ani, doar o idee mai înalt decât ea și bine clădit, cu maxilarul pătrat și păr castaniu inelat, care îi cădea în ochi. El a prins-o de braț ca s-o susțină.
— Nu-ți face griji, n-am nevoie de toate cele zece degete de la picioare.
Oona a privit în jos și și-a mutat piciorul, astfel încât tocul cui să nu mai fie înfipt în pantoful bărbatului.
— Aoleu, scuze din nou!
Limba îi era încă prea mare în gură și prea înceată ca să formeze cuvinte.
— Pe unde e ieșirea?
— Nu pot să-ți spun.
— De ce?
— Fiindcă, dacă pleci, nu-ți pot face cinste cu un pahar. Oferă-mi cinci minute, măcar ca o compensație pentru degetul distrus.
A surâs puțin într-o parte, făcând să i se ivească o gropiță în obraz.
Oona era încă dezorientată, dar lumina dinăuntrul ei strălucea mai tare când se uita la el. Lucrul cel mai inteligent ar fi fost să-și recapete simțul orientării și să plece acasă – sau, cel puțin, într-un loc sigur și liniștit. Să se trezească și apoi să se gândească la ce are de făcut în continuare.
Dar felul în care o privea acel bărbat, seducător și puțin periculos, o făcea să uite să mai fie inteligentă. Nimeni nu se mai uitase la ea așa de un an. Nu i se mai întâmplase de când cu... Și era foarte mult să fii un an singură. Și invizibilă.
— Bine, poți să-mi faci cinste cu un pahar. Dar mai întâi trebuie să găsesc o baie.
El a arătat mai în față pe hol.
— A doua ușă pe stânga. O să fiu aici. Promiți că nu mă lași baltă?
Șuvițele lui inelate au unduit în fața ochilor ei și Oona a clipit rar și îndelung.
— Îți promit.
Pe când se îndrepta cu pași nesiguri spre toaletă, un tip într-o vestă de camuflaj s-a atins de ea.

— Scuză-mă, frumoaso!

Frumoasă? Asta trebuia văzut.

În baie, un afiș anunța o petrecere viitoare, „Bloody Valentines", la un club din Chelsea numit Cutia Pandorei, „unde ciudații sunt la putere". Lângă afiș, o femeie cu nasul acvilin, îmbrăcată într-o rochie mini din pene de culoare bleu, își tapa părul, prefăcându-l într-un nor mare și negru.

— Suntem în Cutia Pandorei aici? a întrebat-o Oona.

— Da. Știi că este o petrecere reușită când uiți unde ești.

Femeia a arătat cu pieptenele spre buzele lui Oona.

— Fată, rujul ăla e o nebunie. Îl găsești la Patty Field?

— Probabil.

S-a înclinat ca să se vadă în oglindă, apoi s-a trezit că scoate un icnet de uimire.

— Mamă! Chiar că sunt frumușică!

Femeia a scos un chicotit gutural.

— Aș vrea să reacționez și eu așa când mă uit în oglindă.

Umflându-și încă o dată părul cu mâna, s-a răsucit pe călcâie și a plecat, lăsând două pene în urma ei.

Nu era de mirare că bărbații o sorbeau din priviri. La naiba, nici ea nu își putea lua ochii de la imaginea din oglindă. Fața nu avea nici urmă de riduri, era tânără și fardată ostentativ: dermatograf albastru electric, gene false groase, buze de un roșu aprins care străluceau și se asortau cu părul, prins în două cozi lungi. Talia (subțire! sexy!) îi era strânsă într-un smoking din catifea mov, purtat peste ciorapi negri din plasă.

Era o ținută extravagantă, stridentă, fața din oglindă îi era doar vag familiară, dar nu se mai simțise niciodată atât de atrăgătoare. O privire scurtă aruncată spre încheietura mâinii i-a confirmat că tatuajul cu clepsidra și literele M.D.C.R. era încă acolo. Dar nu avea importanță tatuajul, privirea i-a fugit înapoi spre oglindă. Înapoi la imaginea reflectată acolo, fascinantă, incredibilă. Mai bine să nu clipească, nu care cumva să-și facă iar apariția versiunea ei de cincizeci și unu de ani în spatele oglinzii.

— Sunt tânără, a zis ea atingându-și obrazul.

— Nu chiar așa de tânără, păpușă, a replicat din spatele ei un travestit cu un turban roz cu paiete. Arăți trecută, poate de vreo douăzeci și cinci de ani în cel mai bun caz, asta în club însemnând cam *o sută*. Eu am douăzeci de ani. *Asta* se cheamă tânăr.

— Și eu la fel! a exclamat Oona, cu ochii strălucind. Azi am împlinit douăzeci de ani.

„Cel puțin, pe dinăuntru." Travestitul a privit-o ironic.

— Da, continuă să-ți repeți chestia asta.

Și-a dat cu ruj și a plecat, înainte ca Oona să îi poată da replica.

Nu conta. Nu o deranjau cuvintele răutăcioase ale travestitului. Nimic nu o deranja. Sângele îi curgea prin vene în șuvoaie impetuoase, în oase îi licăreau tainic tăciuni aprinși și nu avea de gând să fie sclava cifrelor și a calendarelor. Cel puțin, nu în seara asta. Era din nou tânără. Mai aproape de cine era de fapt, mai aproape de adevărata ei vârstă. În clipa aceea nimic altceva nu mai avea importanță.

Mă rog, mai era ceva important: necunoscutul cel arătos care o aștepta pe hol.

S-a repezit afară din baie și a pornit clătinându-se, cât de repede îi permiteau tocurile.

— Ești încă aici, a spus ea cu prea mult entuziasm.

— Și tu te-ai întors. Mă temeam că treaba cu baia e doar un truc ca să-ți iei tălpășița.

— Aveam nevoie doar să-mi dau cu puțină apă pe față, a mințit ea. Mulțimea de oameni, căldura, zgomotul, totul mă copleșea. Trebuia să-mi trag puțin sufletul.
O ocheadă scurtă ca să se asigure că era la fel de drăguț cum i se păruse prima dată prin aburii narcotici. Acum ochii o ascultau și da, era chiar mai drăguț. A mai zăbovit o clipă cu privirea ca să-i admire linia ascuțită a nasului și ochii de un albastru pal. „Ca în cântecul celor de la Velvet Underground."
— Te simți mai bine acum? a întrebat-o el.
— Sunt alt om.
El a zâmbit galeș, făcând jăraticul din oasele ei să se întețească.
— Păi, atunci, să-ți ofer ceva de băut, cum am promis.
O mână întinsă, sprânceana ridicată provocator.
L-a prins de mână fără să șovăie și i-a strâns-o cu înțeles.
— N-o să reușim în veci să trecem de mulțimea de la barul principal, așa că o să te conduc într-un salon VIP.
— Oo, nu mi-am dat seama că sunt cu un VIP. Aș fi făcut o reverență sau ceva de genul.
Zâmbetul ei era pe jumătate sarcastic, pe jumătate senzual.
— Obrăznicătură mică!
În ochii lui s-a aprins o sclipire de lup înfometat.
— Hai să mergem, pe aici. Atenție la trepte!
După ce au urcat pe o scară metalică îngustă, au ajuns pe o pasarelă suspendată deasupra unui ring de dans.
— Ne putem opri să privim puțin? a strigat ea peste crescendoul unei melodii techno.
— Dacă vrei.
„Ce loc e ăsta și ce caut aici?"
Din acel punct de observație, spațiul respectiv a reieșit a fi un fost depozit. Dedesubt, un caleidoscop sclipitor de trupuri trasa culori orbitoare pe ringul de dans. La capătul opus era o scenă unde niște artiști de circ având părțile intime acoperite cu bandă adezivă jonglau și înghițeau torțe aprinse. Din când în când, câte unul sufla foc. Sub privirile ei confuze, flăcările alcătuiau modele filigranate colorate în portocaliu, roșu și galben, artificii explodând cu încetinitorul, limbi fierbinți care se ațâțau unele pe altele.
— Doamnelor și domnilor, ciudați și ciudățele, sunteți o gașcă focoasă, dar v-ați încins cam *prea* tare, a tunat o voce fără trup printr-un megafon. Este timpul să vă răcoriți. Adică e timpul s-o întâmpinăm pe Fiona cea Înaripată.
O minioană palidă și cheală și-a făcut apariția, însoțită de huiduieli și de răcnete. Având pe ea doar un slip tanga alb, s-a întors arătând publicului un spate plin de cicatrici, în timp ce doi asistenți au ieșit pe scenă ducând niște cabluri atașate de cârlige.
— Ce-o să-i facă?
Genunchii lui Oona s-au înmuiat. O mână fermă a sprijinit-o de mijloc.
— Exact ceea ce crezi. Nu te uita dacă ți se face silă. Totuși, nu ar trebui să ratezi efectul final. Îți spun eu când te poți uita din nou.
Șuviță de păr inelat i-au gâdilat fața când el s-a aplecat să întrebe:
— Deci, vrei să-mi spui cum te cheamă sau să-ți zic pur și simplu Roșcata?

Și-a ridicat fața, iar barba lui i-a înțepat obrazul, dar senzația a încântat-o. Tânjind după alte texturi noi, i-a pus o mână pe braț, încercând să absoarbă prin degete mătasea cămășii. Răcoroasă, alunecoasă. A mângâiat materialul, aproape uitând de brațul de sub el, și și-a lipit gura de urechea lui.

— Roșcata e în regulă.

Era mai bine așa. Nu era nevoie să fie Oona în seara aceea.

Un alt val de căldură când s-a apropiat și a tras-o spre el. Limba ei a țâșnit afară, dornică să-i guste pielea fragedă a lobului urechii, să-l sugă. Când asta i-a smuls un murmur aprobator, ea a continuat mai jos spre gât. Mâinile ei erau doi călători rătăcind fără țintă, străbătând marea cămășii lui, până sus spre umeri, de-a lungul spatelui. Avea nevoie să simtă mai multe texturi, mai multe gusturi. *Mai mult*.

Mâna lui i-a mângâiat ceafa și un fior de poftă animalică i s-a răsucit prin tot trupul.

— Dacă nu mă lași să te sărut chiar acum, a murmurat el, mă arunc de pe pasarela asta.

Abia i-au alunecat de pe buze cuvintele, că Oona s-a și grăbit să-și apese pe ele gura deschisă, simțind pe limbă gust de gin și de țigări. Mâna lui i s-a strecurat pe sub poalele hainei din catifea, mângâindu-i partea de sus a coapsei. Oona ținea ochii deschiși. Voia să vadă tot.

„Parcă aș fi într-o scenă fierbinte de film sau de videoclip muzical."

Pe scenă, asistenții au agățat cabluri de spatele plin de cicatrici al femeii și au ridicat-o în aer. Au împins-o și ea a început să plutească peste mulțime, ținând o găleată în mână. De fiecare dată când zbura, vărsa conținutul găleții asupra oamenilor aflați dedesubt. A împrăștiat peste ei flori de mătase, sclipici, confetti, apă. Când asistenții au dat-o jos, spatele îi era brăzdat cu sânge.

Pe pasarelă, Oona și străinul continuau să se devoreze unul pe celălalt, pierduți în sărutări umede și atingeri febrile. Un an întreg de când nu mai sărutase un bărbat. Înfometată de tandrețe, era în stare să-l sărute pe bărbatul acela până la sânge, până când...

A simțit o bătaie pe umăr.

— Scuzați-mă, copii, trebuie să trec.

Un bărbat într-un body acoperit cu fluturi din hârtie descria cercuri nerăbdătoare cu mâna.

Oona și însoțitorul ei s-au despărțit ca să-l lase să treacă. Scena era acum goală.

— Mai ține spectacolul?

— Abia acum începe, Roșcato. Haide.

A tras-o după el, jos de pe pasarelă și de-a lungul unui coridor, până la o ușă pe care nu scria nimic; apoi au mai urcat niște scări, până au ajuns într-un perimetru închis cu frânghie, unde stăteau împreună vreo zece-doisprezece inși, cei mai mulți deja cuplați și aflați în diferite etape ale preludiului. Din spațiul respectiv se vedea ringul de dans, o platformă ieșind în afară deasupra acestuia ca un gând întârziat, presărată cu mese joase și canapele din piele.

Un om de ordine a dat plictisit din cap și a dezlegat frânghia.

Însoțitorul ei a condus-o printre ciorchinii de cupluri amoroase până la bar, unde îi așteptau două cupe de șampanie.

Să adauge alcool la stupefiantele aflate deja în sistemul ei nervos? Probabil că nu era o chestie inteligentă. Apa era o alegere mai înțeleaptă, dar de ce să înoți împotriva curentului, în loc să te lași purtat de el? Euforia revenirii la trupul ei mai tânăr, confirmarea că era sănătoasă la minte, lucrurile astea se cereau sărbătorite. Era fata din film care se distra nepăsătoare cu un frumos necunoscut, iar fata aceea nu alegea apa în locul șampaniei.

Au ciocnit paharele și au dat peste cap licoarea efervescentă, așa cum se făcea cu shot-urile de tequila.

Luând-o de mână, bărbatul a condus-o pe Oona după un colț, acolo unde zona VIP se curba în formă de L. O platformă mai scurtă, cu o singură canapea goală, dădea spre o cabină de DJ, suspendată într-o uriașă sferă transparentă, aflată la șase-șapte metri distanță.

— Aici n-o să ne deranjeze nimeni.

Bărbatul s-a așezat în centrul canapelei și și-a întins picioarele.

Oona a rămas în picioare, conștientă de privirea lui admirativă, de mâinile lui care i se plimbau în sus și în jos pe părțile laterale ale picioarelor. Muzica s-a schimbat, o melodie cântată parcă de niște roboți la instrumente muzicale pentru copii. Un răpăit de tobe rapid și puternic imita ritmul inimii lui Oona, îi vibra sub piele. Ochii lui albăstrii au îndemnat-o să vină mai aproape. Ea le-a dat ascultare și s-a așezat călare peste el.

Degetele ei însetate și-au continuat explorarea, plimbându-se peste mătase, vinilin, obraji nerași, piele. El era mai dornic să exploreze cu gura, începând cu buzele ei și continuând în jos, până la locul sensibil unde maxilarul se întâlnea cu gâtul, apoi mai jos, până la șanțul claviculei. Ea și-a arcuit spatele, simțind cum îi scapără în trup scântei delicioase. Luminile stroboscopice fulgerau, creând iluzia că mișcările lor sunt mult mai lente.

Oona și-a descheiat nasturele de sus al hainei, lăsând la vedere un sutien negru din dantelă. Bărbatul și-a îngropat fața în decolteul ei, și-a trecut vârful limbii printre sâni.

În boxe s-a auzit deodată un remix al piesei „Relax" a celor de la Frankie Goes to Hollywood, făcându-i să râdă pe cei doi, care se zvârcoleau îmbrățișați.

— Crezi că DJ-ul ne vede? a întrebat Oona.

— Oo, da, iar cântecul este cu siguranță pentru noi.

— Păi, atunci să-i arătăm un spectacol ca lumea.

Oona și-a descheiat complet haina și a aruncat-o deoparte. Bărbatul avea mâini mari și atingerea îi era ușor aspră, făcându-i pielea să se aprindă ca atunci când scaperi un băț de chibrit. În graba de a-i descheia cămașa, i-a smuls cu totul un nasture. El și-a tras brațele afară din mâneci fără să-și scoată limba din gura ei. Lumini laser roșii și galbene le pictau dungi de-a lungul trupului, ca la zebrele Technicolor.

— Hai să tragem amândoi o linie, ca să încingem mai tare atmosfera.

A scos o sticluță maro din buzunar, a deșurubat capacul și a turnat o moviliță de pulbere albă în șanțul dintre degetul mare și arătător. A tras repede pe nas și a turnat din nou, făcând un semn către Oona. Cocaină? Ar fi fost înțelept să verifice (și mai înțelept să refuze politicos). Dar fata care nu refuză șampania nu întreabă nici ce este praful ăla; doar îl trage pe nas. Deci asta a făcut și Oona. A inspirat puternic tot praful. Un zvâcnet ca după un shot de espresso. A strâns din dinți și a înghițit nodul din gât. Tot ce vedea, tot ce atingea și gusta era *grozav*.

Bărbatul a apucat-o de cozi și a tras-o iar în jos spre el, cu gura deschisă, cu limba așteptând să o întâlnească din nou pe a ei. Se excitase tot frecându-se de ea, iar Oona i-a desfăcut fermoarul pantalonilor ca să-l elibereze, fără să-i pese cine îi mai vede, în afară de DJ. Era răscolită de foamea de *mai mult*, trebuia să toarne benzină pe focul care mocnea înlăuntrul ei.

Străinul i-a pus mâna între picioare, a făcut o gaură în plasa dresului și i-a dat într-o parte chilotul. Un deget înăuntrul ei și... *da*. Exact ce își dorea, să se simtă umplută după un an de abstinență. Doar că un deget nu era destul.

Centrul plăcerii din creierul ei era atât de supraîncărcat, încât a sărit peste avertismentul pragmatic că

sexul neprotejat cu un străin fără nume împingea limitele imprudenței prea departe. Licărirea de precauție s-a stins rapid, orice urmă de îngrijorare a fost ștearsă în clipa când el a pătruns-o și alungată tot mai departe, cu fiecare zvâcnire a șoldurilor lui.

— Sunt aproape, a gemut ea după doar un minut.

În spatele pleoapelor închise au început să fulgere culori de tot felul când spectacolul de lumini al minții ei a preluat controlul.

— Bravo! Dă-ți drumul cât de tare poți. Haide!

Și-a împins înainte șoldurile ca să le întâlnească pe ale ei, i-a tras sutienul în jos și i-a luat un sfârc între dinți.

Gemetele ei s-au pierdut în vacarmul frenetic al muzicii, un cor *gospel* cântând acompaniat de zgomotele unei fabrici. Oona se simțea ca într-o cadă cu apă caldă străbătută de un curent electric slab. Anticipând ce avea să urmeze, corpul i s-a contractat într-un nod strâns, apoi, când a venit brusc eliberarea, presiunea s-a scurs într-un adevărat șuvoi.

Mai mult decât plăcere – ușurare, ca atunci când dormi o zi întreagă după un episod de insomnie. Orgasmul a adus claritate în transa ei narcotică, a limpezit muchiile aflate în ceață.

„Ce naiba fac?“

Odată domolită pofta impulsivă, l-a așteptat să termine, după care s-a dat jos de pe el și și-a aranjat hainele.

— A fost distractiv, a zis el, trăgându-și fermoarul pantalonilor.

— Mă scuzi un minut?

Nu i-a promis că se va întoarce și nici el nu i-a cerut asta.

„Nu l-am înșelat pe Dale. Dale e mort. De ani buni.“

A înghițit cu greu, să-și stăpânească greața.

Când a părăsit zona VIP, cineva s-a ciocnit de ea și i-a vărsat un pahar de băutură pe piept. Oona nu s-a oprit. În capul scărilor, s-a scotocit în buzunar după un șervețel și a găsit un post-it cu un mesaj scris de mâna ei:

În seara asta vei întâlni un tip cu părul inelat și ochii de un albastru spălăcit. SĂ NU FACI SEX CU EL.

7 „Let's Go Crazy“ – melodie lansată de Prince în 1984 (n. red.).

8

Oona a întors biletul pe cealaltă parte:

Ești aici cu iubitul tău, Crosby – înalt, păr albastru, smoching roșu. Un tip grozav. GĂSEȘTE-L. Scrisoarea completă o găsești acasă.

Până acum, ca și în cazul saltului de înainte, nimic nu păruse real. Toate acestea i se întâmplau altcuiva, unei marionete jucate pe sfoară de Oona, care se afla, în același timp, și în pielea marionetei. Nu era de mirare că a fost atât de ușor să ia decizii îndoielnice. Ca atunci când lași mizerie într-o cameră de hotel, știind că va veni altcineva s-o curețe. Doar că ea era atât vedeta rock nepăsătoare care murdărea camera, cât și camerista. Marioneta și păpușarul. Asumarea răspunderii era inevitabilă.

Și-a privit iute încheietura mâinii.

M.D.C.R. Madeleine, Dale... Crosby?

Primul pas pentru a pune ordine în toată nebunia era să găsească toaleta. A coborât în grabă niște scări, și-a prins tocul într-o treaptă și a fost mai-mai să cadă în nas. Și-a sucit o gleznă, dar s-a apucat de balustradă înainte ca gravitația să înrăutățească lucrurile.

La baie, a evaluat dimensiunile dezastrului. Parcă era silită să acopere răul săvârșit de altcineva. I se pusese în cârcă un cadavru și nu avea de ales decât să-l îngroape.

Jumătatea inferioară a feței îi era mânjită în roșu, ca și când s-ar fi mozolit cu un clovn; urme de praf alb sub nas, haina încheiată strâmb, un sân care risca să fie complet expus. L-a băgat la loc și și-a aranjat hainele.

În celălalt buzunar al hainei erau o cutie cu pudră și un ruj. Le-a folosit pe amândouă, apoi și-a șters dârele de dermatograf. Ochii îi erau injectați, căutătura sălbatică, bărbia încordată. Creierul era un cal abraș, pe care abia dacă reușea să-l țină în frâu. Tot ce putea face acum era să-l găsească pe Crosby.

Cât timp fuseseră despărțiți? Nu se vedeau ceasuri pe nicăieri.

Avea să fie greu să-l localizeze. Sute de oameni roiau prin clubul întins pe trei nivele, străbătute de coridoare, scări și alcovuri întunecate. Putea să dureze destul până să-și zărească iubitul.

Poate trebuia să urmeze același sfat dat drumeților rătăciți în pădure: rămâi pe loc. Cu siguranță că și Crosby o căuta. Da, ăsta era cel mai bun lucru. S-a strecurat șchiopătând prin mulțime, în căutarea pletelor albastre sau a unui loc unde să se așeze.

Ce bine ar fi fost să aibă telefonul mobil! Era mult mai ușor să pierzi urma cuiva în 1991. „E posibil să fi plecat?“ Și-a mustrat eul anterior că nu organizase mai bine acest salt. Drogată într-un club plin ochi de oameni, despărțită de iubitul ei, biletul ăla jalnic pe care l-a văzut prea târziu... „Ce-a fost în capul tău, Oona-cea-dinainte?“

Ar trebui poate să se ducă acasă? Nu era o idee bună. Dacă Crosby era așa de grozav pe cât pretindea biletul – dacă el era C din tatuajul ei –, avea s-o caute și să-și facă griji dacă nu apărea. În plus, dacă nu își cumpărase încă vila din Park Slope? Și cine știe pe unde ar putea locui mama ei în perioada asta?

Pe măsură ce trecea efectul drogurilor, în locul euforiei se instala neliniștea. Aștepta să fie salvată de un străin. Tot ce știa despre el erau un nume, o culoare de păr și jumătatea de sus a unei ținute. Ah, și că era un „tip grozav", unul pe care tocmai îl înșelase.

Într-o zonă de lounge cu vedere spre ringul de dans, Oona a început să se uite prin mulțime după cineva cu păr albastru. Fulgerele violente de lumină albă și laserele verzi care măturau incinta o împiedicau să deslușească pe cineva. Găsind un taburet pe care să se urce, îi cerceta cu privirea pe toți cei care treceau pe lângă ea, foindu-se ca un copil mic după prea multă ciocolată. În alte împrejurări, i-ar fi plăcut să-i privească pe oameni: bărbați fără cămașă, în hamuri de piele, duși în lesă, travestiți strălucitori și statuari, cupluri în corsete și veste, parcă scoase dintr-un portret victorian. Dar, în loc să savureze acest răsfăț pentru ochi, Oona îi studia cu nerăbdare și dezamăgire pe cei care i se perindau prin fața ochilor. Nimeni nu se potrivea cu descrierea din bilețelul ei.

În curând, un bărbat înalt, într-un smoching roșu, s-a repezit spre Oona și a îngenuncheat lângă ea.

— Doamne, Oona! Unde ai fost?

Vocea îi șovăia între furie și îngrijorare.

— Am căzut pe scări și m-am rănit la gleznă.

Lacrimile îi curgeau pe obrajii pudrați ca niște schiori pricepuți pe un noian proaspăt de zăpadă.

Crosby i-a examinat glezna, de parcă ar fi putut face mai mult decât să constate că era umflată.

— Am înnebunit căutându-te. Am crezut că ai avut o reacție aiurea la ecstasy și ai leșinat pe undeva... sau mai rău.

Și-a trecut mâna prin părul albastru. Fața lui era nouă pentru ea, dar deloc neplăcută, cu ochi de un cafeniu intens și trăsături unghiulare, androgine. „Cel puțin, Oona cea dinainte are gusturi bune."

— Sunt bine, vreau doar să merg acasă, a spus ea.

— Mă duc să iau paltoanele.

— În niciun caz. Nu vreau să ne despărțim din nou.

Deși nu-l cunoștea, s-a atașat pe loc de Crosby, ca un boboc de rață.

El a ajutat-o să se ridice în picioare.

— Va trebui să mergem încet, l-a prevenit ea.

— Tu și pantofii tăi aiuriți!

Crosby a clătinat din cap și a susținut-o, în timp ce ea se sprijinea de el.

Și-au luat hainele și au ieșit afară, într-o stradă laterală de-a lungul căreia se înșirau alte depozite.

— Rămâi unde ești, fac rost de un taxi, a spus Crosby.

— De ce nu un Uber?

Tariful pentru ora de vârf avea să fie ridicol, dar avea să fie mai rapid.

— N-am înțeles *nimic* din ce-ai zis adineauri.

Oona și-a lipit o mână peste gură. Avea dreptate – era abia 1991.

— Nici eu. Am băut mult la club și poate cineva mi-a pus ceva în băutură. Mă simt cam rău.

Crosby a îmbrățișat-o scurt și a sărutat-o pe creștet.

— Îmi pare rău. E vina mea. Tu ai zis că e o idee proastă să venim aici, dar eu am insistat. Rezistă puțin, ajungem îndată acasă.

Bunătatea lui i-a smuls un nou val de lacrimi, dar le-a reținut, încleștându-și maxilarul. A scrâșnit din dinți atât de tare, încât i-au zvâcnit tâmplele, într-un ritm care se potrivea cu junghiurile de la gleznă.

Și-a privit dezaprobator pantofii cu toc, întrebându-se cât de mult aveau să contribuie încălțările din acea seară la trosnetele din articulații de peste câteva decenii.
În cele din urmă, Crosby a oprit un taxi. A ajutat-o pe Oona să urce pe bancheta din spate și i-a dat șoferului o adresă pe care ea nu o recunoștea.
— Mergem la mine? Mi-ar plăcea foarte mult să ajung acasă, a sugerat Oona.
— Credeam că ne întoarcem la mine în noaptea asta.
A fluturat din mână, alungând dezamăgirea.
— Dar ce zic eu aici? Ești rănită. Bineînțeles că vrei să mergi acasă.
I-a dat șoferului o altă adresă, dar ea nu a auzit-o din pricina unei mașini de poliție care tocmai trecea.
Acum că se aflau într-un spațiu mai liniștit, Oona și-a apăsat cu dinții buza de jos, ținând spaima la distanță. Era ca un hoț de cadavre, o impostoare care trebuia să treacă drept persoana al cărei trup îl locuia. Aceasta însemna că trebuia să aibă grijă la fiecare cuvânt pe care îl rostea, să evite alte derapaje, nimic despre tehnologia de după 1991 sau despre orice alte cunoștințe pe care le acumulase anul trecut.
Problema era că drogurile îi făceau poftă să trăncănească întruna. Era imposibil de oprit potopul de vorbe care se revărsa peste stavila buzelor.
— Am crezut că sunt nebună ultima dată când s-a întâmplat, a izbucnit ea, sprijinindu-se de portieră ca să se uite la Crosby. Sau, cel puțin... nu știu, că m-am senilizat sau așa ceva. A trebuit să aștept un an ca să aflu ceva sigur, iar în noaptea asta am aflat, și știi ce? Nu sunt nebună. Am făcut calculul și azi împlinesc douăzeci și șapte de ani. Pot să-mi petrec anul următor având *douăzeci și șapte de ani*.
Dădea din mâini ca o apucată.
— Ai idee măcar cât de fericită mă face asta? Sunt *tânără*!
Euforia ei l-a făcut pe Crosby s-o urmărească cu o privire uluită și nesigură.
— Și sunt aici cu tine și tu ești senzațional. Adică, ce mai, arăți foarte, foarte tare, cu o aură de tip cool. Ai ceva din Jack White când era tânăr.
Un râs nervos.
— Hm, mersi. Și cine e Jack White?
— De la White Stripes.
„La dracu'!"
— O trupă locală în care am cântat când eram în liceu. Dar tu ești mult mai drăguț decât Jack.
— Asta e bine. Nu mi-ar plăcea deloc să știu că suferi după o fostă iubire din adolescență.
S-a tras mai aproape, micșorând spațiul dintre ei.
I-a scăpărat în minte o imagine a lui Dale: cum i-a făcut cu ochiul în timpul unei repetiții cu trupa, în timp ce Corey și Wayne se contraziceau în legătură cu ritmul unei melodii; cum a chemat-o făcând un semn cu degetul, doar ca să-i șoptească o nerozie la ureche. Scânteia din ochii lui înainte de a o săruta. Aceeași scânteie din ochii lui Crosby, care era acum iubitul ei și avea de gând să o sărute.
Oona a întins un braț ca să-l oprească.
Nu avea nicio noimă. Cu o oră în urmă, se repezise să facă, aiurea, sex cu un necunoscut și se mai și drogaseră ca să încingă atmosfera. Necunoscutul de acum nici *nu era* de fapt un necunoscut, ci un bărbat atrăgător căruia îi păsa de ea și pe care îl ținea la distanță.
— Scuză-mă. Cred că mi-am revenit când mi-am sucit glezna. Și apoi nu te mai găseam și toate luminile și lumea de acolo... a fost prea mult. La început a părut uimitor și suprarealist, dar pe urmă a

devenit ciudat și înspăimântător când nu reușeam să te găsesc și nici măcar nu eram sigură că o să te recunosc.
A strâns din buze, ca să nu-i mai scape cine știe ce.
Înțelegând aluzia, el s-a îndepărtat la loc.
— Și de ce să nu mă recunoști?
— Păi, știi... era întuneric și eu vedeam tot felul de lucruri. Oamenii parcă erau toți trecuți prin filtrele alea ciudate de pe Instagram.
— Insta-cum? Despre ce tot vorbești acolo?
„Trebuie să scap de aici."
Erau în Brooklyn acum, dar cât de aproape de casă? Cât timp mai avea la dispoziție ca să spună lucruri derutante și incriminatoare?
— Paharul ăla pe care l-am băut, cred că se turnase ceva în el. Scuză-mă că mă port atât de ciudat, dar... parcă nu sunt eu însămi.
Cel puțin partea asta nu era o minciună.
Crosby a întins mâna și a masat-o pe ceafă. Oona s-a crispat, dar s-a forțat să accepte gestul, deși voia să se ferească. „Nu meriți să te răsfețe." Încă simțea mâinile celuilalt bărbat pe trupul ei, înăuntrul ei, aducându-i atât de multă plăcere atunci, făcând-o să-i fie silă acum.
Taxiul a oprit lângă un colț familiar.
— Ah, slavă Domnului, e aceeași casă! a exclamat ea.
— De ce nu ar... Nu contează. Așteaptă, ies eu și te ajut să cobori.
— Mă descurc. Zău! Trebuie doar să dorm ca să-mi revin.
A deschis ușa mașinii, lăsând să intre o pală de aer rece.
— Nu vrei să vin și eu? Urma să petrecem noaptea împreună și să ieșim mâine la un mic-dejun festiv. Adică, ar trebui cel puțin să fiu prin preajmă în caz că... după toate drogurile pe care le-ai luat... în caz că o să te simți rău.
— Tu chiar ești băiat bun, așa e?
I-a pus o mână pe obrazul proaspăt ras.
— Îmi pare rău, dar acum simt nevoia să fiu singură. Am putea amâna micul-dejun?
— Mda, bine, a răspuns el cu vocea încordată. Te sun mâine.
O împunsătură de remușcare, pentru că îl rănise, pentru celelalte feluri în care îl rănise și de care el nu avea habar.
— Pe mâine.
S-a întins spre el și i-a dat un mic sărut pe buze, cu speranța că va aduce pe loc familiaritatea dorită, rupând astfel blestemul unui basm modern și descătușând dragostea pe care o simțise pentru el înainte de miezul nopții. Dar buzele lui erau la fel de străine ca ale necunoscutului de la club. Numai că această gură era ceva mai plină și mai încordată din pricina dezamăgirii.
De cum a intrat în casă, Oona și-a scos pantofii și i-a aruncat în celălalt capăt al vestibulului.
„Pantofi idioți. Fată idioată."
I-a luat ceva timp să remarce liniștea casei. Și cât de *aceeași* era. Aceleași plăci de marmură albe și negre, același candelabru din spițe, roți dințate, cristal și lumină, aceeași vază din sticlă albastră pe masa de la intrare, plină cu crini albi. Și ce mireasmă dulce emanau florile acelea funerare! Ce ușurare să aibă parte de puțină continuitate!

— E cineva aici? a strigat. Mamă! Kenzie!

Liniște.

Bucătăria ar fi trebuit să fie prima ei oprire, după o pungă de gheață, însă a urcat șchiopătând la etaj. Biblioteca era și ea aceeași, deși fotoliile, din piele roșie în 2015, erau în prezent îmbrăcate în piele de căprioară maro. O cascadă de fiori i-a străbătut trupul. A aprins un mic foc în cămin și a tras unul din fotolii aproape de el.

Pe șemineu, un plic sigilat, cu numele ei și anul curent pe el, sub care scria: „Nu citi decât dacă ești trează."

„Pe bune?"

Și-a dat ochii peste cap și a fost deodată distrasă de tavanul din lemn sculptat, cu șanțurile sale ornamentate unduindu-se ca apa tulburată de o pietricică aruncată. A smucit iute din cap, silindu-se să-și îndrepte din nou atenția asupra plicului. Literele de tipar îi jucau dinaintea ochilor. Bine, poate Oona din 1990 avea dreptate. Mai bine să aștepte, să citească întregul conținut cu mintea limpede. Dar...

Ceva din acel avertisment o irita. O făcea să vrea să citească scrisoarea atunci și acolo.

— Viitoarea Oona e o scârbă despotică.

A deschis plicul, l-a aruncat deoparte și a despăturit scrisoarea. Căscând, s-a întins cu picioarele peste brațele fotoliului și a început să citească.

> Dragă Oona,
>
> Te felicit că ai trecut cu bine de acel prim salt, știu că a fost greu. Anul acesta va fi mult mai distractiv, deși nu lipsit de dramatism.
>
> Sper că ai primit biletul meu de mai înainte. Poate că de data asta a fost altfel și nu l-ai înșelat pe Crosby. Dacă ai făcut-o, ei bine, atunci lucrurile se vor întâmpla așa cum trebuie să se întâmple.
>
> Numai că... eu nu vreau să se întâmple așa. Vreau o reconfigurare. Dacă ți-ai tras-o cu tipul ăla întâlnit întâmplător în club, NU-I SPUNE LUI CROSBY.
>
> Să păstrezi o relație de la un an la altul este destul de greu și fără mizeria asta de boală a timpului pe deasupra și știu că pare că abia l-ai cunoscut, dar Crosby este incredibil...

Pleoapele lui Oona s-au lăsat, bărbia i-a căzut în piept, iar scrisoarea i-a scăpat printre degete în clipa când a adormit.

9

Pe Oona a trezit-o un murmur fericit, de parcă cineva îi șoptea numele. Numai că era singură, și asta a făcut-o să se îndrepte iute de spate. I-a luat câteva clipe să-și rememoreze coordonatele de timp și spațiu, pe când își freca ceafa înțepenită. Un miros acru de fum și de lemn ars îi gâdila nările. „Fir-ar să fie! Scrisoarea!"

Era pe podea, lângă șemineu, intactă. Oona și-a domolit respirația panicată și și-a plimbat ochii peste rânduri, căutând unde rămăsese în ajun.

...Crosby este incredibil. Atent și romantic, dar cu ceva în plus. Nu e el cel mai ambițios om, dar, ce e mai important, are o inimă mare. Și între noi e o atracție grozavă – ai văzut deja cât e de sexy.

Să te trezești deodată cu un iubit poate fi neliniștitor, dar nu te-aș îndemna să te ții de el dacă nu aș fi încredințată că merită păstrat. Măcar încearcă.

Ca să-ți fac acest an mai ușor, am strecurat aici o fițuică, adică acea hârtie mai mică pe care o găsești împăturită în plic. Ea conține informații-cheie despre Crosby și despre prietenii tăi actuali. Am încercat să echilibrez elementele pe care e musai să le cunoști fără a dezvălui prea multe despre anul 1991, astfel încât să te poți bucura în continuare de el ori de câte ori poposești aici.

Poate te întrebi ce e chestia asta cu „actualii prieteni". Așteaptă numai să-i vezi pe Cyn, Desi și pe ceilalți – pentru ei a fost creat cuvântul „fabulos". Ei nu trebuie să afle despre călătoria în timp (și nici Crosby), dar vei avea câteva escapade epice cu ei. Viața de noapte din New York o ia razna, așa că pregătește-te.

Acestea fiind spuse, trebuie să te avertizez în legătură cu drogurile.

Oona a pufnit și a mormăit: „Un pic cam târziu!"

Nu o să mă joc de-a mama cu tine și să-ți spun să stai departe de ele. Să vorbim cinstit, dacă aș fi mama, aș încuraja experimentarea atentă și moderată și ți-aș oferi o negresă cu canabis pentru început. Dar ceva recreațional și distractiv poate deveni cu ușurință o obișnuință nefastă. Fiind din nou tânără după un an în care ai fost captivă într-un corp mult mai bătrân, vei fi tentată să-ți faci de cap. Amintește-ți că preferi de multe ori să te ascunzi decât să iei taurul de coarne. Fii atentă la consumul de droguri ca mod de evadare. Bucură-te de anul ăsta, dar nu excesiv.

Trebuie să te avertizez și în legătură cu sexul. Ți-ai pus sterilet cu ani în urmă, așa că nu trebuie să-ți faci griji cu privire la o sarcină, dar SIDA și alte boli cu transmitere sexuală sunt foarte răspândite. Tu și Crosby ați fost testați și sunteți amândoi sănătoși, dar dacă faci sex cu altcineva, prezervativele sunt obligatorii.

Un alt dezavantaj al acestui an: tehnologia lo-fi. Sper că nu ai devenit dependentă de gadgeturile tale... După cum ai observat, Kenzie lipsește. Este ocupat cu școala primară. Ai să-i simți lipsa, dar absența lui ar putea fi șansa ta să te apropii de mama. Întrucât el nu va fi aici ca să se ocupe de chestiunile financiare esențiale, frații Rubin de la Chestnut Investment Services vor prelua pentru moment această sarcină (cartea lor de vizită este pe biroul tău). Tu, în schimb, răspunzi în continuare de biblioraft, așa că ai grijă să-l actualizezi corespunzător. Completează tot ce îți amintești legat de fiecare an, inclusiv de acesta (un

sfat: scapă de toate investițiile pe care le mai ai pe piața japoneză înainte de a se sparge bula speculativă). Fiecare salt va avea avantajele și dezavantajele sale, lucruri pe care le vei câștiga și le vei pierde – relații, tinerețe, facilități moderne etc. Niciun an nu va fi perfect. Dar cred că anul acesta va fi mai bun dacă vei avea ceva mai multă dragoste în viața ta. Și, Doamne, cât te iubește Crosby (și tu pe el)! Sper să poți face această relație să funcționeze. Te rog, încearcă!

Cu drag,
Eu

P.S.: Crosby o să te scoată în seara asta la cină de ziua ta, așa că mai citește o dată acele notițe înainte să te întâlnești cu el.

Pe când lăsa jos scrisoarea, sub tâmple s-a auzit o bătaie slabă, o linie de tobe răpăind în depărtare, îndreptându-se spre ea. S-a ridicat și s-a uitat după plic pe polița șemineului ca să citească fițuica. Nu era acolo. S-a lăsat în patru labe, căutând sub fotoliu. Nici urmă de plic.

„Oo, nu! Te rog, nu!"

Toboșarii s-au apropiat, iar ritmul lor insistent i-a răsunat sub țeastă.

O privire spre șemineu. Din cenușă se zărea un triunghi alb.

La dracu'!

Oona a scos colțul plicului, dar restul era scrum. Îi venea să se dea cu capul de șemineul din cărămidă, să se pedepsească pentru că fusese atât de neglijentă. Din nou.

În loc de asta, a izbucnit în hohote de râs – sumbre, amare.

— Mare idioată sunt!

Cu brațele în jurul abdomenului, a îngenuncheat pe covor, chicotind isteric.

Când și-a recăpătat răsuflarea s-a ridicat de jos, tresărind de durere când și-a lăsat greutatea pe glezna vătămată.

„Și acum ce mă fac?"

În încăpere nu se găseau alte răspunsuri.

I-a venit în minte o posibilă soluție: *mama*. Poate că Madeleine nu va fi în măsură să-i furnizeze detaliile intime, dar îi putea oferi informații de bază despre Crosby. Oona nu putea decât să spere că va căpăta suficiente informații cât să treacă cu bine de această cină festivă.

În sufragerie era un telefon fără fir cu funcție de înregistrare a mesajelor. Clipea o luminiță roșie, semn că avea un mesaj nou. A apăsat pe play.

Un refren de „La mulți ani", după care „Oona dragă, sunt eu, mama ta. Sper că ai avut o călătorie ușoară. Am plecat în Vermont pentru câteva zile cu Leonard – e un dulce, o să-ți povestesc despre el – și trebuia să ne întoarcem astăzi, dar ne-am înzăpezit. A fost o adevărată aventură! S-a întrerupt curentul aseară și telefoanele sunt încă oprite – a trebuit să conducem opt kilometri ca să găsim un telefon public care să funcționeze. Pe șosele e jale, dar ar trebui să ne putem întoarce mâine. Îmi pare rău că am ratat ziua ta de naștere, dar sunt sigură că a planificat Crosby ceva fabulos. O să sun din nou când ajungem acasă. Aa, vezi că am ascuns un cadou de ziua ta de naștere în spatele pernelor canapelei gri. Te iubesc!"

Și asta a fost.

Oona a răscolit toată casa după ceva despre Crosby sau noii ei prieteni. Nu erau nici fotografii, nici însemnări, nici numere de telefon, nimic. Oare să fi fost totul în fițuică?

Tot ce a găsit scotocind prin casă îi amintea de faptul că se întorsese în timp. Aparatura electronică era

mai greoaie și implica mai multe fire. Sala de muzică era încă dominată de o colecție de discuri, dar conținea și rafturi cu CD-uri și casete. În locul sălii de proiecție era o încăpere cu un televizor pătrățos și suporturi cu casete VHS. Nici măcar nu avea computer.

„Poate că o să fie mai bine cu lo-fi", și-a zis ea, examinând o casetă cu filmul *Fălci*.

Ca să scape de grija cu temele, Oona și-a petrecut ore întregi studiind cu atenție biblioraftul. A răsfoit informațiile din diferiți ani și a completat golurile din însemnări. După aceea, a revăzut instrucțiunile financiare pentru anul 1991 și a urmărit traiectoria ascendentă prezisă pentru Qualcomm de la IPO-ul din decembrie („Cumpără la 16 USD, păstrează până după a treia diviziune din decembrie 1999, vinde în martie 2000 la 70 USD, cumpără din nou la 13 USD în august 2002, așteaptă până la a patra diviziune din 2004, vinde la 78 USD în 2014.")

Mai târziu, când s-a lăsat întunericul, Oona și-a atârnat la gât darul de la mama ei: un lanț din aur cu un pandantiv făcut din rotițe angrenate și alte piese de ceasornic. Îi ajungea până mai jos de claviculă și se potrivea cu rochia ei din catifea verde-smarald și cu părul roșu, pe care îl purta pieptănat pe spate, o cascadă de culoarea rubinului care îi cădea, lucioasă, pe spate. Ceasul de la Dale era într-o cutie de bijuterii, dar, după ce îl văzuse expus într-o vitrină timp de un an, simțea că este mai sigur să nu îl poarte. A găsit și jacheta de la Dale, cu mânecile mai rigide și pielea mai puțin uzată decât era când o văzuse ultima oară. Deși era mulțumită că o încăpea din nou, a ales o haină din stofă mai elegantă pentru seara aceea.

— Nu pot să-ți spun unde mergem, doar că este un loc deosebit, îi spusese Crosby la telefon în acea după-amiază.

O altă surpriză? De ce nu?

Singurătatea de anul trecut era încă proaspătă în mintea ei, așa că Oona și-a promis că va face o încercare cu Crosby. Mai ales dacă el era C din tatuajul ei. Aceasta era șansa ei de a avea totul: tinerețe, bani și un bărbat care o iubea. Un bărbat pe care Oona cea dinainte îl iubea deja la rândul ei; Oona cea de acum nu trebuia decât să recupereze. E drept că neglijența ei cu fițuica a făcut ca seara asta să fie aproape ca o întâlnire pe nevăzute. Dar cât de greu putea fi să te prefaci că îl cunoști pe un bărbat cu care ai o relație intimă? Să te prefaci că ești îndrăgostită de el? Poate că nu va trebui să se prefacă prea mult timp. Poate că până la sfârșitul serii va fi deja topită după el.

„Și dacă n-o să fiu?"

Ar fi fost bine să poată vorbi cu Kenzie (doar că acesta era acum în școala primară). Sau cu Wayne sau Pam sau o altă prietenă din trecutul ei. „Cât timp va mai trece până să mă reîntâlnesc cu vreunul dintre ei? Și dacă nu voi putea să găsesc pe niciunul dintre prietenii mei actuali?"

Soneria a sunat chiar când termina de aplicat un ultim strat de rimel.

Când a ieșit afară, Crosby a strâns-o tare la piept; mirosea a aer rece, gumă de mestecat cu mentă și apă de colonie cu aromă de citrice.

— Mi-am făcut griji pentru tine azi, i-a murmurat el în creștet. Mă gândeam că ai putea contramanda cina.

— Îmi pare foarte rău pentru azi-noapte.

A pus atâta patos și sinceritate în cuvinte, încât ochii i s-au umezit de lacrimi.

— Haide, nu-i nimic. Nu te simțeai bine și ai vrut să fii singură. Dorințele sărbătoritei trebuie respectate. Acum să continuăm cu evenimentul principal. Surpriza numărul unu!

S-a tras într-o parte și a făcut un gest teatral cu brațul.

În fața casei era parcată o limuzină neagră, elegantă și lucioasă ca o panteră.
— Oho, nu exagerezi deloc spunând că e ceva *deosebit*.
Oona a rămas uluită când șoferul în uniformă le-a deschis portiera. S-au instalat pe scaunele din piele și mașina s-a pus în mișcare.
— Uite, ține astea.
Crosby i-a întins două cupe de șampanie și a scos dintr-o frapieră o sticlă de Moët & Chandon.
— Ce atent din partea ta! Dar nici măcar nu este o cifră rotundă. Am împlinit douăzeci și șapte de ani, nu treizeci sau patruzeci.
Numai că pe dinăuntru avea douăzeci de ani, așa că era mulțumită.
— De ce acest tratament special?
— Pentru că fiecare zi de naștere ar trebui să fie specială. Și am vrut să știi că iubitul tău este atât de minunat, încât a plănuit o noapte de neuitat pentru tine.
Dopul sticlei de șampanie a sărit cu pocnet.
„O să-mi pot petrece restul vieții cu cel mai minunat tip de pe planetă."
Și-a adus aminte de greutatea armurii de piele pe care i-o dăduse Dale, armura îmbrățișării lui.
Oona s-a străduit să alunge amintirea.
— Pentru o noapte de neuitat, a toastat ea.
— Ți-am luat și asta. Este ceva mic care m-a făcut să mă gândesc la tine.
I-a întins o cutiuță albă, care îi încăpea în palmă.
Înăuntru era o mașină sport roșie în miniatură, făcută din cristal gravat.
— Este o micuță Corvette roșie, ca în cântecul lui Prince, a explicat el. M-am gândit că o să-ți facă plăcere.
— E adorabilă. Mulțumesc. Am și locul perfect unde s-o așez.
I-a dat un sărut fugitiv pe obraz și a golit paharul.
Avea gura uscată, iar șampania nu reușea să-i potolească setea. Ar fi trebuit să-i fie ușor să accepte romantismul acelor gesturi, dar limuzina îi dădea mai degrabă impresia unui uriaș sicriu mișcător.
Toată acea presiune nerostită ca seara să fie perfectă, ca *ea însăși* să fie perfectă. Cum era posibil? Câte salturi în timp făcuse înainte de a-l întâlni pe Crosby și ce făcuse/văzuse/învățase până atunci? Era acea versiune a ei mai amuzantă, mai blândă, mai înțeleaptă? Și ce fel de persoană era Crosby? Cum avea să ajungă ea să-l cunoască fără să se demaște?
Conversația a fost minimă cât a durat drumul până în Manhattan; în schimb, au privit contururile orașului. Frigul făcea clădirile să sclipească, de parcă erau construite din pietre prețioase, iar Turnurile Gemene, înviate, au umplut-o pe Oona de mirare amestecată cu tristețe.
Până la West Side, chiar unde începe Central Park. Mașina s-a oprit în dreptul unui peron cu copertină roșie, înconjurat de copaci înfășurați într-o puzderie de luminițe albe de Crăciun, ca într-o pătură de zăpadă electrică.
— Tavern on the Green? Nu se poate! a șoptit ea.
Oona a pășit încet și reverențios în interiorul restaurantului, trecând printr-un foaier cu lambriuri din lemn, către un coridor cu oglinzi. Privirile îi țâșneau în toate direcțiile, înregistrând imaginile ei multiplicate. Dacă fiecare reflexie ar fi de fapt o versiune separată a ei, captivă în timp? Toate arătând pe dinafară de douăzeci și șapte de ani, cu părul vișiniu și rochie verde, dar, în timp ce Oona de pe această parte a oglinzii avea douăzeci de ani în interior, poate că acea altă Oona avea patruzeci și doi,

iar cealaltă treizeci și șapte și cealaltă șaptezeci și trei. Poate că fiecare Oona avea o cronologie diferită. Poate că una dintre ele își trăia viața în ordinea firească. Ce bine ar fi dacă această Oona ar putea s-o găsească și să facă schimb de locuri cu ea!

Coridorul ducea spre un salon cu candelabre uriașe, atârnând ca niște cercei la urechile unei țigăncușe frumușele. Mai multe capete s-au întors când ei s-au așezat la masă. De la gât în jos, Oona și Crosby se puteau pierde printre mesenii îmbrăcați conservator, dar părul lor vopsit în culori primare îi făcea să fie, în mod inconfundabil, altfel. Obișnuiții localului se uitau la ei fără să se holbeze, priviri periferice care se prefăceau că nu zăbovesc, cu excepția unei fetițe într-o rochie de prințesă de culoarea lavandei, care stătea cu gura căscată de mirare. Fata a ridicat un deget bandajat ca să arate spre ei și o mână de adult l-a culcat la loc dojenitor.

Ah, deci așa te simți când ești în centrul atenției. În anul dinainte, și ea îi scosese pe Kenzie și pe Madeleine la masă la unele dintre cele mai bune restaurante din oraș dar, dacă se întâmpla să fie priviți insistent, ținta era întotdeauna Kenzie, cu tinerețea lui, cu osatura frumoasă și garderoba impresionantă. La acea vreme, Oona simțise o ușoară invidie că trecuse în planul secund. Uitase care era reversul: când erai în lumina reflectoarelor, nu erai doar privit, ci și judecat. Pentru fiecare privire admirativă exista o alta care cântărea, critica, făcea presupuneri.

S-a foit pe scaun. Bine ar fi fost să se afle într-un loc mai confortabil și mai neprotocolar. Un bistrou sau un mic restaurant. Nu în acel gigantic templu epicurian și nu într-un restaurant care avea legătură cu Dale.

— Știi, în adolescență visam să vin aici, a zis ea, prefăcându-se că se uită în meniu.

Pe fața lui Crosby s-a așternut un zâmbet nedumerit.

— De ce crezi că am ales locul ăsta? Știu că nu sărbătorim un contract pentru realizarea unui disc, dar...

— Ți-am povestit despre asta?

I-a scăpat întrebarea înainte de a apuca să se abțină, o săgeată rătăcită care a zburat departe de țintă.

— Bineînțeles.

— Și ce ți-am mai spus despre trupă?

„Ce ți-am mai spus despre Dale?“ Își bagatelizase oare în fața lui profunzimea sentimentelor pentru prima ei dragoste? Îi alungase amintirea, etichetând-o drept o înflăcărare adolescentină? Poate că trecuseră atâția ani înainte de saltul în 1990, încât nici nu fusese nevoie s-o bagatelizeze. Poate că la vremea când l-a cunoscut pe Crosby nu se mai gândea la Dale decât rareori.

— Ce mi-ai spus despre trupă? a repetat Crosby. Ai un acces brusc de amnezie sau ceva de genul ăsta?

Zâmbetul îi devenea șovăitor.

Înainte să apuce să-i răspundă a apărut lângă ei un ospătar. Au comandat cocktail de creveți, friptură și o sticlă de Cabernet.

Crosby a prins-o de mână peste masă și și-a plimbat degetul mare peste interiorul încheieturii, peste tatuajul în formă de clepsidră.

— Ia zi, ce e cu tine în seara asta? Sunt sigur că în bună parte e de vină mahmureala, dar mai e și altceva. S-ar zice că...

Și-a coborât privirea spre fața de masă.

— Că nu mă mai placi la fel de mult.

Afișând un zâmbet crispat, Oona a încercat să nu-și trădeze emoțiile urâte și chinuitoare, în timp ce

căuta pe fața lui ceva care să aprindă o conexiune. Cel puțin, era plăcut la înfățișare, cu pielea translucidă, albă ca hârtia, și părul de culoare indigo tuns șic, într-un pompadour care amintea de Elvis din anii ’60. Maxilarul pătrat, ochii mari, întunecați, nasul roman – adunate, alcătuiau o față atrăgătoare din punct de vedere geometric. Chiar și cicatricile, o liniuță deasupra sprâncenei stângi și alta peste bărbie, contribuiau la farmecul lui. Era ușor să-l apreciezi la nivel superficial, dar putea asta să-i trezească emoții autentice? Deocamdată trebuia să le simuleze.

— Bineînțeles că te plac.

Și-a pus degetele peste ale lui și le-a strâns.

— Și mai mult decât atât.

Nu, nu se putea forța să rostească celelalte cuvinte.

— Întâmplările din noaptea trecută mi-au făcut capul vraiște – *și încă mult* – și nu mi-am revenit complet. Dar este și prima zi din an. Simt toată această presiune să... să fac din el un an grozav, mai bun decât cel dinainte. Și îmi e întotdeauna greu de ziua mea. Nu e vorba că îmbătrânesc sau chestii de genul ăsta... Nu prea pot să explic.

Putea, dar de ce să strice cina aceea?

— M-ai avertizat despre toate astea, că ai toane și devii distantă la începutul fiecărui an. M-am gândit că așa ceva te-ar putea scoate din melancolie.

A arătat cu un gest cadrul fastuos.

Oare Oona de anul trecut era demnă de Crosby? Pentru că, în mod sigur, Oona de anul ăsta nu era. Când li s-a servit vinul, Oona l-a înghițit pe al ei fără să-i simtă gustul. O tăcere stânjenită a căzut peste ei ca zăpada. Priveau împrejur la decorul prețios, căutând ceva de comentat.

Încăperea era învăluită în strălucirea blândă a candelabrelor; tacâmurile din argint și farfuriile de pe masa lor luceau de parcă erau sub apă.

„Spune ceva.“

Și totuși, tăceau amândoi.

Simțea un nod în gât. Zâmbetele ei false nu păcăleau pe nimeni, dar Crosby nu o presa, dimpotrivă, o liniștea cu priviri grijulii, care promiteau că va asculta, că va înțelege.

Oona nu avea încredere în acele priviri; nici vorbă ca el să înțeleagă dacă ea ar fi dat glas lucrurilor nerostite dintre ei.

Chelnerul le-a adus antreurile și s-au apucat să mănânce din creveții uriași. Poate că mâncarea bună avea să le aline dezamăgirea.

„Trebuie să schimb atmosfera. Mor dacă cina asta devine mai apăsătoare de atât.“

— Deci, știi cum se zice, că noul an este un nou început și chestii de-astea?

Gura lui Crosby s-a contorsionat din pricina nesiguranței.

— Bineînțeles.

— Ei, dat fiind că e și ziua mea de naștere, pentru mine treaba asta cu noile începuturi are proporții mai mari. Putem încerca ceva?

Furculița lui s-a oprit la jumătatea drumului către gură. Pe fața de masă albă a picat un ditamai stropul purpuriu de sos.

— Depinde ce este acel ceva.

— Putem să ne prefacem că suntem la prima întâlnire?

— Ce?

A pus furculița jos.
Cu ochii ațintiți asupra aranjamentului floral din centrul mesei, Oona a spus cu nonșalanță:
— Știu că e o prostie, dar m-am gândit că ar putea fi amuzant să ne prefacem că tocmai ne-am cunoscut și că este prima noastră întâlnire. Ca și când am încerca să ne cunoaștem din nou.
Și-a apăsat buricele degetelor cu dinții furculiței.
El a dat din umeri și trupul i s-a destins.
— Ah, presupun că da. Credeam că o să spui că vrei să ne vedem fiecare și cu altcineva.
— Nu! Nici gând. Nu mă interesează să mă întâlnesc cu alți bărbați.
O preocupa mai mult să se lămurească în privința lui.
— Mă gândeam că, doar în seara asta, ne-am putea imagina că nu știm nimic unul despre celălalt. Sună prea ciudat?
El a înclinat capul și și-a mijit ochii, cumpănind parcă exagerat de mult.
— Prea ciudat?... hmm... pe scara amplă a ciudățeniilor, chestia asta se situează destul de jos. Ce naiba, hai să încercăm!
— Minunat.
Cuvântul a sunat mai mult ca un oftat de ușurare.
— Deci, cum vrei să procedăm?
— Cred că îi dăm drumul pur și simplu. De exemplu... Cum ți-ai făcut cicatricile astea pe față?
Crosby a atins-o pe cea de deasupra sprâncenei și a zâmbit.
— Am intrat într-o ușă din sticlă.
— Erai beat?
A rămas o clipă surprins, dar a continuat să-și joace rolul.
— Nu, aveam șase ani. Mă jucam cu copilul unui vecin, alergând înainte și înapoi între sufrageria lor și curtea din spate. Cineva a închis ușile glisante când eu mă uitam în altă parte. Am trecut prin ele, spărgând geamul din sticlă.
— Aoleu!
— Da, a fost destul de înspăimântător la momentul respectiv, dar m-am ales cu o sumă frumoasă plătită ca daune, pe care părinții mei au investit-o pentru mine. Așa se face că îmi pot permite un apartament decent în Manhattan cu un salariu de vânzător. Și tu? Care este povestea din spatele tatuajului tău?
— Ce?
A aruncat o privire la încheietura mâinii, de parcă tușul tatuajului avea să-i dezvăluie un indiciu. „Poate că nu a fost cea mai bună idee."
— Mi-ar plăcea să-ți spun...
Și-a rotunjit seducător buzele.
— Dar asta este ceva ce nu destăinui niciodată la prima întâlnire.
Li s-au adus fripturile și Crosby a mai comandat o sticlă de vin.
— Ia să vedem, a continuat Oona.
Erau o mulțime de lucruri pe care dorea să le știe, avea întrebări mai profunde de pus, dar trebuia să continue jocul de-a prima întâlnire.
— Care sunt primele cinci trupe sau cântăreți preferați?
Crosby avea fața crispată din cauza nerăbdării ținute cu greu în frâu, iar ochii lui întrebau: „Cât mai

trebuie s-o ținem așa?“
— Bowie, New York Dolls, Sisters of Mercy, Depeche Mode, Bob Dylan.
— Bob Dylan? Dar ăsta nici nu știe să cânte.
— ...Zise fata care e moartă după Lou Reed.
Sclipirea din ochii lui era jucăușă, dar caustică.
— Deci lucrezi în comerț... Vrei să ai propriul magazin într-o zi? a întrebat ea.
El a ezitat, de parcă ar fi trebuit să se forțeze să continue șarada.
— Nu cred. Lucrul la Vamps este distractiv, iar St. Mark's Place e un loc minunat, dar nu e ca și cum comerțul ar fi una dintre marile mele pasiuni.
În timp ce îl asculta, Oona încerca să calculeze o formulă pentru cel mai rapid mod de a se îndrăgosti. Cum ai putea aplica logica matematică la ceva care sfidează numerele? Un bărbat arătos, plus un restaurant de lux, plus vin și tachinări prietenești s-ar putea să nu fie egal cu o inimă bătând nebunește și un devotament până la moarte. Dragostea la prima vedere era o chestie prea ambițioasă (chiar dacă așa merseseră lucrurile cu Dale).

Ea și Crosby făceau schimb de zâmbete politicoase și derutate, secretul ei fiind o barieră între ei. Oare cum fusese primul sărut cu Crosby? Imposibil să-i fi dat senzația de cădere liberă pe care o avusese atunci cu Dale.
Dar dinaintea ei se întindea un șir de noi premiere cu Crosby. O nouă primă întâlnire (în curs). Un nou prim sărut. O nouă primă ceartă. Alte premiere, atât bune, cât și rele, dar primele zile ale unei relații nu erau întotdeauna printre cele mai frumoase? Sigur, din punct de vedere tehnic, cea de acum era o continuare, dar avea să guste și noutatea relației lor, chiar dacă era o trăire unilaterală.
„Poate că am privit lucrurile complet greșit.“
— Presupun că e rândul meu să pun întrebări, a intervenit Crosby. Îți place slujba ta la... chiar, cu ce ziceai că te ocupi?
Multă crispare în prestația lui.
— Păi...
„Mama mă-sii!“
A tras de timp tăind și mestecând o bucată mare de friptură.
— Eu, hm... Sunt beneficiara unui fond fiduciar, așa că sunt norocoasă... Nu trebuie să am o slujbă de zi cu zi...
Poate că un astfel de răspuns avea să prindă.
N-a prins.
— Un fond? Eu credeam că ești consilier financiar personal.
A privit-o mijind un ochi.
Blestemata aia de fițuică arsă!
— Da, mă ocup și cu asta.
Nu era întru totul o minciună, din moment ce era propriul său consilier financiar.
— Ca un venit suplimentar. Întotdeauna mi-au plăcut cifrele și se pare că mă pricep.
— Ai ținut secretă chestia cu fondul crezând că o să profit de tine?
— Bineînțeles că nu.
— Fiindcă nu aș face niciodată așa ceva. Dacă îți aduci aminte, a trebuit să mă îndupleci să accept

Vespa pe care mi-ai luat-o de ziua mea.
— Îmi amintesc, a spus ea printre buzele uscate.
— Nu mă interesează să am mulți bani. Am destul ca s-o duc bine. Și nu am gusturi scumpe; seara asta este o excepție, și e mai mult pentru tine. Cred că aș fi nefericit dacă aș vrea mai mult decât am.
Oona a simțit neliniște, o adiere de tandrețe.
— Este un mod foarte... budist de a privi lucrurile.
A încercat să-și înece sentimentul de rușine cu mai mult vin.
— Așadar, dacă nu te interesează să faci mulți bani și nici comerțul nu te atrage, care este marea ta pasiune?
Durerea și suspiciunea din ochii lui s-au domolit. Fața i s-a îmbujorat și a mișcat o sprânceană, dând de înțeles că nu era nevoie să numească marea pasiune a vieții lui pentru că o avea dinaintea ochilor. Un lucru era indubitabil: nu merita câtuși de puțin un bărbat precum Crosby. Și nu avea idee cum să facă să-l păstreze.
— A fost o cină minunată, mulțumesc, a spus ea când au ieșit din restaurant.
— Plăcerea a fost de partea mea.
A cuprins-o de mijloc cu un braț.
— Sunt nebun după tine, știi, nu?
— Încep să am o bănuială.
Crosby și-a apăsat buzele pe ale ei, înăbușind sfârșitul propoziției. Senzația nu a fost la fel de intensă ca atunci când l-a sărutat pe străinul cu ochi albaștri, dar, la urma urmei, săruturile înfierbântate de droguri date unor străini sexy sunt inerent mai intense. Chiar și așa, sărutul lui Crosby avea ceva mai important: un sentiment profund, promisiunea unui devotament de neclintit.
— Hai să luăm un taxi până la tine acasă, a murmurat Oona.
— Avem limuzina până la miezul nopții.
Când s-au întors la mașină, el l-a făcut atent pe șofer.
— Poți să ne duci puțin prin parc și să instalezi fereastra despărțitoare?
— Da, domnule.
Geamul întunecat a apărut.
— Ești sigur că nu ne poate vedea?
— Ești sigură că are importanță?
Crosby a tras-o înăuntru. A sărutat-o sub bărbie, apoi și-a plimbat dinții de-a lungul gâtului ei. S-a simțit străbătută subit de un val de căldură. Cât de incredibil era că el îi cunoștea atât de bine corpul, pe când ea îl explora pe al lui pentru prima dată!
În timp ce mașina înainta prin Central Park, atingerile lui Crosby deveneau mai puțin nesigure. A întins-o sub el pe pielea neagră a banchetei, apăsând-o cu coastele și oasele șoldurilor. Asta a făcut-o să deschidă gura mai larg, îmbiindu-l s-o exploreze cu limba. El a răspuns ardorii ei și i-a strecurat mâna sub rochie. I-a simțit vârfurile reci ale degetelor pe coapse, gâdilându-i pielea, devenind mai calde pe măsură ce urcau. S-a oprit când a ajuns la chilot.
Cu toate că în noaptea dinainte precauția o ocolise, acum i-au venit în minte pericolele legate de SIDA și de alte boli cu transmitere sexuală. Dacă luase ceva urât după nebunia de azi-noapte? Nu era corect să-l pună pe Crosby în pericol.
— Ai prezervativ? l-a întrebat.

El s-a ridicat cu o tresărire.
— A intrat altă ființă în corpul tău sau ce? Noi nu folosim niciodată prezervative.
„La dracu'!"
Oona s-a proptit în coate.
— Mă gândeam doar că... nu strică să luăm toate măsurile de precauție.
El și-a frecat fruntea, încercând să dea o noimă acelui moment eșuat.
— Doar ce ne-am testat luna trecută...
„Băga-mi-aș!"
— Aha...
A dat din cap încet, înțelegând deodată crudul adevăr.
— Ți-ai tras-o cu altcineva.
Ar fi fost mai jignitor să nege. A lăsat capul în jos, ceea ce era destul.
— Te-ai plictisit de mine?
— Nu, bineînțeles că nu...
— Sau sunt un tip mult prea de treabă?
S-a prăbușit pe banchetă, cu picioarele lungi îndoite ca ale unei insecte.
— Când mi-ai povestit despre ciudații cu care ai fost înainte, care te-au mințit și au profitat de tine, m-am gândit că vei fi fericită cu cineva mai cumsecade.
În timp ce mașina străbătea parcul, luminile de pe alei se reflectau pe fața lui palidă, alternând cu porțiuni de întuneric. De fiecare dată când Oona îl vedea în lumină, ochii lui deveneau mai strălucitori și se umpleau de mai multă resemnare.
— *Nu* ești un tip mult prea de treabă și chiar *sunt* fericită cu tine.
Vocea îi era sugrumată, deznădăjduită. Parcă atârna în gol, ținându-se cu vârfurile degetelor de pervazul unei ferestre.
— Atunci poți să explici de ce m-ai înșelat?
Pe fața lui se prelingeau lacrimi.
A apăsat pe un buton ca să coboare geamul despărțitor.
— Putem să ieșim din parc acum, i-a spus el șoferului. Vor mai fi două opriri. La cea mai apropiată stație de metrou, apoi înapoi în Brooklyn.
— Nicio problemă, a zis șoferul, încuviințând cu o înclinare a capului.
— Crosby, te rog.
O oribilă cădere în gol, ca și când pervazul ferestrei cedase.
— Trebuie să mă lași să-ți explic.
— N-are importanță.
Nu făcea niciun gest de a-și șterge fața umedă, se uita drept înainte.
— Până acum cinci minute avea importanță. Nu se poate să nu-ți mai pese dintr-odată.
— Până acum cinci minute nu știam că m-ai înșelat.
Ea a deschis gura și apoi a închis-o la loc.
Mai rămânea o singură opțiune.
— Ascultă, ce o să-ți spun va suna precum cea mai dementă chestie auzită vreodată, dar...
Cuvintele s-au revărsat de-a valma când a început să-i povestească despre călătoriile ei în timp, pe când ieșeau din parc și coborau pe Fifth Avenue.

— ... ar însemna cumva s-o luăm de la capăt și să mă ierți pentru noaptea trecută și îmi dau seama că îți cer foarte mult.
I-a privit șovăitor profilul când mașina a tras lângă stația de metrou de pe Strada 57.
„Uită-te la mine, te rog."
Aerul rece a năvălit peste ei când Crosby a deschis portiera. A întors capul spre ea, dar privirea și-a ținut-o plecată.
— Mașina este plătită, mai puțin bacșișul. Poți să-i dai asta.
I-a pus în poală o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Așteaptă! a zis ea pe un ton rugător.
El era deja cu un picior afară din mașină.
— Trebuie să pot face ceva.
A privit-o în cele din urmă, dar ochii lui erau goi.
— Te rog să nu mai vii pe la magazin.
Glasul i s-a frânt și și-a întors privirea de la ea.
— Și să nu mă suni.
Umerii îi tremurau când a ieșit din limuzină.

10

Deși întâmplarea făcuse să nu se aleagă de pe urma aventurii de o noapte cu nicio boală cu transmitere sexuală, în dimineața următoare s-a trezit cu gripă.

— Măcar lasă-mă să-ți aduc niște supă, a insistat Madeleine când a sunat ceva mai târziu. Ești abia la al doilea salt și nu-mi place să te știu singură.

— Aș face bine totuși să mă obișnuiesc, nu? Scuză-mă, pur și simplu nu sunt pregătită să am companie.

Dar soneria a sunat o oră mai târziu, când mama ei a sosit aducând flori, paracetamol, suc și supă. Purta o haină albastru electric peste o rochie prăzulie, ambele cu umerii căptușiți, dând părții de sus a corpului un aspect masiv, iar părul ei creț era tapat și dat cu fixativ, arătând mai înfoiat ca niciodată.

— Nu-mi pasă dacă ești contagioasă, vreau să te îmbrățișez.

Oona nu s-a împotrivit și și-a sprijinit capul pe umărul vătuit zdravăn al lui Madeleine.

— Mulțumesc că nu ai ascultat și că ai venit oricum.

De data asta nu era sarcastică. S-a dat un pas înapoi ca să-și vadă mai bine mama.

— Ești mult mai tânără decât ultima dată când te-am văzut.

Ciudat însă, arăta mai în vârstă acum, la patruzeci și cinci de ani, decât avea să arate pe la șaizeci. Fața nu era întinsă artificial, așa că fruntea ei, care încă nu fusese injectată cu Botox, se putea încreți de îngrijorare, iar șanțul dintre sprâncene se adâncise și mai avea de așteptat până la liftingul care avea să-l facă dispărut.

— Dar pun pariu că încă eram o bucățică bună, nu?

Madeleine și-a legănat puțin șoldurile.

— Mereu.

— Găsește și tu o porcărie de văzut la televizor cât îți pregătesc eu un ceai.

I-a făcut cu ochiul și a pornit spre bucătărie.

S-au instalat în sufragerie, uitându-se la *The Sally Jessy Raphael Show*[8]. Oona s-a întins pe canapeaua gri-deschis, cuibărită într-o pătură, cu o cană de ceai neatinsă pe măsuța din sticlă, simțindu-se întrucâtva alinată, în timp ce mama ei îi peria părul.

— A crescut foarte lung. Nu te gândești să-l tunzi?

Oona a ridicat din umeri.

— Părul e ultimul lucru la care mă gândesc.

În timpul unei pauze publicitare, Madeleine a întrebat-o:

— Ce mai face Crosby?

— Ne-am despărțit.

— Of! Tu ai pus capăt relației?

Umerii i s-au prăbușit.

— Mamă, te iubesc, dar, te rog, nu mă presa. N-o să ajute cu nimic dacă îți povestesc.
Fiindcă să povestească însemna să mintă sau să mărturisească motivul abject pentru care Crosby o părăsise și să retrăiască tulburarea și umilința. Problema era că se simțea de rahat, chiar dacă nu vorbea și o apăsa necontenit o greutate insuportabilă.
— Nu contează cine i-a pus capăt. Nu avea cum să meargă și a fost o prostie din partea mea să încerc. Acea Oona pe care o cunoștea Crosby nu sunt eu, cea de acum.
Madeleine i-a mai netezit o dată părul și apoi a lăsat jos peria.
— Deci, ce ai de gând să faci mai departe?
— O să mai stau deprimată o vreme și apoi o să-mi văd de ale mele, cred. E ciudat, ca și cum aș jeli după un om pe care nu l-am cunoscut niciodată *tocmai pentru că* nu voi ajunge să-l cunosc. Cel puțin, cu Dale știu ce am pierdut. Cu Crosby... nu are niciun sens să fiu tristă din pricina lui.
— O să aibă sens iubirea când o zbura porcul.
A zâmbit firav la propria glumă răsuflată.
Oona răsucea între degete paspoalul din satin al păturii.
— Anul trecut refuzam să cred chestia cu călătoriile în timp, dar acum... acum că am ajuns să cred, lucrurile stau altfel. Trebuie să găsesc o cale de a gestiona o astfel de existență. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că nu voi putea avea nimic durabil în viață. Iubiți, trupe, prieteni, totul vine cu o dată de expirare. Nu are niciun rost să te atașezi de cineva sau de ceva. Ori chiar să te trezești dimineața.
— Aceasta a fost întotdeauna cea mai mare luptă pentru tine.
Oona a aruncat pătura de pe ea și s-a îndreptat de spate.
— Bineînțeles! De ce nu te-am întrebat de la bun început? Tu ai fost alături de versiuni ale mele cronologic mai tinere, dar și de altele mai bătrâne. Am reușit vreodată să înțeleg?
— Ce anume provoacă salturile în timp, nu. Dar cum să le gestionezi, presupun că da. În aceeași măsură în care reușim toți să pricepem cum e cu viața.
— Reușesc să găsesc odată și odată vreun fel de stabilitate? Sau trăiesc viața an după an ca un fel de vagabond existențial?
Dezvelindu-și dinții într-o grimasă, Madeleine a răspuns.
— Știi bine că nu-ți pot spune. Unii ani vor fi mai volatili decât alții. Destul că mă ai pe mine ca element de stabilitate.
I-a strâns mâinile într-un fel care implora să fie scutită de alte întrebări.
La televizor, o femeie cu părul coafat într-un permanent nereușit și cu un dinte din față lipsă plângea în hohote. Sally Jesse s-a lăsat pe vine lângă ea, și roșul rujului ei, asortat perfect cu ochelarii, a format un O compătimitor.
Oona a luat telecomanda și a oprit sonorul.
— Mamă, știi că te iubesc... dar am nevoie să aflu ceva mai mult decât atât.
În Madeleine se dădea o luptă; a inspirat atât de adânc, că i s-a umflat pieptul.
— Bine, pot să-ți spun atât, că sunt ani cărora îți place să le atribui o temă.
— O temă? Cum sunt temele petrecerilor de absolvire? Cum ar fi *1991 Under the Stars*[9]?
— Nu chiar. Ei bine, de exemplu, tema unuia dintre ani a fost călătoria. Ai găsit un adânc sentiment de pace explorând țări străine.
— Nici nu-mi pot imagina. Mie totul în jur mi se pare ca o țară străină chiar și în clipa asta.

— Știu. Dar o să te lămurești în cele din urmă.
— Oare?
Chiar și după ce i-a trecut gripa, Oona tot nu reușea să scape de sentimentele acelea tulburi. Îl cunoscuse pe Crosby cu mai puțin de douăzeci și patru de ore înainte de a distruge relația dintre ei. Prea puțin timp pentru a restabili adevărata intimitate, dar îi simțise gustul. Un om bun trecuse de la adorație la dispreț față de ea în decursul unei singure seri. Ceva prețios era acum distrus și rămânea neștiut. Era roasă de vinovăție și de frustrare pentru că îi dezamăgise pe Crosby și pe Oona din 1990. Dar, la urma urmei, de ce aceasta din urmă lăsase scrisoarea atât de aproape de șemineu, dacă știa că fițuica o să se facă scrum? Cum era să împiedice un asemenea deznodământ un avertisment vag mâzgălit pe plic? Și de ce trebuia să meargă în club cu Crosby în ajunul Anului Nou, dacă știa că va ajunge să facă sex cu un alt bărbat? Chiar crezuse că niște rânduri pe un post-it i-ar putea schimba soarta? Dacă Oona din prezent o dezamăgise pe cea de anul trecut, era pentru că aceasta din urmă crease premisele eșecului.
Oricum ar fi stat lucrurile, în ciuda promisiunilor că va avea parte de un an plin de oameni fabuloși și de distracții nebune, Oona s-a trezit singură, neștiind cum sau când își va revedea prietenii, neîndrăznind să se aventureze pe scena vieții de noapte din New York în căutarea lor.
În loc de asta, se limita la ieșiri pe o rază familiară, deși după un an petrecut într-un trup de cincizeci și unu de ani, Oona se simțea revitalizată din punct de vedere fizic. Oasele și mușchii îi erau mai puternici, iar pielea avea un luciu impecabil. Starea de oboseală de anul trecut era înlocuită de dorința de a se mișca întruna, de parcă membrele i-ar fi fost alimentate de niște motorașe. Își consuma excesul de energie făcând plimbări în Prospect Park, care aveau de obicei un efect calmant, dar acum îi dădeau o stare de neliniște și de stingherealã. Oamenii se holbau la ea și la părul ei roz, neobișnuit la începutul anilor ’90 și rareori văzut în Brooklyn. Oona cea din 1990 probabil că își dorea o astfel de atenție, dar cea din 1991 nu făcea față provocării. Așa că s-a dus la un salon de coafură din East Village.
— Aș dori ceva care să mă facă să arăt cu totul alta, i-a spus ea stilistului.
Arătând spre un perete acoperit cu fotografii alb-negru ale starletelor din vechiul Hollywood, a adăugat:

— Ca acel bob negru cu breton.
— O tunsoare Louise Brooks, imediat.
Cu părul retezat, vopsit, șamponat și uscat cu foehnul într-un stil nou și elegant, Oona nu arăta cu totul alta, ci tot ca ea, dar cu o perucă în stilul anilor ’20.
— Ți se potrivește, i-a spus stilistul.
Oare așa era? Oona nu mai știa ce i se potrivea cu adevărat.
Când dădea să iasă, stilistul a strigat după ea: „Stai puțin!“ și i-a întins o carte poștală lucioasă, de un verde electric. Pe ea era poza unui tip chel, cu petale de flori în loc de gene și un X aplicat cu bandă adezivă neagră peste gură. Deasupra capului lui era scris cu litere albastre strălucitoare: SOMA 3000.
— Fratele meu este promotor de cluburi. Petrecerea asta nouă care se desfășoară săptămânal în clubul Antenna cred că o să fie destul de tare. Pun pariu că ți-ar prinde bine să ieși la o distracție.
Afară, Oona s-a uitat mai atentă peste pliant. „Chiar că mi-ar prinde bine să ies la distracție într-o seară.“ Codul vestimentar cerea ținute „fabuloase, excentrice sau bizare“. Neștiind sigur dacă ceva din garderoba ei actuală s-ar putea califica, a ieșit la cumpărături. Respectând dorința lui Crosby, s-a ținut

departe de St. Mark's Place pentru a evita magazinul în care lucra el, înghițindu-și sentimentele neplăcute și nodul din gât. În schimb, a luat-o spre vest, pe Eighth Street, trecând pe lângă nenumărate magazine de pantofi și prăvălii care vindeau bonguri, brichete și alte accesorii pentru tutun și canabis, până când a ajuns la o vitrină ale cărei manechine erau împodobite cu haine extravagante și sumare: Patricia Field.

A intrat la subsolul magazinului pestriț. La trei metri distanță, căutând într-un stativ cu multe curele din strasuri, o femeie de culoare, înaltă, cu brațe subțiri și o perucă afro roz pastel, a întâmpinat-o cu un zâmbet larg.

— Uite-o și pe don'șoara Fâs și noua ei tunsoare.

— Cum ți-ai dat seama? s-a mirat Oona, ducându-și mâna spre părul proaspăt tuns.

— Pentru că nicio perucă nu arată atât de bine, cu excepția celor pe care le vindem noi deasupra, și știu că tu nu cumperi așa ceva. Ei, ai de gând să vii să mă pupi sau trebuie să vin eu acolo?

S-a apropiat cu prudență de femeie, care a tras-o într-o îmbrățișare sufocantă.

— Ce-i cu tine? N-ai mai ieșit în oraș de o mie de ani. Începusem să cred că ai fugit cu Crosby în călătoria aceea în Japonia despre care vorbiți mereu.

„Adică tocmai am dat de una dintre prietenele mele?"

— Adevărul e că m-am despărțit de Crosby. Apoi m-am îmbolnăvit. Am avut nevoie de... o pauză.

— Vai, scumpo, ce păcat!

A cuprins-o pe Oona într-o altă îmbrățișare, a învăluit-o într-un nor de parfum care mirosea a liliac și a pudră de talc.

— Credeam că voi doi sunteți o pereche adevărată. Nu te-a înșelat, nu-i așa? Pentru că Jackie Hammer are un unchi care are legături cu mafia; putem să-i zdrobim genunchii, dacă e cazul să primească o lecție.

— Nu, nu. Crosby a fost grozav. Pur și simplu relația nu a mai mers. După despărțire, am avut nevoie de o perioadă de pustnicie. Și acum trebuie să termin cu jelitul.

A scos fluturașul cu SOMA 3000.

— Mă gândeam să merg la chestia asta mâine.

— Petrecerea cea nouă de la Antenna? N-ai la ce să te mai gândești.

A făcut cu arătătorul un semn de admonestare.

— Mergi și gata. Ne pregătim cu toții la Jenny. Acum hai să-ți găsim ceva de îmbrăcat.

Un bărbat aflat în spatele casei de marcat a strigat.

— Hei, Cyn, avem măsura 8 la pantalonii din piele de șarpe?

— Măsura 8 nu mai avem, ar trebui să mai primim săptămâna viitoare.

— Cyn?

Era oare unul dintre numele din scrisoare?

— Ce este, iubire?

Ochii ei s-au plimbat în sus și în jos pe corpul lui Oona.

— Ai slăbit. Despărțirile sunt cea mai bună cură de slăbire, nu?

— Corect. La fel și gripa, a răspuns ea zâmbind larg.

Ce surpriză încântătoare să dea peste una dintre prietenele ei!

— Pariez că asta ți-ar sta grozav.

A ridicat o rochie mini făcută din plăcuțe ca de oglindă, de culoare ciclamen.

Oona a urmat-o pe Cyn prin magazin, culegând ținute sumare în culori aprinse și apoi defilând în ele prin fața prietenei ei. În cele din urmă, s-a hotărât la rochia ciclamen, dar a cumpărat totuși și celelalte haine, în caz că Cyn lucra pe bază de comision.

„Oare de aceea e prietenă cu mine? Pentru că îmi cumpăr multe haine? Și eu de asta cumpăr hainele, ca să fie prietenă cu mine?“

Nu conta; merita, dat fiind că găsise o persoană, chipurile, familiară. Cineva care nu o acuza că se comportă ca o altă versiune a ei. Poate că, până la urmă, putea să continue o prietenie din anul precedent.

— Prin urmare, ne întâlnim la Jenny între nouă și zece, apoi pornim spre Antenna pe la unsprezece. O să petrecem toată noaptea, așa că trage un somn înainte. Aa, Jenny tocmai s-a mutat. Îți dau noua ei adresă.

Cyn a mâzgălit-o pe spatele bonului de cumpărături.

— Nu știu... Sunt încă... Poate ne întâlnim direct acolo.

Deși era mulțumită de această revedere, gândul de a încerca să treacă, în fața unui întreg grup de oameni, drept Oona din 1990 o stresa.

— Nu-nu. Ai lipsit prea mult timp. Vezi că n-am de gând să vin în Brooklyn să trag de tine, dar mă aștept să te văd la Jenny. A plănuit o tratație specială, așa că ar fi bine să fii acolo.

Când Oona a ajuns acasă, pe robotul telefonic era un mesaj de la mama ei: „Am vrut doar să văd cum te simți. Sună-mă, puiule. Mi-e dor de tine.“

Dar Oona nu a sunat-o, ci a urcat la etaj să probeze încă o dată hainele cele noi.

8 *Sally* a fost un talk-show găzduit de Sally Jesse Raphael, care a debutat în octombrie 1983 și a fost difuzat până în mai 2002 (n. red.).

9 „1991 sub stele“, în original (n. red.).

11

Garsoniera de la parter a lui Jenny se afla într-o secțiune dărăpănată a unei clădiri gri-închis de pe Avenue B, aflată lângă un imobil din cărămidă roșie, cu ferestre sparte. Asta era cu mulți ani înainte ca renovările de proprietăți să intre pe deplin în vigoare în East Village. În cartierul acela încă erau traficanți de droguri pe la colțuri în fața băcăniilor, drogați aduși de spate care se împleticeau în sus și în jos pe stradă și trotuare crăpate, presărate cu gunoaie: pachete goale de țigări, pahare din polistiren, prezervative folosite, sticle sparte.

Unii s-ar fi speriat, dar Oona privea sordidul urban cu un ochi de spectator. Știind cum va fi transformat New Yorkul în deceniile următoare, cât de curat, de bogat și cu rata criminalității reduse, această versiune i se părea suprarealistă și cinematografică. Deși bărbatul cu o bandană legată în jurul capului ca un bandit din desene animate, care se plimba lejer prin cartier înarmat cu o bâtă de baseball, era chiar foarte real. Asta îi amintea că, din spatele unei ferestre transparente și foarte casante de taxi, nu se uita la niște actori pe un ecran, ci la niște oameni reali.

Parcă pentru a puncta acest gând, în depărtare s-a auzit zgomot de sticlă spartă, aproape muzical, ca niște clopoței de vânt lipsiți de armonie, urmat de o salvă de strigăte în spaniolă.

I-a plătit șoferului și a coborât din mașină.

Poate că nu era cea mai bună idee să se ducă la Jenny, nu din cauza cartierului, ci mai degrabă din cauza incapacității de a se lepăda de sentimentul imposturii. Desigur, ea nu era ipocrită, ci suferea de o amnezie indusă de circumstanțele ei speciale. Chiar și așa, ideea de a trece însă drept cineva care îi cunoștea pe acei oameni, niște străini pentru ea, cea de acum, îi făcea tâmplele să zvâcnească. Cu Crosby o dăduse în bară; ce o făcea să creadă că se va descurca mai bine cu prietenii ei?

În ciuda pesimismului, s-a îndreptat spre ușă și a apăsat pe butonul soneriei.

A răspuns la ușă un travestit cu păr blond tapat și cu o țigară atârnându-i în colțul gurii. Din spatele său se auzea bubuit de muzică house.

— Ia te uită! Era timpul să te mai arăți și tu la față. Ador lookul ăsta de stea a filmului mut poposită în era space disco. Am și eu, dar pe roșu, a adăugat, arătând cu capul spre cizmele albe ale lui Oona. Intră, Desi tocmai prepară niște margaritas. Dă-mi voie să-ți iau haina.

„Hai că începe distracția."

— Uite pe cine am găsit fâțâindu-se pe aici, a zis travestitul anunțând-o pe Oona.

— Îmbrăcată așa, mă și mir că nu te-au săltat pentru prostituție. Hai că glumesc, păpușă.

Un bărbat zvelt, cu pielea măslinie și părul negru, pieptănat pe spate, i-a întins un pahar cu picior scurt, umplut cu un lichid albastru spumos. S-a ridicat pe vârfuri ca s-o sărute pe obraz.

— Ești pur și simplu invidios, pentru că nu sunt de nasul tău.

Oona a înțeles instinctiv că era nevoie de un dram de tupeu. S-a uitat la cocktailul din pahar. Oare alcoolul avea s-o facă să se comporte mai mult ca Oona pe care o cunoșteau sau mai puțin? „Vom afla

în curând, presupun.“ A luat o înghițitură mare din băutura care avea gust de portocale și gaz de brichetă.
— Nici nu și-a dat bine jos haina că a și scos ghearele. Bine ai revenit, fată!
Cyn s-a repezit la ea și s-a prefăcut că o sărută pe ambii obraji. Își schimbase peruca roz afro cu una paj, mov lucios.
O brunetă țâțoasă, cu părul coafat în bucle, a ieșit din baie.
— Îmi pare rău că nu a mers relația cu Crosby.
Avea un accent puternic de Long Island.
— Vezi cum te porți, domniță! a certat-o blonda tapată.
Oona și-a plimbat privirea de la una la alta. Care să fie Jenny?
— Auzi, Jenny? a strigat ea.
— Sunt aici, lângă tine, nu știu de ce strigi.
„Bun, deci Jenny este blonda tapată. Dar cine e bruneta?“
— Eu, ăă... Îmi place cum ai aranjat locul ăsta.
Oona a aruncat o privire la decorul simplu al apartamentului, la mobilierul cenușiu și voluminos, încadrat de pereți ca niște coji de ou crăpate. Nu era o amenajare pe care un om zdravăn la cap s-o laude, așa că a înecat stupiditatea elogiilor în câteva înghițituri lungi din băutura oferită.
Desi, Cyn și bruneta au început să chicotească.
— Poți să-ți bagi sarcasmul ăsta fix în fund, domniță, a zis Jenny, îndepărtând cu un bobârnac scrumul de țigară care îi căzuse pe piept.
— Hei, fata noastră suferă după o despărțire, las-o în pace! Poa’ să fie cât vrea ea de afurisită.
Cyn a îngenunchiat lângă o măsuță de cafea, împărțind cu cuțitul niște praf galben pal pe carcasa unui CD al trupei Deee-Lite.
— Zău? Și scuza ta care e, Cynthia?
Punând o mână în șold, Desi a făcut turul camerei cu un recipient de blender și a umplut din nou paharele tuturor. S-a ciocnit intenționat de Cyn, făcând-o să împrăștie o parte din praf.
— Ai grijă la ăsta, Cyn, că nu mai primesc altul până săptămâna viitoare.
Jenny s-a întors spre Oona.
— Stai să încerci chestia asta. O să-ți bubuie mintea.
Bruneta a strâns-o pe Oona de umăr și și-a dat ochii peste cap.
— Ah, Doamne!
A rostit prelung cuvântul: *Doaaaaamne*.
— Toată săptămâna n-am mai auzit altceva, ai zice că Special K este cel mai bun lucru de la ecstasy încoace.
Stând pe canapea, Desi a bătut cu palma pe locul de alături și a invitat-o pe Oona:
— Hai, vino lângă tati și spune-ne ce mai e nou.
S-a așezat pe marginea canapelei. Cu limba amorțită și creierul tot mai încețoșat, continua să soarbă din băutura albastră.
— Ce mai e nou în viața mea? Păi, să vedem... Crosby a aflat că mi-am tras-o cu altul și m-a părăsit. Asta e nou.
La fel de nonșalant ca și când ar fi pomenit de o programare la dentist.
— Ia mai tacă-ți gura! a întrerupt-o Cyn, care însă rămăsese cu gura căscată. Eu credeam că tu l-ai

părăsit pe el.
Bruneta, așezată la o masă de pocher plină de produse cosmetice și șervețele făcute ghemotoc, aplica lipici pe niște gene false de mărimea unei tarantule. S-a oprit pentru un moment.
— Credeam că ai gânduri serioase cu Crosby.
— Aveam. Cu tipul ăla s-a întâmplat o singură dată. Nici măcar nu i-am reținut numele. Doamne, sunt o târfă.
Oona și-a atins obrajii înfierbântați cu degetele reci de la paharul de cocktail ținut înainte în congelator. Starea de euforie în care se afla estompa contururile camerei, estompa totul.
— Nu ești o târfă, dragă, erai doar gata să mergi mai departe.
Cyn a frecat-o prietenește pe braț.
— Spuneai mereu că nu ești sigură că poți să rămâi cu Crosby.
— OK, copii, adunați-vă în jurul mesei.
Jenny a tăiat dintr-un pai din plastic o bucată de vreo opt centimetri și a făcut semn spre carcasa CD-ului cu liniuțe de praf gălbui.
— Tu ești prima, Oona.
„Chiar am de gând să fac asta?“
Oona a luat paiul și s-a oprit. Fusese o vreme când o astfel de scenă ar fi îngrozit-o. Își arăta pe față dezgustul de fiecare dată când simțea miros de marijuana în hainele lui Madeleine. Și cum s-a pus cu gura pe Corey când l-a prins cu cocaină! Ce ar spune ei dacă ar vedea-o acum? Ca să nu mai vorbim de Dale.
Dar ce conta? Niciunul din ei nu era prin preajmă să o judece sau să o admonesteze.
Așa că s-a aplecat și a tras pe nas o liniuță. Ketamina mirosea a săpun și lăsa un gust amar. După ce a inhalat, a auzit în urechi un vuiet ca al unui avion care decolează. I-a dat înapoi paiul lui Jenny, s-a așezat pe canapea și a închis ochii. Trupul ei a plutit până la tavan, mai sus de tavan, trecând prin fiecare etaj al clădirii dărăpănate, până la stelele învăluite în smog ale orașului. Rătăcea într-un întuneric tactil, o catifea prin care putea să-și treacă mâinile, presărată cu puncte de lumină. Toate sunetele au devenit înăbușite și confuze, ca niște voci adânci sub apă.
Bip. Bip. Bip.
— Îmi dă și mie careva pagerul? a întrebat Jenny. Trebuie să mergem. Mă așteaptă clienții.
Cât timp trecuse? Oona a deschis ochii, dar pleoapele îi erau grele, de parcă s-ar fi trezit după o anestezie. O lumină albă fierbinte i-a străpuns retina, un bec gol atârnând de un lanț ruginit.
— Nu te mișca, aproape am terminat, a spus Desi.
Și-a simțit buzele tamponate, o atingere ușoară ca un fulg, apoi un deget a trecut apăsat de-a lungul liniei exterioare a unei orbite, apoi a celeilalte.
— Despărțirea de Crosby a fost benefică pentru corpul tău, dar de talentul de a te machia s-a ales praful. Ai uitat tot ce te-am învățat despre contur? Hai, deschide-i acum.
Ea a mijit ochii, în timp ce Desi îi întindea cu pensula pudră de-a lungul aripilor nasului.
— Și iat-o din nou aici!
A ridicat o oglindă de mână.
— Doamne, cât timp am fost inconștientă?
Oona a clipit lung ca să observe efectul de păun pe care Desi îl crease folosind din belșug strasuri cu adeziv, albastre și aurii, și îi lipise pene verzi minuscule de-a lungul liniei genelor. Pomeții păreau mai

ridicați, nasul mai subțire. Era o reprezentare ca de desen animat, năucită, pe jumătate înfometată și seducătoare a propriei fețe.
— Spune-mi doar că îți place și îmbracă-ți haina.
— E uimitor!
Cine era fata aceea confuză, cu ochii mari, care se uita la ea din oglindă?
Încă o serie de bipuri, după care pagerul lui Jenny s-a stins.
— Hai, Oona. Dacă nu vrei să petreci cu pisicile mele, ar fi bine să te pui în mișcare.
Oona și-a înșfăcat haina și a ieșit după ceilalți.
Au ajuns în Meatpacking District, destinația lor fiind o clădire bej ocupată clandestin și acoperită cu graffiti, cu coloane înalte cât două etaje care flancau intrarea și cu ferestre cu arcade zidite cu cărămidă. Dacă unele dintre celelalte cluburi din apropiere fuseseră inițial abatoare și se adresau comunităților BDSM, Antenna era o fostă bancă și promova dezmățul în forme mai diverse.
Clubul era aproape plin când au intrat. O parte din interiorul original fusese păstrat, inclusiv soclurile din marmură care punctau vasta încăpere principală, un ghișeu care fusese transformat în garderobă și o ușă blindată masivă, de culoare argintie. O mulțime de corpuri colorate pulsa într-un haos organizat, pe ritmurile unui cântec al Madonnei remixat în stil techno, cu basii atât de puternici, încât Oona își simțea vârfurile degetelor zvâcnind. Valuri de baloane minuscule zburau peste aglomerație, ca o ninsoare irizată.
Un panda uriaș, în vestă roșie strălucitoare, i-a făcut cu mâna.
— Ești adevărat? a întrebat ea.
— Sunt Johnny Panda. Bineînțeles că sunt adevărat, a răspuns el. Aduc desfătare și bucurie. Vrei o îmbrățișare?
Cu brațele larg deschise, s-a lăsat îmbrățișată de ursul panda și s-a simțit inundată de afecțiune și de ușurare.
— Totul va fi bine, nu? l-a întrebat ea.
— Desigur, scumpo.
O labă supradimensionată a bătut-o ușurel pe creștet.
— Aici nu se întâmplă niciodată nimic rău.
„Și nimic din ceea ce fac anul acesta nu va conta, pentru că știu cum ies toate până la urmă."
— Mulțumesc!
Oona s-a dat înapoi și s-a grăbit să-și ajungă din urmă prietenii.
Și-a croit drum printr-o mulțime pestriță, printre tipi îmbrăcați în ținute gotice și de *bondage*, alții în jachete Adidas în dungi și pantofi sport; unii costumați ca pentru un concurs de frumusețe pentru travestiți, alții purtând doar puțin mai mult decât vopsea pentru corp.
Jenny vorbea cu două adolescente îmbrăcate în eleve de la școala catolică, purtând mici ghiozdane în spate. A încuviințat dând din cap și i-a întins fiecăreia câte o acadea în formă de inimă din cutia ei pentru prânz *I Dream of Jeannie*, în schimbul unei bancnote pliate, pe care a strecurat-o în sutien.
— Întâi gustăm ceva și după aia dansăm, a strigat Jenny către ceilalți din grup.
Ușa blindată dădea spre subsol, unde se întindea un labirint de separeuri VIP, mini-ringuri de dans și unghere întunecate. Jenny i-a condus până la un separeu a cărui intrare era barată de un cordon din catifea și păzită de un bărbat cu cioc și cu brațe groase cât coapsele ei. Când a văzut-o pe Jenny, a desfăcut cordonul și s-a aplecat ca s-o lase să-l sărute pe obraz. Ea i-a strecurat un pachețel din plastic

în palmă și i-a îndemnat pe ceilalți să intre.
Camera era luminată cu becuri negre și acoperită de la podea până la tavan cu picturi murale în stil Keith Haring, contururi de neon ale unor omuleți fără identitate sexuală, încadrați de linii ondulate pe un fundal alb strălucitor. Întregul spațiu era impregnat cu mirosul de sudoare și de sconcs al marijuanei.
S-au îndreptat spre o banchetă goală. După ce s-au așezat toți, Jenny a început să mai porționeze niște pulbere pe o masă joasă din sticlă. Vizavi de ei, o femeie cu un ham din piele roșie trăgea pe nas liniuțe de pe o oglindă de mână, iar în colț, un grup de bărbați slabi, în șorturi aurii treceau de la unul la altul o pipă din sticlă.
„Stai liniștită. Nu te mai holba."
A străbătut-o un fior de incertitudine.
A sosit o sticlă mare de șampanie și Desi a deschis-o, umplând paharele și împărțindu-le.
— Trebuie să fii o persoană importantă, i s-a adresat Oona lui Jenny.
— Bineînțeles, scumpo, a răspuns ea. Au numit camera VIP după mine, nu știai? *Very Important Pussy,* „Păsărică foarte importantă".
Toți în afară de Oona s-au prăpădit de râs. Dinții le străluceau albi, fețele erau luminate de veselie, ochii le sclipeau, trupurile erau împodobite ca niște zile de naștere sărbătorite cu LSD. Oona a ridicat la gură un pahar cu șampanie, lăsând bulele să-i gâdile nasul.
„Nu am de ce să fiu singură anul acesta. Am prieteni. Oameni care mă plac."
A chicotit prostește doar pentru sine și s-a alăturat râsetelor celorlalți, amplificate de alcool, droguri și nevoia de distracție zgomotoasă și epică. Și dacă nu reușeau să aibă parte de distracție adevărată, aveau ingrediente pentru una artificială.
Jenny a fluturat palma deschisă, arătându-le un șir de cinci linii îngrijite. I-a înmânat lui Oona o bancnotă de douăzeci de dolari rulată ca un tub.
— Păpușa risipitoare călătorește din nou prima. Dar să nu mai lipsești așa de mult, don'șoară.
Petrecerea nu este la fel de distractivă fără tine.
Oare praful acela era tot ketamină sau altceva? Nu conta. Acolo era locul ei, alături de ceilalți, o impostoare la fel ca ei.
Oona a tras pe nas linia. Buzele, degetele de la mâini și de la picioare i-au amorțit. De data asta plutea înapoi, în timp ce camera se micșora, devenind un tunel lung și întunecos. Pe măsură ce imaginile din fața ochilor deveneau tot mai confuze, cu muzica se întâmpla la fel. Volumul a scăzut, vocile s-au stins încet, iar linia de bași bubuia din ce în ce mai tare, până când s-a contopit cu bătăile inimii ei.
Înăbușită, plescăind ca sub apă, Oona călătorea purtată de fluxul sângelui, se împingea înainte. Celulele roșii, de dimensiunea unui *frisbee*, pluteau pe lângă ea, se ștergeau de brațele ei goale ca niște jeleuri tari. Totul în jurul ei era roșu, foarte roșu. A înotat printr-un alt tunel întunecat și a ajuns printre celulele ei nervoase, nuclee de culoare violet adăpostite în citoplasmă albastru neon, care au lăsat loc unei rețele de dendrite asemănătoare unor crengi răsucite. În jurul ei se produceau explozii minuscule și Oona a rămas încurcată în niște ramificații nervoase.
— Nu vreau să mai stau aici, a mormăit ea.
A urmat un fulger alb mare și deodată s-a trezit într-un ghem încurcat de cabluri pe care erau pictate stele cu vopsea fluorescentă; încă un fulger și acum era printre stele adevărate, în spațiul îndepărtat, alunecând pe lângă o nebuloasă. Norul său de praf și gaze în culori pastel alcătuia tot felul de forme:

un ochi, o clepsidră, o morișcă de vânt. Era cel mai frumos lucru pe care Oona îl văzuse vreodată.
„Dale, vezi și tu asta? Ar trebui să fii aici cu mine."
În timp ce ea plutea mai departe, stelele formau contururi de oameni, un joc celest în care trebuia să unești punctele. Deși erau siluete de sex nedefinit, Oona a izbutit să le recunoască pe cea a lui Dale și pe încă una, a tatălui ei.
În capul ei, o voce fără trup a șoptit: „Toți începem de aici și cu toții ne întoarcem aici. Ești doar praf de stele."
De la distanță, alte voci au devenit mai clare.
— Respiră?
— Da, dar s-ar putea să fie nevoie s-o scoatem la aer.
— Stați așa! Uite că mișcă!
Oona a deschis ochii, fluturând din pleoape.
— Murisem și era nespus de frumos, a murmurat ea.
Deasupra ei stăteau aplecate patru fețe.
— Suntem tot în 1991?
Toți patru au dat din cap că da.
— Sunteți încă prietenii mei?
— Sigur că suntem, păpușă, dar e trecut de ora închiderii și trebuie să plecăm.
Cyn s-a aplecat și a ridicat-o pe Oona în picioare.
— Te simți destul de bine ca să mergi?
— Nu bine, *grozav*.
Membrele îi erau ușoare ca un fulg când a ieșit din club.
Afară, Desi, Jenny și Whitney au luat-o înainte, ca să caute taxiuri.
— Oona, ar fi bine să grăbești pasul, a îndemnat-o Cyn. Meatpacking District nu e cel mai bun loc pentru o plimbare la patru dimineața.
Vechile copertine metalice întunecau și mai mult străzile slab luminate, iar cele câteva mașini care treceau pe acolo înaintau încet și cu scopuri aparent sinistre. Straturi de murdărie și de graffiti acopereau clădirile industriale, dintre care unele încă aveau firmele pictate manual ale angrosiștilor de carne.
— În zece ani, locul ăsta va fi plin de magazinele designerilor de modă.
Oona se mira de mizeria cartierului, de parcă mărșăluia printr-o fotografie în tonuri sepia.
— Da, mă rog, nu cred că ăla care bea bere la litru acolo, pe colț, e Calvin Klein.
În față, un bărbat solid, îmbrăcat în geacă, stătea pe treptele unei clădiri și trăgea la măsea dintr-o sticlă ascunsă într-o pungă din hârtie. Aruncând spre el o privire furișă, Cyn a adăugat:
— Încheie-te la haină.
— Dar nu mi-e frig. Mă simt... *magnific*!
Făcând piruete, Oona și-a desfăcut haina mai larg și a râs.
— Și eu simt că o să ne bagi în bucluc.
Ca la un semn, bărbatul și-a ridicat privirea la trecerea lor, a rânjit și a strigat:
— Poponari deghizați!
Cyn a apucat-o pe Oona de braț și a încercat s-o facă să grăbească pasul, dar Oona s-a smuls din strânsoarea ei și s-a luat de tip.

— Nu știu ce este mai rău, faptul că ești bădăran sau că ești ignorant.
Auzindu-i cuvintele, bărbatul s-a ridicat în picioare, lăsând să i se vadă proporțiile de frigider. A prins-o pe Oona de beregată și a izbit-o de oblonul din oțel al unui magazin, care a zdrăngănit a tinichea.
— Și crezi că o să las o târfuliță ca tine să-mi vorbească așa?
— Îi pare rău. Oona, spune că îți pare rău.
Cyn a încercat să-l desprindă pe bărbat de prietena ei, dar el a alungat-o ca pe o muscă, ținând-o strâns de beregată pe Oona.
— Ba nu-mi pare rău, a șuierat ea.
Incapabilă să respire, Oona a trecut de la euforia dinainte la confuzie întunecată. Nu avea suficient aer să mai vorbească. Privirea i-a zburat spre un panou de peste drum care făcea reclamă la coadă de vită congelată și înapoi la atacatorul ei, o umbră uriașă și amenințătoare. Mâna lui s-a încleștat mai tare și Oona a început să vadă negru de jur împrejur și două gânduri contradictorii s-au năpustit unul spre celălalt.
„Nu! Nu mă lovi!“
„Așa! Lovește!“
S-au auzit țipete, multe țipete și vânzoleală de oameni care aleargă, dar singurul lucru pe care l-a văzut a fost un pumn uriaș repezindu-se spre fața ei.

12

— Ești sigură că nu vrei să mergi la spital? a întrebat Cyn.
Ea și Oona se aflau pe bancheta din spate a unui taxi, îmbibat cu iz de trupuri omenești și odorizant cu aromă de pin.
Ducându-și mâna la nas, Oona a gemut printre dinți când a străbătut-o un fulger de durere; acesta s-a alăturat pulsațiilor dureroase pe care le simțea în ochiul și în maxilarul stângi. A simțit gust de sânge în gură, dar, trecându-și limba peste dinți, a constatat că erau intacți.
— Cred că nu e nimic fracturat.
Vocea îi era răgușită și înghițitul era un chin. Tresărind de durere, s-a întors către Cyn, care stătea cu brațele încrucișate strâns pe piept.
— Atunci o să te oblojesc eu acasă. Poți să dormi pe canapea.
— Mersi.
Au tăcut amândouă, în timp ce mașina se îndrepta nu prea repede spre Lower East Side.
— Zău, nu vreau să te deranjez, a spus Oona în timp ce urcau scările către un apartament de la etajul doi, deasupra unui magazin de genți de voiaj.
— E în regulă.
Dar tonul și mișcările ei erau reținute.
Abia când Oona stătea pe marginea căzii, în timp ce-i curăța fața cu comprese îmbibate în apă oxigenată, Cyn a dat frâu liber gândurilor:

— Nu vrei să-mi explici și mie ce dracu' s-a întâmplat mai devreme? Și nu-mi băga textul cu drogurile, că te-am văzut mai varză decât acum, iar o chestie așa tâmpită n-ai mai făcut niciodată. Voiai să mori? Fiindcă slăbănoaga de mine nu putea să-l împiedice să te caftească și, dacă nu-i aduceam pe ceilalți înapoi la timp, putea să-ți rupă gâtul și pe urmă să se ocupe și de mine. Ce! Mama! Dracu'! a mai zis sacadat, în timp ce rupea o față de tifon.
Simțind antisepticul ca o arsură pe rănile proaspete, Oona a scrâșnit din dinți.
— Nu știu ce mi-a venit. Era atât de... a spus un lucru groaznic de urât. Și de stupid, adică doar suntem femei amândouă!
— Fată, eu știu că sunt o damă superbă, dar n-o să-mi spui acum că ai uitat că m-am născut bărbat.
Ăsta era genul de scăpări de care Oona se temea cel mai mult, explozibilii sociali pe care încerca să nu-i declanșeze atunci când era în compania cuiva.
— Nu, dar...
Exista oare vreo explicație care să nu sune tâmpit?
— Doar că eu te privesc ca pe o femeie.
Atâtea întrebări, dar mai bine să rămână în sarcina lui Oona din anul 1990.

Cyn a zâmbit fără să vrea.
— Ești o drăguță, dar a fost o chestie prostească și periculoasă să-l pui pe ăla la punct. Crezi că nu aud așa ceva tot timpul?
Fața i-a devenit din nou severă.
— Îmi fac eu destule griji că o să sară careva la mine și fără gura ta aia mare.
— Îmi pare rău, a murmurat Oona, a cărei buză despicată începuse să tremure.
— Nu e nevoie să te smiorcăi acum, mai bine bucură-te că nu ți-a crăpat ăla capul și data viitoare ține-ți gura.
I-a fixat lui Oona un plasture pe nas.
— Ai amețeli sau grețuri?
— Nu. Îmi e doar frig.
— Sper să nu ai comoție cerebrală. Acum hai să punem niște gheață pe ochiul ăla.
— Mulțumesc, a șoptit Oona cu voce sugrumată.
Oona a urmat-o până în living, care era dominat de o canapea complet tapițată, acoperită cu o cuvertură cu triunghiuri portocalii și verzi.
— Întinde-te imediat acolo, i-a poruncit Cyn pe un ton ferm, dar nu sever.
Cuvertura nu a fost de ajuns ca s-o oprească pe Oona din tremurat, așa că Cyn i-a adus o pereche de șosete din lână și o a doua pătură, urmate de o pungă cu mazăre congelată și o cană de ciocolată caldă.
Cyn a tras un fotoliu lângă canapea și i-a întins o punguță din plastic.
— Jenny a zis să-ți dau asta. Vicodin. Te doare ceva?
— Toate cele.
Oona a înghițit o pastilă. Ciocolata fierbinte i-a mai potolit gâtlejul zdrelit.
— Hai că te las să te odihnești.
Era mai sigur să stea liniștită și să se odihnească, fără riscul de a mai face vreo gafă. Dar Oona suferea după o legătură reală cu o altă persoană.
— Poți să mai stai un pic de vorbă cu mine?
Cyn a pus picior peste picior și și-a cuprins genunchiul cu mâinile.
— Ce, vrei să te adorm eu în caz că nu funcționează Vicodinul?
— Ceva de genul, a zis ea cu un zâmbet slab. E pur și simplu plăcut să fii cu un prieten.
Cyn a cântărit-o din priviri.
— Ce este?
— Ești total altfel de cum te-am crezut eu când ne-am cunoscut.
Hopa!
— Adică cum?
Aplecându-se spre ea, Cyn i-a mărturisit cu voce scăzută:

— Sincer să spun, nu cred că mi-a plăcut prea mult de tine la început, când ne-a făcut Desi cunoștință. Și chiar și în săptămânile de după... Nu îmi puteam stăpâni senzația că era ceva fals la tine.
Vicodinul așternea peste toate o tușă neclară, dar asta o făcea pe Oona să fie mai atentă.
— Zău? Cum ar fi...?
— Păi, mai întâi felul cum te îmbrăcai. Părea prea rafinat, înțelegi? Nu atât stilul tău, cât mai degrabă cineva care îți spunea ce să porți. Dar acum am înțeles, tu experimentezi cu tot felul de lucruri, ceea ce

e în regulă. Nu a fost corect din partea mea să te judec.
— Și asta era tot? Felul cum mă îmbrăcam?
— Păi...
Cyn s-a scărpinat la ceafă.
— În fine, era și felul cum vorbeai. Unele lucruri pe care le spuneai sunau inventate. De exemplu, că ai mulți bani. Și susțineai că ești consilier financiar, dar nu arăți ca ăia pe care i-am văzut eu pe Wall Street, și schimbai subiectul de fiecare dată când te întrebam despre asta. Atunci mi-am zis: „Alo, nu vrea fata să vorbească despre sursa banilor, e treaba ei, las-o în pace." Dar asta m-a făcut să pun la îndoială și alte lucruri pe care le spuneai. De exemplu, mama ta chiar a lucrat pentru Pan Am ca adolescentă, la începutul anilor 1960?
— Da.
— Așa deci.
Apoi a continuat pe un ton mai blajin:
— Și tatăl tău chiar s-a înecat într-un accident cu barca?
— Da.
Într-o clipă, Oona s-a întors pe ambarcațiunea mirosind a pește și a fum de la trabucurile pe care le fumau bărbații în timp ce așteptau să tragă peștele. Mirosul lor combinat era scârbos, dar ea îl inspira îndelung, cocoțată pe o bancă și cu o carte din seria Nancy Drew în mână. La câțiva pași distanță de tatăl ei, care stătea aplecat peste balustradă când barca s-a zgâlțâit zdravăn. El a căzut peste bord ca un personaj de desene animate, iar ea a râs la început, pentru că fața lui uluită avea o expresie foarte nătângă. Dar zbieretele care au urmat i-au acoperit chicotele.
— Chestia cu tatăl meu este adevărată. Și chiar sunt un fel de consilier financiar, dar am și moștenit cumva banii pe care îi am și nu-mi place să vorbesc despre asta. Ca să nu fiu nepoliticoasă, este pur și simplu un subiect asupra căruia păstrez tăcerea.
— Nu trebuie să-mi explici, fată. Suntem prietene acum, nu? Când eram copil, mama obișnuia să spună că tot ce nu-ți place la alți oameni este de fapt ceea ce nu-ți place la tine. Asta m-a făcut să mă întreb dacă sunt o persoană falsă. Adică, anumite părți din mine evident că sunt, și a arătat spre piept, și în club toți adoptăm o identitate anume. Dar nu facem decât să încercăm să ne lămurim. Și odată ce am vorbit mai mult cu tine, mi-am dat seama că ești o dulce. De atunci ne-am distrat de minune împreună. Fără a pune la socoteală cafteala din noaptea asta.
Oona a simțit o presiune pe cap, ca o pălărie invizibilă, grea.
— Sunt sigură că ne distrăm pe cinste.
— Păi, doar ai fost acolo, iubire... sau te ia valul mai rău decât lași să se vadă? a întrebat Cyn făcând jucăuș cu ochiul.
Încă o gafă; musai să fie mai atentă.
— Adică, sper că ne vom distra pe cinste când treaba asta, și-a fluturat mâna peste față, va reveni la normal. A fost grozav să mai uit de ale mele în seara asta. Mi-ar prinde bine mai multă distracție.
Pleoapele îi erau grele, se chinuia să-și țină ochii deschiși.
— Avem o grămadă de petreceri în program.
Zâmbetul larg al lui Cyn s-a stins imediat.
— Dar știi că n-ai cum să uiți de ale tale pentru prea mult timp, nu?
Cuvintele ajungeau până la ea parcă de foarte departe. Bărbia îi cădea în piept și se lupta să rămână

trează.
— Știu.
Cyn s-a scuturat, alungându-și gândurile.
— Hai, fată, că trebuie să te las să te odihnești.
Odată ce s-a acordat permisiunea de relaxare, coloana vertebrală i s-a înmuiat.
— Nu, e în regulă. Îmi face plăcere să vorbesc cu tine.
Propozițiile se formau mai anevoie. Gânduri răzlețe înotau prin mintea ei și scoteau capul afară ca niște pești îndrăzneți.
— Ar trebui să o sun pe mama.
— Am un telefon fără fir pe care îl poți folosi. Deși poate nu ar trebui s-o trezești din somn, nu?
— E OK, acum este – Oona a scos un căscat uriaș, inhalând ca un aspirator – la un festival de meșteșuguri în New Paltz. O să răspundă robotul. Vreau doar să-i aud vocea.
— Bineînțeles, scumpo. Stai așa, cred că este... poftim. Pe măsuța laterală ai niște apă și o sticlă de suc. Strigă dacă mai ai nevoie de ceva.
— Mulțumesc.
Cyn a dat din cap și a ieșit din cameră.
Telefonul atârna greu când l-a ridicat ca să formeze numărul lui Madeleine.
— Bună, mami. Se pare că nu reușim să dăm una de cealaltă.
Era un efort să-și mențină vocea fermă, lipsită de șovăire și plină de hotărâre:
— Te sun din nou când o să pot. Te iubesc.
Mai erau câteva zile până la întoarcerea mamei ei, dar Oona nu voia să-i spună despre incident; nu avea să-i spună oricum mare lucru și nu avea s-o vadă multă vreme după ce fața i se va fi vindecat. Oare rușinea o făcea să se autopedepsească, refuzându-și mângâierea mamei? Era evitarea unui început de sfidare? Poate amândouă la un loc.
S-a prăbușit pe canapea, a oftat și s-a înfășurat mai bine în pături.
Când a închis ochii, a văzut depozitul murdar care făcea reclamă la cozi de vită congelate, a simțit cum o lăsa fără aer un pumn furios. Ce o împinsese să-l înfrunte pe tipul ăla? Poate că în felul acela testa limitele viitorului ei cunoscut, punându-se în calea primejdiei. Atacul ar fi trebuit să servească drept avertisment – viața ei era ca un șervețel din hârtie, ușor de mototolit și de aruncat. Ar fi trebuit să o trimită fuguța la rădăcinile ei raționale. Dar faptul că i-a supraviețuit a avut efectul opus. A făcut-o să se simtă oțelită, invincibilă.
În întuneric, și-a dus o mână la fața dureroasă.
„Sunt încă aici."
„Am timp."
Cyn nu greșise vorbind despre o grămadă de petreceri. Lunile care au urmat au fost pline de tot felul de excese, de distracție și de superficialitate.
După atac, tot ce își dorea Oona era să regăsească acea exaltare extravagantă pe care o simțise la petrecerile din cluburile Cutia Pandorei și Antenna. Pentru asta avea nevoie de un elixir alcătuit din alcool, droguri și un strop de pericol, dar călătoria în timp era plasa ei de siguranță.
Așa că a devenit nelipsită din peisajul petrecerilor în cluburi. Cyn, Jenny, Desi și Whitney își făceau prieteni mai repede decât își găsește virusul o gazdă nouă, iar Oona și-a extins, ca urmare, cercul de cunoștințe, oameni de care o legau diferitele locații, costumații și droguri, legături fragile și superficiale

ca pânza de păianjen. Însă nucleul grupului îl formau ei cinci.
Au stabilit o agendă socială: Limelight marțea, Antenna joia și ieșiri ocazionale de weekend la Roxy și Tunnel. Locul lor preferat era The World, o fostă sală de banchete, cu foiță de aur care se cojea și cu o aură de opulență apusă. Mersul acolo era un răsfăț special pentru că se deschidea sporadic și funcționa fără autorizație de vânzare a băuturilor alcoolice. Se asculta muzică house, hip-hop, rock și punk, atrăgând o mulțime care ștergea granițele dintre genuri, rase, subculturi și orientări sexuale.
— Odată am vărsat un pahar cu băutură pe Prince, s-a lăudat Desi într-o noapte târziu la World, de pe un balcon cu vedere la ringul de dans uriaș. Chiar unde stăm noi acum. Cineva s-a împins în mine și am vărsat cocktailul pe cămașa lui albă cu volane.
În timp ce toți ceilalți zâmbeau nerăbdători, fiindcă auziseră povestea de prea multe ori, Oona a ridicat din sprâncene și a întrebat:
— Și s-a supărat?
— Vai, scumpete, nici vorbă. Și-a scos pur și simplu cămașa și a aruncat-o peste balustradă. A stat gol până la brâu tot restul serii.
Lui Oona i s-au intersectat drumurile cu persoane celebre în 1991 sau în viitor sau doar notorii, deși nu întotdeauna și-a dat seama cine erau sau aveau să devină. Când s-au dus să danseze la Pyramid, un club mic-mic de pe Avenue A, și a zărit perucile blonde și înfoiate ale lui Lady Bunny și RuPaul, Oona a fost tentată să se apropie și să le spună că vor deveni *drag queens* de renume mondial (deși probabil că știau deja asta). La Limelight, o biserică gotică transformată în discotecă, un bărbat machiat ca un clovn și purtând o costumație compusă dintr-un corset și un scutec de copil i-a oferit șampanie; Whitney i-a spus însă să refuze. Șampania s-a dovedit a fi urină, iar bărbatul era Michael Alig, promotor de cluburi și șeful grupului Club Kids, ale cărui farse aveau să devină subiecte de legendă și coșmaruri în câțiva ani, când avea să fie acuzat de crimă.
— Și acela cine este? a întrebat-o pe Desi într-o noapte la Roxy, arătând spre un tip cu înfățișare de băiețandru, care aștepta să intre la toaletă. Îl tot văd prin cluburi și îmi pare foarte cunoscut.
— Aa, este Moby. Mi se pare că e DJ. Ar fi mai drăguț dacă s-ar rade în cap.
Uneori erau *after-parties* la Save the Robots și mic-dejunuri la răsăritul soarelui în 7A sau Sidewalks, unde serveau mai des câte un Bloody Mary decât o porție de ouă, fiindcă ecstasy, cocaina și ketamina omorau pofta de mâncare. Apoi erau petreceri ilicite în locuri neconvenționale: Burger King, Home Depot, un vagon de metrou. Roiau ca niște albine multicolore, cu Johnny Panda în frunte. Careva aducea o boxă portabilă și sonoritățile metalice ale muzicii techno le punctau veselia ciudată. Petrecerile erau amuzante sub aspectul conceptului și distractive în prima jumătate de oră, iar membrii grupului Club Kids aduceau strălucire în decoruri anoste. Apoi era vânzoleala care se crea când sosea poliția și se împrăștiau înainte de a fi săltați pentru comportament necivilizat, tulburarea liniștii sau expunere indecentă.
Dacă tehnologia fusese legătura ei vitală cu lumea în 2015, Oona din acest an era fericită să se deconecteze de la ecrane (nu că avea de ales). Noutatea confortului a fost înlocuită de familiaritatea tehnologiei analogice: mergea la magazine în loc să cumpere online, chema taxiuri în loc să comande un Uber, folosea linii fixe și telefoane cu plată în loc de mobil. Era plăcut să vadă oameni pe afară, trăindu-și viața, mai degrabă decât să și-o expună pe internet sau să se ascundă în spatele diferitelor dispozitive. În plus, îi era de folos în încercarea de a se îndepărta de mama ei, de a-i returna mai puține apeluri.

Da, Oona era fericită să se deconecteze.
Zilele și nopțile ei se repetau ca într-un *flipbook*, unde fiecare imagine era la fel, cu foarte mici diferențe. Într-o noapte a venit acasă plină de sclipici, în alta, plină de sânge fals. Odată a ajuns cu un toc rupt; altă dată, i s-a rupt o bretea a ghiozdanului cu Wonder Woman. A căpătat gust pentru muzica house, techno, freestyle și breakbeat, descoperind atracția ritmului. O ducea cu gândul la ceasuri care măsurau secundele și îi numărau pulsul, iar fiecare melodie era un metronom ale cărui bătăi neregulate îi spuneau că se mișcă și totodată stă pe loc.
Nopțile îi erau pline de sunet, dar peste zi liniștea restabilea echilibrul. Își revenea după aceste escapade în camera ei de muzică, întinsă pe covorul pufos, ignorându-și adesea discurile. Uneori arunca o privire furișă la chitare, dar nu le atingea niciodată.
„Muzica ar trebui să fie drogul nostru cel mai tare", spunea adesea Dale, atât de înflăcărat, de donquijotesc, de naiv.
„Îmi pare rău, iubitule, dar eu am nevoie de ceva mai puternic."
Poate că după calendar avea vârsta de douăzeci și șapte de ani, dar înăuntru abia ieșise din adolescență, având extrem de puțin simț al răspunderii și un venit imens la dispoziție. Așa că acela era anul culorii, al euforiei artificiale și al unei nesăbuințe trucate.
Plecând de la tunsoarea ei de vedetă a filmului mut, Oona a adoptat o versiune de club a modei anilor '20, purtând rochii cu talie joasă și franjuri din materiale neconvenționale: lanțuri, bancnote, oase, fâșii de costiță, seringi. Avea coliere lungi făcute din capsule de medicamente și bomboane, inele mari cu cranii bătute cu pietricele și cu insecte prinse în chihlimbar. Stilul clasic al unei epoci trecute, actualizat și deformat. Aspectul ei nu era la fel de excentric ca al altora, dar a atras totuși atenția unui producător al emisiunii *Geraldo*, care a oprit-o într-o noapte la Limelight și a întrebat-o dacă ar dori să apară într-un episod despre Club Kids. Oona a refuzat politicos. De asemenea, a evitat să fie menționată în rubrica despre viața de noapte a lui Michael Musto din săptămânalul *The Village Voice*.
Din când în când, se întreba dacă ar trebui să facă ceva mai substanțial cu timpul ei, dar se silea să se concentreze asupra lucrurilor neînsemnate: următoarea ținută, următoarea petrecere, următoarea combinație de droguri și de alcool care s-o îngroape într-un viscol de chimicale.
Era un remediu temporar, dar se simțea ca acasă printre acei excentrici. Asta trebuia să fie de ajuns, cel puțin pentru 1991. Cine știa ce an avea să vină la rând? S-ar putea ca, la cei douăzeci și unu de ani adevărați să se trezească din nou la vârsta mijlocie sau chiar la vârsta a treia. Nu se știa când își va mai revedea tinerețea, așa că a transformat anul într-o lungă petrecere.
Petrecere care a fost întreruptă de trei ori.
Prima dată a fost într-o vineri dimineață, în martie. Imediat după opt, Oona cobora dintr-un taxi care o aducea acasă, purtând încă ținuta țipătoare din seara dinainte.
Pe stradă, apropiindu-se de casă, cu câte o sacoșă în fiecare mână, venea Madeleine.
— Mi-am zis să luăm, în sfârșit, micul-dejun împreună. Asta dacă nu cumva vrei să mă eviți în continuare.
— Am luat deja micul-dejun.
Două cocktailuri Bloody Mary, dar sucul de roșii doar era aliment, nu?
— Arăți de parcă n-ai mâncat de luni întregi. Ingredientele non-alcoolice din cocktailuri nu se pun.
„Îmi citește gândurile acum?" Sarcasmul mamei ei era ca un burete de sârmă plimbat direct pe piele.
— Dacă e să ne certăm, putem măcar s-o facem în casă?

A urcat treptele până la intrare cu picioarele ca de plumb.
— Am adus covrigi. Nu vii cu covrigi ca să te cerți. Mai bine du-te să te schimbi cât așez eu mâncarea în farfurii și fac cafeaua. Frumoasă ținută, apropo. Nu am mai văzut niciodată o rochie făcută din bandă adezivă.
Oona a intrat în bucătărie câteva minute mai târziu, cu fața curățată, purtând haine din material adevărat. Mama ei i-a împins o farfurie atât de plină cu somon afumat, încât covrigul de sub el abia se mai vedea.
— Îmi place noua ta tunsoare. Ce altceva mai e nou?
Drept răspuns, Oona a ridicat doar din umeri, așa că Madeleine a continuat:
— Eram la Home Depot săptămâna trecută, când a început o petrecere ad-hoc. Te-am văzut acolo.
Un sunet ascuțit când două jumătăți de covrig au sărit din prăjitorul de pâine. Nu s-au privit cât timp Madeleine le-a uns, concentrată, cu cremă de brânză.
— Și de ce nu ai venit să mă saluți?
— Fiindcă păreai dusă printre nori ca un zmeu și erai ocupată să dansezi cu un panda uriaș. M-am gândit că nu vrei să mă vezi.
A agitat cuțitul plin cu cremă de brânză de parcă dirija o orchestră invizibilă. De nedumerire rămăsese cu gura căscată și lipsită de veselie.
— Aveam pur și simplu nevoie să... nu știu, să mă distrez. Să fiu altcineva. Să uit de mine.
— Misiune îndeplinită, judecând după cum arătai.
— Vezi, exact asta nu voiam, a zis Oona, împingând farfuria deoparte. Judecata voalată. Înțelepciunea maternă. Anul trecut... nu a fost unul ușor. Vreau doar să mă distrez cât mai pot.
— Ești sigură că asta e tot?
Felia de somon subțire ca foaia de hârtie a lucit când Madeleine a băgat-o în gură.
— Doamne, somonul ăsta se topește în gură, atât este de bun. Poate că o să-l mănânci cu plăcere când o să te trezești. Știi, mama tatălui tău era alcoolică. Iar Charles era și el un mare băutor. Chestiile de genul ăsta sunt ereditare.
— Nu sunt alcoolică.
Și-a frecat ochii cu dosul mâinilor, care s-au acoperit de sclipici.
— N-am zis că ești. Și e treaba ta cum alegi să te distrezi, dar e bine să știi că dependența este la tine o chestie moștenită.
A oftat văzând că spusele ei nu au provocat nicio reacție din partea fiicei sale.
— Știi că nu sunt o puritană în privința băuturii, a drogurilor, a sexului, în nicio privință. Dar te vedeam întotdeauna suficient de des încât să știu că nu trebuie să-mi fac griji. Când mă eviți, mă întreb ce ascunzi.
Să nege faptul că se dăduse la fund era o insultă la adresa mamei ei. Putea măcar să ofere puțină transparență.
— Poate că am nevoie să mă ascund puțin, mamă. Poate că asta îmi e scris anul acesta.
— Poate, s-a învoit ea cu un suspin.
Cât de groaznic trebuie să fie când sursa durerii tale este propriul copil!
— Indiferent din ce motiv îți faci griji, nu-ți mai face. Am văzut cum ies lucrurile până la urmă și suntem amândouă în regulă.
— Asta nu înseamnă că ești invulnerabilă. Nu înseamnă că tot ce faci astăzi nu va avea consecințe peste

ani.
— Nu e cazul să-mi spui despre consecințe.
Și-a amintit de cina aniversară cu Crosby, de plimbarea dureroasă cu limuzina de după aceea. Anul ăsta ar fi oare mai fericit dacă ar fi încă împreună cu el?
— N-am șanse de câștig în fața ta, mamă. Întâi mă bați la cap că sunt prea serioasă; încerci să mă faci s-o iau mai ușor și să am mai multe aventuri. Iar acum că le am, mă bați la cap și pe tema asta.

— Nu te bate nimeni la cap.
Colțurile gurii ei s-au curbat de amărăciune.
— Îmi e dor de vremea când erai deschisă față de mine. Eram atât de apropiate! Trebuie... să mă adaptez la versiuni diferite ale ființei tale, la viața ta complicată.
— Da, știu foarte bine cum e cu adaptarea.
Oona a înfipt furculița în covrig, fără intenția de a-l mânca.
— Îmi pare rău că este atât de greu pentru *tine*.
Asprimea tonului ei le-a surprins pe amândouă.
— Iartă-mă, a spus ea spășită. Sunt obosită, atâta tot.
— Du-te să te culci atunci. Putem lua micul-dejun împreună altă dată. Pun mâncarea în frigider și plec, nu e nevoie să mă conduci.
A doua oară când petrecerea a fost întreruptă a fost la sfârșitul lunii iunie, când proprietarul clubului lor preferat, The World, a fost găsit împușcat într-unul dintre balcoanele aurite ale stabilimentului. Clubul s-a închis definitiv.
A treia oară a fost în septembrie, în clubul Limelight.
În timp ce se îndrepta spre bar, Oona a zărit o creastă albastră familiară. Crosby.
Vederea lui nu ar fi trebuit să declanșeze mai mult decât un strop de regret, însă profilul lui palid și frumos i-a inundat sufletul cu ceva mai puternic și mai complicat: pierderea a ceea ce ar fi putut să fie. „Am fost iubită de el și acum nu mai sunt.“ Cum ar fi fost să se simtă în al nouălea cer datorită lui, în loc să se chinuiască să ajungă acolo luând droguri cu prietenii?
Era prea târziu? Poate că trecuse destul timp ca s-o poată ierta.
Amețită de băutură, a decis că era o idee bună să afle. Când s-a apropiat de el, o roșcată cu breton stil Bettie Page, într-o rochie neagră din latex, și-a strecurat posesiv un braț în jurul lui.
Crosby a tresărit recunoscând-o, dar apoi i s-a așternut pe față o mască solemnă, ca o ușă din metal care se închide trântindu-se. Oona a vrut să se întoarcă, dar roșcata a țintuit-o pe loc cu o privire îngâmfată.
— Te pot ajuta?
— Credeam... în fine, nu contează.
Oona s-a întors și a dat fuga la Jenny, care i-a întins o fiolă mică de sticlă și a dres lucrurile.
Drogurile făceau totul mai fabulos, până când au încetat s-o mai facă, până când starea de după a devenit din ce în ce mai brutală.
După ce l-a revăzut pe Crosby, Oona s-a trezit într-un cerc vicios alcătuit din nevoia de alcool și de droguri tot mai des și mai devreme, ca să se simtă normală, ca să nu simtă nimic. Ca un hamster care aleargă pe o roată perfidă.
„La anul. La anul o voi lua mai în serios. La anul voi încerca să fac ceva cu mine, să fac ceva

important."
Continua să facă acte de caritate în mod anonim, donând sume exorbitante spitalelor de copii, adăposturilor pentru animale, institutelor de cercetare în domeniul SIDA și altor organizații.
— Știi câți bani se duc pe apa sâmbetei cu plata impozitelor? s-a plâns Harold Rubin, unul dintre consilierii ei de la Chestnut Investment Services. Trebuie să contrabalansezi câștigurile importante de capital. Vorbim despre deduceri potențiale de milioane de dolari dacă înființezi o fundație, ceva.
— O să înființez o fundație mai târziu.
„Când o să se ocupe Kenzie de asta în numele meu. După ce învață împărțirea numerelor mari și capătă o diplomă, două."
— Nu chiar acum, a spus ea la telefon, sigură că mai purtaseră această conversație. De altfel, voi câștiga mai mulți bani decât aș putea cheltui într-o viață.
— Nu fi prea sigură de asta, Oona. Am văzut cât de repede pot câștiga și pierde oamenii, cât de neglijenți devin. Tu ai avut noroc de mai multe ori la rând, dar nu poți prezice cum se vor comporta piețele. În primul rând, cred că renunți prea curând la acțiunile companiilor de biotehnologie.
— Ai dreptate, dar e în regulă. Am un sentiment bun în legătură cu această ofertă publică lansată de Qualcomm.
A râs încetișor, știind că valoarea acțiunilor va crește cu aproape 12 000 la sută în anii următori.
Cu toate că încerca să păstreze tăcerea asupra bogăției ei în cercurile din cluburi, circulau zvonuri că ar fi moștenit o avere de milioane de dolari.
„Am auzit că mama ei este rudă cu familia Astor."
„Am auzit că sunt bani mafioți."
„Am auzit că era un fel de vedetă pop în Europa în anii '80."
„Am auzit că bunicul ei a inventat mașina de tuns iarba."
Ori de câte ori cineva o întreba pe Oona în mod direct, ea zâmbea misterios și ridica din umeri. Cu excepția unei singure dăți, când luase două porții de ecstasy, urmate de linii zdravene de cocaină. Era cu gașca ei obișnuită la Sidewalks, la cinci dimineața, la al doilea pahar de Bloody Mary.
— Deci, haide, spune, de unde vin de fapt banii tăi? a îmboldit-o Desi.
Oona stătea prăvălită pe locul ei din separeu de parcă ar fi avut oase de cauciuc.
— De fapt, călătoresc în timp și memorez lucruri care îmi vor aduce bani. În mare parte acțiuni, unele evenimente sportive, chestii de-astea.
— Ca în filmul *Înapoi în viitor II*? a întrebat Jenny.
— Oarecum.
Tăcere în jurul mesei.
„Oare putea fi chiar atât de ușor?"
O sămânță de ușurare; au crezut-o.
Oona se aștepta să urmeze un torent de întrebări.
Nu s-a auzit niciuna.
În schimb, s-a auzit un hohot de râs. Prima a izbucnit în râs Whitney, apoi toți cei aflați la masă. Chiar și Cyn a râs, deși ea a fost prima care s-a oprit, cu fața umbrită de curiozitate.
A venit un chelner, iar Oona a cerut încă un rând de băuturi și nota de plată. De obicei, ea plătea, ceea ce nu o deranja. Poate dacă i s-ar fi întâmplat să fie mai mult timp trează, ar fi deranjat-o. A aruncat o privire în jurul mesei: acei oameni aveau să-i fie străini în câteva luni. Poate că tocmai de aceea îi

alesese ca prieteni, fiindcă nu-i cunoștea. Și iat-o, fetița rătăcită, care întorcea banii cu lopata.
În noaptea de revelion s-au dus în clubul Antenna, sosind devreme ca să aibă timp de „gustări" într-un separeu VIP înainte de numărătoarea inversă. Purtând un joben cu paiete negre, o cămașă lungă, fără mâneci, descheiată până la sutien și ciorapi din plasă sclipitori, Oona întruchipa o versiune mai strălucitoare și mai sumară a unei Marlene Dietrich moderne. Nu voia să stea mult, voia doar să se bucure de alte câteva momente de excentricitate și a palmat porția de ecstasy pe care i-a dat-o Jenny, sorbind pe îndelete din șampanie vreme de o oră.
Puțin după unsprezece s-a strecurat afară, în timp ce grupul era distras de una dintre poveștile lui Jenny.
Pe hol, la câțiva metri de scări, a auzit din spate o voce.
— Unde te furișezi? a întrebat Cyn.
— Doar până la baie.
— La etaj, unde este de cinci ori mai aglomerat?
O ridicare din umeri.
— Am vrut să mă mai mișc puțin.
— Nu e la fel de distractiv când ești treaz, nu-i așa?
Oona a deschis gura ca să protesteze, dar Cyn a scos un țțț dezaprobator.
— Nu te mai obosi, fată. Te-am văzut palmând porția de E. Și tot sorbi din șampanie arătând de parcă s-ar fi pișat Michael Alig în ea. Zi pe bune, care e treaba?
— Sunt obosită, atâta tot.
Dar îi datora lui Cyn mai mult decât atât.
— Și devine din ce în ce mai puțin distractiv chiar și atunci când nu sunt trează.
— Legea randamentului descrescător.
— Da, exact. Mă tot gândesc la o conversație pe care am avut-o cu mama cu ceva timp în urmă. Se pare că tatăl meu obișnuia să bea mult. Nu m-am gândit niciodată la asta când eram copil, pentru că niciodată nu devenea nervos sau violent, iar el și mama se certau rar. Îi plăcea berea și devenea cam gălăgios după ce golea a șasea cutie. Apoi i se făcea somn și se ducea la culcare. Nu era o problemă, până în ziua în care a băut șase beri și a căzut de la bordul unei bărci de pescuit.
O înțelegere sumbră a întunecat vocea lui Cyn.
— Iar noi ne-am băut cu toții porția de șase și suntem deja puțin cam zgomotoși. Dar tu trebuie să pleci înainte să cazi de pe barca aia. Înțeleg. Nici eu nu știu cât de mult mai rezist.
Tonul ei nu era convingător și amândouă știau asta.
— Nu că aș avea ceva mai bun de făcut. Tocmai am moștenit cinci mii de la... un domn mai în vârstă, un prieten pe care l-am cunoscut mai demult. Deci cu asta ar trebui să-mi mai permit peruci și gene false încă o vreme.
Dar exista un alt mod în care Oona își putea arăta recunoștința.
— Cisco Systems. Lasă perucile și genele false, investește o parte din bani. Ai ratat prima diviziune a acțiunilor Cisco, dar am senzația că va urma încă una.
Era mai mult decât un presentiment: acțiunile Cisco aveau să mai fie divizionate de încă opt ori în tot atâția ani. A prins-o ferm pe prietena ei de încheieturile mâinilor.
— Dacă investești două mii acum, în opt ani o să ai aproape... jumate de milion. Te rog, ai încredere în mine în privința asta.

Cyn și-a țuguiat buzele în semn de suspiciune, dar în ochi i s-a aprins o scânteie.
— N-o să te întreb de unde știi, dar chestia asta o cred.
A scos un ruj și și-a scris pe braț cu roșu CISCO.
— Vrei să adaugi și alte nume?
— Acțiuni Dell, dar vinde-le în martie 2000. Oracle. GE. Apple, pe astea din urmă mai ține-le o vreme.
Când prietena ei a terminat de scris, a zis:
— Cyn, trebuie să-ți mulțumesc.
— Da-da. Lasă că mi-ai mulțumit cu vârf și îndesat. Și cred că tocmai mi-ai oferit un viitor de bogătașă. Dacă mai spui ceva, o să-mi strici machiajul.
A fluturat energic din palme să-și zvânte ochii umezi.
— O să accept totuși o îmbrățișare.
Cele două femei s-au strâns în brațe.
— La mulți ani, păpușă!
Cyn i-a făcut cu ochiul, după care a alungat-o cu un gest.
— Hai acum, cară-te naibii de pe barca asta.
Și cu asta, Oona a încheiat anul frivolităților.
I-a luat un sfert de oră ca să oprească un taxi, iar odată ce a urcat înăuntru a răsuflat adânc. Are să-i fie dor de 1991. Oare se va mai distra vreodată atât de mult? Probabil că nu. Probabil că nici n-ar trebui.
— Se circulă prost. S-ar putea să nu ajungi în Brooklyn la timp, a prevenit-o șoferul.
— Nu contează. Oricum nu voi fi aici anul viitor.
Privind-o în oglinda retrovizoare, șoferul a ridicat o sprânceană, dar nu a spus nimic. Omul avea dreptate în privința traficului. Nu avea să ajungă acasă la timp ca să scrie o scrisoare pentru Oona din 1992, dar era în regulă. Oona aceea va fi mult mai ofilită decât asta de acum.

Erau pe autostrada Brooklyn–Queens când a început numărătoarea inversă la radio. De data asta nu a închis ochii. A urmărit contururile Manhattanului lunecând la orizont, întrebându-se dacă va arăta la fel data viitoare când îl va zări.
„Trei! Doi! Unu!“

PARTEA A PATRA

„Some Kind of Stranger“10

2004: 40/21

13

Un clănțănit ritmic și pământul de sub picioarele lui Oona s-a zguduit, trântind-o la pământ. S-a trezit în patru labe, simțind un huruit tot mai puternic și greața care îi dădea ocol. Clipește, clipește, clipește. Concentrează-te. Scaune turnate, galbene și portocalii, cu margini din panel de lemn. Benzi de lumină fluorescentă pe tavan. Bare din oțel inoxidabil înșirate de-a lungul unui culoar central. Un geam pe care era lipit un cerc portocaliu cu litera F în interior.

„De ce sunt în metrou?“

Oona s-a săltat în genunchi.

În vagon se aflau câțiva pasageri, dar aspectul lor nu îi oferea indicii cu privire la anul în care nimerise.

„Sunt încă tânără... cât de cât?“

O femeie de douăzeci și ceva de ani, îmbrăcată într-o haină cu țesătură picior-de-cocoș, a dat fuga spre ea.

— Sunteți bine, doamnă? a întrebat.

„Poate că nu.“

— Așa cred.

Oona s-a folosit de o bară din apropiere ca să se ridice.

— M-am dezorientat preț de o secundă.

O voce bărbătească gravă a anunțat prin difuzor: „Următoarea stație, Fifteenth Street–Prospect Park.“

— Am găsit ceva de scris, a zis femeia, întinzându-i un pix.

Văzând că Oona nu îl ia, a adăugat:

— Dumneata tocmai cereai un pix. Păreai destul de supărată.

S-a ivit stația și trenul a încetinit.

— De ce eram supărată? a întrebat Oona.

„Și oare ce trebuia să scriu?“

— Fifteenth Street–Prospect Park, a anunțat conductorul când ușile s-au deschis. Următoarea stație, Fort Hamilton Parkway.
— Nu știu, a răspuns femeia. Nu am auzit tot ce ai zis.
— Fir-ar să fie, asta e stația mea.
Oona era jumătate înăuntru și jumătate afară din vagon.
— Dar *ce* ai auzit?
— Vă rog să vă îndepărtați. Se închid ușile, a spus conductorul.
Oona s-a dat un pas înapoi ca să iasă cu totul pe peron, când deodată privirea goală a femeii s-a luminat.
— Edward! Ai pomenit numele Edward. Și Peter.
Înainte ca Oona să apuce să întrebe altceva, ușile glisante s-au închis și trenul a plecat.
Ieșind din gară, s-a căutat în buzunare. Unul era gol. Celălalt conținea un MetroCard, chei de la casă, câteva hârtii de douăzeci de dolari și ceasul din argint de la Dale, care se oprise la ora trei („Când am început oare să-l port din nou?"). Nimic altceva. Nicio scrisoare, niciun post-it, niciun indiciu despre motivul pentru care fusese în metrou, despre cine ar putea fi Edward sau Peter sau ce an era. Purta o rochie din dantelă neagră și pantofi cu toc înalt. Poate că venea de la o petrecere?
„Mersi frumos, Oona-de-anul-trecut!"
Apropiindu-se de casa ei, a văzut un bărbat într-un costum închis la culoare și pardesiu gri care stătea pe treptele de la intrare, cu pantofii din piele sclipind în lumina străzii.
A sărit în picioare de îndată ce a văzut-o, dar fața i-a rămas în umbră.
— Oona, îmi pare foarte rău. Te simți bine?
Tulburare în tonul lui. Accent britanic. Nu chiar ca din familia regală, mai mult ca al lui Michael Caine.
— Cine ești tu?
S-a tras înapoi ferindu-se de el până când s-a lovit de un stâlp.
— Oona, sunt Edward. Știi cine sunt? S-a întâmplat din nou?
Cel puțin, era unul din numele pe care le pomenise femeia din metrou. A făcut un pas înainte.
— Dacă s-a întâmplat din nou *ce anume*?
— Pierderile de memorie. Mi-ai spus despre problema ta. Ai uitat cine sunt?
Tremurul de teamă din vocea lui se potrivea cu al ei.
— Păi... da.
— Nu-i nimic, Oona. Hai să intrăm în casă și o să umplu eu golurile.
Deși oarecum liniștită, Oona a mijit ochii cu neîncredere.
— Stai așa! Dă-mi puțin timp. Nu pot să te invit pur și simplu în casa mea. Nici măcar nu te văd acolo unde stai. Dacă ai putea... așa e bine, ești destul de aproape.
De cum a pășit în lumină, lui Oona i s-a dezvăluit un chip frumos: ochi albaștri, maxilar angular, cu barba puțin crescută, o ușoară adâncitură care îi făcea bărbia să pară despicată, părul castaniu perfect aranjat într-un *faux-hawk*11. A făcut un semn stângaci de salut cu mâna și a zâmbit, dezvăluind un spațiu mare între dinții din față.
— Bună!
„Acesta este iubitul meu?" Respirația i s-a accelerat. Deși Edward era atrăgător după toate canoanele, putea să parieze că strungăreața pe care o dezvăluia zâmbetul lui o cucerise. Asta dacă era într-adevăr

iubitul ei.
„Dacă. Până nu știi sigur, ține-ți firea."
Oona și-a dus mâinile la spate și a pășit până la piciorul scării de la intrare.
— Salut!
— Te simți bine?
— Habar n-am. Despre nimic, de fapt. În ce an suntem?
— În 2004. Un an nou fericit!
— Și ție.
Deci, să vedem... douăzeci și unu pe dinăuntru, dar pe dinafară trecuse de la douăzeci și șapte la patruzeci. *Brr*.
— În frigider este o sticlă de șampanie pusă la rece. Putem intra și să sărbătorim cum trebuie, dacă vrei, Oona.
Ce era sub suprafața mătăsoasă a vocii lui? Emoții? Iritare?
— Nu e nevoie să-mi repeți întruna numele. Am senzația că încerci să mă hipnotizezi sau așa ceva.
— Scuză-mă, nu eram sigur cât de mult o să-ți amintești. În special despre anul trecut.
Ce aștepta de la ea, să interpreteze un fel de șaradă? Ghinion, fiindcă avea de gând să joace cinstit.
— Anul trecut este ca o pată întunecată și pe tine nu te-am mai văzut în viața mea.
Văzându-i stupefacția, a adăugat:
— Îmi pare rău dacă este supărător, dar m-am săturat să mă prefac. Noi doi suntem, a întrebat ea arătând cu degetul de la unul la altul, prieteni?
Mai bine să nu facă presupuneri riscante.
O rafală de vânt a făcut să trosnească ramurile goale de deasupra lor, ca un răpăit de tobe pus la cale de natură pentru a marca momentul.
— Mai mult decât atât, mă tem. Suntem căsătoriți.
Ea a izbucnit într-un hohot de râs.
— Aaa, da?
Ridicând mâna stângă lipsită de podoabe, a întrebat:
— Atunci unde-mi este inelul?
— *Inelele*, a subliniat el pluralul, scotocindu-se în buzunar. Sunt la mine. Îmi dai voie?
Zâmbetul ei neîncrezător s-a șters.
— Îți dau.
Când a ajuns lângă ea a întins palma deschisă, lăsând să se vadă două inele, ambele din aur, unul cu un diamant mare, cu tăietură tip smarald.
„Uau!"
— Tu ai fost de părere că ar fi mai bine să ți le înapoiez după ce te obișnuiești cu noutățile.
— Legate de fericita noastră cununie? Ce să zic, mulțumesc că mi-ai acordat zece secunde ca să mă obișnuiesc.
Uluită, Oona a înșfăcat inelele și le-a probat. Amândouă se potriveau perfect.
— Și este fericită? Căsnicia, vreau să spun.
— Așa îmi place să cred.
— Și chiar sunt măritată?
— Ești. Cu mine.

Vestea și-a făcut loc în conștiința ei ca apa absorbită de un burete. „Am un soț. Un soț pe nume Edward."

— Oona, crezi că am putea intra acum?

Avea o voce pedantă, dar ademenitoare, o voce sonoră, care cerea să fie ascultată. Acum că vocea îi aparținea soțului ei, Oona a hotărât că îi place. Mult.

Dar era încă prea devreme să-l invite înăuntru. Numai dacă nu cumva...

— Locuiești și tu aici, deci?

A arătat cu capul spre casa placată cu gresie.

— Întocmai. De obicei, asta fac oamenii căsătoriți, trăiesc împreună.

— Și noi asta suntem. Căsătoriți. Unul cu celălalt.

Și-a răsucit inelele de pe deget. Avea sens și totuși nu avea, ca o piesă de puzzle care se potrivea, dar trebuia să fie bătută ca să intre, cu marginile necorespunzând cu restul imaginii.

Înclinând capul, el i-a aruncat o privire cercetătoare.

— Nu că deplâng situația, dar *de-adevăratelea* nu...?

— Nu-mi amintesc de tine. Deloc. Și, ca să fiu sinceră, deși ai aerul ăsta britanic simpatic și cuceritor, gândul că o să intri în casa mea chiar acum mă sperie de moarte. Am putea să mai stăm puțin de vorbă aici?

— Desigur. Aș putea chiar să stau la distanță de o treaptă, dacă asta te-ar mai liniști.

A strâmbat din gură, contrazicând gravitatea tonului.

— Nu trebuie să faci pe deșteptul acum, a zis ea dându-i în joacă o palmă peste braț.

— Nu mă pot abține, asta facem noi, britanicii simpatici și cuceritori.

S-au așezat pe trepte, lăsând, politicos, un spațiu între ei.

— Așadar, Edward, cu ce să încep? Care e numele tău de familie?

— Clary.

M.D.C.R. Madeleine, Dale... Clary?

— Ai și un al doilea nume?

— Nu, nu am.

Asta i-a dat o idee.

— Dar pe al meu îl cunoști?

— Stephanie Lynn, a răspuns el fără să șovăie. Acesta fiind și numele adevărat al lui Stevie Nicks. Mama ta era atât de obsedată de ea când erai tu mică, încât te-a costumat în Stevie trei ani la rând de Halloween. De rușine, spuneai tuturor de fiecare dată că ești ghicitoare.

I s-a făcut pielea de găină pe brațe. Singurul mod în care Edward ar fi putut să afle chestia asta ar fi fost să vorbească cu cineva apropiat. Sau să-i fi povestit ea.

Voia să aibă încredere în el, dar mai erau o mulțime de semne de întrebare, de unghere întunecate.

— Mai spune-mi ceva ce știi despre mine, i-a cerut ea.

— Filmele tale preferate sunt *The Wall*, *Pulp Fiction* și *Purple Rain*. Ai o colecție de bibelouri în dormitor, dar nu știi de unde provin toate. Urăști culoarea galben. Ai nevoie de mai mult?

„Am nevoie?" De cât ar avea nevoie ca să creadă, să aibă senzația că e adevărat? Ca și cu Crosby anul trecut, simțea atracția fizică, dar tânjea după o urmă de amintire a acestei intimități împărtășite. Dar, ca și în cazul lui Crosby, amintirea nu venea.

— Aș dori pur și simplu să mai am o dovadă.
— Aha, știu!
Și-a dres glasul și a continuat:
— Ai spus să-ți dau o scrisoare pe care ai scris-o...
— Ai scrisoarea mea? a strigat Oona sărind în picioare. De ce nu mi-ai dat-o de la bun început?
— Ca să fiu sincer, m-am gândit că s-ar putea să-ți amintești ceva. Am vrut să stau puțin de vorbă cu tine mai întâi. Îmi pare rău. A fost o prostie.
Căutându-se în buzunarul hainei, a scos la iveală un plic alb sigilat.
Oona l-a înșfăcat ca pe o frânghie care avea s-o scape de primejdie.
— O să am nevoie de câteva minute.
— Desigur.
Plicul sigilat purta numele ei scris cu majuscule, urmat de anul în care se aflau. L-a sfâșiat și a scos scrisoarea.

> Dragă Oona,
> Încă încerc să găsesc cel mai bun mod de a controla aceste salturi în timp, să îmi dau seama cât de mult să-ți spun și care e cel mai bun sfat de oferit. Găsirea fericirii în acest labirint cronologic n-ar trebui să fie atât de complicată. Poate că nici nu e nevoie să fie.
> Anul trecut, am cunoscut un bărbat fermecător și m-am căsătorit cu el. Mă face fericită și te poate face și pe tine fericită.
> Te gândești poate, după eșecul cu Crosby, că nu ai cum să continui efectiv o căsătorie preexistentă. De data asta va fi altfel. Edward știe că suferi de pierderi de memorie și, implicit, că în anumite perioade va fi un străin pentru tine. Este dispus să accepte situația asta.
> Am născocit o poveste diferită, în special despre călătoria în timp (știi cum se întâmplă când încerci să spui întregul adevăr). I-am spus că am căzut de la balcon la optsprezece ani, ceea ce a provocat o disfuncție în creier, care se resetează în fiecare an, lăsând mari goluri de memorie. Și așa-zisul accident s-a petrecut în noaptea de revelion, așa că atunci se instalează amnezia. O poveste ușchită, dar nu la fel de ușchită ca aceea a călătoriilor în timp. Edward a crezut-o și a jurat că mă va accepta așa cum sunt, cu creierul afectat și toate cele. Cum să nu adori un astfel de tip?
> Deci, ce ar trebui să știi despre Edward? De data asta renunț la fițuică. Distracția va fi să ajungi să-l cunoști (și să-l iubești) tu singură. Edward îți va spune totul, în afară de unele dintre detaliile de anul trecut, de exemplu, cum v-ați cunoscut și v-ați logodit, când v-ați căsătorit etc. (spune acum odată cu mine: fără spoilere). El a promis să aibă răbdare cât te adaptezi tu la noul interval de timp – atât de mult te iubește.

Trăgând cu ochiul pe deasupra scrisorii, l-a surprins pe Edward privind-o de pe treptele de jos, cu umerii curbați înainte și sprâncenele strânse laolaltă.
— O scrisoare îmbucurătoare? a întrebat el.
— Mai am de citit. Lucruri fascinante până acum.
— Bun, dacă este ceva...
— De fapt...
În mintea ei s-a ivit un sâmbure de suspiciune.
— Ești cetățean britanic, nu?
— Da. Deși bunica mea era americancă, deci am dublă cetățenie. În caz că te gândeai că ne-am căsătorit ca să capăt cartea verde.

— Aha!
Și-a ascuns obrajii îmbujorați în spatele scrisorii.
— Nu trebuie să te rușinezi. Și eu mi-aș pune aceeași întrebare în locul tău.
În vocea lui era o intonație strengărească.
Oona s-a întors la pagina ei:

Ai putea crede că acest mariaj este sortit eșecului, din cauza acestor circumstanțe extreme și pentru că în 2015 erai necăsătorită. Uite care e treaba: eu încă nu înțeleg dacă soarta noastră este fixă sau fluidă. Nu se știe dacă viitorul nostru se va desfășura într-un anumit fel din cauza acțiunilor noastre sau în ciuda lor. Așa că nu pot să nu mă întreb dacă există vreo modalitate de a fi căsătorită cu Edward în 2015 și mai departe. Sigur, te-ai distrat de minune în 1991, cu toate petrecerile din cluburi și drogurile, și chiar meritai să-ți faci puțin de cap, dar acum nu îți dorești lucruri mai consistente? Asta este șansa ta de a clădi ceva semnificativ, chiar dacă această versiune a ta pornește de la zero.
Și cum faci asta? Nu sunt expertă în căsătorii, dar pot să-ți spun că necesită efort. Trebuie să faci din relația cu celălalt o prioritate, să știi când să-ți lași deoparte nevoile personale pentru a face ceea ce este mai bine pentru căsnicia ta. Fii flexibilă și caută modalități de a te bucura de timpul petrecut împreună, mai ales când ai mai puțin. Fii deschisă, vorbește cu el. Îngăduie-ți să te îndrăgostești de el.
Atenție însă: nu sunt sigură că Edward a câștigat-o vreodată pe mama. Ea a susținut ideea căsătoriei după principiul orice-o-face-pe-fiica-mea-fericită, dar ceva părea mereu în neregulă. La începutul acestui an relația cu ea poate să șchiopăteze, dar ai puțină înțelegere. Nu mai ești o adolescentă, nici pe dinăuntru, nici pe dinafară.
Cât despre Kenzie, el este încă adolescent, așa că vei conlucra în continuare cu Chestnut pe partea financiară. După cum vei vedea în biblioraft, în afară de oferta publică inițială lansată de Google, o să-ți păstrezi pozițiile din portofoliu, întrucât, după 11 septembrie 2001, piețele au oscilat între volatilitate și apatie. Dar asta nu trebuie să te împiedice să continui să faci donații și să investești în proiecte de suflet, chiar dacă acestea nu dau roade. Securitatea financiară este unul dintre puținele lucruri pe care te poți baza, așa că lasă-i și pe alții să beneficieze de generozitatea ta. Nu te feri de întreprinderile riscante. Pariază pe necunoscut (e vorba despre Edward, dacă n-ai înțeles).

Cu drag,
Eu

P.S.: Roagă-l să-ți facă broscuțe în aluat – sunt preferatele tale!

Oona a împăturit scrisoarea și a aruncat o privire spre Edward. Între ei domnea o tăcere expectativă, întreruptă însă de zornăitul melodios al cheilor de la casă.
— Auzi, ce căutam eu în metrou? l-a întrebat. Când am... știi, la miezul nopții.
— Acolo erai?
Edward și-a masat șaua nasului.
— Lucru ciudat. Eram la o petrecere și pe la unsprezece și jumătate am observat că lipseai. Am întrebat dacă te-a văzut cineva plecând, dar, a ridicat neputincios umerii, nimeni nu văzuse nimic. Nu știam ce să cred. Mă bucur doar că ai venit acasă și că ești bine.
— Ca să zicem așa.
„Nici eu nu știu ce să cred."
— Poate te-ai simți mai în largul tău dacă aș petrece noaptea în altă parte?
„M-aș simți mai în largul meu dacă nu aș fi căsătorită cu un bărbat pe care nu l-am mai văzut niciodată."
Putea oare un soț să adauge ca prin minune consistență vieții ei? Cu siguranță, existența ei avea să dea

întotdeauna sentimentul de vremelnicie, atât timp cât cronologia o ocolea.

Pe de altă parte, poate că Oona din 2003 știa ceva. Poate că avea să i se potrivească viața conjugală.

— Nu ar fi corect, a răspuns ea. Doar locuiești aici. Poți să rămâi. Dar... hmm...

— Voi fi bucuros să dorm într-una dintre camerele de oaspeți.

Edward a sărit în picioare.

— Bine.

Era o oarece ușurare să observe cum îi ghicea el nevoile.

A descuiat ușa, dar ceva încă nu-i dădea pace. Femeia aceea din metrou. Ceva legat de un pix și două nume.

— Auzi, cunoști pe cineva pe nume Peter?

Edward s-a gândit o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Nu. De ce întrebi?

— N-are importanță.

Dar dacă avea?

10 Melodie lansată de Sisters of Mercy în 1985 (n. red.).

11 Tunsoare care presupune ca părul să fie tuns foarte scurt la spate și la tâmple și mai lung în creștet, unde formează o creastă ascuțită (n. tr.).

14

S-a dus la oglinda din hol înainte de a-și scoate haina, inspectând-o pe Oona cea de patruzeci de ani.
— Putea fi și mai rău, bănuiesc, a mormăit ea.
Nu la fel de corpolentă cum avea să fie la cincizeci și unu de ani, dar coapsele, brațele și talia erau mai groase decât anul trecut. Fața aducea vești mai bune: riduri de expresie în jurul gurii și mici încrețituri la colțurile ochilor, dar fără să arate cu mult mai în vârstă decât în 1991. Părul, deschis la o nuanță de blond caramel cu șuvițe aurii, îi dădea un aer mai tineresc.
„Drăguță."
— La ce te referi? Arăți uluitor.
Edward a apărut, reflectat în oglindă, în spatele ei.
De data asta nu și-a putut ascunde roșeața din obraji când privirile li s-au întâlnit în oglindă. S-a întors spre el.
— Ți-e foame? a întrebat-o.
— Da.
A simțit brusc un gol în stomac.
— Am aflat că ar trebui să cer... broaște în cocă, parcă?
— Broscuțe în aluat.
Edward a zâmbit larg și și-a ridicat brațele de parcă s-ar fi predat.
— Îți dai sfaturi bune. Aș putea să-ți pregătesc chiar acum.
„Cel puțin, pare un tip cu lipici."
— Nu știu ce să zic. Nu se prepară cu broaște adevărate, nu-i așa?
Cu capul dat pe spate, el a râs tare și din toată inima.
— Nu, te asigur că niciun amfibian nu va avea de suferit în procesul preparării acestui fel de mâncare.
Dar să atârn mai întâi hainele în cuier.
— Stai puțin!
A scos ceasul de argint din buzunar.
— Probabil că l-am scos de la mână când s-a terminat bateria. Va trebui s-o înlocuiesc.
Sau, mai bine, să înrămeze ceasul.
— Mergem la bucătărie? a propus el, oferindu-i brațul.
Nu era prea târziu să alerge în dormitorul ei, să încuie ușa și să stea întinsă în pat până când capul ei înceta să mai plutească. Dar îi era foame, așa că și-a strecurat timid degetele mâinii prin îndoitura brațului lui și au pornit spre bucătărie.
Așezându-se la masa din mijlocul bucătăriei, l-a urmărit gătind. Mișcările lui erau iuți și eficiente, iar Oona n-a putut să nu ia seama la trupul lui subțire, dar musculos, în timp ce se mișca prin bucătăria ei. Când el a întins mâna după un vas de lut aflat pe un raft de sus și de sub pulover i-a zărit banda

roșie a chilotului, și-a zis: „Mă întreb cum e să faci sex cu el".
Dar așa gândea Oona din 1991, fata obișnuită să-și procure emoții rapide, partide de amor rapide, distracții rapide care să o ajute să uite deciziile proaste și împrejurările nefavorabile. Oona din 2004 trebuia însă să se comporte mai matur.
„Și cum ar trebui să se comporte o femeie de patruzeci de ani?"
Edward a amestecat făină și condimente în bolul unui mixer, care a făcut să răsune în încăpere un hârșâit metalic asurzitor.
— Pot să te întreb ceva?
Privirea în pământ, o dezinvoltură forțată în vocea lui.
— Sigur, a răspuns ea.
— Îți mai amintești ceva, *orice*, din anul trecut?
A strâns din buze, vrând să spună mai multe, stăpânindu-se.
S-a așternut tăcerea. Edward a spart un ou în bol, a adăugat lapte și a continuat să amestece.
— Știi, chiar aș vrea, a mărturisit ea în cele din urmă. Dar nu. Nu țin minte nimic.
— Care este ultimul lucru pe care ți-l amintești?
— Hmm... anii '90. Da, mulți ani pierduți de data asta.
S-a rușinat rostind o asemenea minciună.
— Îmi pare rău. Știu că asta îngreunează lucrurile.
— Nu trebuie să te scuzi.
A luat din frigider un pachet de cârnați.
— E clar că nu este ceva ce stă în puterea ta.
— Mă simt aiurea când afectează alte persoane.
„Cum ar fi persoanele cu care m-am căsătorit, de pildă."
— Nu trebuie să te învinovățești. Eu am ales să fiu cu tine și iau în serios jurămintele noastre de la cununie, în special partea cu „la bine și la rău".
Cârnații sfârâiau în timp ce Edward îi rumenea într-o tigaie din aramă.
— Nici nu ar trebui să numim asta „la rău", ci „în circumstanțe diferite". Probabil că ai impresia că ți-ai revenit sau te-ai trezit, cum s-o întâmpla asta, doar ca să descoperi că ești căsătorită cu un străin; eu însă nu sunt un tip prea rău. Ai să vezi.
— Într-un fel, și tu ești căsătorit cu o necunoscută acum.
Oona a încercat să nu se uite fix la buzele lui. Cum o fi să le simtă apăsate pe gura ei? Oare atracția care exista între ei anul trecut se va păstra?
— Sunt altfel, cel puțin mintal, față de persoana pe care o cunoșteai cu numai o oră în urmă. Este ca și cum ne-am trezi într-o căsătorie aranjată.
— Hei, nu desconsidera căsătoriile aranjate, a spus el peste umăr. Rata lor de divorț este sub zece procente. De fapt, avem acum șanse mai mari la o căsnicie reușită.
Oona a simțit cum îi încolțește un zâmbet.
— Este un mod optimist de a privi lucrurile.
Edward a turnat aluatul peste cârnații rumeniți și a împins vasul de lut în cuptor.
— Așa, partea asta e gata. Într-o jumătate de oră vei gusta cea mai bună mâncare tradițională britanică.
Zâmbetul lui Oona a cam pierit. A avea toată atenția lui îndreptată asupra ei era ca și când ar fi pășit în lumina reflectoarelor pe o scenă goală.

— Bun, am pomenit de șampania pusă la răcit în frigider, da? a întrebat el.

Până să apuce să răspundă, el a și scos sticla.
— Hai să bem în cinstea noii noastre căsătorii „aranjate".
Ieșită dintr-un an plin de excese, Oona tânjea încă după amorțeala aceea magnifică ce se instala sub influența drogurilor sau a băuturii. Fusese dependentă nu atât de substanțele acelea cât de uitarea pe care o ofereau.
— Cu mare plăcere.
În timp ce Edward aducea cupele și destupa șampania, ea se silea să-și stăpânească iritarea sâcâitoare de a-l vedea orientându-se atât de bine în bucătăria ei. Și-a amintit că nu era un intrus în casă, ci un colocatar.
„Sper că l-am pus să semneze un contract prenupțial."
Îi dogorea gâtul de rușine că gândea așa de urât, dar era o chestie practică, dat fiind că Edward avea să iasă din viața ei înainte de 2015. „Asta dacă nu îmi pot schimba viitorul." Oricum, și-a propus să scotocească în birou după documentele juridice respective.
Pocnetul scos de dopul șampaniei a adus-o înapoi la realitate, un sunet care întotdeauna i se părea mai degrabă violent decât festiv. În fața ei a apărut un pahar plin cu lichid acidulat de culoarea chihlimbarului.
— Pentru căsătoriile aranjate, a toastat Edward.
Au ciocnit paharele, iar Oona l-a dat peste cap repede pe al ei, dornică să-și domolească gândurile tulburi.
— Ai nevoie de încă unul, nu? a întrebat el zâmbind larg și i-a umplut din nou paharul cu un gest teatral.
Încăperea se umpluse de miros sănătos de aluat și de carne.
— Miroase incredibil, a spus Oona. Cum te-ai apucat de gătit?
— Biata mama, Dumnezeu s-o odihnească, era o catastrofă în bucătărie, așa că am început eu să prepar cina familiei, de îndată ce mi s-a permis să folosesc aragazul.
Și-a sprijinit coatele pe masa din mijlocul bucătăriei.
— Nu o pot învinovăți. Coafeză fiind, stătea toată ziua în picioare și venea acasă frântă, așa că multe supe și tocănițe fără niciun gust au murit în chinuri în oala cu gătire lentă.
— Și tatăl tău? Cu ce se ocupa?
— Repara mașini. Acum e la pensie.
— El gătea?
— Nu, omul e lipsit de papile gustative. Probabil că nu ar fi băgat de seamă dacă legumele din farfurie ar fi avut ulei de motor pe ele în loc de sos. Aa, bine că mi-am adus aminte!
Edward s-a dus la frigider, a scos un recipient din plastic cu capac în care se afla sos și l-a pus la încălzit.
Al doilea pahar de șampanie s-a golit și el repede, dar Oona l-a refuzat pe al treilea. Era deja puțin amețită și o durea capul.
— Apropo, la mulți ani! a spus el în timp ce căuta prin sertarul cu tacâmuri. Trebuia să-ți fac urările mai devreme, dar cu toate cele întâmplate, mi-a fugit din minte. Săptămâna trecută ai spus că vrei o aniversare liniștită, așa că nu am făcut rezervări într-un loc de fițe. Sper că este în regulă.

— Nu, aniversarea liniștită sună bine.
Oona avusese parte de suficientă agitație.
Când masa a fost gata, Edward a scos o singură farfurie de sticlă, pe care a așezat-o dinaintea ei.
— Tu nu mănânci?
— Îmi place mai mult să fac de mâncare decât să mănânc.
A scos pe farfurie o porție ca o cărămidă maro-aurie și a turnat sos peste ea.
— Te asigur că e mai gustoasă decât pare.
Oona a încărcat furculița.
— Mmm! Înțeleg de ce asta e mâncarea mea preferată.
Dulceața aluatului cu ou combinată cu aroma iute a cârnaților de porc și cu sosul bogat alcătuiau o armonie de gusturi pe care își dorea s-o savureze și s-o devoreze în același timp.
— Păcat că mâncarea britanică are o reputație atât de proastă.
— Este o impresie pe care sper s-o schimb, a zis, dându-i și un șervețel.
— Tu ți-ai făcut din gătit o profesie? Ai propriul restaurant?
— Da, la prima întrebare și la a doua... în curând.
— În curând?
— În prezent sunt bucătar într-un bistro din Carroll Gardens, dar luna viitoare îmi voi deschide propriul local în Gowanus.
— Ce aventură! a zis Oona și și-a mai pus niște sos în farfurie.
— Da, pentru amândoi.
Furculița a încremenit la câțiva centimetri de gura ei.
— Cum adică?
— Suntem parteneri în afacerea cu restaurantul, a lămurit-o el, scărpinându-și clavicula. Deși recunosc: cea mai mare parte a contribuției financiare a fost a ta.
Ea a pus furculița jos.
— Vrei să-mi spui că mi-am cumpărat un restaurant?
— Presupun că acesta este cel mai simplu mod de a o spune, da.
Oona a ridicat sprâncenele. Și-a privit cu alți ochi farfuria.

— Ce știu eu despre cum se conduce un restaurant? a întrebat.

Ea și Edward erau în drum spre Clary's Pub, care urma să se deschidă la sfârșitul lui februarie. În timp ce taxiul traversa podul scurt peste apele verzi și murdare ale canalului Gowanus, lăsau în urmă străzile îngrijite și umbrite de copaci din Park Slope, pătrunzând într-un cartier plin de clădiri desperecheate, depozite părăginite și ateliere de reparații auto.
— Tu ești mai degrabă un susținător, dar eu cunosc această industrie și am angajat oameni care să se ocupe de proiectare, construcție, contabilitate, PR și câte și mai câte. Am, *avem* o mică armată de oameni pricepuți.
„Mizează pe necunoscut", așa zicea scrisoarea ei. Va supraviețui căsnicia lor chiar dacă vor eșua cu restaurantul?
S-au apropiat de o fostă remiză de trăsuri, cu ziduri din cărămidă roșie. Deasupra ușilor largi și negre atârna o tăbliță pe care era gravat în scrierea engleză veche: Clary's Pub. Lângă ușă era un anunț pe care

scria: „În curând“.
— Nu că este un imobil grozav? a întrebat el când coborau din mașină. Și l-am luat și la preț bun.
— Îmi dau seama de ce, a spus ea.
De-a lungul străzii pustii erau depozite, un magazin de firme, iar mai jos, un alt atelier de reparații auto. O pungă din plastic murdară zbura dusă de vânt ca un scaiete.
— Nu pare să fie mare lucru pe aici.
— Poate că nu încă, dar zona se dezvoltă vertiginos. Gowanus va deveni un cartier la modă mai repede decât îți închipui.
A descuiat ușa de la intrare.
— Și dacă nu va fi așa?
Pentru că nu avea să fie așa, nu într-o asemenea măsură, cel puțin nu înainte de 2015.
Edward s-a întors spre ea, cu buzele strânse.
— Simți că ai un déjà-vu purtând această conversație? Pentru că eu așa simt.
Neluând seama la expresia ei pierdută, a continuat:
— Dacă nu va fi așa, deși eu cred că va fi, atunci lumea va veni special pentru restaurantul ăsta. Uită-te la Peter Luger. Oamenii se duc în East Williamsburg de o grămadă de vreme doar pentru cârciuma aia.
— Adevărul e că Williamsburg ar fi fost o alegere mai bună.
Reabilitarea acelui cartier începuse deja, pictorii și muzicienii săraci, care se bucurau de locuințele ieftine de acolo, nu aveau să-și mai permită să trăiască în cartierul acela peste zece ani.
— Păi, nu am cumpărat spațiu în Williamsburg, nu?
Tonul îi era glumeț, dar îi tremura falca.
— Niciunul dintre locurile pe care le-am văzut acolo nu era exact ce căutam. În plus, Gowanus se află chiar între Park Slope și Carroll Gardens, două cartiere unde se întorc banii cu lopata. Nici măcar nu-i punem pe clienți să bată drumul până în Staten Island. Ei, acum pot continua cu turul restaurantului sau preferi să stăm afară în frig și să ne certăm mai departe?
Parcă era un profesor care mustra un școlar. Fiind cea care finanța restaurantul, Oona avea dreptul să-și exprime părerea, dar nu voia să-și înceapă căsnicia cu o ceartă. Așa că a pus o mână pe brațul soțului ei și a adoptat un ton conciliant.
— Nu vreau să mă cert. Sunt atât de multe lucruri pe care trebuie să le învăț din nou, că uneori mă agăț de detalii.
— Păi, nu te agăța, a zis el strângându-i scurt degetele. Asta e treaba mea.
A deschis ușa și i-a făcut semn să intre.
În incinta goală era un bar care se întindea pe una din laturi și un perete din cărămidă pe cealaltă. Fasunguri goale, fără becuri atârnau de cablurile electrice, iar grinzile expuse lăsau să se vadă un tavan înalt, înțesat de conducte ca niște șerpi geometrici de aluminiu. Podeaua era presărată cu scule electrice și cârpe.
— Mobilier nu există? a întrebat Oona, ocolind niște prelungitoare rătăcite pe jos.
— Vine în câteva săptămâni. Mai sunt unele lucrări electrice care trebuie făcute, iar tavanul trebuie terminat, așa că totul trebuie pus la punct până atunci. Vino să vezi bucătăria.

A condus-o într-o cameră cu multe suprafețe din oțel mat, oale și cratițe agățate în suporturi fixate pe tavan, un perete pe lângă care se înșirau friteuze, grătare electrice, plite și alte echipamente care

sclipeau sub lumina aspră de neon. Edward arăta spre ele cu entuziasmul unui băiețel care se grozăvește cu cadourile primite de Crăciun.

— ... iar această tigaie înclinată este de cea mai înaltă calitate...

În timp ce el vorbea, mintea ei rătăcea departe. Oare ce făceau acum prietenii ei din 1991? Își reveneau după vreo petrecere de pomină? Se cumințise vreunul dintre ei? Oare Cyn îi urmase sfaturile și devenise bogată? Și Kenzie? Acum ar trebui să fie la facultate. Cât timp va mai trece până îl va revedea?

Se învârtea prin bucătărie, plimbându-și palma peste blaturile metalice, netede și reci la atingere. Totul nou. Încă o pagină goală.

Edward s-a apropiat și a cuprins-o familiar cu un braț pe după umeri. Greutatea brațului ar fi trebuit să o descumpănească, dar gestul i s-a părut firesc. Plăcut.

— Îmi împlinești un vis din copilărie, a zis el, dându-i un sărut scurt pe obraz. Am spus-o de nenumărate ori și voi continua să o spun: mulțumesc.

— Cu multă plăcere.

Fața îi dogorea încă de la căldura sărutului lui Edward. Cum să nu fie mișcată de entuziasmul și de recunoștința lui?

— Spune-mi despre meniu.

— Aa, da.

În ochii lui s-au aprins scântei, iar degetele i s-au răsfirat, încercând să alcătuiască o imagine.

— Conceptul este acela al fuziunii dintre bucătăria britanică și cea franceză clasică. Chateaubriand cu sos *béarnaise* și budincă Yorkshire. Plăcintă ciobănească, dar cu cartofi gratinați, nu piure. Supă de pește cu tartă de cartofi la tigaie. Chestii de genul ăsta.

Oona nu cunoștea nici jumătate dintre felurile de mâncare enumerate de el și nu știa dacă măcar clienții le vor cunoaște, dar s-a lăsat cuprinsă de entuziasmul lui, în timp ce el o conducea înapoi în zona de luat masa și continua să-i împărtășească planurile legate de Clary's Pub.

— Ne gândim să despărțim cu o cortină barul de zona de restaurant. Putem primi cam o sută de clienți odată, în funcție de modul cum așezăm mesele.

A plimbat-o de jur împrejur prin încăpere, în timp ce vorbea.

— Să-ți mai arăt ceva.

Dintr-un coridor scurt aflat în spatele zonei de servit masa, o ușă se deschidea spre o terasă pe malul apei.

— Când se face mai cald, vom servi mâncare aici, afară, pentru ca oaspeții să se bucure de priveliște.

„Și de miros." Îi lăcrimau ochii de la duhoarea puternică de canalizare, ouă clocite, gunoi lăsat în soare vreme îndelungată. Oare cât de mult se va înrăutăți situația în lunile mai calde? Priveliștea nu era nici ea mai acătării. Apa canalului poluat era închisă la culoare și murdară, presărată cu pete de ulei și gunoaie. Dincolo de apă se aflau o linie de metrou de suprafață, o clădire având deasupra un turn de apă mare și mohorât și, pe lângă acestea, munți de deșeuri de construcții flancați de macarale galbene. Efectul general avea să fie acela de masă în aer liber după apocalipsă.

— Poate că nu arată cine știe ce acum, dar nu uita că noi intrăm în joc într-o etapă incipientă, a spus Edward. Se aude că apa canalului va fi supusă unei epurări masive și sunt zvonuri despre construirea de apartamente în apropiere. Până când va lua avânt cartierul, Clary's Pub va fi deja integrat în peisajul local.

„Dacă supraviețuiește până atunci."

Dar Oona a alungat acest gând și a încercat să vadă orizontul prin lentila donquijotească a lui Edward. El avea o viziune, iar ea avea mijloacele necesare pentru a-l ajuta să-i dea viață. Ca partener, treaba ei era să aibă încredere în el.

— Cred că lumea restaurantelor din New York o să aibă parte de ceva deosebit, a spus ea.

În spatele lor, ușa terasei s-a deschis cu un scârțâit.

— Ah! Nu mi-am dat seama că mai e cineva aici.

O femeie mignonă, cu o față ca de vulpe, piele măslinie și păr negru ondulat, a ieșit pe terasă. Avea rafinament și siguranță, de parcă era încredințată că lumea îi va oferi exact ceea ce i-a cerut. Trăsăturile feței îi făceau descendența greu de ghicit, ar fi putut fi din America de Sud sau dintr-o țară mediteraneeană, din Orientul Mijlociu, din Spania sau chiar din Asia de Sud-Est.

— Francesca, ce cauți aici? a întrebat-o Edward, încruntându-se și mai tare.

— Ei, doar știi că nu mă opresc niciodată din muncă.

Rezemată de tocul ușii, și-a tras de pe mâini mănușile din piele, creând suspans ca o dansatoare de *burlesque*. Avea un ușor accent, și el greu de recunoscut – italian? israelian?

— Din moment ce luni ne întâlnim cu designerul de interior, m-am gândit să intru și să mai studiez o dată locul când nu sunt pe aici constructorii cu zgomotul lor. Pe voi ce v-a adus aici?

— Același lucru.

S-a întors spre Oona, punându-i un braț protector în jurul taliei.

— Ai fi zis că își ia o zi liberă consultanta mea, dar și ea este la fel de dependentă de muncă cum sunt și eu.

„Cât de bine ar trebui s-o cunosc pe această femeie?“

Francesca i-a aruncat lui Oona un zâmbet sardonic.

— Ai fi zis că soțul tău nu uită câte lucruri intră în ecuație la organizarea inaugurării unui restaurant. Numai petrecerea de deschidere este o acțiune uriașă.

— Ah, sunt sigură că așa e, a răspuns Oona, contrazisă de tonul vocii. Dacă pot să ajut cumva...

Alungând oferta ei cu un gest al mâinii, Francesca a răspuns:

— Este totul sub control. Asta dacă nu cumva ai ținut ascunși niște prieteni celebri care ar putea participa la marea inaugurare.

— Credeam că ai deja nume mari pe lista de invitați, a spus Edward.

— Câțiva, da, a răspuns ea pe un ton oarecum defensiv. Nu de talia celor din *Friends* sau *Sex and the City*, dar am legături cu David Blaine, Heidi Klum și Kelly Osbourne. S-ar putea, de asemenea, să izbutesc să trag niște sfori ca să-i aduc pe Paris și pe Nicky, deși până acum am reușit să stabilesc o legătură doar cu o tipă din anturajul lor, Kim Kar-nu-știu-cum. În orice caz, vom avea o inaugurare mortală.

— Mai întâi, trebuie să mă asigur că putem să deschidem la timp, a mormăit Edward. Încă sunt îngrijorat de următoarea inspecție tehnică. Partea mecanică ar trebui să fie în regulă, dar cea electrică și instalațiile ar putea avea probleme.

— O scoatem noi la capăt, nu-ți face atâtea griji. Știți ce? N-ar fi mai bine să vă las liniștiți? Mă pot întoarce altă dată.

Francesca s-a îndreptat spre ușă.

După ce a plecat, când Edward a încuiat ușa, Oona a întrebat:

— Ea știe despre... starea mea?

— Nu, de ce ar trebui să știe? Aceasta este o chestiune personală, iar ea este doar o relație de afaceri. „Una foarte frumoasă. Ar trebui oare să-mi fac griji?“

Edward și-a frecat mâinile goale și a suflat în ele.

— E rău să-ți uiți mănușile pe o zi ca asta. E un restaurant pe Smith Street, dacă vrei să luăm micul-dejun, să stăm de vorbă, să ne obișnuim unul cu altul.

Capul lui Oona era așa de plin de informații noi, încât era prea mult să adauge și o masă gen să-ne-cunoaștem-mai-bine cu noul ei soț.

— De fapt, te superi dacă mergem acasă? Nu prea mi-e foame și mi-ar prinde bine ceva timp ca să... să mă instalez. Și aș vrea și s-o sun pe mama.

— Madeleine este în vacanță.

O privire tăioasă și neîncrezătoare.

— Ce face?!

— A plecat într-o croazieră cu Nathan, iubitul ei. Se întoarce în două săptămâni.

— Așa deci.

Dezamăgirea a străbătut-o pe Oona ca mercurul, copleșind-o. „M-a lăsat să mă descurc singură cu un bărbat străin? Iar? Așa se poartă mai nou?“

Observând că Oona s-a indispus, Edward a întrebat-o:

— Ce pot face să te înveselesc? Să te duc la film? Să-ți cumpăr flori? Să execut un dans comic?

A improvizat o gigă pe trotuar, țopăind până i-a smuls un zâmbet.

— Sau ai prefera să petreci puțin timp singură?

Încă o dată, abilitatea lui înnăscută de a înțelege a deschis o supapă, eliberând-o de tensiunea acumulată.

— Da, asta aș dori. Și poate un film mai târziu?

Casa cu fațadă cafenie era de obicei sanctuarul ei, dar acum, mergând acasă, Oona avea un sentiment ciudat, știind că aceasta are un locatar nou. Trebuia să se obișnuiască cu realitatea fizică a unui soț. Cu spațiul comun, cu mai puțină intimitate și cu o altă persoană lângă ea în pat în fiecare noapte (nu putea să-l lase pe Edward să doarmă în camera de oaspeți la nesfârșit).

Trecuse mai puțin de o zi de când începuse existența ei de femeie măritată și deja o încerca o dorință nerostită să revină la normal sau să găsească o nouă normalitate.

Ajunși acasă, Edward și-a găsit de treabă în bucătărie, iar Oona s-a dus în biroul ei, încuind ușa după ea. A verificat dacă biblioraftul era la locul lui, în seif. Era neatins, cu paginile pline cu cifre și adnotările făcute de ea. În partea de sus a secțiunii dedicate anului 2004, scrisese: „Edward nu știe despre acest biblioraft. Nu e nevoie să-i spui.“

Era un lucru logic, deși avea, poate, să-l încurajeze să cumpere acțiuni Google atunci când compania avea să facă oferta publică în august. Ar fi o plasă de siguranță, în caz că vor pierde bani cu restaurantul.

„Dar banii pe care i-ai putea pierde la divorț?“

Oona a pus biblioraftul deoparte și s-a îndreptat spre dulapul cu documente. A simțit un junghi de teamă în șale când a găsit contractul prenupțial. S-a chinuit cu limbajul judiciar până când i-au fost clari termenii și condițiile: în cazul unui divorț, niciuna din părți nu era considerată răspunzătoare de întreținerea celeilalte și fiecare își va păstra veniturile și bunurile proprii. Casa, contul bancar și portofoliul de investiții erau încă exclusiv pe numele ei. Un holding înființat pe numele ei și al lui

Edward deținea în comun Clary's Pub și proprietatea din cartierul Gowanus care îl găzduia. Deci, principalele ei active erau în siguranță și nu trebuia să-i plătească lui Edward pensie alimentară când (*dacă*?) aveau să se despartă.
Apoi s-a apucat să verifice documentele legate de Clary's Pub. Existau contracte de construcție, documente de asigurare, copii după autorizații, aprobări și facturi. Majoritatea chitanțelor conțineau sume din patru sau cinci cifre, dar câteva ajungeau la șase cifre, amenajările, vesela, echipamentele de bucătărie și de bar, toate făcute pe comandă. Un calcul aproximativ ducea cheltuielile făcute până în acel moment la peste un milion de dolari.
„Scump visul ăsta!"
Judecând după unele dintre extrasele bancare examinate, tot ea finanțase multe altele. Se făcuseră cumpărături serioase la magazine precum Brooks Brothers, Ralph Lauren și Salvatore Ferragamo, probabil haine pentru Edward. În plus, îi scria un cec de cinci mii de dolari la fiecare câteva săptămâni („îi acord indemnizație?") și îi plătea facturile cardului de credit, care se ridicau, de asemenea, la mii de dolari pe lună.
Oricât de mult cheltuia pentru Edward sau pentru restaurant, aceasta nu avea să-i afecteze bunăstarea financiară generală. Dar dacă îl susținea într-o asemenea măsură, atunci nu cumva natura relației lor era una tranzacțională? Mai simplu spus: „Îi cumpăr, practic, dragostea?"
Era o presupunere rațională, având în vedere situația ei, dar în acest caz cifrele nu puteau spune întreaga poveste. Dacă această căsnicie cu Edward avea să funcționeze, va trebui să se bizuie mai mult pe eul ei anterior.
Oona a pus bine documentele și a coborât în sala de muzică. De îndată ce a pus un disc cu Velvet Underground, s-a apucat să-și contemple peretele cu chitare.
Crescând, a ajuns să prefere rockul în defavoarea muzicii pop. Dacă alte fete cântau melodiile Oliviei Newton-John folosind drept microfon peria de păr, Oona lua o mătură, dădea drumul la „Here Come the Warm Jets" a lui Brian Eno și cânta la chitara astfel improvizată. Nu se imaginase niciodată în postură de zeiță rock, dar se entuziasma la gândul de a face muzică.
Când a început să se vadă cu Dale și el a înrolat-o ca membră în trupa lui, s-au dus la un magazin de pe Kings Highway să-i aleagă un instrument. Formele curbate și strălucitoare ale chitarelor au ademenit-o imediat, ca niște sirene din mitologie.
De parcă i-ar fi citit gândurile, Dale a luat o chitară Stratocaster roșu cu alb și a zis:
— Pe asta am pus eu ochii. Pun bani deoparte de luni bune ca s-o cumpăr.
După ce lucrase verile pe post de casieră la Genovese, Oona avea și ea destui bani economisiți pentru o chitară, dar Dale a descurajat această idee.
— Nu văd trupa Early Dawning ca pe una cu două chitare, a zis bătându-se gânditor cu degetul pe bărbie. Ne-ar prinde bine un alt instrument ca să dăm substanță sonorității noastre.

E drept că nu aveau încă „sonoritatea" proprie, fiindcă abia formau trupa, dar Oona nu a făcut caz de asta. A aruncat în schimb o privire prin magazin, temperându-și dorința de a ține în mâini una dintre chitarele acustice, de a-și plimba palma de-a lungul lemnului lustruit, de a-i atinge corzile și de a-i șopti secretele ei.
Dale i-a pus o mână pe mijloc ca s-o îndepărteze de acolo, palma lui hotărâtă spunând parcă: „Acesta este visul meu, nu al tău." Și ea a pășit mai departe, prea indiferentă pentru a se gândi la vreun vis nou,

încercând să nu audă notele sacadate din deschiderea melodiei „Hotel California“, care răsunau în spatele ei.
Până când, deodată, Dale s-a oprit în loc.
— Hei, ce zici de asta?
A mângâiat cu palma o orgă electronică Yamaha de culoare argintie, de parcă era un model dintr-un concurs TV cu premii. Înainte ca ea să poată răspunde, a luat-o de umeri și a condus-o binișor până în fața clapelor.
— Este exact ce are nevoie trupa noastră. Ai putea cânta la clape și ca voce de acompaniament.
— Eu... Nu m-am văzut niciodată cântând la clape.
O ultimă privire plină de jind aruncată chitarelor, în timp ce Dale continua să se roage de ea.
— Early Dawning are nevoie de tine, Oona. Te rog să fii clăparul nostru.
Era ușor să te uiți în ochii lui căprui-închis și să fii de acord cu orice. Așa că a cumpărat Yamaha, a luat lecții și a devenit destul de bună. A ajuns să-i placă să facă parte din trupă (pe care Dale o descria ca practicând un „rock tăios combinat cu un soul post-punk“), dar cântatul la clape era o căsătorie de conveniență și nu a ajuns niciodată să-și iubească instrumentul.
„Iubesc însă aceste frumuseți.“
A întins mâna după una dintre chitare, când s-a auzit o bătaie în ușă.
— Oona, ești acolo? a strigat Edward.
— Sunt aici, a răspuns ea, deschizând ușa.
— E totul bine? M-am gândit că poate ți s-a făcut foame, așa că ți-am pregătit ceva de prânz.
A întins o tavă cu capac bombat, care acoperea o farfurie mare.
— Totul e în regulă.
Expresia ei de recunoștință agreabilă era o mască, prea întinsă pe margini.
— Mă pierdusem în gânduri. Intră.
— Am făcut pui prăjit în panko și macaroane cu brânză, ulei cu aromă de trufe și salam uscat.
A pus tava pe o măsuță și a ridicat capacul pentru a lăsa mirosurile bogate de mâncare să umple camera.
Cu toate gândurile care o munceau, nu ar fi trebuit să mai aibă loc și pentru foame, dar pofta a trădat-o și i-a lăsat gura apă.
— Arată grozav.
— Asta chiar că nu.
A aruncat un zâmbet disprețuitor spre amestecul de bej, galben și maro din farfurie.
— Am obiceiul să fac mâncare care are gust bun, dar care arată ca masa unui câine.
— Sunt sigură că e delicioasă. Mulțumesc!
Edward a dat din cap aprobator spre pick-up când au răsunat primele note ca niște clinchete din melodia „Sunday Morning“.
— Ăsta e cântecul meu preferat.
— Sună mai dulceag și mai seducător decât stilul lor obișnuit, dar și mie îmi place.
— Chestia amuzantă e că este, în esență, un cântec despre paranoia, care te avertizează să fii atent pentru că lumea e cu ochii pe tine, dar mie întotdeauna mi s-a părut ciudat de reconfortant.
Zâmbetul ei, acum neprefăcut, a devenit mai larg.
— Și mie.

Era un pod fragil, dar suficient de ferm ca Edward să înainteze spre ea, să treacă peste granițele ei invizibile și să o strângă în brațe. Îmbrățișarea nu a fost superficială sau dominatoare, ci puternică și plină de înțelegere. O îmbrățișare care înlocuia platitudinile de genul „Sunt aici dacă ai nevoie de mine“ și „Totul va fi bine până la urmă“, dar, în același timp, le transmitea mesajul. Ca și când trupul și-ar fi amintit ceea ce restul ființei ei uitase, brațele i s-au ridicat și s-au strâns în jurul lui. Și-a potrivit capul în scobitura gâtului lui, care mirosea a pâine proaspăt coaptă și a foc de tabără.

Atunci corpul ei a trădat-o pentru a doua oară: mușchii i s-au încordat de dorința de a fi hrănită, un nesaț mai mare a ieșit la suprafață în timp ce se lipea mai mult de soțul ei.

Simțind schimbarea, Edward și-a mutat gura spre curba urechii ei, suflând aer fierbinte. Și-a lăsat mâna să-i alunece încet pe spate, căutând în limbajul trupului ei semnale de avertizare. Suspinele ei ușoare îl îndemnau: „Du-te, du-te, mergi mai departe“.

Oona și-a înălțat fruntea, până când obrajii lor s-au lipit, al ei neted, al lui ca o miriște moale. Toate cifrele i-au zburat din minte ca pe o fereastră deschisă anume pentru a aerisi o cameră plină de fum. Nu rămăsese decât geometria gurii ei și a lui, la doar câțiva centimetri una de alta, apoi la milimetri, apoi...

Sărutul a fost blând, nesigur, plin de semne de întrebare. „Este în regulă?“ au întrebat ambele părți. „Da“, a venit răspunsul. *Da* de ambele părți.

Oona s-a agățat de puloverul lui Edward, a răspuns la sărutul lui depărtând buzele. Vârfurile limbilor s-au atins, punând mai multe întrebări, dar răspunsul repetat era întotdeauna afirmativ, luminile toate verzi – „Du-te, du-te, mergi mai departe.“

De la episodul cu străinul din club nu mai simțise o atracție atât de amețitoare. Era o atracție naturală între ei sau o nevoie mai profundă de a-și alina singurătatea? Oricare ar fi fost motivul, îl dorea. Venea după un an de distracție, droguri și rendez-vous-uri, unele dintre ele distractive, dar toate lipsite de însemnătate. Sexul se pierduse într-o ceață de substanțe chimice care intensificau, anesteziau sau disociau senzațiile. Nu mai făcuse sex trează sau sex care să însemne o legătură mai profundă de când era cu Dale.

Edward a ajutat-o să-și scoată puloverul și toate grijile anului abia început s-au risipit. Trebuia să-i simtă pielea lipită de a ei.

El a cuprins-o într-un alt sărut intens, trăgând-o în jos până când au rămas în genunchi pe covorul pufos.

Genunchii i-au trosnit, un ecou al durerilor viitoare.

Mai sus, cu gura lipită de a celuilalt, limbile lor continuau explorarea; mai jos, controlul l-au preluat mâinile. Scoteau de pe ei rânduri de haine cu aceeași mută curtoazie a sărutului de la început. Mâinile, ca niște domni cu joben, întrebau: „Scuze, te superi dacă îți scot sutienul ăsta?“ „Pot să-ți dau jos boxerii?“ Și întotdeauna răspunsul era *da*, întotdeauna răspunsul era *continuă*.

Îngenunchind deasupra ei, Edward a zâmbit întrebător. Chiar dacă trupul ei era receptiv, pielea ei experimentând un déjà-vu, așteptându-l cu nesaț, înainte s-o pătrundă, a întrebat-o:

— Este în regulă?

A dat din cap că da, iar el a început încet. Dar ea tânjea după un strop de durere, ca întotdeauna. Descoperise că asta contrabalansa semnalele receptorilor de plăcere ai corpului ei, așa cum și mâncarea condimentată agresează, dar poate fi atât de delicioasă. Așa că și-a împins în sus șoldurile ca să se simtă umplută complet dintr-o singură mișcare bruscă.

— Nu știam dacă încă vrei un strop de brutalitate, a zis el râzând încet și gutural.
— Da, vreau.
Era mai puțin flexibilă decât fusese în 1991, dar la fel de receptivă. Era bine că Edward știa când să încetinească și când să-i stimuleze punctele sensibile: o zgârietură ușoară de-a lungul coastelor, o mușcătură sub claviculă, limba lui plimbându-se în dosul lobului urechii. Lucra ca după o schiță exactă, cunoscându-i cele mai intime unghere.
Pe măsură ce ea se apropia de orgasm, el se retrăgea tot mai mult, îi sporea plăcerea ațâțând-o. Când în sfârșit l-a atins, a fost insuportabil de intens, un preludiu al orgasmelor multiple. A urmat-o și el de îndată.
Edward s-a rostogolit de pe ea. S-au întins amândoi pe spate, la câțiva centimetri unul de celălalt, respirând greu.
Pielea ei goală simțea covorul ca pe o blană.
— Mm, deci așa e sexul conjugal.
— Așa este în cazul nostru.
Degetul lui arătător l-a căutat pe al ei; degetele s-au întâlnit, împletindu-se.
Dar erau oare monogami? Încă o dată, numele lui Peter i-a invadat gândurile.
— Avem aranjamente speciale în căsnicia noastră despre care ar trebui să știu?
A rămas nemișcată. Putea să-i citească gândurile tulburi, să-i descifreze pulsațiile sângelui ca pe un cod Morse?
— Aranjamente speciale? Adică dacă avem o căsătorie deschisă? Doamne ferește, nu. Ce ți-a venit să-ți pui întrebarea asta?
— Vreau să spun...
A șovăit, scotocindu-și mintea după un motiv.
— E o diferență de vârstă între noi.
— Cinci ani, asta nu înseamnă nimic. Și apoi, mie întotdeauna mi-au plăcut femeile puțin mai în vârstă decât mine.
S-a întors pe o parte și s-a proptit într-un cot.
— Îmi place să fiu cu o femeie care chiar a trecut prin viață, chiar a avut parte de experiențe. Găsesc asta foarte provocator.
Asta confirma ce spunea Oona din 2003 în scrisoare. Dar se simțea trasă ca de firul unui cârlig de pescuit. Un cârlig pe care îl înghițise și din care nu avea scăpare. Pentru că ea era doar o fațadă. Fața și corpul ei poate că aveau o istorie și o distincție anume, dar când ai pe dinăuntru douăzeci și unu de ani ești departe de a fi experimentat. Cu siguranță că nu va trece mult până când Edward are să simtă ceva și să-și dea seama că e căsătorit cu o impostoare.

15

În zilele care au urmat, Oona nu prea a apucat să-l vadă pe Edward, care se trezea devreme și venea târziu acasă, stors de energie, punând-o la curent cu ultimele catastrofe de la restaurant înainte de a-l fura somnul în camera de oaspeți. Se spărsese o țeavă de la toaletă. O priză electrică a trebuit ridicată cu vreo șaptezeci de centimetri, dând peste cap inspecția tehnică. Erau întârzieri în obținerea licenței de băuturi alcoolice. O ladă cu pahare de bere a fost livrată cu conținutul făcut cioburi. Ceva mergea mereu prost. Într-o zi, Oona și-a pus ceasul să sune ca să se trezească înaintea lui.

— M-am gândit că am putea să luăm micul-dejun împreună, a spus ea când el a intrat în bucătărie, cu un ziar sub braț. Am făcut cafea proaspătă. Tu cum preferi cafeaua?

Pe fața lui a trecut o grimasă.

— Aa, eu de fapt beau ceai. Scuze.

— E în regulă, bine că știu. O ceașcă de ceai vine imediat.

Dar până să ajungă la ibric, Edward a refuzat:

— Nu, nu. Sunt al naibii de pretențios când e vorba de cum îmi place mie: plicul ținut în apă exact cinci minute, o linguriță rasă de zahăr, un strop de lapte. E mai ușor dacă mi-l fac singur.

— Bine, a zis ea îndreptându-se spre frigider. Voiam să fac niște ouă prăjite, asta dacă nu cumva ești al naibii de pretențios și când e vorba de cum preferi ouăle?

„Las-o mai moale! Nici lui nu-i este ușor."

— Să spun drept, sunt.

S-a auzit zgomotul apei de la chiuvetă când a umplut ibricul, apoi cel al butonului aragazului.

— Dar, de obicei, încep ziua cu batog pe pâine prăjită. Ție pot să-ți fac ouă.

— Nu trebuie să faci nimic special pentru mine. Pot să mănânc și eu batog pe pâine prăjită sau ce-o mai fi și asta.

Mâna ei s-a plimbat peste ușa frigiderului.

Edward a râs cu poftă.

— E hering afumat și tu îl detești.

— Mda.

Oricât de mult și-ar fi dorit să fie pe față, Oona nu a putut să schițeze decât un zâmbet slab.

— Tu oricum sari de obicei peste micul-dejun.

Scărpinându-și bărbia nerasă de o zi, el a privit-o iscoditor.

— Oona, care e treaba? Ești chitită să-mi faci micul-dejun pentru că asta crezi că ar trebui să facă o soție bună pentru soțul ei?

Lacrimi de rușine îi înțepau ochii; ferindu-și privirea, și-a făcut de lucru scoțând laptele din frigider.

— Nu știu. Poate.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce ar spune Madeleine despre faptul că îmbrățișezi astfel de roluri

tradiționale, a tachinat-o el.
— Probabil că ar blestema patriarhatul, după care m-ar pune să-mi ard sutienele.
Edward i-a luat din mână cutia cu lapte, a pus-o deoparte și și-a pus mâinile pe umerii ei.
— Chiar dacă nu aș fi bucătar, tot n-aș aștepta să gătești pentru mine. Nu așa merg lucrurile între noi.
— Dar cum merg?

O întrebare atât de covârșitoare, încât i-a strivit vocea, prefăcând-o într-o șoaptă.
— Prin înțelegere reciprocă. Știind când să pui piciorul în prag și când să dai înapoi. Având răbdare, lucru la care tu te pricepi grozav.
— Eu? Eu am răbdare? Asta nu prea par a fi eu.
— Ești tu cea pe care o cunosc. Eu lucrez până târziu și nu ajung întotdeauna să stau cu tine atât de mult pe cât mi-aș dori.
Sentimentul de vinovăție l-a făcut să se încrunte.
— Dar încercăm să petrecem momente frumoase împreună.
Oona și-a amintit de sfatul din scrisoarea ei.
— Dacă m-aș implica mai mult în afacerea cu restaurantul? Ce se întâmplă astăzi, de exemplu?
— Astăzi?
Pe față i s-a așternut o expresie frenetică în timp ce trecea în revistă sarcinile încă nerezolvate.
— Trebuie să mă întâlnesc cu un vânzător de băuturi și cu un măcelar de aici, din zonă, să-mi spun părerea în legătură cu ultimele amenajări interioare, să testez o nouă rețetă și să termin de scris fișele postului pentru angajați.
A tras aer în piept.
— Anul trecut ai dat o mână de ajutor cu ceva contabilitate și cu inventarul, dar ți s-a părut plictisitor și nu vreau să te supun la asta. Zău, nu e nicio problemă. Afacerea asta nu este pentru toată lumea. Ție îți face oricum mult mai multă plăcere să te concentrezi pe muzică și pe activitatea ta filantropică. Și având în vedere problemele tale de memorie și inaugurarea care are loc peste șase săptămâni, nu aș vrea să te amesteci în toată această nebunie și să-ți bați capul cu tot felul de prostii.
Parcă înota împotriva curentului, fără o destinație clară. Scrisoarea îi spunea lui Oona să facă un efort, dar eforturile ei păreau că mai mult încurcă decât să ajute. Așa că s-a tras deoparte și l-a lăsat pe Edward să se ocupe de micul-dejun și de propriul restaurant.
El chiar s-a străduit să o implice mai mult pe Oona în zilele următoare – cerându-i părerea în legătură cu mostrele de vopsea, decorarea pereților, produsele din meniu –, deși părea un lucru de complezență, un simplu gest politicos. Bine ar fi fost dacă ar fi împărtășit pasiunea lui Edward pentru mâncare ca afacere. Din păcate, ea nu ținea să știe cum este făcut un cârnat sau pe ce fel de farfurii va fi servit, așa că, în mare parte, s-a ținut departe de chestiunile legate de restaurant, continuând însă să-l finanțeze.
Ca să-și găsească o preocupare, Oona își făcea de lucru cu iMac-ul ei verde-albăstrui, în formă de ou, încântată că regăsește internetul, deși se abținea în continuare să-și caute prietenii. Prima dată când făcuse asta, faptul că le aflase soarta o lăsase mai izolată, mai singură. Își învățase lecția.
În plus, nu voia să folosească tehnologia ca pe o cârjă sau o scuză pentru a rămâne izolată. După elasticele pentru păr și pagerele din anii ’90 și colanții și smartphone-urile din anii 2010, era curioasă ce detalii din anii 2000, mari sau mici, îi vor sări în ochi. Așa că s-a aventurat în oraș, unde silueta Manhattanului era ca un zâmbet frumos, dar știrb. Turnurile Gemene lipseau, iar Freedom Tower nu

se ridicase încă. A umblat peste tot, făcând instantanee mintale ale societății actuale. În afară de înmulțirea uluitoare a pălăriilor din fetru și a șepcilor, a surprins-o faptul că moda era fie prea confortabilă, cu treninguri din velur trecând drept ținute de zi acceptabile, fie prea incomodă, cu tocuri ascuțite care omorau degetele de la picioare ale femeilor de pretutindeni; asta când nu era și una și alta, ca în cazul blugilor cu talie foarte joasă. Refuzând să se lase dusă de valul tendințelor vestimentare, Oona și-a canalizat cheltuielile către magazinele de discuri, dintre care multe nu aveau să mai existe în câțiva ani. Telefoanele mobile erau omniprezente, dar mai primitive, iar rețelele sociale și alte aplicații mai aveau niște ani de așteptat, așa că oamenii erau mai puțin absorbiți de dispozitivele lor digitale (ceea ce avea să facă mult mai plăcută experiența de a-i asculta în concert pe Killers, Kanye West, Thievery Corporation și pe alții în decursul acelui an).

Când stătea acasă, Oona petrecea mult timp în sala de muzică. În 1991 își ignorase colecția de discuri. Lista ei personală fusese periferică: ritmuri pentru fete petrecărețe, pe care dansa în cluburi de noapte și la alte reuniuni dezlănțuite, după care îi rămânea un vuiet în urechi. Dar acum avea capul limpede și se putea bucura din nou de muzică. Poate că de la un an la altul prietenii și relațiile se mai risipeau, dar exista o oarecare continuitate, o pleiadă strălucitoare de oameni ale căror cântece aveau să fie mereu în viața ei: Lou Reed, David Bowie, Bryan Ferry, Kate Bush, Mick Jagger, Prince, Deborah Harry, Iggy Pop.

Iar alți oameni aveau să reapară în moduri surprinzătoare. La o săptămână după Anul Nou a primit o carte poștală din Thailanda. Pe fața acesteia, imaginea unor faleze de calcar presărate cu arbuști, ca un obraz cu smocuri de barbă, formând o lagună circulară în jurul unor ape în care se împletea culoarea lichiorului Midori cu cea de Blue Curaçao – ca un cocktail care nu așteaptă decât un pai și o umbreluță din hârtie. Pe spatele cărții poștale scria:

> Dacă te afli vreodată în iad, du-te într-un loc care arată ca paradisul. Trist astăzi, dar ceva mai puțin trist decât am fost ieri. Singur, dar de asta am nevoie acum.
>
> Kenzie

Oftatul inițial de încântare a fost iute înlocuit de o încruntătură când a recitit biletul.

Mesajul criptic nu conținea nicio adresă în afară de a ei și niciun indiciu dincolo de ștampila poștală thailandeză. Ce voia să spună? De ce era Kenzie trist și singur și de ce trebuia să se afle la mii de kilometri distanță? Cu puțin noroc, drumurile lor se puteau întâlni din nou curând.

Între timp însă, o mai avea pe Madeleine, care a sunat când s-a întors din croazieră, la mijlocul lunii ianuarie.

— Vreau să zugrăvesc câteva camere din apartament. Vii să mă ajuți?

Fără efuziuni, fără amabilități. Oona se așteptase la un ton mai conciliant. Neputând să-și rețină tonul îmbufnat, a replicat:

— Ăsta este primul lucru pe care îl întrebi? N-ar trebui, știu și eu, să afli cum îmi prieșt căsnicia cu un străin?

— Mi-am imaginat că vom detalia subiectul ăsta în timp ce zugrăvim.

„Minunat! Am putea să detaliem și de ce nu ești niciodată de găsit atunci când am mai multă nevoie de tine."

— De ce nu tocmești un meseriaș și gata?

— Pentru că îți poate da satisfacții mai mari să faci treaba cu mâna ta. Când o să mă uit în jur la pereții mei proaspăt vopsiți, rezultatul muncii mele sau al muncii noastre, depinde, o să mă bucur cu

atât mai mult de casa mea. Dacă angajez zugravi, s-ar putea să mă mulțumesc cu pereții așa cum or ieși.
— O să fie și iubitul tău acolo?
— Eu și Nathan ne-am despărțit.
— Așa, în toiul vacanței?
— Aș prefera să nu discut despre asta. Deci, dacă nu mă poți ajuta...
— Ba da, te ajut. Doar spune-mi când și unde să vin. Mai locuiești în Bensonhurst?
— În Bay Ridge. Îți trimit un mesaj cu adresa. Îmbracă-te cu niște haine de tăvăleală.
— În regulă. Hei, am primit o carte poștală de la Kenzie. Îți amintești de el?

Tăcere.
— Nu știu cine este.
— Serios? Nu l-ai întâlnit niciodată? Și nici eu nu am pomenit de el?
— Oona, habar n-am despre cine vorbești și, scuze, dar chiar trebuie să mă apuc odată de treabă.
Oare recenta despărțire o făcea pe mama ei să pară atât de încordată? Sau era mai mult decât atât? Trebuia să afle în persoană.
O oră mai târziu, Oona a ajuns la apartamentul penthouse al mamei ei. Acesta avea o cameră de zi mai joasă decât restul locuinței, un balcon larg cu vedere spre Podul Verrazano și pereți albi, aparent nesfârșiți.
Era ceva rigid în îmbrățișarea lui Madeleine. O oarecare reținere. Fața ei nu oferea niciun indiciu: tratamentele cu Botox o lăsaseră netedă și de nepătruns.
— M-am gândit că putem începe din dormitor.
Mama ei a luat-o înainte; cuvântul *Juicy* sclipea orbitor pe turul pantalonilor ei roz de trening.
— Când am fost în St. Kitts, am descoperit un magazin fermecător de antichități, zugrăvit în cele mai divine culori. Dădeau viață întregului spațiu și m-au inspirat să adaug o culoare mai vibrantă acestui loc.
În dormitor, mobilierul fusese împins în mijlocul camerei și acoperit cu huse. Madeleine i-a întins două mostre de vopsea.
— Mai întâi vom da un strat de bază de culoare verde-albăstrui. De îndată ce se usucă, vom adăuga un efect de burete cu magenta.
Dând o tură prin camera uriașă, Oona a remarcat:
— Mamă, pereții tăi sunt înalți de vreo patru metri. Ar putea dura câteva zile bune zugrăvitul.
Tonul cântat al lui Madeleine a căpătat un accent tăios:
— Poate ai ceva mai important de făcut?
— Nu aș fi aici dacă aș avea.
„De ce nu se poartă mai frumos?“
Erau două ființe care traversau un lac acoperit cu gheață; fiecare pas perfid provoca altă crăpătură, altă fisură, până când, inevitabil, cineva avea să cadă în apele înghețate de dedesubt.
Madeleine a deschis o cutie de vopsea, i-a amestecat conținutul cu o lingură din lemn și apoi, înclinând-o, a vărsat o mare verde-albăstruie într-o tavă de trafalet.
— Nu glumeai când ai descris-o drept vibrantă, a spus Oona. Asta de aici este... mult mai aprinsă decât pare pe eșantionul de culoare. Ești sigură că nu este prea mult?

Era o întrebare ridicolă. Madeleine avea o înclinație spre tot ce era îndrăzneț, strălucitor, exotic. Apartamentul ei era împodobit cu o menajerie de bibelouri și obiecte din India, Tibet, Africa, Japonia. Garderoba ei era la fel de colorată: plină de sariuri în culori orbitoare, curele țesute, chimonouri (într-o vreme încercase chiar să-și facă turbane). Când era mică, pe Oona nu o deranja faptul că Madeleine venea s-o ia de la școală îmbrăcată în ținute ciudate, până când copiii au început să chicotească și au poreclit-o pe mama ei Națiunile Unite. O ruga cu lacrimi în ochi, dar nu reușea s-o înduplece să-și schimbe costumațiile adunate de pe tot mapamondul cu rochii mai simple.

— Prea mult? a repetat Madeleine, întinzându-i fiicei ei un trafalet.

Gheața era din ce în ce mai subțire. Lucrul cel mai matur din partea lui Oona era să fie directă, să-i spună mamei ei că se simțea neglijată, dar era mai ușor să pui ghimpi sentimentelor sensibile și să găsești o altă cale de a le elibera.

— Știu că îți plac culorile aprinse, dar... combinația asta e hidoasă. O să te uiți la acești pereți în fiecare zi și o să fie...

— Lasă-mă să ghicesc: *prea mult*.

Cuvintele lui Madeleine erau pline de sarcasm.

— Întâmplător, îmi cunosc gusturile destul de bine și am ales aceste culori cu grijă. Cred că sunt frumoase. Dar, din moment ce tu le găsești atât de *hidoase*, nu te simți obligată să mă ajuți.

Oona a scos un mormăit, parcă nevenindu-i să creadă. A strâns trafaletul în mână atât de tare, că i s-au albit încheieturile degetelor.

— Mamă, ce dracu'? Continui să insinuezi că nu vreau să fiu aici, când de fapt tu te porți de parcă nu mă vrei în preajmă. Este din cauza despărțirii de...? Fiindcă până acum nu ai lăsat bărbații să intre în viața ta.

— Așa este; dintre noi două, eu sunt cu capul pe umeri. *Tu* ești aia care se lasă doborâtă ori de câte ori merg prost lucrurile cu vreun bărbat din viața ta.

Trosc! Gheața a cedat și au căzut amândouă.

Oona a lăsat trafaletul din mână.

— Da' tu de unde știi? Întotdeauna încerci să te furișezi în viața mea personală și să fii cea mai bună prietenă a mea, dar când chiar am nevoie de tine, ești la naiba, în vacanță. Și acum, în loc să fii cât de cât înțelegătoare față de situația mea, faptul că am un soț nou-nouț pe care nu-l cunosc și pe care abia dacă îl văd din când în când, iei atitudinea asta de rahat.

Cu mâinile în șolduri, Madeleine a izbucnit:

— Nu mi-am dat seama că trebuie să fiu la cheremul fiicei mele adulte. Credeam că va fi capabilă să se comporte ca un om în toată firea fără contribuția mea. Dar se dovedește că sunt o mamă neglijentă, cu o atitudine *de rahat*, care nu are voie să aibă propria viață. Îți mulțumesc frumos că mi-ai amintit.

— De ce ești scârbă?

A durut-o că a rostit asemenea cuvinte. Până acum nu o jignise niciodată.

Parcă așteptându-se la această insultă, ochii lui Madeleine au scăpărat.

— Eu sunt scârbă? Habar n-ai ce lucruri mi-ai spus! Scârbă ești tu.

Oona a tresărit, atinsă de cuvântul întors împotriva ei ca un bumerang dușmănos.

— Dar ce ți-am zis? Și când? Adineauri? Eu doar...

Cutele de pe frunte i s-au netezit de îndată ce a înțeles.

— Sau vrei să spui mai înainte?

Nu a primit niciun răspuns, dar maxilarul încordat al mamei ei era o confirmare suficientă.
— Mamă, ce se întâmplă?
Madeleine și-a trecut trafaletul prin vopsea și s-a îndreptat spre cel mai apropiat perete, dar s-a oprit la câțiva centimetri de el. Umerii i-au căzut brusc.
— Ne-am certat. A fost îngrozitor. Nu s-a mai întâmplat niciodată să avem o asemenea ceartă, indiferent de motiv. Am rezervat croaziera mai lungă ca să mă asigur că vom fi plecați de la Crăciun și până după Anul Nou, închipuindu-mi că n-ai să-ți mai aduci aminte când am să revin. Nu ți-ai lăsat o scrisoare?
— Ba da, dar în ea nu spunea decât că relația dintre noi șchiopătează la început de an. Nu pomenea de nicio ceartă. Tocmai m-am întors din anul 1991.
Pe ce ton lejer a spus-o, de parcă ar fi anunțat că s-a întors de la alimentara din colț.
— Am douăzeci și unu de ani. Nu am trăit deloc în acest deceniu. De ce ne-am certat?
Fruntea paralizată chirurgical a lui Madeleine nu putea trăda nicio suferință, dar ochii ei încă exprimau consternare.
— După atâția ani, tot nu mă pot obișnui. Uneori vii la mine ca un copil într-un corp mai în vârstă...
— N-aș numi copil o persoană de douăzeci și unu de ani.
— ... și alteori ești un suflet vestejit, tânăr pe dinafară, dar pe dinăuntru chiar mai bătrân decât mine.
— Mamă, picuri vopsea pe pardoseală.
— Nici nu îmi pot imagina cât de greu este pentru tine, dar și pe mine mă solicită. Câteodată nu știu cum să-ți fiu mamă. Tu ai fost rareori o adolescentă încăpățânată, iar acum să te văd comportându-te exact așa, dar având corpul unei femei adulte...
Madeleine a clătinat din cap.
— Nu știu ce să înțeleg. Știu...
Glasul i s-a gâtuit.
— Știu că sunt anumite lucruri pe care ar trebui să le iert, date fiind circumstanțele tale, dar uneori...
— Nu vrei? a completat Oona, luând trafaletul din mâna mamei sale și așezându-l în tăviță.
— Ba *vreau*. Dar uneori simt că nu pot.
Madeleine s-a așezat pe marginea patului, cu prelata din plastic foșnind sub ea. Și-a acoperit ochii, a inspirat pe nas. Spre deosebire de fiica ei, ea nu plângea ușor.
Nesigură, Oona a rămas în picioare, străină în casa mamei ei.
— Spune-mi de ce ne-am certat.
— Nu pot.
— De ce? Poate, dacă îmi spui, n-am să las să se întâmple în 2003.
— Viitorul tău este trecutul meu. Aproape că nu izbutesc să-mi bag ideea asta în cap.
A râs încet, fără veselie, scoțând un sunet ca de mitralieră.
— Nu, draga mea. Viața ta nu ar trebui să fie o serie de încercări de a preveni greșelile. Fă greșeli, dar învață din ele și acceptă-le.
O voce întunecată i-a șuierat în minte: „Dar câte greșeli să accepți?"
S-a strecurat în ea o umbră de regret. Inspira scurt și sacadat, vărsând în schimb rânduri de lacrimi.
— Vino și stai lângă mine.

Foșnetul plasticului s-a întețit când Oona s-a așezat alături.

— Ce este? De ce plângi?
— Mă-întreb.
Cuvintele ieșeau sacadat, printre rafale de aer întretăiate.
— Mă-întreb-dacă...
A înghițit în sec ca să-și potolească suspinele.
— Mă întreb dacă reușesc să îndrept vreodată lucrurile.
— Dar cine reușește oare? Ne străduim toți cât putem. Și deși călătorești în timp, tot o singură dată trăiești fiecare an. Nu ai ocazia unei reluări.
— Dar dacă aș putea face lucrurile mai bine? Dacă, evitând cearta de anul trecut, pot face ca anul acesta să fie mai bun?
Madeleine a cugetat o clipă înainte de a răspunde.
— Nu se știe dacă asta ar schimba cu mult lucrurile. Poate că acea ceartă trebuia să aibă loc.
Cu colțurile gurii lăsate, Oona a aprobat totuși dând din cap.
— Un alt lucru de luat în considerare: chiar dacă ai putea împiedica cearta și ai ajunge să-ți schimbi viitorul, nu ai ști cum, pentru că ai trăit deja acel an. Și dacă începi din nou să-mi vorbești despre axe temporale alternative, mă apucă durerea de cap, așa că te rog să n-o iei pe panta aia. Caută să lași lucrurile bune să-ți intre în viață mai degrabă decât să le împiedici pe cele rele. N-ai să oprești tu vreun război, nici n-ai să împiedici vreo mare tragedie. Tu nu ești Sarah Connor, iar Terminator este acum guvernatorul Californiei. Tu... tu faci bine fiind o ființă bună și făcându-i pe alții fericiți. Bucură-te de asta.
— Îl fac fericit pe Edward?
— Da.
„Cum oare?“
— Și el mă face fericită?
— Da, așa cred.
Madeleine a adoptat tonul cuiva aflat în boxa martorilor, cumpănindu-și răspunsurile.
Reamintindu-și avertismentul dat de Oona din 2003, a insistat:
— Ești sigură?
Un tremur îi înainta în sus pe șira spinării ca o viță de iederă.
Madeleine s-a uitat la fiica ei fără să clipească.
— Cred că vă faceți fericiți unul pe altul. Restul nu este treaba mea.
Erau din nou pe teren stabil, dar încă în vecinătatea gheții. Mai bine să nu rișt o altă fractură. Oona s-a dus la tăvița cu vopsea, a luat trafaletul și a început să traseze în zigzag brazde verzi-albăstrui pe peretele cel mai apropiat.
— Cum merg lucrurile cu Edward? a întrebat mama ei.
Acum că avea ocazia să dea glas îngrijorărilor legate de căsătorie, Oona a devenit deodată mai puțin dispusă să o facă.
— Vreau să spun că e ciudat să ai pe cineva prin casă. Nu este ca atunci când era...
Kenzie. Poate pentru că avuseseră mai mult timp să dezvolte o prietenie. Oona avea noroc dacă îl vedea pe Edward o oră sau două pe zi, din cauza programului încărcat.
— Adică nu este ca atunci când locuiam singură și nu aveam această altă persoană de care sunt legată în mod oficial. Dar încep să mă deprind.

Oare?
— La început mi-am făcut griji că se va repeta situația cu Crosby, când am simțit că trebuie să mă prefac că sunt altcineva. Dar cu Edward nu trebuie să mă prefac.
Nu era adevărat, dar uneori să te prefaci era mai bine decât să fii singur.
— Este o mare ușurare.
Nu era. Dar cel puțin era bine în privința sexului.
— Ai grijă, Oona, că picură vopseaua. Vezi că ai cam exagerat.
Oona i-a aruncat o privire mamei ei: *Zău?*
— Cu stratul de vopsea. Jur că vorbesc doar despre vopsea. Ia mai puțin pe trafalet, ca să se acopere uniform.
S-a ridicat și a demonstrat cu celălalt trafalet.
— Ziceai că nu prea îl vezi pe Edward?
— Ei, asta numai fiindcă este foarte ocupat să termine pregătirile la Clary's Pub pentru marea inaugurare. Sunt sigură că lucrurile se vor calma odată ce pornește treaba acolo.
Bineînțeles că nu era deloc sigură, însă voia să creadă și să vadă visul lui Edward împlinindu-se. Dar fusese mai ușor când ea și Dale aveau trupa lor și împărtășeau un vis comun. Cu Dale totul fusese mai ușor.
Au muncit în tăcere în următoarele câteva minute, singurul sunet care se auzea fiind plescăitul lipicios de vopsea întinsă pe pereți, ca și când culoarea se împotrivea noului ei cămin.
Oona a vorbit prima.
— E un lucru îngrozitor că încă mă întreb dacă cineva se va ridica vreodată la înălțimea lui Dale?
— Nu e îngrozitor. Dar... nu este realist. Sau sănătos. Dale a fost prima ta iubire, ceea ce e minunat, dar cred că, uneori, îl pui pe un piedestal. Era o persoană adevărată. Avea și el defecte.
— Știu că avea.
Chiar știa oare?
— Dar care crezi *tu* că erau defectele lui?
— Lipsa bunelor maniere la masă, în primul rând. Vorbea cu gura plină, coatele erau *mereu* pe masă. Mă scotea din sărite.
Oona și-a dat ochii peste cap.
— Și cum ai putut să mă lași să stau cu un astfel de monstru?
Dar ea nu observase niciodată aceste încălcări ale etichetei. Și, judecând după șovăielile mamei ei, asta nu era tot. Cât de mult voia să știe de fapt?
— Și mai ce? a îmboldit-o ea în cele din urmă.
Concentrându-se mai departe asupra peretelui, Madeleine a răspuns:
— Era un muzician talentat și, cu siguranță, avea energie și arăta bine, dar câteodată era cam plin de el. Și dominator. Uneori mi-am făcut griji din cauza asta. Avea putere asupra ta, de parcă nu puteai lua propriile decizii fără el.
— Poftim? a sărit Oona, mai-mai să scape trafaletul. Despre ce vorbești?
— Tu preferai să porți părul scurt, dar l-ai lăsat să crească pentru că lui Dale îi plăcea lung.
— Încercam ceva nou. Nu asta înseamnă să fii adolescent?
Murmure vagi din partea mamei ei.
— Vrei să spui că mă controla?

— Nu te controla. Dar avea o influență puternică asupra ta.
— Mai dă-mi un exemplu.
— Nu ți-ai dorit niciodată să cânți la clape.
Asta era de netăgăduit.
— Corect.
Cuvântul s-a auzit ca o combinație între şoaptă şi oftat.
— M-am gândit că aș fi fericită să cânt la orice instrument, atât timp cât făceam muzică, și am fost. Mi-a plăcut la nebunie trupa noastră.
— Nu ai fi fost mai fericită cântând la chitară?
— Nu am stat să mă gândesc la asta. Mi-am zis că revendicase Dale chitara, era instrumentul lui, foarte bine.
A atacat peretele cu trafaletul, plină de o energie nouă.
— De când a murit Dale – cel puțin în aceste ultime două salturi –, m-am gândit că i-aș trăda memoria dacă m-aș apuca de chitară. E ca și cum aș spune: „Ce bine, acum că ai murit, pot face lucrul pe care mi-am dorit dintotdeauna să-l fac".
— Dar dacă te-a abținut de la ceva care te pasionează atât de mult, poate că el a fost cel care te trăda.
Cuvintele lui Madeleine au fost rostite cu blândețe, dar au explodat în ființa lui Oona, făcând-o să se clatine. S-a sprijinit cu palma de perete să nu o doboare revelația care ricoșa prin ea. Deși păstrase în inimă povestea lor de dragoste ca fiind perfectă, o parte din ființa ei se prefăcuse și în relația cu Dale. Poate că se întâmpla cu câteva zeci de ani întârziere, dar cel puțin era o șaradă pe care reușea în sfârșit s-o rezolve.
Când a terminat treaba împreună cu mama ei, în drum spre casă, Oona a luat un număr al ziarului *The Village Voice*. A răsfoit ultimele pagini, uitându-se peste anunțuri, până când unul i-a atras atenția:

LECȚII DE CHITARĂ

TOATE NIVELURILE
Tarife rezonabile
Întrebați de Peter

16

„De unde știu eu că acesta este adevăratul Peter?“

Întrebarea se învârtea prin mintea lui Oona în vreme ce înainta pe Seventh Avenue și traversa Flatbush către Prospect Heights.

De la începutul acestui salt se tot întrebase despre acest al doilea nume pe care îl pomenise femeia de la metrou. Poate că Oona din 2003 nu vrusese să strice surpriza că se apucase de chitară, dar se răzgândise în ultimul moment, ca s-o facă să-l întâlnească pe profesorul ei de muzică. Numai că acest Peter nu-i recunoscuse numele la telefon când stabilise întâlnirea. Avea oare s-o recunoască văzând-o în carne și oase?

Oricum, anunțul din *The Village Voice* trebuia să fie un semn.

Mâinile îi erau umede de sudoare, iar tocul chitarei aproape că i-a alunecat din mână când se apropia de un rând de case de culoare bej. A coborât câteva trepte până la nivelul grădinii și s-a trezit în fața ușii apartamentului lui.

— Tu ești Oona? a strigat o voce de bărbat în spatele ei.

S-a întors și a văzut apropiindu-se un asiatic în jeanși negri și jachetă din piele. Arăta de vreo douăzeci și cinci de ani, iar părul, care avea mare nevoie de un tuns, îi cădea pe frunte.

— Îmi pare rău că am întârziat, a fost o nebunie la metrou. Sper că nu aștepți de mult timp. Eu sunt Peter.

Deși nu a dat niciun semn că ar recunoaște-o atunci când și-au strâns mâna, s-a simțit pe loc atrasă de el. Da, era atrăgător, longilin și suplu, cu un zâmbet ușor pe buzele pline și ochi blânzi. Și da, mai era și jacheta din piele. („La fel ca a lui Dale. La fel ca a mea.“) Dar era mai mult decât atât.

Când a pășit în salonul lui, prima imagine care a întâmpinat-o a fost un poster uriaș cu o banană galbenă pe un fundal alb: coperta albumului trupei Velvet Underground realizată de Andy Warhol. Și când Peter și-a scos jacheta și și-a suflecat mânecile puloverului, de-a lungul antebrațului avea un tatuaj, un rând vertical de glife pe care Oona nu le-a putut descifra.

— E în coreeană, a spus el, observându-i privirea curioasă. Înseamnă „toate la vremea lor“.

Lui Oona i s-a zbârlit părul de pe brațe și atunci *a știut*. O enigmă din viața ei fusese astfel descifrată. Trebuia să fie Peter cel adevărat.

În timpul acelei prime lecții, când și-a pus degetele elegante și prelungi peste ale ei ca să-i arate poziționarea corectă, ceva în ființa ei a început să dogorească. Și când a cântat o serie de acorduri care alcătuiau împreună o melodie adevărată, „Free Fallin'“ a lui Tom Petty, prin vene a început să-i curgă un drog cu totul nou. Inspirația și satisfacția creatoare erau ca iasca, aprinzând o dorință adormită. De atunci, zilele ei au căpătat o nouă strălucire și relaxare.

— Tehnica ta de ciupire a corzilor devine din ce în ce mai bună.

— Pun pariu că le spui asta tuturor fetelor.

Oona nu intenționa să flirteze cu Peter, dar îi venea firesc, la fel ca învățatul chitarei. Nu că ar fi fost ușor. La început s-a străduit să scoată corect o singură notă, apoi o gamă, apoi acorduri deschise. În primele săptămâni, după ce cânta mai mult de un sfert de oră, o dureau mâinile. Uneori cânta mai departe sfidând durerea, alteori trebuia să lase chitara deoparte. Dar, cu cât se descurca mai bine, cu atât își dorea mai mult să cânte și aștepta cu mai multă nerăbdare cele două lecții pe săptămână. La începutul lunii februarie, pasiunea ei pentru instrument aproape că devenise obsesivă.

— Presupun că exersezi mult, a spus el pe la jumătatea lecției.

— Ore întregi în fiecare zi. Țin pene peste tot prin casă și las chitara la vedere, așa cum mi-ai sugerat.

— Bine ar fi să fie și ceilalți elevi ai mei la fel de sârguincioși.

— Dar atunci nu aș mai fi eu eleva ta preferată.

— Așa e. Cum mai stai cu mâinile?

— Bine, dar încheietura încă doare un pic.

— Ții mâna prea îndoită.

I-a masat încheietura cu degetele mari, apăsând pe bulbul superior al clepsidrei tatuate acolo.

„Nu ar fi corect față de Edward." O mantră insistentă, pragmatică. După dezastrul cu Crosby, hotărâse să-și țină în frâu impulsurile erotice. Și-a spus că era o afecțiune transferată, ca a unei paciente care se îndrăgostește de medicul care i-a salvat viața. Chitara era busola și lumina ei. Exercițiul constant, motivația, firescul, toate acționau ca niște întăritoare. La fel și făgăduiala continuității. Indiferent de vârstă sau de anul în care se afla, putea de acum să cânte la chitară tot restul vieții. Primind un astfel de dar, era firesc să simtă o afecțiune față de bărbatul care i-l oferea.

„Nu, acesta este un dar pe care mi l-am făcut chiar eu."

Peter știa că este căsătorită, deși Oona își purtase verigheta doar la prima lecție, după care i s-a părut mai comod să cânte fără ea.

— Hai să facem o pauză de cinci minute.

— Bună idee!

Ea a lăsat chitara jos și s-a întors spre Peter, care stătea pe canapeaua lui retro de culoarea limetei, aparținând stilului spațial retro. Toată camera era mobilată după o viziune a viitorului din anii '60: mobilier pătrățos, cu muchii rotunjite, în nuanțe de albastru și de verde.

Oona aștepta mereu cu nerăbdare aceste pauze.

— Ce cântec care îmi depășește total abilitățile o să cânți azi?

— Să vedem dacă îl recunoști pe ăsta.

Luându-și chitara, s-a lansat într-o melodie stridentă, aparent veselă, dar străbătută de un fir melancolic.

— The Smiths, „Girl Afraid", a spus Oona la final. Doamne, cât aș vrea să pot cânta și eu ceva atât de avansat!

— Ține-o tot în ritmul ăsta și într-o zi o să poți.

Ea a zâmbit ironic.

— Ciudat, nu te-aș fi crezut fan al celor de la Smiths.

El a râs înfundat.

— Și de ce?

— Pentru că râzi și zâmbești prea mult ca să fii fan Smiths.

— Cei de la Smiths au scos la liman în vremurile grele mulți adolescenți de pe această planetă, inclusiv pe mine. Și Johnny Marr este eroul meu personal în lumea muzicii. Lou Reed al meu, ai putea spune, a adăugat el făcând cu ochiul.

— Dar tu de ce îți pierzi timpul predând unor începători ca mine? Cum se face că nu cânți și tu cu propria trupă?
Oare se apleca prea mult spre el?
— Am încercat, dar nu am reușit niciodată să-mi depășesc tracul. Nu pot cânta în fața a mai mult de zece oameni fără să mă paralizeze emoțiile.
Prin ochi i s-a rostogolit un caleidoscop de trăiri: frustrare, dezamăgire, resemnare.

— Dar am avut noroc să obțin angajamente stabile și să-mi câștig existența făcând asta.
A făcut semn spre spațiul dintre ei.
— Ceea ce, ca să fie clar, nu este o pierdere de timp. E un privilegiu. Și tu? Ce te-a determinat să te apuci de chitară?
Felul în care Peter punea întrebări era cuceritor. Asculta cu tot corpul, sorbea fiecare cuvânt, dând aprobator din cap sau înclinându-l într-o parte, reacționând fără să întrerupă. La fel asculta și când Oona cânta la chitară.
— A fost visul meu de ani întregi, dar am avut o viață... haotică, a recunoscut ea. Chiar și așa, muzica este un fir care a străbătut-o întotdeauna.
— Viața poate sta în calea visurilor noastre. Important este că ți-ai găsit drumul către instrumentul tău. Și ce este mai bun decât chitara?
I-a privit chitara, un model Carl Thompson cu șase corzi, de parcă admira o femeie frumoasă. Dacă ar fi știut că îi aparținuse lui Lou Reed...
În ultima lună, Edward lucra tot mai mult pentru a se pregăti de marea inaugurare a restaurantului, așa că încuraja noul hobby al lui Oona („Chiar mă întrebam dacă o să te reapuci de chitară, știind că deja cântai destul de bine când ne-am întâlnit", a spus el). Cu cât cânta mai mult și se descurca mai bine, cu atât o deranja mai puțin absența lui.
Văzându-și sporadic soțul, s-a obișnuit mai ușor cu căsătoria în general, lucru la care a contribuit și dorința lui Edward de a o ști mulțumită când erau împreună, fie aducându-i resturi din meniurile pe care le elabora la restaurant, fie satisfăcându-i nevoile în dormitor. O scotea chiar și în oraș, cel puțin o dată pe săptămână: un film la Pavilion sau un pahar la Brooklyn Social ori un brunch la 12th Street Bar & Grill. Puțin câte puțin, a ajuns să-și cunoască soțul. Îi plăcea mult Terry Gilliam, dar îi detesta pe cei de la Monty Python. Toți prietenii lui lucrau prin restaurante și, la două săptămâni, câțiva dintre ei se întâlneau lunea să joace pocher. Mânca literalmente orice – organe de animale, pește putrezit, câte și mai câte, cu excepția stafidelor („mizerabile chestii"). Prefera muzica plină de nerv: Pixies, Nirvana, Sonic Youth și, din fericire, Velvet Underground. Putea să recite toate replicile din oricare film al lui Tarantino.
Deși o informa cum mergeau în general treburile cu restaurantul, atunci când ieșeau împreună Edward avea suficient tact cât să nu pomenească de cheltuieli. În schimb, lăsa mereu alte facturi prinse pe frigider, pe care Oona le înlocuia cu cecuri.
Într-o noapte, pe la mijlocul lunii februarie, entuziasmată că tocmai învățase să cânte la chitară „Wish

You Were Here“ al trupei Pink Floyd și neputând aștepta ca Edward să ajungă acasă, a decis să-i facă o surpriză și s-a dus la Clary’s.
Era puțin după ora zece și a răspuns la ușă Francesca.
— Ce cauți aici? s-au întrebat una pe cealaltă în același timp și amândouă au izbucnit într-un râs încordat.
Erau oarecum în dezordine hainele sau părul Francescăi? Oona nu a observat nimic suspect.
— Pun la cale ultimele detalii ale marii deschideri. Lista de oaspeți, aranjarea locurilor, treburi din astea.
Nu s-a dat la o parte ca să o lase pe Oona să intre.
— Și trebuie să fii aici pentru asta?
— Faptul că mă aflu la fața locului mă ajută să capăt idei despre cum să-l folosesc cel mai bine. Așa că da.
— Poți să mă lași să intru să-mi văd soțul, te rog?
— Are ceva de făcut. Nu e chiar cel mai bun moment.
Avea un zâmbet condescendent.
— Mai avem doar o săptămână până la inaugurare și Edward trebuie să se concentreze.
Oona a scrâșnit din dinți atât de tare, încât era de mirare că nu i-au crăpat.
— Nu cred că ești tu în măsură să-mi spui de ce are nevoie Edward. Hai, lasă-mă să intru.
Francesca s-a dat la o parte, oftând ca în fața unei nedreptăți.
Cizmele lui Oona au tropăit pe lemn, pe gresie și iar pe lemn când a dat buzna în bucătărie, care era goală, apoi sus, în biroul lui Edward. A deschis ușa fără să bată și l-a găsit aplecat peste niște teancuri dezordonate de hârtii.
El a ridicat privirea, alarmat.
— Ce s-a întâmplat?
„Poate că a fost o idee proastă.“
— Nimic. Voiam doar să te văd.
Răspunsul a ieșit mai mult patetic decât senzual.
A privit-o fără să înțeleagă.
— Deci... nu e nicio urgență?
— Nu. Nu prea te-am văzut săptămâna asta, așa că m-am gândit să trec pe aici.
— Aha.
Un oftat lung.
— Am o grămadă de tâmpenii de rezolvat. Chiar trebuie să mă concentrez, dacă vrem să deschidem la timp. Scuze, iubire. O să aduc acasă niște vită Wellington.
— Nu-ți face griji.
Deși și-a spus-o mai degrabă ei înseși.
— Mai suportă-mă câteva săptămâni. Odată ce ne punem pe roate, voi petrece mai mult timp cu tine.
— Bineînțeles.
L-a sărutat de rămas-bun și a ieșit din încăpere.
Lângă scară a dat peste Francesca, iar aceasta a coborât în urma ei.
— Nu va fi așa, să știi, a prevenit-o Francesca.
„Mergi mai departe. N-o băga în seamă.“

Dar Oona nu a putut rezista.
— Așa cum?
— Nu va petrece mai mult timp cu tine. Pregătește-te să fii văduvă de restaurant cel puțin pentru următoarele șase luni. Poate chiar nouă. Nu ai idee cât de solicitant este să gestionezi o astfel de afacere și câte responsabilități îi revin.
— Ei bine, dacă devine prea solicitant, poate oricând să mai angajeze ajutoare.
Grimasă gen „Săraca de tine".
— Nu asta este ideea. Lui îi face bine presiunea și e meticulos în privința fiecărui detaliu. Restaurantul este copilul lui și nu îl va încredința altor oameni ca să-i poarte de grijă.
Nu putea nega lucrul ăsta. A plecat cu o săgeată în inimă. Francesca nu numai că avusese ultimul cuvânt, dar îi și zugrăvise o imagine grozav de singuratică. Oona a făcut socoteala: peste șase luni ar fi în august, dar nouă ar însemna luna noiembrie. În cazul ăsta, ar rămâne foarte puțin timp până la următorul salt. Câți ani aveau să treacă până să se întoarcă la Edward, la căsnicia lor? Și cum va fi în următoarele luni, ca văduvă de restaurant? Ce ar putea rata oare în timpul ăsta?
— Ai flirtat vreodată cu alți bărbați în timp ce erai căsătorită cu tata?
Oona și Madeleine se învârteau prin piața temporară din Grand Army Plaza într-o sâmbătă dimineață, cu câteva zile înainte de deschiderea restaurantului.
— Am cochetat cu alți bărbați tot timpul cât am lucrat la agenția de turism. Uneori asta mă ajuta să obțin reduceri la camere de hotel sau la pachete turistice ori să-i fac pe clienți să cumpere vacanțe mai scumpe, să cheltuiască puțin mai mult. Dar erau lucruri inofensive.
Mama ei și-a plimbat palma peste o movilă de sfeclă.
— Oare este prea frig pentru borș de legume?
— Înoți în ocean în februarie, dar îți faci griji dacă să mănânci supă rece? N-am să te pot înțelege niciodată.
Oona s-a apucat să examineze niște borcane cu miere ecologică la un stand vecin.
— Edward îți reproșează că flirtezi cu alți bărbați? Este gelos?
— Deloc.
„Aș vrea eu."
Nu chiar, deși, dacă ar fi fost, ar fi trebuit să se simtă vinovată pentru toate gândurile impudice despre profesorul ei de chitară.
— Dar, știi, între mine și Peter există o atracție. Evident că nu e nimic serios. Probabil că el cochetează cu elevele lui așa cum făceai tu la serviciu. Totuși, uneori mă simt vinovată din pricina asta.
— Peter, profesorul tău de chitară? *Interesant*.
A prelungit cuvântul, pronunțând silabe suplimentare:
— E drăguț?
— Este... adică... da, este drăguț, dar nu așa... eu nu sunt...
O pală de vânt rece i-a potolit dogoarea care i se ridica în obraji.
— În cea mai mare parte este doar legătura prin muzică. Pe care am mai simțit-o numai la primul salt, cu un prieten pe care nu-l cunoști încă.
Cu o zi înainte sosise o altă carte poștală din Thailanda și Kenzie tot nu spunea când se întoarce la New York. „Nu ar fi trebuit să termine de văzut până acum toate templele și palmierii?"
Când au trecut pe lângă ghivecele cu ierburi aromatice, aerul proaspăt s-a umplut de mirosul înțepător

și piperat de busuioc verde. Madeleine și-a plimbat un deget peste o crenguță de rozmarin.
— Poate că este mai mult decât o legătură prin muzică. În plus, ai început să-l cunoști pe Peter într-un mod diferit decât pe Edward.
— Cum așa?
— Situația este mai echilibrată. Cu Edward, el știe mai multe despre tine decât știi tu despre el, așa că te joci de-a prinselea. Cu Peter, începeți să vă cunoașteți mai natural. Fără a fi împovărați de gravitatea și de exigențele căsătoriei.
Oona s-a repezit să-și apere situația.
— Căsătoria nu este o povară. E o responsabilitate, desigur, dar tu o spui de parcă aș fi strivită sub greutatea ei.
— Nu asta spuneam, dragă.
Tonul ei era liniștitor, dar măsurat.
— Ce vreau să spun este că, atunci când un bărbat pe care nu l-ai cunoscut niciodată este pus în fața ta și ți se spune: „Ăsta e soțul tău, ia-l și iubește-l", este de înțeles dacă inima ta nu urmează porunca. În schimb, ar fi firesc să dezvolți sentimente pentru cineva cu care ai avut un raport mai puțin stresant și mai natural.

Au evitat două cărucioare pentru copii care se apropiau din direcții opuse și s-au refugiat lângă varza de Bruxelles.
— Asta nu înseamnă că m-am îndrăgostit de un alt tip.
I-au apărut lacrimi în ochi.
— Chiar dacă este o pasiune, este în regulă. Tatălui tău îi căzuse cu tronc una dintre casierele de la banca unde lucra, mi-am dat seama după felul în care vorbea despre ea, dar nu a fost un sentiment căruia să-i fi dat curs. Când lucrezi cu cineva și îl vezi tot timpul, aceste lucruri se întâmplă. Ca sindromul Stockholm, dar mai puțin sinistru.
„Oare Edward este îndrăgostit de Francesca?" Posibilitatea i-a mai domolit sentimentul de vinovăție legat de Peter, dar numai pentru o clipă, pentru că ridica o întrebare mai importantă, pe care nu putea suporta s-o ia în considerare.

— Crezi că Peter simte ceva pentru tine? a întrebat Madeleine.
— Mă îndoiesc. El este mult mai tânăr decât mine. Nici el și nici eu nu am... este naiv să cred că am o legătură specială cu el pe baza unor glume ușuratice. Poate că e mai simplu să vorbesc cu el fiindcă este mai aproape de vârsta mea reală. Am încă douăzeci și unu de ani pe dinăuntru. Dar, indiferent de asta, nu mi-aș pune în pericol căsnicia din cauza unei pasiuni prostești.
Dacă ar fi fost măcar atât.
— Uită-te la astea, n-am mai văzut niciodată varză de Bruxelles atât de mare.
Oona a cercetat cu atenție verzișoarele.
— Tu detești varza de Bruxelles.
Madeleine a așteptat până când fiica ei și-a ridicat privirea spre ea.
— Poate că pasiunea ta nu este atât de prostească. Lucrurile de care ai nevoie acum pot să nu fie cele de care avea nevoie Oona din 2003. Nu trebuie să te simți obligată în legătură cu angajamentele luate de versiunea ta de anul trecut.

Înainte ca vreuna din ele să mai poată adăuga ceva, un băiat cu un scuter Razor a trecut în viteză și a luat un viraj prea strâns, intrând în taraba de lângă ele, care s-a înclinat înainte. Varza de Bruxelles a căzut în cascadă, ca o mare de mingi de golf verzi, rostogolindu-se și risipindu-se în toate direcțiile.
Oona dormea când Edward a venit acasă în acea noapte și a trezit-o sărutându-i picioarele goale.
— Mm, ce plăcut! a murmurat ea somnoroasă.
L-a lăsat să-i scoată cămașa de noapte pentru a-i oferi mai multă goliciune.
— M-am gândit toată ziua să fac chestia asta.
Fără să vrea, lăsându-se atinsă, Oona a încetat să mai simtă mâinile soțului ei, care erau aspre și pline de cicatrici și arsuri căpătate în ani întregi de pregătire a alimentelor. În schimb, și-a imaginat mâinile lui Peter, calde și netede, cu degetele lui lungi alunecând peste trupul ei, înlăuntrul ei.
Și atunci a apărut din nou întrebarea cea importantă, cerând să fie luată în seamă.
„Îmi doresc măcar să fiu căsătorită?“

17

Seara de deschidere la Clary's Pub a fost un succes relativ, nu evenimentul înțesat de vedete pe care îl promisese Francesca. Totuși, cu ajutorul rețelei ei de relații, a adus câțiva jurnaliști, întreprinzători locali, influenceri importanți din industrie și aspiranți lipsiți de importanță. În ciuda debutului promițător, afacerile au scăzut imediat după aceea. Un articol călduț din revista *New York*, apărut două săptămâni mai târziu, l-a devastat pe soțul ei. Oona era la restaurantul lor la un prânz tihnit, când Francesca a venit cu recenzia.

— „... nu este suficient de sofisticat pentru a justifica prețurile pentru ceva ce este, la urma urmei, mâncare de pub, îmbrăcată în haine franțuzești cu volănașe. Bucătarul și proprietarul Edward Clary trebuie să se bazeze mai puțin pe uleiul de trufe și să revizuiască meniul cu un ochi proaspăt și frugal. Porții mici de mâncare greoaie, la prețuri exorbitante, plus o locație periferică pun Clary's Pub într-o situație riscantă..."

Edward s-a oprit din citit pentru a bea o înghițitură lungă de Guinness.

— Știam că ar fi trebuit să organizăm o inaugurare modestă. Ne-ar fi dat șansa să rezolvăm problemele înainte de a se duce vorba. Toată această agitație tâmpită cu marea deschidere, când ar fi trebuit să ieșim pe poartă liniștiți, nu cu nădragii în vine.

După cum i se albiseră încheieturile degetelor cu care ținea halba, Oona se aștepta să-l vadă azvârlind-o până în celălalt capăt al camerei, în schimb, Edward a lăsat umerii în jos, s-a dezumflat și a pus halba înapoi pe masă.

— Este doar una dintre recenzii. Ai primit și niște comentarii pozitive, a spus Francesca.

— Da, *Brooklyn Paper* spunea că piureul meu e cel mai bun din cartier. Păcat că nimeni nu citește rahatul ăla de ziar.

A urcat tropăind în biroul lui, luând revista cu el.

Când Francesca a dat să urce după el, Oona i-a tăiat calea.

— De asta mă ocup eu, a prevenit-o ea.

— De fapt, ar fi mai bine să urc eu. O să vrea să vorbească despre strategie, dat fiind că afacerea merge așa de greu.

A ocolit o masă ca să găsească altă rută, dar Oona a fost mai rapidă și a blocat-o din nou.

— Poți să faci toate astea mai târziu. În clipa asta are nevoie de soția lui.

Ignorând sprânceana ridicată a Francescăi, a pornit cu pași iuți către biroul lui Edward.

Nici nu trecuse bine pragul când l-a auzit zicând:

— Nu acum, Oona.

Era iar cu nasul în revistă.

— E doar una dintre recenzii.

Se ura pentru că repeta cuvintele Francescăi.

— Este o recenzie care contează. Nu știu de ce nimeni altcineva nu pricepe lucrul ăsta. Am deschis de trei săptămâni și suntem norocoși dacă avem zece mese ocupate la prânz. Și mai norocoși dacă ajungem la douăzeci la cină. Și asta, a continuat el, strângând în mână revista și scuturându-i paginile lucioase, nu ne va ajuta deloc. Ce mi-a venit mie să fac din locul ăsta un pub? N-o să intre nimeni aici pentru o halbă de bere și „o plăcintă ciobănească prea scumpă". Nu avem niciun pic de trafic pietonal aici.

Nu era momentul pentru replica „ți-am spus eu"; în loc de asta, Oona și-a asumat rolul de soție înțelegătoare, mergând spre el și masându-i umerii.

— Sunt sigură că lucrurile se vor îndrepta. Este doar o chestiune de timp până când o să avem toate mesele rezervate.

— Vom vedea.

Și-a aplecat capul și i-a sărutat încheieturile degetelor, apoi i-a dat mâinile la o parte de pe umerii lui.

— Poate îmi va prinde bine să fac un meniu de brunch. O să discut câteva idei cu Francesca. I-ai putea spune să urce? Mulțumesc, iubire!

Fără să aștepte un răspuns, s-a întors la revista lui.

Oona a rămas cu mâinile suspendate în aer, ca și când cineva i-ar fi întrerupt filmul vieții. Nu mai era nimic de spus, așa că a făcut cum i s-a cerut, fixându-și privirea pe pantofii roșii cu vârfuri ascuțite ai Francescăi, ca să nu-i vadă inevitabilul zâmbet superior.

Săptămânile treceau. Restaurantul continua să piardă bani, Oona continua să cânte la chitară și să scrie cecuri, iar Edward continua să vină târziu acasă. Atât de târziu, încât uneori nici nu trecea de canapeaua din sufragerie.

Clary's Pub era închis în zilele de luni, când Edward își făcea de obicei puțin timp pentru Oona. Într-o astfel de zi de luni, la sfârșitul lunii martie, au mers să ia prânzul la un bistrou italian local.

De cum s-au așezat și ospătarul lor s-a îndepărtat suficient, Edward a clătinat din cap dezgustat.

— Fătuca aia care conduce clienții la mese face mișto de noi? Abia și-a ridicat privirea din telefonul mobil când ne-a salutat. De parcă ne făcea o favoare chemând un chelner. Și te-ai uitat la el? E șifonat de parcă tocmai s-a dat jos din pat, mirosind a nespălat. Dacă era chelnerul meu, îl trimiteam acasă să facă duș înainte de a-l lăsa să se apropie de clienții mei.

Deschizând meniul cu un bombănit, s-a uitat la Oona de parcă aștepta un răspuns. Sarcasmul lui o uluise prea tare ca să mai zică ceva. Sigur, Edward căuta uneori nod în papură restaurantelor pe care le frecventau, dar acest nivel de ostilitate era ceva nou.

— Bănuiesc că proprietarul ar putea învăța câte ceva de la tine despre gestionarea personalului, a bombănit ea, refugiindu-se în propriul meniu.

— Am citit o recenzie fantastică despre acest loc, așa că sper că mâncarea va compensa calitatea serviciului.

Dar nici mâncarea nu s-a ridicat la pretențiile lui Edward.

După părerea lui, pastele erau prea fierte, broccoli insuficient gătit, iar sosul prea sărat.

— Și unde zici că ai citit această așa-zisă recenzie fantastică?

— Ăă, pe un blog culinar.

Era, de fapt, chiar revista *New York*, dar l-ar fi înfuriat și mai tare dacă i-ar fi dezvăluit adevărata sursă sau dacă i-ar fi mărturisit că tot ce comandase ea era chiar gustos.

— Bineînțeles, a zis el făcând o față acră, orice prost cu computer poate fi expert în arta culinară în

zilele noastre. Chiar dacă nu-și poate deosebi papilele gustative de gaura curului.
— De fapt, mă gândeam că ar merita să organizezi o cină pentru bloggeri, care să ajute să ducă vorba mai departe. Și mai aveam câteva idei despre cum să promovăm afacerea.
Oona a gustat din pastele cu cerneală de sepie, având grijă să nu lase să se vadă cât de mult îi plăceau.
— Ți-am verificat calendarul de marketing și nu pare să conțină prea multe acțiuni planificate în afară de tipărirea unor reclame și expedierea de e-mailuri. De ce nu băgăm bani în reclame pe autobuze sau chiar în reclame la gurile de metrou de pe linia F?
Neputând să-i citească reacția, Oona a continuat:
— Clary's ar putea avea și o prezență online mai puternică. Website-ul ar putea fi mai bun, muzica aceea *trebuie* să dispară și trebuie să plătim pe cineva care să ne ajute cu optimizarea pe motoarele de căutare...
A fost întreruptă de hohote de râs, deși felul cum își dezvelea Edward dinții nu era deloc vesel.
— Doamne, Oona, când ai devenit tu un guru al campaniilor de marketing pentru restaurante?
— Am făcut și eu niște cercetări...
— Și, conform cercetărilor tale, se pare că n-am făcut niciun rahat ca să promovez restaurantul. Ce alte revelații îmi poți împărtăși? Spune-mi ce e în neregulă cu meniul, cu decorul, cu operațiunile generale.
Și-a sprijinit bărbia în mână și s-a uitat la ea, prefăcându-se captivat.
Sarcasmul lui Edward a făcut-o să se sufoce. Avea vreun rost să încerce să-i aducă argumente ca să-l lămurească? Era pe punctul de a bate în retragere, dar această nedreptate scârboasă a făcut-o să reacționeze usturător.
— Deci e în regulă să plătesc *pentru tot*, atâta timp cât tac naibii din gură? Îți dau aici niște idei decente și mă ofer să le finanțez, dar tu preferi să mă faci să mă simt ca o idioată, în loc să iei seama la ceea ce am de spus!
Apucând poșeta, a scotocit până și-a găsit portofelul. S-a ridicat în picioare, a aruncat câteva hârtii de douăzeci de dolari pe masă și și-a luat furioasă jacheta.
— Poftim, să plătesc tot eu și prânzul. Care, pentru cultura ta generală, mi s-a părut *delicios*.
Mintea ei era un păienjeniș de gânduri când a ieșit valvârtej din bistro. Dar până să înceapă să le descâlcească, s-a trezit cu Edward lângă ea.
— Oona, iartă-mă.
Stătea cu mâinile în buzunare, cu capul plecat.
— După tot ce ai investit în restaurant și după ce eu m-am spetit muncind zi și noapte, mă omoară faptul că afacerea nu merge mai bine. Sunt de-a dreptul penibil.
— Nu ești penibil, a răspuns ea oftând lung. Dar te-ai comportat ca un nesimțit când eu încercam să te ajut.
— De-a dreptul mizerabil. Aici nu te contrazic. Și sugestiile tale erau foarte la obiect. Dar gândul să bagi din nou o grămadă de bani în afacerea asta...
— E în regulă. Banii nu contează.
După ce s-a mai luptat un pic cu mândria lui, Edward a cedat și a acceptat cu recunoștință finanțarea pentru punerea în practică a ideilor lui Oona. Ceea ce a adus câțiva clienți noi. Prea puțini totuși. Au sperat că afacerea va lua avânt în mai, când vremea se încălzea și Edward urma să deschidă terasa. Nu a făcut-o. Duhoarea care se ridica din Canalul Gowanus i-a ținut în interior pe tot mai puținii clienți ai casei. Între timp, Oona și-a continuat lecțiile și afecțiunea ei pentru Peter a tot crescut. Îi cânta regulat

la chitară mamei ei, care asculta și dădea din cap cu un zâmbet înțelegător, gânditor și ciudat de melancolic. Poate că încă suferea din dragoste. Vorbeau prea puțin despre Edward, Peter sau restaurant. Vorbeau puțin în general, așa că muzica umplea tăcerile. Era o perioadă confuză pentru Oona și îi era mai ușor să evite să-și analizeze emoțiile și resentimentele crescânde legate de căsătorie, revărsându-și energia în muzică.

Până în iunie, interacțiunile deja limitate dintre Oona și Edward deveniseră și mai ostile.

— Aha, prin urmare, a fost normal să mă lași baltă când trebuia să vedem *Avenue Q* săptămâna trecută, dar Doamne, ferește să pierzi o singură noapte de pocher cu prietenii tăi.

— Te-am „lăsat baltă" pentru că bucătarul meu și-a tăiat buricul unui deget și am muncit o sută de ore săptămâna trecută. Iartă-mă că vreau un pic de timp liber pe care să nu-l petrec cu tine.

În iunie, Peter îi împărtășea mai multe detalii personale din viața lui.

— Ți-am spus vreodată că am fost student la medicină? Dar nu am trecut de primul an.

— Eu ți-am spus vreodată că era cât pe ce să studiez la London School of Economics? Dar nu am ajuns nici măcar pe aeroportul Heathrow. Bine că amândoi am avut muzica, la care să ne întoarcem.

Până în iulie, ea și Edward abia dacă mai făceau sex.

— Se apropie ziua de naștere a mamei. Să mă obosesc să fac rezervări pentru trei persoane?

— Madeleine mă detestă. Hai să nu ne prefacem că n-o să vă distrați mai bine în lipsa mea.

În iulie, Oona stăpânea deja acordurile barré.

— Fratele meu s-a făcut până la urmă medic, așa că cel puțin părinții mei au avut un copil care s-a ridicat la înălțimea așteptărilor lor. Eu am încercat, dar pur și simplu nu a mers.

— După ce tatăl meu a murit, m-am întrebat mereu ce așteptări ar fi avut de la mine. Cred că de aceea am făcut studii economice. Păcat că mi se pare atât de plictisitor să mă ocup de o afacere. Poate dacă lucrurile nu ar sta astfel, restaurantul nu ar fi amenințat de faliment.

Luna august i-a găsit pe ea și pe Edward dormind deja în camere separate.

— Nu spun că mâncarea ta nu este bună, dar este prea pretențioasă și prea scumpă. Îmi pare rău dacă asta îți rănește egoul prețios, dar de câte recenzii proaste ai nevoie ca să faci o schimbare?

— Ceea ce îmi *rănește egoul prețios* este faptul că propria nevastă nu are încredere în mine. Nu, nu mă atinge. Ies la o plimbare.

În august, ea știa deja să interpreteze impecabil la chitară melodia „Space Oddity".

— Este incredibil cât de mult te schimbi pe parcursul unei lecții. De obicei, vii supărată sau preocupată, dar până la sfârșitul orei ești mult mai calmă, mai fericită. Muzica este cea mai bună terapie.

— Categoric. Am putea încerca mai departe „Comfortably Numb"? Cred că acum sunt gata să abordez arpegiile alea.

Restaurantul continua să meargă prost. Edward a încercat o varietate de meniuri și de grile de preț, a angajat personal nou (deși Francesca a rămas), dar nimic nu funcționa. Mâncarea era bună, dar nu suficient de bună pentru a atrage clienți într-o zonă moartă din punct de vedere culinar. Pierderea financiară nu conta pentru Oona. Cei 100.000 de dolari pe care îi investise în oferta publică făcută de Google aveau să valoreze 1,5 milioane de dolari într-un deceniu și ceva. Totuși, această perspectivă nu îi ajuta pe termen scurt căsnicia; unele probleme nu puteau fi rezolvate cu bani.

La începutul lunii septembrie, Peter a invitat-o pe Oona să cânte la un concert de binefacere pentru un copil bolnav de cancer.

— Eu fac programul muzical, a spus el. Fiica de paisprezece ani a prietenului meu a fost diagnosticată cu o tumoare inoperabilă pe creier în urmă cu câteva luni. Vrem să strângem bani pentru achitarea facturilor medicale, restul fiind destinat cercetării meduloblastomului. Pe partea de muzică, vor fi toate melodiile trupei Radiohead, preferata ei.
— Mă bag.
Peter a zâmbit, surprins că acceptase atât de repede.
— Linia melodică pentru „Fake Plastic Trees" este destul de ușoară. Ai fi dispusă să o iei pe asta? Putem găsi un cântăreț care să te acompanieze...
— O să cânt eu și cu vocea. Iubesc melodia asta.

— Radiohead au creat o versiune minunată anul trecut când au cântat la Brooklyn Academy of Music. Ai fost la concertul ăla?
Fusese la concert? Avea să se ducă?
— Nu, nu cred.
A tușit încurcată.
— Hei, am putea să reluăm „Sympathy for the Devil"? Încă nu simt că îmi iese.
Când a ajuns acasă în acea noapte, o aștepta o altă ilustrată de la Kenzie. De data asta era din Vietnam și înfățișa niște culturi de orez, verzi ca smaraldul, dispuse în trepte. Pe dosul ei scria:

> Aici este cald și plouă. M-am plimbat prin ploaia torențială ca o mare tragediană. Sunt mai puțin furios acum. Dar tot trebuie să mai rămân o vreme pe aici.
>
> Kenzie

Asta însemna că nu îl va vedea deloc anul acesta? Dacă da, ce rost avea să o zgândăre cu aceste cărți poștale, să-i dea speranța revederii? Cât de chinuitor era să-l știe atât de departe! Îl supărase oare cu ceva? Oricum, nu avea de ales decât să se resemneze cu misterul absenței lui.
Din fericire, în săptămânile următoare, apropierea concertului de binefacere i-a dat motiv să se concentreze pe lucruri pozitive. Evenimentul urma să aibă loc în sala de spectacole a unui centru comunitar evreiesc din Parcul Ditmas. Într-o seară, după repetiție, Peter a dus-o pe Oona până acasă cu mașina.
— Habar n-aveam că ai voce așa de bună, a spus el în timp ce conducea de-a lungul vastului bulevard rezidențial Ocean Parkway. Cum e să cânți din nou cu o formație? Îți amintește de vremurile când erai la Early Dawning?
— Da. Îți dă o stare de euforie. Când toată lumea se sincronizează... este ceva magic în asta. Parcă ești sub influența drogurilor.
— Înțeleg ce zici. Muzica este cel mai tare drog.
I-a aruncat o privire iute.
— Soțul tău vine la concert?
Edward era rareori pomenit în conversațiile lor.
— Din păcate, nu poate. Are, chipurile, niște oameni importanți care vin la o cină de afaceri în acea seară.
— Păcat că nu va putea să te vadă pe scenă.
— Nu-i nimic.
Oricum, muzica ei era ceva ce nu-i plăcea să împartă cu Edward. O ruga să cânte la chitară o melodie

din când în când, atunci când nu erau în mijlocul scandalurilor, dar interesul lui era mai mult de complezență decât din pasiune. Dacă tot ce putea să scoată de la el era o reacție politicoasă, atunci prefera să nu-i cânte deloc.
— Căsnicia e un lucru complicat. Poate că o să constați și singur într-o bună zi.
— Am fost și eu căsătorit.
A făcut neașteptata mărturisire pe un ton pițigăiat, apoi și-a dres glasul.
— Zău? Când, în facultate? Câți ani ai, nu vreo douăzeci și cinci?
— Treizeci.
— Stai așa, vorbești serios?
I-a cercetat cu privirea profilul.
— Întotdeauna am avut o față de copilaș. Și acum mi se mai cere dovada vârstei în baruri.
— Și ai fost căsătorit?

— Imediat după liceu. A durat doar un an.
— Ce s-a întâmplat?
— Între familiile noastre, amândouă coreene, erau relații de prietenie, așa că am fost promiși unul celuilalt. Ne plăceam reciproc, chiar destul de mult, dar am intrat în această căsnicie cu un sentiment de obligație.
O zgâlțâitură bruscă atunci când el a călcat frâna ca să evite un șofer care i-a tăiat calea; a întins brațul pentru a o împiedica pe Oona să se lovească de bordul mașinii.
— Ai pățit ceva?
— Sunt bine.
Dar mintea îi era încă amețită de acele dezvăluiri. „Oare zece ani înseamnă o diferență de vârstă prea mare?“
Peter nu a reacționat la lipsa de politețe a șoferului.
— În fine, am început facultatea de medicină imediat după ce ne-am căsătorit. Abia dacă ne vedeam din cauza programului meu, iar eu eram mereu stresat și abătut, ceea ce crea o stare de tensiune. Sunt sigur că înțelegi, fiindcă la fel e și cu soțul tău și restaurantul lui.
— Categoric.
Dar putea adăuga multe altele. Faptul că se simțea de parcă avea un coleg de cameră, nu un soț. Că înțelegea la fel de bine și restul, intimitatea la nivelul căreia nu reușeai să te ridici, dar la care nu puteai renunța pentru că nu voiai să-l dezamăgești pe celălalt. Sau pe tine însuți. Chiar dacă de fapt ambele părți erau dezamăgite.
— Pariez că te-ai simțit prins în capcană.
Oona și-a înfipt unghiile în palmă, refuzând să plângă în fața lui Peter. Voia să-i spună cum e să te încurci în spinii obligațiilor. Cum e să fii jefuit, încă o dată, de toate lucrurile minunate care se întâmplă la începutul unei relații, de starea de exaltare de la început, de elanul care vine când te îndrăgostești.
— Chiar m-am simțit prins în capcană, a mărturisit el. Și deprimat și rușinat că mă simțeam astfel. Am fost educat să nu vorbesc despre probleme emoționale. Știi că în coreeană nici măcar nu există un cuvânt pentru depresie? Cel mai apropiat lucru este o expresie care se traduce prin a avea inima grea.
— Și te-a ajutat faptul că ai renunțat la facultatea de medicină?

— Da. Dar s-a dovedit că soția mea voia să fie căsătorită cu un medic, nu cu un muzician.
A pufnit ironic în râs.
— Deci hotărârea de a urma muzica te-a costat căsnicia... A meritat?
Erau la un semafor. Peter s-a întors spre ea, cu fruntea sus, cu ochii strălucind de mândrie.
— Pentru mine muzica este esențială, la fel ca aerul. Dacă mi-e dor de soția mea? Mi-e dor de companie, dar nu-mi lipsește singurătatea de a fi împreună cu un om pe care îl simți străin.
Semaforul s-a făcut verde și o mașină din spatele lor a claxonat. Peter ținea piciorul pe frână și ochii ațintiți asupra lui Oona.
— Alegând muzica, am ales să respir. Întrebarea nu este dacă a meritat, ci cât aș fi supraviețuit trăind o viață care nu era a mea.
S-au pus și alte mașini pe claxonat și Peter a plecat de pe loc. Oona îl privea din profil. Dacă ar spune mai mult, dacă ar dezvălui ceva din ce simte! Dar el a rămas tăcut tot restul drumului. În noaptea concertului de binefacere, Oona și-a pus tot sufletul în numărul ei. Acordurile melancolice s-au transformat într-un strigăt de disperare când a cântat despre dragostea falsă, de plastic și alte minciuni. A sângerat pe note și s-a înălțat plutind deasupra publicului. Când melodia s-a sfârșit, ropotul aplauzelor a făcut-o să zâmbească până au început s-o doară obrajii, i se părea că dinții îi erau din diamante. Seara a fost un succes uriaș și s-au strâns peste un milion de dolari, donați în bună parte de Oona. În culise, Peter a strâns-o în brațe.
— Ai fost strălucitoare, i-a murmurat el la ureche, care aproape că i-a fost inundată de zgomotul sângelui foșnindu-i prin trup.
În taxiul care o ducea spre casă, a descoperit că Peter îi strecurase ceva în buzunarul hainei: un breloc cu o pană din argint pentru chitară. Pe una din laturi era gravat „Nice Dream“, numele primului cântec al trupei Radiohead pe care el o învățase să-l cânte.

În acea noapte, Oona a stat trează și și-a așteptat soțul. Când acesta a apărut în sfârșit, cu puțin înainte de trei dimineața, a tresărit când ea l-a abordat în hol.
— Mai-mai să-mi provoci un atac de cord, a spus el. Cum a fost concertul de binefacere?
— Am inima grea, a început ea.
A privit-o uluit.
— Nu știu ce înseamnă asta.
— Înseamnă că vreau să divorțez.
Edward a urmat-o în salon.
— Așteaptă, iubire, hai să stăm jos, te rog. Trebuie să-ți spun despre seara de azi. Asta ar putea schimba totul.
Când s-a așezat pe canapea, Oona i-a observat clavicula devenită mai proeminentă. „Când a slăbit în halul ăsta?“ Erau multe lucruri care le scăpaseră amândurora.
— Oona, știu că restaurantul a fost o sursă de stres. Îmi pare teribil de rău! Eram sigur că am să pot îndrepta lucrurile, dar cred că cel mai important motiv pentru care Clary's nu a funcționat este amplasarea. Ai avut dreptate încercând să mă lămurești să renunț și regret că nu te-am ascultat. Dar încă putem salva situația. În seara asta, unul dintre amicii mei mi-a prezentat un dezvoltator imobiliar care este interesat să cumpere proprietăți în Gowanus. Avem șanse să obținem un profit frumușel din vânzarea clădirii și am putea s-o luăm de la capăt cu un nou restaurant în altă parte. Sau chiar să

începem mai modest, cu un *food truck*.
I-a luat mâna și a strâns-o între ale lui.
— Și mai exact ce situație va salva asta? a întrebat ea.
— Putem recupera o parte din pierderi, putem învăța din greșelile noastre... *ale mele*. Sunt foarte amărât că te-am dezamăgit.

Glasul i s-a frânt.
— De data asta o să fac totul așa cum trebuie, o să angajez mai mult personal auxiliar, astfel încât să nu fiu nevoit să petrec atât de mult timp departe de tine. A fost un drum greu, dar te rog să nu renunți încă.
Oona nu se așteptase să-l audă cerșind, îngreunând astfel lucrurile. Cu un gest blând, și-a tras mâna din strânsoarea mâinilor lui.
— Chiar a fost un drum greu. Iar eu am făcut tot ce am putut ca să rămânem pe acel drum, dar în acest moment suntem două mașini îndreptându-se una spre cealaltă în mare viteză, într-o cursă smintită. Unul din noi trebuie să schimbe direcția.
— Nu e cazul să...
— Ba *e* cazul. Căsnicia noastră nu trăiește sau moare odată cu succesul tău profesional. Există și alte motive pentru care nu funcționează.

Îi tremura glasul în timp ce un potop de sentimente negre și alunecoase se revărsa înlăuntrul ei. Rușine. Vinovăție.
— Și nu este corect să mă aștept să rămâi îndrăgostit de mine când eu nu sunt persoana pe care ai cunoscut-o înainte.
Dar era o lașitate să ocolească motivul real, chiar dacă nu-i putea spune întregul adevăr.
— Și nu este drept nici ca tu să te aștepți ca această persoană care sunt eu, cea de acum, să reia firul existenței de soție a ta și să se îndrăgostească de tine din nou. Am încercat, dar nu am reușit.
Lui Edward i-a scăpat un șuierat ușor în timp ce trăgea aer printre dinți.
— Doamne, Oona, îmi pare teribil de rău că te-am făcut să treci prin toate astea.
Chipul îi oscila între deznădejde și disperare. Era boxerul care încasa pumn după pumn, refuzând să rămână la podea.
— Dar dacă renunț la Clary's și iau o pauză totală de la joaca de-a gătitul? Am putea s-o luăm pe îndelete și să încercăm cu adevărat...
— Nu mai este timp.
Trebuia să o facă. Trebuia să dea loviturile decisive.
— Nu vreau să mai încerc. Nu pot continua să forțez lucrurile. M-am săturat de confuzie și de singurătate. Mi-a ajuns.
Asta l-a redus la tăcere. Ce păcat că sclipirea lacrimilor dădea privirii lui o asemenea intensitate!
Edward s-a mutat din casă săptămâna următoare.
Despărțirea lor a fost una amiabilă, ca doi străini politicoși implicați într-un accident de mașină. Niciunul nu voia să dea vina pe celălalt. Au făcut prompt schimb de hârtii, dornici să repare pagubele și să meargă mai departe. Proprietatea din Gowanus a fost vândută și au împărțit suma încasată.
A fost un octombrie mohorât; toamna a înăsprit aerul și a uscat frunzele copacilor, înainte de a despuia

ramurile. În loc să se simtă uşurată că avea din nou toată casa doar pentru ea, Oona s-a trezit învăluită într-o ceaţă de singurătate. Orice prezenţă umană oferă un oarecare grad de siguranţă, chiar şi atunci când e sporadică, chiar şi atunci când nu e cea potrivită. Acum că se lepădase de această companie, lepădase şi verigheta, în mintea ei se rotea, ca o mantră funestă, un singur gând: „Întotdeauna voi sfârşi prin a fi singură."

Cât timp durează oare să-ţi revii după un divorţ? Ea nu cunoscuse euforia de la început; nu putea fi scutită de durerea de la sfârşit? Aparent, nu. Da, era dureros să fii văduvă de restaurant, dar statutul de femeie divorţată venea cu propriul său cocktail de remuşcări şi de eşecuri. Sentimentul de vinovăţie lovea în ea ca într-un sac de box: nu avusese suficientă răbdare, ar fi putut să se străduiască mai mult să-şi salveze căsnicia, şi-ar fi putut înfrâna dorinţele ilicite, şi-ar fi putut găsi un alt profesor de chitară de îndată ce a simţit că se îndrăgosteşte de Peter. Poate că în privinţa asta încerca Oona cea din 2003 să o avertizeze în metrou. A continuat lecţiile cu Peter, dar a scăzut frecvenţa acestora la o şedinţă pe săptămână. Stând în apartamentul lui, având în faţă posterul cu albumul trupei Velvet Underground, îşi simţea inima confuză, îndemnând-o în direcţii diferite, împingând-o spre Peter şi, în acelaşi timp, smulgând-o de lângă el.

„Poate lucrurile ar putea sta mai bine."

„Poate că inima ta a trecut prin destule deocamdată. Poate că..."

Pe la jumătatea lunii noiembrie, Oona deja nu mai suporta nicio incertitudine.

— Am divorţat de Edward, a anunţat ea în timpul uneia dintre pauzele lor, pe când Peter îşi plimba degetele peste corzile chitarei.

În cameră s-a lăsat liniştea.

— Aşa deci.

Mâna lui rămăsese suspendată deasupra corzilor.

— Şi cum îţi este?

— S-a întâmplat acum câteva luni. Sunt bine. Nu am fost căsătoriţi prea mult timp şi ştiam că nu avem un viitor împreună. De fapt...

Se pregătea să-l invite să iasă împreună, dar şovăia. Ce viitor ar putea avea cu Peter, când următorul ei salt era peste şase săptămâni? „Ar putea fi însă nişte săptămâni deosebite. Asta dacă nu cumva sentimentele sunt unilaterale. Trebuie să ştiu sigur."

— Eu... poate ai vrea să ieşim la o cafea cândva?

La cât de tare îi bubuia inima în piept, avea să audă măcar răspunsul?

— Aş vrea, dar de curând am început să mă întâlnesc cu cineva. Sau poate ai vrut să spui...

Peter se încruntase, de parcă ar fi vrut să spună mai multe.

— Nu, nu am vrut să spun ca între prieteni. Îţi propuneam o întâlnire.

Dacă avea s-o dea în bară, îşi asuma riscul.

— Am crezut, când mi-ai dăruit brelocul acela, probabil că am interpretat eu greşit lucrurile. Şi sunt sigură că diferenţa de vârstă dintre noi nu e nici ea de partea mea.

— Diferenţă de vârstă? Dar câţi ani ai, treizeci şi doi, treizeci şi trei?

— Patruzeci, dar mulţumesc de compliment.

— Ei, zece ani deci.

A clipit des, să-şi alunge deruta, şi a ridicat din umeri.

— Nu e o problemă pentru mine. Şi nu ai interpretat greşit lucrurile, doar că... m-ai prins într-un

moment prost.
Părul rebel îi cădea în ochi și a clătinat din cap, îndurerat.
— Altfel...
— Desigur. Momentul nepotrivit. Așa mi se întâmplă mie mereu.
„Cel puțin, nu era totul numai în capul meu."
S-a ridicat și și-a așezat chitara în cutia ei.
— Sper să nu te superi dacă încheiem un pic mai devreme astăzi.
Până la urmă, de lucrurile mărunte ajunge să-ți fie dor. De exemplu, felul cum clătina din cap ca să-și dea la o parte părul din ochi. Îi va fi dor de asta.
— Nicio problemă. Ne vedem săptămâna viitoare.
Deși nu s-au mai văzut, bineînțeles.
„Toate la timpul lor", proclama tatuajul lui.
Nu chiar toate.
O săptămână mai târziu, a sosit o ultimă carte poștală de la Kenzie. Cireși japonezi în floare pe o față, iar pe cealaltă următorul mesaj:

> Sunt gata să vin acasă. Luna viitoare. Îmi pare rău că nu voi ajunge să te văd anul acesta. Dar privește lucrurile astfel: Oona cea din 2005 va avea ceva de așteptat cu nerăbdare.
>
> Kenzie

Un râs amar a răsunat înlăuntrul ei. Absolut perfect! O pedeapsă pentru ceva ce făcuse Oona cea dinainte.
— Desigur. Desigur c-așa se încheie anul meu!
Dar cel puțin va avea ceva pozitiv de menționat în scrisoarea pe care avea să i-o scrie lui Oona din 2005.
În ajunul Anului Nou, a invitat-o pe Madeleine la ea acasă. Au gătit după rețeta lui Edward vită Wellington, care a ieșit puțin cam uscată, dar sosul a salvat-o. Mama ei a adus câteva sticle de șampanie și un tort aniversar de la o patiserie italiană, ca să sărbătorească după miezul nopții.
Ajunse la a doua sticlă, făceau haz de isprăvile din copilărie ale lui Oona și de peripețiile lui Madeleine la Pan Am, unde defila pe culoarele avioanelor, îmbrăcată în uniformă albastră și cu mănuși albe, de parcă era la o paradă a modei. Oona era bucuroasă că vârsta de patruzeci și unu de ani o va găsi împreună cu mama ei, indiferent când avea să poposească acolo. În același timp, era o ușurare să se despartă de anul 2004.
„Te rog, fă să fiu mai tânără anul viitor! Te rog, fă ca următorul salt să mă trimită în trecut."
Păcat că nu a fost mai explicită.

PARTEA A CINCEA

„Here Comes Your Man“12

2003: 39/22

18

A străbătut-o un fior la hotarul somnului, o zdruncinătură ca atunci când te redresezi după o poticnire invizibilă; a deschis ochii și s-a trezit la ea în bucătărie.

— La mulți ani, draga mea! i-a urat Madeleine aplecându-se și sărutând-o pe obraz. Ești bine?

Era bine oare? Oona a aruncat o privire în jur. Pe blatul dulapului era o sticlă de șampanie deschisă, împreună cu un tort aniversar, încă netăiat.

— Eram chiar aici adineauri. S-a terminat? Am isprăvit cu salturile în timp?

Un cocktail conținând în proporții egale speranță și spaimă. Cât de palpitant de banal ar fi să trăiești viața secvențial! Să poți ști clar unde și când începe fiecare an. Deși a o lua la rând acum, la patruzeci de ani, însemna un sacrificiu. Ar merita? Nu era sigură, dar înclina să creadă că da.

Era o dezbatere lăuntrică inutilă. Oona a pus capăt inventarului mintal al avantajelor și dezavantajelor, luând seama la micile diferențe prezente în acest tablou aniversar. Tortul aflat dinaintea ei avea glazura albastră, pe când cu câteva momente în urmă fusese mov. Paharele de șampanie aveau margini cu dungi aurii, înlocuind cupele simple din cristal din care băuseră înainte.

— Nu suntem în 2005, nu-i așa?

Un strop de melancolie în întrebare.

— Pe aproape. În 2003.

„La dracu'!“

Trebuia să fie tocmai 2003, anul în care urma să-l cunoască pe Edward și să se mărite cu el. Anul când avea să înceapă să-i finanțeze restaurantul ce avea să eșueze la fel de spectaculos ca și căsnicia lor.

„Cel puțin, acum am sub patruzeci de ani. Tare, nu?“

— Eu continui să sper că va fi din ce în ce mai ușor pentru tine.

Oona a deschis ochii, văzând fața îngrijorată a mamei ei la câțiva centimetri depărtare. A făcut un pas înapoi și și-a pierdut echilibrul, prinzându-se de tejghea pentru sprijin, ceea ce a făcut ca o cupă de șampanie să se răstoarne peste cealaltă. Amândouă s-au spart pe podea.

— Ei, asta explică de ce paharele sunt diferite anul viitor, a zis Oona.

— Ai pățit ceva?

— Nu, sunt bine. Am nevoie doar de un minut ca să...

— ... să citești asta?

Iată-l, deja familiarul plic alb sigilat.

— Presupun.

Oona a luat scrisoarea.

— De ce nu o citești la tine în birou? Eu curăț aici și îți aduc niște tort și altă șampanie.

Madeleine a plecat să caute mătură și făraș.

În timp ce se îndrepta spre etaj, Oona și-a zărit reflexia într-o oglindă din hol. Ceva mai subțire și mai blondă, dar altfel identică cu versiunea de anul viitor, sau de anul trecut.

Așezându-se la biroul ei, cu scrisoarea neatinsă dinainte, a scos un oftat zadarnic. Ce rost avea s-o citească? Știa deja ce avea să aducă anul acesta.

Dragă Oona,

Uneori mă întreb cât de mult te ajută aceste scrisori. Eu le scriu ca să te pregătesc, să te liniștesc. Dar dacă greșeala mea încearcă să te împiedice să faci propriile greșeli? Nu am reușit să te protejez de lucrurile mizerabile care știu că se vor întâmpla, așa că poate nu ar trebui să încerc să mai rescriu viitorul nostru. La urma urmei, trebuie să treci și prin cele rele, nu doar prin cele bune. Altfel, sfârșești prin a avea o viață sigură, sterilă, nedureroasă, și cine își dorește asta?

— Eu îmi doresc, a zis Oona cu voce tare.

Nu-ți pierde timpul dorind așa ceva. Indiferent cât de mult ai încerca să te aperi de suferință și de dezamăgire, ele tot așteaptă după colț.

La fel și Edward. Știi că o să-l cunoști, o să te căsătorești cu el și apoi o să divorțați. Și ce dacă?

Viețile majorității oamenilor sunt niște romane, dar a ta este o serie de nuvele scurte. Bucură-te de povestea ta cu Edward. La urma urmei, finalul l-ai trăit. De ce să nu te bucuri de început?

Toate lucrurile bune se termină, întotdeauna. Șmecheria este să te bucuri de ele cât durează.

Alertă de spoiler: viața ta va fi dulce-amăruie, orice s-ar întâmpla. Dar în fiecare ajun de An Nou, când acel ceas stupid bate miezul nopții, ai o altă șansă să capeți o pagină nouă și un an remarcabil. Crede-mă, unii ani vor fi fabuloși, și nu doar cei mai tineri. Tinerețea și frumusețea nu sunt totul.

Încetează să-ți gestionezi viața pe bucățele și trăiește-o; bucuria și sensul vor veni și ele. Găsește fericita cale de mijloc între a fi îndrăzneață și responsabilă. Cultivă acest echilibru. Dă tot ce poți. Fii bună cu tine însăți, chiar și atunci când, sau mai ales când, viața nu este bună cu tine.

Cu drag,
Eu

P.S.: Nu uita de acea pană de curent care va afecta orașul. Ar trebui fie să te aprovizionezi cu lumânări, fie să pleci din New York la jumătatea lunii august.

Grozav, alte cuvinte înțelepte de la infatuata Oona-cea-dinainte. Atât de luminată, atât de condescendentă, fir-ar să fie. Această Oona nu putea fi la fel de zen. Era frustrant să se apropie de patruzeci de ani când ar fi trebuit să-și sărbătorească cea de-a douăzeci și doua aniversare, să fie închisă într-o casă clădită de călătoriile în timp, neavând nimic altceva de așteptat în viitor decât o căsătorie sortită eșecului.

„Și dacă urmez o altă cale? Dacă nu mă căsătoresc?"

Prin mintea ei trecea întrebare după întrebare. Era timpul să pună destinul la încercare.

„Nu sunt obligată să-l aleg pe Edward. Pot alege pe oricine. Sau aș putea să nu aleg pe nimeni. Să le ia dracu' de iluminare și de căsătorie. Eu mă car de aici."

Deși cărțile poștale ale lui Kenzie îi stârniseră curiozitatea pentru călătorii, acesta era primul impuls adevărat de a pleca din țară. Era ceva ce plănuise să facă la douăzeci de ani. Cu Dale.

„Poate că vom vedea totuși unele dintre locurile de pe lista noastră", și-a zis ea în timp ce se uita pe website-uri de călătorii. „Cel puțin, vom avea încă o vară împreună, oricând va fi asta."

Europa era, prin urmare, exclusă, fiindcă acolo era posibil să se ducă împreună cu Dale. Deci unde altundeva ar fi bine să meargă? Poate ar trebui să calce pe urmele lui Kenzie și să viziteze Asia? Nu,

alegerea asta trebuia s-o facă singură, să fie numai a ei. Această primă călătorie în străinătate trebuia să fie extraordinară, plină de priveliști care s-o umple de admirație și de uimire.

În timp ce străbătea de la un capăt la altul dormitorul, i-a atras atenția vitrina. Mașinuța roșie din cristal era acolo, la fel și oul Fabergé și masca venețiană. Dar igluul din sticlă lipsea.

Alaska?

„Nu. Undeva mai cald."

Lipsea și globul cu zăpada căzând peste o piramidă.

„Egipt."

Va explora Marile Piramide din Giza, mormintele din Valea Regilor, templele din Luxor și Abu Simbel. Poate că va încerca chiar o croazieră pe Nil pentru a-și învinge fobia față de ambarcațiuni. Și, deși avea să fie prea cald pentru haina din piele dăruită de Dale, va lua cu ea ceasul pe care i-l dăruise de ziua ei. Era un lucru mărunt, dar astfel Dale o putea însoți în călătorie.

Răsfoind paginile goale ale pașaportului (oare își preschimba periodic pașapoartele ca să evite spoilerele?), Oona și-a promis că îl va umple cu vize, că va dezlega ancora care îi îngăduise să se miște doar pe o rază de douăzeci și cinci de kilometri de casa ei.

— Ești sigură că nu vrei să vii cu mine? a întrebat-o pe Madeleine.

— Nu, mulțumesc, draga mea. Aceasta este o aventură pe care e bine să o trăiești singură.

Așa că Oona și-a cumpărat un bilet dus spre Cairo. Dacă această etapă a călătoriei mergea bine, poate că avea să plece mai departe spre Iordania sau Maroc. Putea să-și petreacă întregul an călătorind și să dejoace planul destinului, acela de a-l întâlni pe Edward și de a se căsători cu el.

Pe dinăuntru era mai obosită, mai înfrântă decât se aștepta să fie la douăzeci și doi de ani, dar pe dinafară era o femeie de treizeci și nouă de ani cu înfățișare tinerească. În aeroport a surprins câte o privire admirativă. Nu era exclusă posibilitatea unei idile de vacanță.

Urcând la bordul avionului cu destinația Cairo, Oona s-a simțit inundată de o senzație nouă de hotărâre și de optimism. Nu era cazul să se simtă victima cronologiei ei defecte sau a presupusului destin. Refuza să dea târcoale vieții în vârful picioarelor, să îndure frustrarea provocată de tentativele de a atinge stabilitatea. Nu voia să se lase învinsă de viitorul deja cunoscut.

„Avem o pagină albă dinainte, hai să pornim."

S-a instalat pe scaun şi s-a uitat prin sticla groasă a ferestrei: avioane care rulau pe piste, cărucioare cu bagaje mișunând sub cerul plat și cenușiu ce amenința cu ploaie. Destinația ei era una însorită și uscată. Nu era nimic de văzut aici, așa că și-a acoperit ochii cu o mască de dormit.

S-a auzit un foșnet când cineva s-a așezat lângă ea.

Ce fredona persoana de alături? O melodie familiară, una care îi făcea strunele inimii să vibreze.

— „Sunday morning", Velvet Underground, a murmurat ea, așezându-se mai bine în scaun.

— Una dintre preferatele mele. Îmi pare rău dacă te deranjez, dar mi-e frică de moarte să zbor și singurul lucru care îmi calmează nervii, în afară de tărie sau de droguri, este să fredonez melodii. Sau să vorbesc ca să-mi distrag atenția.

Accent britanic. Suna mai puțin a crema societății, mai mult a mediu proletar; mai puțin a viță regală, mai mult a Michael Caine.

— Cunosc ce spun statisticile, a continuat el. Că ai mai multe șanse să mori într-un accident de mașină decât într-unul de avion, dar nu pot nicicum să mă obișnuiesc cu ideea că mă aflu într-un obiect metalic uriaș care sfidează gravitația. Presupun că frica de înălțime de care sufăr nu ușurează nici ea situația. Mă rog, nu de înălțime propriu-zis, ci de căderea de la mare înălțime. Oare frica de prăbușire este recunoscută ca fobie? Deși am auzit că nu căderea în sine te ucide, ci atacul de cord pe care îl provoacă spaima prăbușirii. Aoleu, mai bine nu mă mai gândesc! Am amânat această călătorie ani întregi, dar trebuia până la urmă să respect ultima dorință a mamei mele, aceea de a-i împrăștia cenușa printre piramidele din Giza. Toată viața a fost fascinată de egiptologie, ar fi trebuit să fie arheolog sau să predea istoria într-o universitate, însă s-a făcut coafeză. Doamne, eu turui întruna. Poți să-mi spui oricând să-mi țin gura și n-am să te mai deranjez tot restul zborului.

Nu a fost nevoie să-și dea masca jos de la ochi ca să știe cine era.

12 Melodie lansată de Pixies în 1987 (n. red.).

19

Oona și-a scos masca de dormit și a dat cu ochii de Edward. Sângele îi alerga prin vene, îi colora obrajii.

— Scuză-mă.

Și-a desfăcut centura de siguranță, l-a ocolit ridicându-se și a pornit în grabă pe culoar.

„Nu. În niciun caz. Asta n-o să se întâmple."

Înainte să ajungă la baie, a oprit-o o însoțitoare de bord care părea că poartă de treizeci de ani același coc ca un cuib de pasăre și fard de ochi albastru.

— Îmi pare rău, domnișoară, căpitanul a pornit semnalul „Legați-vă centurile de siguranță" și ne pregătim pentru decolare. Trebuie să vă întoarceți la locul dumneavoastră.

— De fapt, aș vrea să vă rog, dacă e posibil, să mă așez în altă parte, a zis Oona în șoaptă. Voi ocupa orice loc disponibil în avion.

„De preferat unul în partea din spate."

Însoțitoarea de bord i-a imitat tonul scăzut.

— Ah, mă tem că toate locurile sunt ocupate. Acum, dacă ați vrea să...

— Atunci fac schimb cu cineva. Cu oricine. Sunt sigură că cineva de la clasa economy s-ar bucura să capete un loc la business.

— Sunt sigură, a răspuns aceasta, iar tonul înțelegător a devenit mai aspru. Dar va trebui să așteptați până când vom fi în aer și ne vom putea deplasa în siguranță în aeronavă. Chiar trebuie să vă întoarceți la locul dumneavoastră acum.

Oona se putea lupta mai mult, chiar cu riscul de a fi dată jos din avion, doar ca să evite acel zbor cu Edward. Dar nu a făcut-o. Și odată ce s-a așezat la loc lângă el, ar fi putut să-și pună căști și să se prefacă adormită. Dar nu a făcut-o. Destinul era un pungaș irezistibil.

Edward continua să fredoneze „Sunday Morning".

— Îmi pare rău dacă sunt o pacoste, a spus el. Cântecul ăsta e de vină...

— Nu, e în regulă, este o melodie grozavă. Partea amuzantă e că, în principiu, este un cântec despre paranoia, dar este ciudat de reconfortant.

Pe fața lui s-a așternut o expresie buimăcită.

— Parcă mi-ai citit gândurile.

— Ca prin minune. Ceea ce nu înseamnă că nu apreciez celelalte melodii ale celor de la Velvet Underground. Sunt de admirat trupele care au un *sound* îndrăzneț.

— Asta voiam să spun și eu, s-a entuziasmat Edward.

Oona a zâmbit viclean.

— Am un soi de intuiție în anumite privințe. Pariez că aș putea ghici câteva dintre trupele tale preferate. Pari un tip căruia îi place Sonic Youth, cu siguranță. Și Pixies. Și...

S-a prefăcut că se concentrează.

— Nirvana?

El a rămas cu gura căscată.

— Ai puteri paranormale? Tocmai le-ai numit pe primele trei.

Fascinat, Edward s-a înclinat cu tot corpul spre ea.

— De unde ai apărut?

Dacă la început Oona a încercat să se ferească de farmecele lui, până la urmă, a atras-o cu sporovăiala lui sinceră, cu vizibila curiozitate și cu acel zâmbet larg, care lăsa să i se vadă strungăreața. Când decola avionul o făcuse deja să râdă, iar apoi a angajat-o ușurel într-o conversație care a continuat pe toată durata zborului de unsprezece ore, mai puțin o repriză sau două de somn. După câteva ore, s-au confruntat cu turbulențe severe. Lui Edward i s-au albit buzele de spaimă. Văzând în asta încă o ocazie de a-l uimi cu „intuiția" ei, Oona l-a mângâiat pe braț și a spus:

— Hai, Edward, o să fim ca niște mici Fonzie aici. Nu trebuie să te întreb cum este Fonzie, nu?

Prinzând din zbor trimiterea la *Pulp Fiction*, el a răspuns automat:

— Fonzie e calm.

Frica i s-a topit într-o uluială amuzată.

— Pot să recit toate replicile din filmul ăla.

— Păi, întâmplarea face să fie și printre preferatele mele, deci aș dori să-mi dovedești.

Așa că Edward a recitat restul scenei din film, până când avionul a ajuns într-o zonă mai calmă. A fost atât de recunoscător, încât i-a luat fața în mâini și i-a dat un sărut apăsat pe gură, ceea ce i-a luat pe amândoi prin surprindere. Acesta a fost urmat de o serie de săruturi care au crescut în intensitate, culminând cu unul mai lung, care i-a dat de înțeles lui Oona că nu putea fugi de așa ceva.

„Oricum, de-abia anul viitor vom divorța. De ce să te ascunzi de o fericire garantată?"

Așa cum vedea ea lucrurile, Oona din 2004 plătise deja factura cardului de credit, așa că de ce nu ar trebui să se bucure Oona cea din 2003 de cheltuiala făcută? Adevărat, calculul nu se făcea în dolari, ci în sentimente, o monedă mai periculoasă. Dar, de această dată, faptul că știa dinainte situația era în favoarea ei. Era sigură că inima ei va fi invincibilă anul acesta, deși nicio inimă nu este vreodată cu adevărat invincibilă.

Așa că a explorat Cairo împreună cu Edward. Au călărit pe cămile și au împrăștiat cenușa mamei lui la apusul soarelui lângă piramidele din Giza. Au mers la barurile unde se fuma narghilea și au fumat tutun cu aromă de caise, vorbind până târziu în noapte. Au rătăcit prin *souk*-uri, unde Oona a căutat suvenire colorate pentru Madeleine. Au petrecut o zi la Muzeul Egiptean privind cu jind la splendorile din mormântul regelui Tutankamon: mobilier, bijuterii, cufere și urne, toate meșteșugite incredibil; masca mortuară bogat ornamentată. Într-o seară, poftind la răsfățuri de acasă, s-au dus la Hard Rock Cafe să mănânce burgeri.

— Am ceva pentru tine, a zis Edward, împingând spre ea peste masă o cutie mică, pătrată.

— Nu este cana de cafea pe care scrie „Walk Like an Egyptian", nu-i așa? Glumeam când am spus că viața mea nu ar fi împlinită fără ea.

Dar, când a deschis cutia, i s-a tăiat respirația.

— Oo!

A scos din ea un glob cu zăpadă în care se afla o piramidă.

— Asta este și mai grozavă.

— M-am gândit că vei aprecia ironia zăpezii în deșert.

— Nici nu știi cât de mult.

O încântare nedumerită o năpădea privindu-l. Nu observase până acum micile puncte aurii din ochii lui albaștri sau felul fermecător în care chicotea când îl surprindea un lucru amuzant. Cine ar fi crezut că ceea ce s-a ofilit mai poate înflori, revenind la o viață nouă? Era atât de puțin probabil!

Edward plănuise inițial o excursie de cinci zile, dar și-a prelungit șederea pentru a petrece mai mult timp cu Oona. Ea s-a oferit să acopere cheltuielile, el însă a insistat să-și plătească drumul, deși a fost de acord să împartă cu ea camera de hotel. În prima săptămână, chiar și când dormeau în același pat, Oona nu a lăsat lucrurile să meargă dincolo de sărut. Profunzimea legăturii dintre ei, imposibilitatea, dar inevitabilitatea ei o copleșeau și trebuia să țină latura fizică în frâu ca să poată procesa restul.

Dar asta a durat numai atâta vreme cât a putut rezista atracției dintre ei. După opt zile de călătorie, au făcut sex într-un vagon de dormit, în drum spre Aswan.

Acele prime zile în Egipt au fost fabuloase, zile ce meritau să fie trăite. Ce naiba avea Edward atât de ademenitor? Erau, desigur, atracția fizică, lucrurile pe care le aveau în comun, dincolo de muzică și de filme, același simț al umorului cu note sarcastice și o perspectivă progresistă asupra politicii. Dar era mai mult efectul lui asupra ei: se simțea beată în preajma lui, scoasă din matca ei. Voia să-i spună fiecare gând care îi trecea prin minte, voia să-l atingă tot timpul. El îi răspundea cu aceeași intensitate. Era o patimă fără saț, doi oameni însetați, porniți să soarbă oceanul.

În Aswan, Oona a mâncat niște kebab de miel care i-a provocat o toxiinfecție alimentară urâtă. Cât a stat la pat, timp de două zile, Edward a rămas alături de ea și a dat chiar și bolii ei o întorsătură romantică: a hrănit-o cu sucuri și cu biscuiți sărați; i-a citit ziare și reviste americane; i-a pus prosoape reci și umede peste frunte („asta e mai mult pentru dureri de cap și febră, dar mama făcea așa de fiecare dată când mă îmbolnăveam și mi se părea întotdeauna că mă simt mai bine"). Odată ce și-a revenit, restul călătoriei s-a desfășurat ca un film cu scenariu optimist. Edward și-a înăbușit fobia regresivă, astfel încât să poată face o plimbare în balon peste templele și terenurile agricole din Luxor. În Valea Regilor, au coborât în morminte, fredonând tema muzicală din *Indiana Jones* până când hieroglifele colorate și spectaculos păstrate din interior i-au amuțit de uimire. Au călătorit spre coasta de nord, către Alexandria, unde s-au plimbat pe Cornișă, promenada de pe țărmul mării, mărginită de palmieri, bucurându-se de briza sărată și răcoritoare a orașului și de atmosfera mediteraneeană relaxată.

După un tur de două săptămâni prin țară, s-au întors la Cairo, obosiți să viziteze obiective turistice peste zi și să facă sex fierbinte toată noaptea. Oona voia să prelungească sejurul, să prelungească această stare de beatitudine; se temea că magia ar putea începe să se risipească de îndată ce se întorceau la New York. Dar era timpul să meargă acasă.

În ultima lor noapte în Cairo, au luat masa într-un restaurant cu felinare din lemn atârnate de tavan, cu lumânări uriașe în sfeșnice din alamă filigranate și cu perdele subțiri mov, țesute cu stele aurii. Edward a luat mâna lui Oona în mâinile lui și i-a sărutat încheieturile degetelor.

— Poate că sună stupid, dar nu am mai avut niciodată o asemenea legătură cu nimeni. Nu pot explica. Este aproape ca și cum ne-am mai întâlnit înainte.

— Așa și este.

Era greu să nu plângi, greu să împiedici informațiile despre viitor să muște din prezent.

— Ține cont că nu am crezut niciodată în vieți anterioare, sau în destin, sau în alte prostii de genul ăsta. Dar este ceva în relația noastră, ceva în ființa ta, care pare...

— Scris în stele.

Pe părțile laterale ale sfeșnicului dintre ei picura ceară, formând o mică băltoacă pe masa din lemn. Oona a scobit în ceară, a lăsat-o să-i îmbrace vârful degetului și să-i mascheze amprenta.

— Mi-aș dori să fie așa și când ne întoarcem la New York.

— Viața adevărată ne va sta în cale întrucâtva, dar ceea ce există între voi nu va dispărea, cel puțin nu foarte curând. *Eu* nu voi dispărea. Sunt nebun după tine.

Au zâmbit până când i-au durut fețele.

Odată întorși la New York, viața adevărată a început să le stea în cale întrucâtva. Programul haotic de lucru al lui Edward la un bistro din Carroll Gardens le limita timpul petrecut împreună, deși nu în măsura în care urma să se întâmple când acesta avea să devină patronul restaurantului Clary's. Chiar și așa, Oona s-a trezit cu o mulțime de ore libere. Ca să le umple, s-a apucat de voluntariat la o bancă de alimente și la biblioteca locală. Și-a reluat și lecțiile de chitară, de data aceasta cu o profesoară mai în vârstă, și s-a mirat că își păstrează o abilitate pe care, cronologic vorbind, nu o dobândise încă. Ca - întotdeauna, își studia biblioraftul. (Acțiunile Boeing se aflau pe o poziție-cheie în acel an. După ce

achiziționase acțiunile la 16 dolari bucata în 1982, acestea s-au divizat de patru ori, ducând numărul acțiunilor deținute de la 600 la 4 050; vânduse jumătate dintre ele în 1997 la 57 de dolari pe acțiune și în curând avea să cumpere altele la 26 de dolari bucata, lăsând poziția să crească la peste 400 de dolari în anii ce urmau.) În plus, făcea plimbări regulate în Prospect Park, un obicei pe care îl păstra de când o dusese acolo Kenzie, în timpul primului ei salt, sperând că în sfârșit îl va revedea în acel an.

Toată această așteptare era grea, își omora timpul, călca apa, până la următoarea întâlnire cu Edward pe măsură ce se atașa mai mult de el. Nici măcar sala ei de muzică nu-i mai oferea obișnuita mângâiere atemporală, deși a fost surprinsă să găsească în ea două chitare valoroase pe care nu le mai deținea în 2004, una care-i aparținuse inițial membrului fondator al formației Rolling Stones, Brian Jones, cealaltă, o chitară cu douăsprezece corzi la care cântase David Bowie.

— De ce aș vrea oare să scap de astea? s-a întrebat Oona. Donații pentru acte de caritate, poate?

În fiecare noapte aștepta un mesaj de la Edward în care spunea că a terminat cu munca și atunci pornea grăbită spre apartamentul lui din Kensington. El mirosea a fum, a cartofi prăjiți și a whisky, miros care persista chiar și după ce făcea duș, dar pe ea nu o deranja combinația înțepătoare pentru că se combina cu parfumul lui natural, care o amețea de fiecare dată. Oricât de obosit era după tură, era mereu însetat de trupul ei. Se întâmpla să adoarmă imediat după, cu părul ud umezindu-i perna, dar se trezea curând dorind-o din nou.

„Asta aș fi ratat dacă încercam să-mi schimb soarta. Un an în care, în sfârșit, reușesc să fiu fericită."

Într-o noapte, la începutul lunii februarie, Oona a primit un mesaj la 1 dimineața de la Edward, care spunea că termină un joc de pocher cu prietenii săi și se îndreaptă apoi spre casă. A așteptat la el acasă timp de o oră, din ce în ce mai panicată, până când el a apărut, în cele din urmă, la două și jumătate, mai beat decât de obicei, cu hainele în dezordine și cu ochii rătăciți.

— Edward, ce dracu'?

— Ah, fir-ar să fie!

A smârcâit și și-a șters nasul cu dosul palmei.

— Credeam că ți-am spus că joc cărți.

Alt smârcâit.

A intrat după el în apartament.

— Se pare că n-ai făcut numai asta. De ce nu mi-ai răspuns la mesaje? Am înnebunit întrebându-mă ce s-a întâmplat.

— Mama mă-sii, chiar trebuie să te ții scai de mine?

— Și tu chiar trebuie să fii un bou nesimțit?

Cearta a escaladat și amândoi au ridicat vocea, până când vecinii de la parter au ciocănit în tavan. Asta i-a smuls din transă.

— Iartă-mă, iubito.

A sărutat-o, un sărut umed și brutal.

— Sunt încă furioasă pe tine, a zis ea, dar n-a refuzat un al doilea sărut.

„Prima noastră ceartă. Neașteptat de romantică!"

— Arată-mi cât ești de furioasă, a murmurat el.

Partida de sex de împăcare a fost pasională și explozivă, nuanțată de ecouri de furie.

Sexul a devenit un drog pentru Oona, un feromon intravenos care îi picura în sânge o doză constantă. Atașamentul ei afectiv își avea, în mod evident, rădăcina în atracția fizică, dar oare dragostea nu era tot un proces chimic? Ținea de știință. Și, dacă inevitabilitatea divorțului din anul următor ar fi trebuit să-i impună prudență, acest termen de valabilitate o făcea să-și dorească să se bucure cât mai mult de dragoste acum, să o păstreze pentru anii de singurătate care ar putea urma.

Erau două lucruri despre care nu-i vorbise lui Edward: despre călătoriile ei în timp și despre averea de care dispunea. El știa, de bună seamă, că Oona avea *ceva* bani (nu avea o slujbă de zi cu zi și îi plăcea să lase bacșișuri exorbitante), dar poate că nu își dădea seama cât de bogată era. Se îmbrăca în haine care nu țineau cont de tendințele modei, bine lucrate și scumpe, dar simple, și nu purta alte

bijuterii în afară de ceasul de la Dale, nici nu se făcea cu bunuri care să dezvăluie o relație grotescă sau superficială cu banii. În afară de casa ei. El nu-i văzuse încă vila, iar teama de a fi tratată altfel din momentul când avea s-o vadă o făcea să amâne invitația, folosind ca scuză renovarea casei (pentru a evita minciuna, a schimbat mocheta în salon).

În martie, Edward s-a plâns că expiră contractul de închiriere al apartamentului în care locuia și că ulterior îi va crește chiria. În absența vreunui semn că intensitatea pasiunii dintre ei scăzuse (asta era o problemă care o privea pe Oona din 2004), i-a sugerat să se mute cu ea.

— Nici nu ți-am văzut locuința. E suficient de mare pentru amândoi?

Ea a izbucnit în râs.

— Ce e așa amuzant?

— O să vezi.

Când în sfârșit a trecut pragul holului de la intrare, care era de dimensiunea sufrageriei lui, a râs și el. Și, dacă a fost impresionat de vilă, asta nu a fost nimic pe lângă adorația uluită pe care i-a trezit-o a doua zi de dimineață, când i-a servit hering afumat pe pâine prăjită la micul-dejun și i-a pregătit ceaiul așa cum îi plăcea lui.

— Cum de ai știut? Chiar că ești o minune, Oona.

Luna următoare, Edward i-a spus că are în plan ceva special. Era un concert Lou Reed în acea noapte, așa că seara deja se anunța memorabilă.

„Sper că nu mă cere de nevastă. Nu încă. Nu în seara asta."

A dus-o la un restaurant indian de pe Curry Row, un local strâmt și scund, pe al cărui tavan se înșirau luminițe în formă de ardei iute și stele de beteală. Au mâncat *vindaloo* și au discutat despre visul lui Edward de a construi un imperiu culinar. Entuziasmul lui era contagios, dar ea nu s-a oferit ca investitor; poate că, dacă nu amesteca afacerile cu dragostea, avea să salveze relația dintre ei în anul următor.

După cină, au mers la clubul Bowery Ballroom. Oona cumpărase bilete la spectacol cu luni în urmă, dar Edward a făcut rost de locuri VIP la balcon. Asta trebuia să fie acel „ceva special". Oona s-a simțit ușurată și a fost mișcată de atenția lui, deși ar fi preferat să ajungă cu câteva ore mai înainte și să stea aproape de scenă.

Să-l vadă pe Lou Reed în concert a fost ca o experiență religioasă pentru Oona. Deși s-au cântat doar cinci cântece din repertoriul grupului Velvet Underground, ea l-a savurat pe fiecare ca pe o predică. S-a lipit de balustradă, dorind să plutească peste ea și să îngenuncheze lângă bărbatul de pe scenă, cu ochelari negri de soare, lovind corzile chitarei și cântând sau rostind versurile cu un aer degajat. Edward stătea în spatele ei, cuprinzându-i talia cu brațele. Oricât de mult îl iubea, voia să se elibereze, să fie singură în mulțime, să lase muzica să o cuprindă. Pe melodia „Candy Says" i-au dat lacrimile, amintindu-și cum asculta discurile celor de la Velvet împreună cu Dale, în subsolul lui, uneori întinși ca stelele de mare pe covor, atingându-se doar cu vârfurile degetelor; alteori culcați pe o parte, lipiți unul de celălalt, cu picioarele împletite, sărutându-se înfocat. Săruturi încărcate de optimismul orb al primei iubiri.

După concert, în taxiul care îi ducea acasă, Edward voia să vorbească despre cum fusese concertul, dar Oona stătea cu fruntea lipită de sticlă, în ochi strălucindu-i lacrimi incapabilă să scoată vreun cuvânt.

Deși Madeleine era conștientă de existența lui Edward, Oona tot ezita să i-l prezinte. Chiar dacă dezaprobarea nerostită, dar evidentă a mamei ei avea să vină abia mai târziu, era mai ușor să o amâne. Dar când a venit și luna mai și se făcuseră două luni de când ei doi locuiau împreună, Oona n-a mai putut să suporte s-o audă pe Madeleine bombănind că nu era niciodată invitată în vizită.

— Bine, bine! Vino săptămâna viitoare la cină. Edward o să-ți facă creveți *fra diavolo*.

Poate că, gătindu-i felul de mâncare favorit, avea să-i intre în grațiile lui Madeleine. În caz că nu se întâmpla, Oona a făcut și provizii de pinot grigio, vinul preferat al mamei ei.

Mâncarea și vinul bun nu i-au dus însă prea departe.

Când Madeleine a intrat pe ușă, Oona și-a ținut respirația, așteptând să se întâmple ceva rău.

— Mamă, el este Edward.

El a făcut un pas înainte, cu brațele întinse, pentru că Oona îi spusese că mamei ei îi plac îmbrățișările.

Dar Madeleine a întins mâna ca să o strângă pe a lui, cu un zâmbet lipsit de exuberanța obișnuită.

Această atitudine a dat tonul pentru restul serii. Indiferent cât de mult vin s-a turnat în pahare, barierele politicoase au rămas la locul lor și conversația nu a avut nicio clipă un curs firesc, în ciuda imboldurilor frecvente date de Oona pentru a o întreține.

Când Edward s-a dus la baie, Oona s-a întors către mama ei și a șuierat:

— Ce e cu tine? De ce te comporți ca un robot?

Madeleine a făcut ochii mari, prefăcându-se nevinovată.

— Eu sunt cât se poate de afabilă.

— Tocmai asta e ciudat. Afabilitatea este lipsită de personalitate. *Tu* însă ai personalitate. Și ești și afabilă, dar de ce nu spui povestioarele tale, de ce nu pui întrebări nepotrivite? De ce nu te porți frivol? De ce nu ești tu însăți?

Madeleine a ridicat mâinile, declarându-se nevinovată.

— Credeam că sunt eu însămi.

— De ce nu...

„... îl placi pe Edward?“

Dar tocmai atunci el s-a întors în salon, așa că Oona și-a înmuiat tonul și a schimbat cursul întrebării.

— ...am mai bea o sticlă de vin?

— Ar fi grozav.

Ce n-ar fi dat să nu mai vadă zâmbetele acelea dezgustător de false pe fața mamei ei!

După ce Madeleine a plecat acasă, în timp ce strângeau masa, Edward a întrebat:

— Am spus ceva ce a deranjat-o? A fost vreo problemă cu mâncarea?

— Mâncarea a fost fantastică. Și tu ai fost fantastic.

A astupat la loc ultima sticlă cu vin, rezistând tentației de a o da pe gât.

— Ești sigură? Pentru că am avut impresia că nu mă place. Poate crede că nu sunt destul de bun pentru tine. Uneori mă întreb și eu același lucru.

Încruntarea lui stingherită i-a tăiat respirația. Cum a îndrăznit Madeleine să-l facă să se simtă nevrednic de ea!

— Nu spune asta. M-ai făcut mai fericită decât am fost vreme de ani întregi. Ești un tip grozav. Și un bucătar fenomenal.

— Unul care nici măcar nu își poate pune pe picioare propriul restaurant. Care își lasă iubita să plătească toate facturile.

A pus un teanc de farfurii murdare înapoi pe masă și a lăsat capul în jos.

— Hei, într-o zi vei *avea* restaurantul tău. Îți tot spun să-ți scurtezi programul de lucru la bistro ca să te poți concentra pe asta, pentru că eu cred în tine. Și nu uita că *eu* sunt cea care refuză să te lase să plătești facturile, da?

— Trebuie să mă lași să contribui într-un fel, Oona. Părinții mei nu m-au crescut să primesc pomană și nu îmi voi îngădui să fiu un bărbat întreținut.

Au hotărât ca Edward să cumpere alimentele și să facă de mâncare drept contribuție în gospodărie. De asemenea, și-a redus programul de lucru, ceea ce i-a permis să întocmească un plan de afaceri, să caute locații pentru viitorul său restaurant și să se întâlnească cu potențiali investitori. Oare avea să-i ceară lui Oona să finanțeze afacerea? Ea spera că va aștepta până când se va oferi singură să o facă; altfel, se așternea o urmă de îndoială în relația lor, făcând-o să se întrebe dacă banii se aflau la originea asiduității romantice a lui Edward. În iunie, Madeleine și-a găsit și ea un iubit: pe Nathan, farmacist la o mică drogherie de unde își lua ea tratamentul pentru artrită. Oona le-a sugerat o întâlnire în patru ca

să se cunoască mai bine, dar mama ei a spus că preferă să fie doar ei trei („Nathan este uneori timid în preajma persoanelor noi"). Nu era prima dată când îl excludea pe Edward, dar Oona nu a insistat asupra acestui aspect. În schimb, a făcut rezervări la prânz pentru trei persoane la River Café; cu ceva noroc, priveliștea uluitoare a Manhattanului profilându-se pe celălalt mal al fluviului Hudson avea să compenseze orice potențială stânjeneală.

Dar n-a fost așa.

Madeleine și Nathan au întârziat o jumătate de oră, timp în care, ca să păstreze masa rezervată, Oona a trebuit s-o mituiască pe tânăra cu aspirații de manechin care conducea clienții la mese. A fost o interacțiune umilitoare pentru ambele femei. Când perechea întârziată a sosit în sfârșit, Oona s-a înfuriat și a devenit bănuitoare de cum a dat cu ochii de Nathan. *Spilcuit* a fost primul cuvânt care i-a venit în minte, de la părul argintiu pieptănat lins pe spate până la bronzul fals. Dinții erau puțin prea albi, sprâncenele prea sculptate, colțurile mustății și bărbuța prea dichisite. *Strident* a fost al doilea cuvânt, de la cămașa mov combinată cu cravata roz, ambele din mătase, până la râsul exploziv și la apa de colonie cu care se stropise din belșug, fapt care i-a produs hostessei un acces de strănut. Odată ce acesta s-a potolit, a mai urmat un moment stânjenitor, când a trebuit să-i găsească un sacou pe care să-l îmbrace, dat fiind codul vestimentar al restaurantului. Madeleine era prea captivată de aranjamentele florale care împodobeau intrarea pentru a observa cum se holba Nathan la picioarele hostessei când aceasta a revenit cu sacoul; Oona însă a observat.

În timp ce Nathan mergea înaintea lor, Oona s-a întors către mama ei.

— Ți-am spus doar că aici bărbații trebuie să poarte sacou.

A rostit cuvintele încet, printre dinți, cu voce cântată.

— Sunt sigură că nu, a răspuns Madeleine.

— Iar eu sunt cât se poate de sigură că ți-am spus.

Când s-au așezat la masă, lucrurile s-au înrăutățit și mai mult.

După ce li s-a luat comanda, un picolo le-a umplut paharele cu apă. Când a ajuns la Nathan, a înclinat carafa prea mult și un cub de gheață rătăcit a aterizat lângă tacâmurile din fața acestuia.

— *Perdóneme, perdóneme*.

Omul a luat cubul de gheață în mână și s-a îndepărtat în grabă.

— Credeți că fuge de teamă că sun la biroul de imigrări? a zis Nathan rupând o bucată de pâine și îndesând-o în gură.

Madeleine a lovit-o preventiv pe fiica ei cu piciorul pe sub masă, lucru care nu a descurajat-o pe Oona.

— Chiar ai spus chestia asta? Am auzit bine?

— Țara asta e și așa prea plină de străini. Ar trebui să existe niște reguli mai stricte cu privire la cine poate rămâne aici, asta este tot ce vreau să spun.

Trosc! a făcut grisina lui Oona, care a continuat s-o rupă în bucăți tot mai mici.

— Da' ce, familia ta a venit încoace pe nava *Mayflower*? De fapt, stai așa, că și ăia erau *tot* străini!

— A fost doar o glumă.

Nathan s-a lăsat pe spate în scaun și a râs pe înfundate.

— Îmi place, a zis către Madeleine. E arțăgoasă fătuca, așa e?

Ambele femei au mimat zâmbete firave și așa le-au rămas expresiile tot timpul cât a durat prânzul.

— I-ai spus despre călătoria noastră? a întrebat Nathan când serveau desertul.

— Nu i-am spus.

Foindu-se pe scaun, Madeleine a luat o înghițitură lungă de cafea înainte de a răspunde.

— Vom petrece trei săptămâni pe Coasta Amalfitană.

— Ce minunat! a exclamat Oona pe un ton dur precum cremenea. Ești sigur că vei reuși să te descurci cu toți străinii ăia?

Zâmbetul fals și privirea fioroasă ale lui Madeleine dădeau chipului ei un aer demonic.

De data asta, Nathan a râs forțat.

— Ei, ăia sunt de-ai mei, așa că e altă treabă.

— Sunt de-ai *tăi*, am înțeles, a zis Oona dând din cap. Dar farmaciștii au concedii așa de lungi? Sau ai farmacia ta?

— Nu, nu. A trebuit să trag niște sfori ca să-i fac pe ceilalți să mă înlocuiască, dar cum puteam să spun nu generozității mamei tale, care mi-a oferit o călătorie atât de fastuoasă?

— Evident că nu puteai. Și da, mama este incredibil de generoasă. Poate prea generoasă.

— Aș putea spune și eu același lucru despre tine, Oona.

Miere în glas, venin în privire.

Zâmbind cu gura plină de *crème brûlée*, Oona a zdrobit cu năduf în dinți zahărul caramelizat.

Când a sosit nota de plată, Nathan a întins o mână fără vlagă, care nu a convins pe nimeni. Au urmat o mulțime de insistențe lipsite de entuziasm, până când Oona le-a alungat cu un gest al mâinii și și-a strecurat cardul de credit între copertele din piele.

— Scuzați-mă, doamnelor, am o întâlnire cu vecinu' John.

Nathan a îndreptat ambele degete arătătoare, ca pe niște pistoale, către toaletă și a pornit-o agale într-acolo.

Ridicând din sprâncene, Oona s-a întors spre mama ei.

— Vecinu' John?

— Are și el excentricitățile lui.

A fluturat din mână de parcă ar fi împrăștiat niște fum.

— Oamenii bogați ajung să fie excentrici. *Tu* ești excentrică. Nathan este bogat?

— Nu-i treaba ta.

— Pun pariu că nu, odată ce plătești tu pentru Italia. Deci nu-i dă mâna să fie excentric. El este... altceva.

Nu și-a dus până la capăt ideea, fiindcă Nathan se îndrepta înapoi spre ele.

Raporturile dintre mamă și fiică au rămas încordate după acel prânz, dar amândouă erau prea implicate din punct de vedere sentimental ca să recunoască distanța care se crea între ele.

În iulie, Edward a anunțat că a găsit un investitor pentru restaurant și a rezervat un weekend lung într-o cabană privată pe țărmul mării, la Cape Cod, ca să sărbătorească împreună. Ziua mergeau cu caiacul, mâncau scoici și stridii proaspete și zăceau tolăniți pe nisip. Noaptea se scăldau goi și făceau dragoste pe plajă.

Era o escapadă idilică, iar de data aceasta Oona spera că Edward îi va cere mâna. Însă în ciuda așteptărilor ei crescânde, el nu a făcut-o.

Într-o dimineață de joi, la începutul lui august, s-a trezit cu Edward ghemuit lângă patul ei.

— Hai să mergem să hrănim rațele, a propus el, ridicând o pungă din hârtie plină cu chifle. M-am gândit să ne bucurăm puțin de vremea de afară, până nu se face prea cald.

Ajunși în parc, au luat-o pe pista de alergare până la lac și s-au cocoțat pe un buștean căzut la pământ.

„Haide, Kenzie, unde ești? Bine ar fi să ne vedem o dată anul ăsta."

Oona s-a forțat să revină în prezent și i s-a alăturat lui Edward, rupând împreună cu el din pâine și aruncând-o pe lângă mal pentru păsările înfometate.

Când a băgat mâna în geantă după una dintre ultimele chifle, degetele ei au dat de un cub de catifea.

Ah!

Edward a pus un genunchi în pământ și a deschis cutia.

— Am știut încă de la fuga noastră în Egipt că ești femeia cu care vreau să-mi petrec viața. Ești inteligentă, ești superbă, ai suflet bun și gusturi muzicale rafinate. Dumnezeu știe ce vezi la unul ca mine.

A făcut cu ochiul și a râs autoironic.

— Dar, serios, tot ce vreau este să mă străduiesc să te fac fericită. Înainte să moară, mama mi-a spus să nu șovăi să-mi urmez visurile. „Nu avem niciodată atât de mult timp pe cât credem că avem", așa zicea. Am crezut că cel mai mare vis al meu va fi să am un restaurant. Apoi te-am cunoscut pe tine. Știu că este foarte curând, a conchis el, dar viața este al naibii de scurtă și știu că tu ești visul meu. Vrei să te căsătorești cu mine?

Cerul era albastru pătrunzător, cu nori perfecți, ca de vată, reflectați în apa de dedesubt, iar văzduhul înmiresmat era punctat de rațe gălăgioase. Edward a ridicat spre ea o privire tandră, plină de speranță.

Inima ei s-a înmuiat și s-a oprit în loc. S-a lăsat în genunchi în fața lui.

— Sigur că vreau să mă căsătoresc cu tine. Dar, mai întâi, trebuie să-ți spun ceva.

20

La o săptămână după cererea în căsătorie, Edward și Oona au făcut cununia civilă.

Câteva zile mai târziu, investitorul lui Edward s-a retras.

— Sunt dezamăgit, dar o să merg mai departe. O să găsesc o altă cale.

I-a zâmbit slab, încercând să pară curajos, dar în ochi i se strecura dezolarea.

„Eu am o grămadă de bani. Cum aș putea să nu-i împart cu el? La urma urmei, nu se pune problema că o să mă ruineze Clary's Pub."

— Am eu o altă cale, a anunțat ea. Voi fi investitorul tău.

— Categoric nu. Nu aș putea pune o asemenea povară pe căsnicia noastră. Nici să nu aud.

A urmat o dezbatere vehementă și a fost nevoie de mult efort pentru a-l convinge în cele din urmă.

„Cel puțin știu sigur că nu s-a căsătorit cu mine pentru bani."

— Am o condiție, totuși, a precizat Oona. Aș vrea să plecăm într-o lună de miere. Mâine. O săptămână la mare, înainte ca lucrurile s-o ia razna cu restaurantul.

Momentul era ales și ca să-i scoată din oraș pe durata apropiatei pene de curent ce avea să afecteze metropola. Poate că exista un element romantic în a experimenta douăzeci și nouă de ore fără electricitate, dar perspectiva era mai puțin atrăgătoare într-o metropolă care se topea de căldură. În plus, ei și lui Edward le stătea cel mai bine atunci când călătoreau.

El a fost de acord cu călătoria, iar ea a rezervat în ultimul moment un zbor către Barbados.

A doua zi de dimineață, în bucătărie, în timp ce așteptau taxiul care să-i ducă la aeroport, Oona s-a uitat la ceasul de la mână. Limbile acestuia formau un unghi drept, indicând ora trei.

— La naiba, cred că mi s-a oprit ceasul, a spus ea exact când s-a auzit claxonul unei mașini.

— Putem să-l reparăm la întoarcere. Oricum o să fii pe ora insulei. Hai să mergem, iubire, nu vrem să pierdem avionul.

Oona și-a scos ceasul de la mână și l-a lăsat pe masa din bucătărie. Călătoria a fost fericită și netulburată, dar când s-au întors, vaza răsturnată din hol a fost un indiciu că luna de miere chiar se terminase.

— Ne-au călcat hoții!

Oona a verificat pe fugă casa, căutând ceva lipsă sau în dezordine. N-a găsit nimic până la sala de muzică; acolo însă două dintre chitarele ei dispăruseră: cea care aparținuse lui Brian Jones și cea a lui David Bowie. Pe acelea nu le deținea pe durata saltului ei precedent.

În bucătărie, lucrurile stăteau și mai rău: ceasul ei aniversar nu mai era pe masă.

— Ești sigură că acolo l-ai lăsat?

Edward a ajutat-o să dea o tură rapidă prin celelalte camere, în caz că îl rătăcise pe undeva, dar ceasul nu a apărut.

Când s-a întors în bucătărie, Oona avea o stare de vomă și i se înmuiaseră genunchii.

— Tocmai asta și-au găsit să ia. Aș da toată casa în schimb pentru ceasul ăla.

A izbucnit în lacrimi.

Edward a cuprins-o în brațe.

— Doamne, ce rău îmi pare!

— Pana de curent trebuie să fi dezactivat alarma.

— Au mai luat și altceva în afară de ceas și de chitare?

Luând un prosop din hârtie, Oona și-a suflat nasul.

— Nu-mi dau seama. Dar chitarele valorează două sute de mii, așa că au dat lovitura ticăloșii ăia. Nici măcar nu aveau nevoie de ceas.

Edward a mai strâns-o o dată în brațe, după care s-a desprins de ea.

— Mă duc să sun la poliție.

— N-am să mai văd chitarele alea.

Și-a șters lacrimile.

„Dar ceasul am să-l mai văd." Pentru că avea să înceapă anul 2004 cu el în buzunarul hainei.

Sau mai știi?

„Dacă n-o să am ceasul nici anul viitor?"

Era oare posibil să fi făcut ceva care să-i fi schimbat soarta? Poate că acest nou viitor includea o căsătorie de durată cu Edward. Dacă pierderea unor chitare și a ceasului de la Dale era prețul pe care îl plătea pentru asta, atunci nu putea decât să accepte simbolismul evident al acestor schimbări.

În câteva zile au trecut peste episodul cu spargerea și, preț de câteva săptămâni, planurile de dezvoltare pentru restaurantul lui Edward au continuat cu seriozitate, timp în care au studiat potențiale proprietăți din Brooklyn. În ciuda faptului că știa cum vor ieși lucrurile, Oona a încercat să insiste în favoarea unei locații promițătoare din East Williamsburg, în timp ce Edward era chitit pe spațiul din Gowanus.

„Să salvez restaurantul, să salvez căsătoria?" Merita încercat.

— Clary's Pub va da faliment în Gowanus, a avertizat ea.

Edward a sărit de parcă l-ar fi pălmuit.

— Credeam că ai încredere în mine.

— Am.

I-a pus mâna pe braț și el s-a ferit.

— Dar nu am încredere în această locație.

— Asta înseamnă că îți retragi sprijinul dacă nu mergem pe spațiul din East Williamsburg?

— Bineînțeles că nu, ce Dumnezeu! Eu voiam doar...

— Îmi pare rău, iubire, dar trebuie să fiu ferm în privința asta. Gowanus trebuie să fie locul unde voi deschide restaurantul.

„Dar trebuie totuși să eșueze?"

Edward a angajat meșteri în construcții. Și a adus-o pe Francesca pe post de consultant.

De data aceasta, antipatia lui Oona față de ea a fost mai puternică și imediată. O parte era pură gelozie. Mâncărurile rafinate ale lui Edward își puneau amprenta asupra ei: pusese șapte kilograme, pe care nu reușea să le mai dea jos. Și dacă ea încerca să-și învingă teama de ace ca să-și injecteze niște Botox sau Juvéderm, Edward o implorase să îmbătrânească natural. Ca și când așa ceva era posibil când aveai douăzeci și doi de ani într-un corp cu șaptesprezece ani mai bătrân. Dar a jurat să se accepte așa cum era, lucru mai ușor în prezența lui Edward decât a Francescăi, ale cărei tinerețe și infatuare erau greu de ignorat. Mai era și felul ei de a explica lucrurile, cu un aer vag de condescendență, de parcă Oona nu știa deja că o dublă este o masă pentru doi și că să-i dai lustru însemna să acorzi cuiva tratamentul VIP. Mai era și felul în care se comporta în preajma lui Edward, de parcă aveau o istorie comună secretă, la care Oona nu avea acces. Era mai mult decât experiența lor în industria ospitalității; era fluxul firesc al glumelor dintre ei. Se tachinau reciproc ca niște vechi prieteni, deși Edward jura că nu era decât o cunoștință din sfera profesională.

— Francesca se pricepe la ceea ce face, așa că trebuie să o țin în preajmă, dar nu o las să uite că sunt un bărbat cu o căsnicie fericită, a liniștit-o el.

Așa că Oona își înăbușea gelozia și se ținea departe de ei. În timp ce Francesca era ocupată să creeze sisteme operaționale și să dezvolte protocoale de lucru, Edward acumula facturi, pe care le plătea Oona. În fiecare seară venea acasă, obosit, dar entuziast, și o atrăgea în îmbrățișări adânci, pline de

recunoștință. Chiar dacă restaurantul avea să fie un eșec în cele din urmă, tot era plăcut să-i îndeplinească cea mai mare ambiție.

Pe măsură ce vara lăsa loc toamnei, prindea rădăcini o nouă neliniște. Anul 2004 avea să le găsească certate pe Oona și pe mama ei; era doar o chestiune de timp până să aibă loc acel scandal. Ea încerca să-l împiedice reducând la minimum contactul cu Madeleine după nuntă. Lucru ușor de făcut, întrucât mama ei era prea absorbită de Nathan ca să-și dea seama. Cei doi se apucaseră de golf și petreceau weekenduri lungi colindând în sus și-n jos pe Coasta de Est, jucând pe diferite terenuri. Din când în când, Madeleine se întorcea cu cadouri pitorești din călătoriile lor: urcioare din sticlă cu sirop de arțar, borcane cu conserve, lumânări artizanale.

Într-o duminică din noiembrie, Madeleine și-a invitat fiica în oraș la micul-dejun, doar ele două.

— E ceva ce trebuie să discutăm, față în față.

S-au întâlnit la Dizzy's, un restaurant tip vagon, colorat, cu ornamente oribile pe pereți, dar unde serveau niște ouă Benedict grozave.

Madeleine bătea cu unghiile în masă, în timp ce studia meniul. A ridicat privirea când fiica ei a împins ceva spre ea.

— Suzanne Vega cântă la Joe's Pub luna viitoare, a zis Oona arătând cu capul spre bilet. M-am gândit că o să-ți facă plăcere să mergi cu mine. N-am mai fost la un spectacol împreună de un secol.

— Ah, mulțumesc.

A privit-o surprinsă și a îndesat biletul în poșetă, înainte de a se întoarce la meniu.

— Ai încercat frigănelele aici?

— Nu. Întotdeauna comand ouă.

Oona a luat o înghițitură lungă de apă călduță dintr-un pahar din plastic.

— Cred că am chef de frigănele.

— Întotdeauna iei și tu tot ouă.

— Și frigănelele se fac cu ou. În orice caz, nu e nimic rău în a încerca ceva diferit.

„E doar mâncare, las-o moartă."

Oona s-a apucat să sfâșie șervețelul din poală cu degetele încordate.

— Nostim, te plângi mereu că sunt prea multe alimente dulci pentru micul-dejun și nu sunt destule sărate, în afară de ouă și preparate din carne, somon afumat, dacă ai noroc. Acum, dintr-odată, treci de partea celor cu dulciurile?

— O spui de parcă am devenit rasistă sau am aderat la scientologie.

— Lui Nathan îi place să mănânce chestii dulci la micul-dejun?

— Da.

— Știam eu, a mormăit Oona.

— La fel ca unei mari părți din populația umană.

— Inclusiv Nathan.

S-a apropiat de masa lor un chelner cu perciuni lungi și cu un abac tatuat pe antebraț.

Oona a comandat ouă Benedict.

— Pentru mine frigănele, a comandat Madeleine.

— Cafea doriți? a întrebat chelnerul.

— Da, vă rog, au răspuns ele la unison.

Când a plecat, Madeleine a întins mâna peste masă și a mângâiat-o pe Oona pe încheietura mâinii.

— Cred că Nathan mă va cere în căsătorie.

Glasul îi era exaltat.

Oona se uita fix spre peretele opus, la un tablou îngrozitor înfățișând-o pe Jackie Onasis în culori fosforescente.

— Nu mă miră. Ești o partidă foarte bună.

— La fel și el. Inteligent, carismatic și trebuie să recunoști că e atrăgător.

A zâmbit visătoare, de parcă l-ar fi avut dinaintea ochilor.

— Foarte dichisit.

— Oho, foarte. Pentru el a fost creat termenul *metrosexual*.

— Știu că nu-ți place de el.

— Nici ție nu-ți place de Edward și zău dacă înțeleg de ce, dar asta nu m-a împiedicat să mă căsătoresc cu el.

Chelnerul le-a adus cafeaua. Madeleine a pus zahăr în ceașcă, iar zăngănitul linguriței crea un fond sonor strident în timp ce amesteca de zor.

— Nu am spus niciodată că nu-mi place Edward. Nici măcar n-am prea vorbit despre el.

— Tocmai de asta mi-am dat seama că nu-l placi.

— M-am întrebat întotdeauna dacă este potrivit pentru tine. Și ce anume aveți în comun.

— Da, cunosc acest sentiment.

„Ține-ți firea. Păstrează un ton prietenos."

— Și, la urma urmei, de unde știi că Nathan te va cere în căsătorie?

— L-am văzut examinându-mi inelele când le-am scos ca să spăl vasele, a zis ea cu emoție feciorelnică în glas. Părea că îmi verifică mărimea inelului. Mergem într-o croazieră luna viitoare și cred că ar putea să-mi ceară mâna atunci.

— Amalfi, weekenduri lungi petrecute la golf și acum o croazieră; mai lucrează măcar?

Madeleine s-a foit pe scaun.

— Dacă chiar trebuie să știi, află că este între două slujbe în momentul de față. Ce contează? Ne distrăm foarte bine împreună.

— Trăiește din economiile lui? Sau... pe spinarea ta? a zis ea cu un zâmbet strâmb și plin de amărăciune.

— Mă îngrozește că poți spune așa ceva având în vedere situația ta. Câți bani pompezi în Clary's Pub? Ai idee câte restaurante dau faliment în primul lor an de funcționare?

— Edward muncește pe rupte ca restaurantul lui să aibă succes.

Șervețelul din poală era făcut zdrențe.

— Vai, sigur, muncește atât de mult, încât abia dacă mai dă pe-acasă. Până una-alta, tu habar n-ai ce face el de fapt când spune că muncește. Tu continui pur și simplu să semnezi cecurile, îți vezi de faptele tale bune, cânți la chitară și te prefaci că ai o căsnicie trainică.

— Și crezi că tu o să ai una mai trainică?

Oona a făcut ghemotoc fâșiile de șervețel și a inspirat adânc. Oricât de mult ar fi vrut să evite o ceartă cu mama ei, supozițiile privind căsnicia ei au stârnit-o să răspundă cu aceeași monedă. Cuvintele se izbeau de buzele ei strânse, așa cum șuvoaiele revărsate izbesc într-un baraj crăpat: rezistența era slabă și zadarnică.

— Tu ai *văzut* măcar cum se uită Nathan după alte femei? Una e să flirtezi și alta să fii libidinos. Poate că i-aș putea scuza mirosul greu de colonie și gestul cu degetele ca niște pistoale, dar rasismul ăla prost mascat nu pot să cred că l-ai trece cu vederea luându-l drept glumă. Ai zice că l-ai ales intenționat pe cel mai scârbos individ pe care l-ai putut găsi. De ce? Și nu cumva să-mi pomenești de activitățile voastre din dormitor, pentru că deja mi se face rău. Haide, mamă, e evident că se folosește de tine. Și tu ești complet orbită de înfățișarea lui, dacă nu cumva e din cauza dinților albi ca neoanele. Cel puțin, Edward e ambițios, e muncitor și are decența de a nu se holba la alte femei când suntem împreună. Cel mai amabil lucru pe care îl pot spune despre Nathan este că igiena lui este impecabilă. Am încercat să-i acord o șansă corectă, dar tipul e un ratat. Ar fi ridicol să te căsătorești cu el.

La o masă învecinată stătea o tânără pereche, în haine de sport scumpe; amândoi se prefăceau că nu trag cu urechea, dar aruncau întruna priviri spre Oona și Madeleine.

— La fel de ridicol ca atunci când te căsătorești, deși știi că țopăi dint-un an în altul? Cum vrei să păstrezi o căsnicie în asemenea condiții? Cel puțin, eu pot avea parte de statornicie cu Nathan. Tu începi fiecare an într-o stare de amnezie. Cu toate acestea, Edward te-a acceptat cu ușurință. Nu ți se

pare ciudat? Nu crezi că asta are o legătură cu banii tăi?

— Mi-am promis că nu voi face lucrul ăsta, a început Oona.

„Sunt oare sigură că vreau să...? Ba bine că nu!"

— ...dar n-am de ales, pentru că tu nu vezi ce greșeală faci. Nathan nu este un tip cumsecade. Și relația ta cu el nu va dura. Nici măcar un an de acum înainte.

Buzele lui Madeleine s-au depărtat aproape imperceptibil, iar lumina din ochii ei a pălit; verdele și auriul și-au pierdut strălucirea, au devenit opace și nămoloase.

Văzând fața năucită a mamei ei, lui Oona i s-a strâns stomacul, dar nu s-a oprit.

— Cum ai auzit, Nathan nu face parte din viitorul tău. Nici Edward nu face parte din al meu, dacă asta te face să te simți mai bine. Deci, ai dreptate, nu pot păstra o căsnicie. Dar tu nici măcar nu vei ajunge la fel de departe cu Nathan. Ar fi mai bine să-i dai papucii de pe acum.

Madeleine a coborât privirea și corpul ei a rămas înlemnit; doar umerii i se mișcau ușor când inspira și expira.

Oona și-a împins scaunul în spate, a lăsat niște bani pe masă și a plecat înainte să fie adusă mâncarea.

„Am făcut ceea ce trebuia, își spunea în timp ce se îndrepta spre casă. Nu-i așa?"

Abia când a ajuns la trei străzi distanță de acolo a izbucnit în lacrimi. Dar nu s-a întors înapoi.

21

Oona nu și-a sunat mama în săptămânile următoare. Era un mod laș de a lăsa lucrurile așa cum erau și ea era conștientă de asta, chiar dacă aveau să le îndrepte în ianuarie, la mai puțin de două luni distanță. Între timp, remușcarea a început să i se strecoare în suflet și să erodeze justificarea pe care o găsise pentru izbucnirea ei. În încercarea de a-și proteja mama, cât de adânc o rănise? Poate că nu-i acordase lui Nathan o șansă cinstită și se grăbise să le saboteze relația.

Deși această ceartă o rodea, nu i-a pomenit despre ea lui Edward. În parte pentru a-și ascunde comportamentul urât și în parte pentru a-l proteja de acuzațiile deplasate ale lui Madeleine, pe care Oona refuza să le creadă. În ciuda orelor mai târzii pe care el le petrecea la restaurant, căsnicia lor a rămas solidă. Cel puțin cearta cu mama ei o făcuse mai recunoscătoare pentru acest an fericit cu Edward și mai hotărâtă să împiedice divorțul de anul viitor. Și-a scris din timp scrisoarea pentru anul 2004 și i-a dat soțului ei plicul sigilat ca să i-l returneze după numărătoarea inversă dintre ani.

Dar cum rămânea cu concertul lui Suzanne Vega de luna următoare? Avea să meargă Madeleine cu ea? Și dacă o făcea, existau speranțe să se împace mai curând sau Oona se îndrepta spre o confruntare și mai îngrozitoare?

Într-o noapte de luni de la începutul lunii decembrie, Oona a luat metroul de pe ruta N până la Eighth Street și a mers câteva străzi până la Joe's Pub. Ușile nu se deschiseseră încă și vreo zece-doisprezece oameni se așezaseră la coadă, așteptând să intre. Madeleine nu era printre ei.

Dar ceva mai deoparte stătea Kenzie, fumând o țigară. Se putea oare să fie chiar el, în sfârșit?

Arăta de 18-19 ani sau poate de vreo 20, dar, cu siguranță, era el.

„Prea slab. Oare e bolnav?"

O haină gri cu negru, cu imprimeu leopard, atârna largă pe corpul lui sfrijit, iar fața colțuroasă era mai ascuțită decât când îl văzuse ultima oară, obrajii îi erau scobiți, umbre ca niște semiluni violete i se întindeau sub ochi. Părul, vopsit în negru-albăstrui și luat scurt cu mașina în părți, își pierduse și el luciul și peste un ochi îi cădea în șuvițe ca niște paie negre.

Trebuia să vorbească cu el, dar nu-i venea în minte ce să-i spună. Poate să se dea drept fumătoare și să încerce să-i ceară o țigară? Să întrebe de vreo adresă?

— Scuză-mă, a zis apropiindu-se de el, n-ai văzut o femeie minionă, la cincizeci și ceva de ani, cu părul negru și creț, purtând probabil ceva nepotrivit pentru vârsta ei?

S-a uitat cu lehamite spre Oona, suflând un șuvoi de fum pe la colțul gurii.

— Pare a fi doamna care mi-a dat biletul ei pentru concertul lui Suzanne Vega.

Imposibil. Mama ei susținuse în 2004 că nu-l cunoaște pe Kenzie. Fie ascundea ceva, fie era o coincidență uriașă.

— Și n-ai mai văzut-o niciodată pe femeia asta până acum?

— Nu. Stăteam aici pur și simplu și a venit la mine și m-a întrebat dacă vreau biletul ei. Am spus că nu sunt sigur, dar ea mi l-a dat, oricum.

— A mai spus ceva?

Colțul gurii i-a tresărit nerăbdător.

— A spus ceva despre evitarea unei drame de familie și despre faptul că nu vrea să se iroseasc

biletul.

Oona a simțit o înțepătură în suflet. Deși se așteptase ca mama ei s-o lase cu ochii-n soare, confirmarea a fost o lovitură. Însă, cu toate că o jignise, Madeleine i-l scosese în cale pe Kenzie.

— Să mor eu dacă viața nu e ciudată uneori, a murmurat ea.

— Să mor dacă n-ai dreptate, a aprobat Kenzie, stingând țigara și aruncând mucul în gura de canal.

Au schițat zâmbete amare.

— Probabil că era mama mea cea pe care ai cunoscut-o. Eu sunt regina dramei la mine în familie. Sper că nu te deranjează să stai cu mine la masă.

El a ezitat, scărpinându-se la ceafă.

— Mă rog, treaba e că... Nu sunt sigur că mă simt în stare.

— Uite, indiferent ce ți-a spus despre mine...

— Nu mi-a spus nimic. Pur și simplu sunt sleit. Nici nu știu de ce am ieșit în seara asta.

— Dat fiind că ai ieșit și te-ai ales cu un bilet gratuit la concert, poate că așa îți transmite universul că trebuie s-o vezi pe Suzanne Vega.

„Și pe mine."

Glasul ei se frângea în disperare.

El a râcâit trotuarul cu vârful cizmei.

— E drept că întotdeauna mi-am dorit să o văd live.

— O să fie grozav, nu vei regreta.

S-a forțat să păstreze un ton lejer ca să-l ademenească, să nu alunece pe panta insistenței.

Coada a început să înainteze de îndată ce clienților le-a fost permisă intrarea în club.

După ce a cumpănit înclinându-și capul dintr-o parte în alta, Kenzie a luat o decizie.

— Bine. Hai să mergem, ce mai.

„Bine!"

— Apropo, eu sunt Oona.

„Viitorul tău angajator și cea mai bună prietenă."

— Kenzie.

În sală începeau mai puțin de două sute de persoane și avea o scenă într-un colț, mese mici cu lumânări aprinse, banchete din catifea și coloane ornamentate. Masa lor era la doi metri de scenă.

— Mamă, ce aproape e!

Kenzie se foia pe scaun, cu fața încordată.

— Știu. Tare, nu?

Încerca să se prefacă a nu-i observa tulburarea.

— Ești din New York, deci?

— Nu. Am venit aici pentru că...

Și-a plimbat privirea prin sală, rozându-și unghia de la degetul mare.

— Pentru că...?

— Păi, eu...

S-a ridicat de pe scaun.

— Trebuie să ies afară un minut. Încă o țigară înainte de spectacol.

— Vrei să-ți comand ceva de băut?

— Un gin tonic, mulțumesc.

Până să apuce Oona să spună altceva, a făcut slalom printre mese într-o cursă rapidă către ieșire. I-a venit greu să nu-l urmeze.

Se pregătise pentru o noapte grea când și-o imaginase pe Madeleine la concert cu ea, dar Kenzie? Deși se presupunea că aceasta era prima lor întâlnire, iar Oona nu contase pe o legătură instantanee între ei (în fine, poate doar un pic), nu se așteptase nici ca el să fie atât de agitat și de răvășit. Era greu să nu bănuiască tot ce era mai rău. Să fi fost vorba de droguri, boală, activități ilegale? Ce altceva îi

putea explica starea?

Oona a comandat două pahare de gin tonic unei chelnerițe care prepara cocktailuri și care tocmai trecea pe lângă masa ei. Au fost aduse repede și, pe măsură ce minutele treceau, paharul lui Kenzie începea să asude, formând o băltoacă de condens. Poate trebuia să încerce să-l găsească, să nu fie vreo problemă. Să nu fi pățit ceva rău.

Luminile au început să se stingă. Dacă voia să-l caute pe Kenzie, cel mai bine era să plece acum. Și-a împins scaunul în spate.

Cineva se îndrepta spre ea, cu capul în jos, într-o jachetă gri cu negru. Avea imprimeu cu pete de leopard?

Avea. Kenzie s-a lăsat să alunece pe scaunul lui. Toți cei din jur au aplaudat când Suzanne Vega a urcat pe scenă.

Oona s-a aplecat peste masă.

— Nu eram sigură că ai să te întorci.

— Nici eu.

A dat pe gât cocktailul de parcă ar fi fost un pahar cu apă.

— Ești bine?

Prima melodie a început înainte ca el să poată răspunde.

Oona și-a mutat atenția de la Kenzie la spectacol. Cel puțin se întorsese.

Pe scenă, nimic pretențios: doar o cântăreață și chitara ei acustică. Vocea ei era un alto onctuos, versurile pline de note de nostalgie și singurătate, povești moralizatoare și dorință reprimată. Între cântece, anecdotele ei erau inteligente și autoironice, spuse de fata timidă cu care ți-ai fi dorit să te împrietenești și care, crescând, a devenit sora mai mare și înțeleaptă pe care ți-ai dori s-o ai.

Ce trist! Această cântăreață i se părea lui Oona mai ușor de citit decât tânărul de lângă ea, care se ținea de brațe de parcă încerca să se facă mic de tot. Aplauda odată cu restul publicului, dar chipul lui era de nepătruns; sprâncenele adunate ca și când s-ar fi uitat la ceva îndepărtat și derutant. Dar a rămas așezat, cel puțin pe durata primelor zece-douăsprezece melodii.

Abia la cântecul „In Liverpool" a început să tremure, închizând ochii, pe când Vega cânta despre dorul după ceva sau cineva intangibil. Oona și-a lăsat capul pe spate respirând pe nas, un truc învățat de la Cyn pentru a opri lacrimile care amenințau să se reverse. Avea să-i dezvăluie Kenzie originea suferinței sale, îi va îngădui să încerce s-o aline? I s-a părut prea îndrăzneț gestul de a întinde o mână spre el, așa că și-a ținut mâinile încleștate în poală până când s-a terminat melodia. În acel moment, Kenzie s-a ridicat.

— Trebuie să plec, a spus el printre ropotele de aplauze și a pornit spre ieșire mergând cu capul plecat.

De data asta a ieșit după el.

— Kenzie, ce este?

Mergea cât putea de repede ca să țină pasul cu mersul lui alert.

— Te rog, spune-mi care e problema.

A alergat și i-a blocat calea, silindu-l să se oprească. Ce dacă se purta prea familiar pentru un presupus străin? Ignorarea durerii lui nu era o opțiune.

Dacă Kenzie a fost dezgustat de îndrăzneala ei, cel puțin nu a arătat-o. În loc de asta, s-a căutat în buzunare după o țigară și a aprins-o cu mâinile tremurânde.

— Mi-ar fi fost bine dacă nu ar fi cântat cântecul ăla. Întotdeauna mă dă peste cap.

Între ei s-a adunat un nor de fum.

— Scuze, dar nu mai puteam sta acolo. Era totul prea frumos, prea liniștit și prețios.

Nu dădea să plece, ceea ce era un progres. Cu siguranță că exista o cale de a-l face să se deschidă.

— Ai prefera un loc zgomotos și urât?

Nici urmă de sarcasm în întrebarea ei.

— Doar dacă mă pot îmbăta criță acolo.

— Atunci hai să găsim o speluncă.

A ridicat din umeri resemnat.

— De ce nu?

Oona a găsit drumul până în St. Mark's Place, unde a aruncat o privire spre restaurantul japonez unde se afla înainte magazinul Vamps („Oare unde o lucra acum Crosby?") înainte de a coborî într-un bar prăfuit. Tavane joase; pereți, podele și mobilier din lemn; o pisică grasă cu blana portocalie ghemuită lângă tonomat. Fiind o zi de luni, locul era mort, cu excepția câtorva bărbați de vârstă mijlocie, cărunți, îmbrăcați în cămăși din flanel, care urmăreau fără sonor un meci de fotbal, și a unui grup de studenți slăbănogi de la NYU, care jucau darts. Kenzie a ales o masă liniștită, aflată într-un colț, sub un bec ars.

— E bine niște bere? a întrebat Oona.

— Dacă vine și cu un shot dublu de whisky. Dar pe ăsta îl dau eu.

A întins o hârtie de douăzeci de dolari; bărbia împinsă sever înainte a prevenit-o pe Oona să nu-l contrazică.

În timp ce aștepta băuturile, a continuat să se uite spre el, ca și când ar fi putut să dispară din nou, dar odată ce și-a pus coatele pe masă și capul în mâini, nu s-a mai mișcat. Barmanul a umplut carafa, iar mirosul acru de bere i-a amintit de tatăl ei când o săruta înainte de culcare. Un miros pe care ea îl asocia cu un sentiment de siguranță.

S-a întors cu o carafă de Budweiser, două halbe și un whisky dublu, pe care Kenzie l-a dat îndată peste cap. Ceva s-a văzut sclipind pe degetul lui mijlociu.

— Îmi place inelul tău, a zis Oona, făcând semn către banda din argint făcută din două aripi alungite.

— Zău? Mi l-a dat cineva când treceam printr-o perioadă de rahat. Deși ultima lună a fost și mai de rahat.

A turnat berea, i-a întins prima halbă și a golit jumătate din a lui înainte ca ea să bea măcar o înghițitură.

— Vrei să vorbim despre ceva anume?

— Nu știu.

Lui Oona i s-au strâns broboane de sudoare pe buza de sus. Să-ți alegi cuvintele era ca și cum ai alege sârmele pentru a dezamorsa o bombă: cele potrivite puteau îmblânzi situația, cele greșite puteau arunca totul în aer.

— Uneori este mai ușor să vorbești cu un străin.

— Uneori este mai ușor să nu vorbești deloc, a răspuns el monoton și obosit.

„Nu forța nota."

— Atunci putem să stăm și doar să bem.

Kenzie s-a lăsat pe spate și a ridicat din umeri.

— La naiba!

A mai luat o gură de bere și a început.

— Acum câteva săptămâni, mamele mele au murit într-un accident de mașină.

— Doamne, Kenzie!

Cât de mult voia să-l îmbrățișeze, dar tresărirea din trupul lui, sârma ghimpată invizibilă care îl înconjura, a avertizat-o să păstreze distanța.

— Îmi pare foarte rău.

Oona a ridicat halba spre gură, dar nu a băut.

— Știu cât de îngrozitor este să pierzi un părinte atât de devreme. Tatăl meu a murit când aveam unsprezece ani. Eram acolo când s-a întâmplat. A căzut de pe o barcă și eu *am râ*s, pentru că a făcut o mutră foarte caraghioasă când a picat peste bord. Adică, era un înotător bun, nu m-am gândit nicio secundă că s-ar putea îneca.

A împins halba deoparte.

— Încă mă simt ca o nemernică fiindcă am râs.

Pentru prima dată în noaptea aceea, el nu a mai privit-o pieziș.

— Eu mă simt ca un nemernic în fiecare zi. Fumam iarbă și jucam jocuri video când au murit mamele mele.

— Asta nu te face un nemernic.

— Nu mă cunoști.

„Ba te cunosc. Te voi cunoaște."

— Am sentimentul că ești un copil bun.

Fața lui s-a boțit, dar s-a oprit în pragul lacrimilor, ținându-se de marginea mesei până când și-a recăpătat stăpânirea de sine.

— Nu sunt un copil bun, sunt un ratat. Am renunțat la școală, am scos la vânzare casa mamelor mele, iar acum hoinăresc pur și simplu.

— E în regulă să te rătăcești o vreme.

— Nu mănânc, nu dorm. Dar îmi este veșnic foame și sunt veșnic obosit.

— Păi, știi ceva, eu sunt măritată cu un bucătar care te poate hrăni, am un dormitor liber, iar dacă îți cauți ceva de făcut, am nevoie de un asistent personal.

„Strașnic, acum chiar că o să-l sperii."

Dar reacția lui nu a fost una de teamă sau de jenă. Dimpotrivă, sprâncenele i s-au ridicat și ochii i-au devenit strălucitori, ca și cum oferta îl îndurerea și îl bucura totodată.

— Stau la un prieten, dar mulțumesc.

S-a ridicat în picioare.

— Am nevoie să trag un fum.

— Vrei să mai cer un rând între timp?

— Nu, cred că îmi ajunge.

O dezamăgire dureroasă emana din ea. Și-a luat haina și poșeta și l-a urmat afară.

— Iei un taxi?

— Metroul.

Au pornit spre vest, către Broadway, în pasul lent și cumpănit impus de Kenzie.

— Ce mă sperie e că sunt furios tot timpul. Și nu doar din cauza morții mamelor mele, ci din motive tâmpite.

S-a oprit în fața unei cafenele Starbucks și a arătat spre ea.

— De exemplu, de ce pe Astor Place sunt două localuri Starbucks, unul peste drum de celălalt?

— Nu că vreau să te enervez și mai mult, dar există de fapt și un al treilea Starbucks în librăria Barnes & Noble de vizavi de strada aia de acolo.

A arătat cu capul spre Lafayette Street.

— Este unul dintre lucrurile enervante din New York.

— Îmi vine să ard un pumn într-un hidrant de incendiu. În fiecare zi mi se pune pata pe altceva. Și...

Fața i s-a crispat într-o grimasă.

— Acum câțiva ani, m-am certat rău cu una din mame. N-am mai avut ocazia să-i spun cât de mult m-a rănit și știu că este momentul să o iert și să trec peste chestia asta, dar nu pot. Sunt trist și mi-e dor de ea, dar încă am nevoie de timp să fiu supărat pe ea.

Mesele din fața cafenelei erau despărțite de trotuar printr-un gărduleț din fier forjat și Kenzie s-a prins de balustrada lui de parcă ar fi vrut să-l smulgă din pământ.

— Atunci fii în continuare supărat pe ea.

Oare același fel de furie o rodea și pe mama ei? Poate că Madeleine venise în oraș intenționând să pună capăt neînțelegerii dintre ele, dar și-a dat seama că e încă furioasă. În acest caz, faptul că a renunțat la biletul la concert nu era menit atât să o pedepsească pe Oona, cât să o protejeze.

— Poate că e nevoie de mai mult timp.

— Da. Și de distanță. Credeam că New Yorkul va fi un loc bun ca să scap de furie. Să mă pierd în haosul lui. Sau, cel puțin, să-mi găsesc tovarăși de suferință – toți oamenii ăștia îmbrăcați în negru, arătând de parcă ar prefera să fie în altă parte.

— Poate că nu i-ai dat New Yorkului prea multe șanse.

„Sau mie." Era mult potențial pentru o simetrie perfectă: ea să-l ajute în suferința lui, așa cum o ajutase și el să-și depășească suferința.

— Sau poate trebuie pur și simplu să fiu în altă parte. Să mă pierd undeva, departe de aici.

Și-a descleștat mâinile de pe balustradă.

— Dintotdeauna mi-am dorit să vizitez Asia. Știai că Thailanda este numită Țara Zâmbetelor?

Și uite cum s-a ajuns la asta.

— Nu știam.

I s-a oprit răsuflarea și a clipit des.

— Am văzut doar imagini, dar pare o țară frumoasă.

Kenzie a încuviințat gânditor din cap și s-a desprins de balustradă, continuându-și drumul.

— Am citit despre ea și mi se pare dată naibii. Are jungle, și temple, și toate insulele alea. De Anul Nou are loc o uriașă bătaie cu apă și, la fiecare lună plină, una dintre insule organizează o petrecere mare...

Pe măsură ce continua să vorbească despre minunățiile Thailandei, vocea lui se lumina, iar Oona devenea tot mai resemnată. Nu putea să-l țină aici; ar fi fost egoist din partea ei chiar și să încerce.

Când au ajuns la stația pentru liniile N și R de pe Eighth Street, Kenzie a început să coboare treptele, dar Oona a rămas în urmă.

— Cred că o să iau totuși un taxi.

Nu voia să-i strice planurile de călătorie, iar zâmbetul ei încurajator nu mai rezista mult.

— Stai așa!

El s-a repezit înapoi pe scări.

— Dacă îmi dai adresa ta, o să-ți trimit o ilustrată.

— Sigur.

A mâzgălit adresa pe spatele unei chitanțe; hârtia îi tremura în mână când i-a întins-o.

— Așteaptă!

Chiar dacă urma să fie în afara pericolului când tsunamiul avea să lovească Asia de Sud-Est în 2004, trebuia să-l avertizeze, în cazul în care datorită ei avea să scape nevătămat.

— Să părăsești Asia în decembrie. Se va întâmpla ceva îngrozitor. Nu există nicio cale rațională de a-ți explica de unde știu, trebuie doar să ai încredere în ce-ți spun.

Mijind un ochi, a răspuns:

— Hm, bine, Nostradamus. Cine știe, s-ar putea să mă plictisesc după câteva săptămâni și să mai dau o șansă New Yorkului.

Dar ea știa că va dura mai mult de câteva săptămâni. O chinuia acea așteptare, acea dorință ca toate bucățile împrăștiate ale vieții ei să se așeze vreodată la locul lor.

În timp ce se uitau unul la celălalt, zâmbetul lui Kenzie s-a stins, lăsând locul unei priviri rugătoare.

Oare aștepta ca ea să spună mai mult?

— Sper că ne vom întâlni din nou, atât a putut găsi de zis.

— Și eu sper.

A dat din cap îndelung și apoi a dispărut pe scările stației de metrou.

Oona a luat un taxi până acasă și l-a găsit pe Edward atârnându-și haina în hol.

— Nu mă așteptam să ne întâlnim aici.

A zâmbit mulțumit și a luat-o în brațe.

— Cum a fost la concert?

— Ciudat.

Atât a putut să spună înainte să pună stăpânire pe ea o mare oboseală, amuțind-o cu totul.

— Haide, haide.

A mângâiat-o pe păr în timp ce ea și-a îngropat fața în umărul lui.

— Ce este, iubito?

Dar nu avea cuvintele potrivite ca să explice și era prea obosită ca să plângă, așa că a rămas acolo, strânsă în brațe de vremelnicul ei soț.

22

Cearta cu Madeleine și seara răscolitoare petrecută cu Kenzie au demoralizat-o pe Oona, așa că în săptămânile următoare și-a găsit o preocupare: să-și transforme camera de relaxare într-o mică sală de cinema. A instalat un ecran uriaș și difuzoare cu sunet surround, împreună cu două rânduri de locuri – pe rândul de jos canapele din microfibră și pe cel de sus fotolii din piele cu spătarul ajustabil. Efectul era completat de niște draperii din catifea roșie atârnate de o parte și de alta a ecranului și de o mașină veche de făcut popcorn.

La fiecare câteva zile o suna pe mama ei, dar intra mesageria vocală. Nu lăsa niciodată mesaj.

Sala de proiecție a fost gata până la Crăciun, așa că și-au petrecut sărbătorile urmărind un maraton de filme ale lui Quentin Tarantino, amuzându-se la replicile spirituale ale altor oameni și la violența lor desprinsă parcă din desene animate.

De la logodnă încoace nu discutaseră prea mult despre „problema cu memoria" a lui Oona, dar, având în vedere că iminentul ei salt în timp era la o săptămână distanță și că atenția lui Edward era fixată asupra restaurantului, ea a trebuit să-i amintească despre asta.

— Se întâmplă întotdeauna la miezul nopții și va fi șocant, pentru că nu voi ști cine ești. Scrisoarea pe care ți-am dat-o va fi însă de ajutor. Ai grijă să mi-o dai s-o citesc imediat.

Pentru că și-a amintit că saltul din 2004 începuse în metrou, a adăugat:

— Și hai să nu ne despărțim unul de celălalt la numărătoarea inversă. Să nu mă lași să plec de lângă tine.

Deși lucrările de construcție nu erau terminate, Edward a decis să organizeze o mare petrecere de revelion la Clary's și, cu două zile înainte, a oferit o cină pentru a mulțumi oamenilor-cheie implicați în proiect. Oona și Francesca erau acolo, la fel și meșterii constructori și personalul de la bucătărie. Mobilierul și corpurile de iluminat încă nu fuseseră livrate, așa că au montat scânduri pe niște capre din lemn. Fețele de masă și vesela care sosiseră cu câteva zile înainte ofereau o notă de eleganță și nimeni nu ar fi ghicit că grupurile de lumânări albe așezate în cilindri înalți din sticlă amplasați în centrul meselor erau cumpărate de la o prăvălie de cartier.

Toți cei aflați în jurul ei vorbeau despre restaurant – detaliile structurale, meniul și conceptul său, scena culinară locală. Ea nu prea avea cu ce să contribuie la discuții, așa că mânca încet pentru a avea ceva de făcut și bea vin, mai mult decât trebuia. La un moment dat, în mijlocul unei dezbateri aprinse despre școala franceză de gătit, Oona a scăpat furculița. Când s-a aplecat sub masă s-o ridice, a văzut pantoful galben cu toc al Francescăi, rămas fără stăpân. A urmat linia piciorului încălțat în ciorap din mătase până la talpă, care se afla în poala lui Edward. Un val de repulsie a invadat-o pe Oona, care s-a grăbit să revină la locul ei.

— Mâncarea franțuzească este ca rochița neagră de cocktail, spunea Francesca, cu ochii sclipitori. Este atemporală. Dar eu cred că bucătăria californiană este pe punctul să urce în scenă.

— Cred că ai dreptate, a aprobat Edward cu colțurile gurii tresărind. Am să-i urmez și eu exemplul lui Alice Waters și am să includ mai multe preparate locale și bio organice în meniu.

Discuția animată din jurul lui Oona a devenit mai aprinsă în timp ce ea stătea cu ochii în farfurie. Lăsase furculița sub masă. Nu conta. Nu-i mai era foame.

Tot ce putea să facă era să stea acolo, la masă, incapabilă să se miște sau să vorbească. Când s-a

servit desertul s-a scuzat, invocând o migrenă. Edward i-a chemat un taxi și i-a promis că nu va ajunge prea târziu acasă. De îndată ce a ieșit afară, Oona a vomitat în rigolă.

Nu a pomenit față de Edward nimic din ce văzuse, cel puțin nu în acea noapte. Fără îndoială că ar fi găsit o modalitate de a bagateliza întâmplarea sau de a o nega. Nu, avea nevoie de dovezi mai solide pentru a confirma dacă ceea ce văzuse indica o trădare mai mare. În anul următor aveau să fie în continuare căsătoriți, deci cum era posibil? O altă parte a ei se întreba cum ar fi putut să fie vorba despre altceva. Oricum, trebuia să știe sigur înainte de a-l lua la întrebări pe Edward și să o avertizeze pe Oona din 2004 printr-o nouă scrisoare. Judecata pripită o făcuse deja să arunce în aer viața amoroasă a mamei ei; trebuia să învețe din asta și să procedeze cu prudență înainte de a-și face zob propria căsnicie. Refuza să accepte realitatea sumbră a infidelității lui Edward până nu avea dovezi.

Așa că a făcut ceea ce făcuseră înaintea ei multe soții suspicioase: s-a pus pe cotrobăit. Prima oprire: sertarele de la comoda lui și buzunarele, care nu au scos la iveală nicio dovadă.

Au urmat dispozitivele lui electronice. În noaptea următoare, Oona a așteptat până când el a adormit, s-a furișat jos din pat și a dus telefonul lui mobil și agenda BlackBerry în biroul ei. Nu i-a luat mult să verifice telefonul. Edward nu era genul care să salveze mesaje, așa că nu erau multe de examinat și niciunul nu era de la Francesca.

În schimb, cu BlackBerry a terminat după ore întregi. În timp ce parcurgea sute de rânduri de subiecte și de e-mailuri, a cuprins-o greața. S-a concentrat pe mesajele de la Francesca, a căutat orice urmă de flirt sau subtext romantic. Însă nu a găsit nimic incriminator.

Treaba era mai complicată cu laptopul lui Edward, care era în biroul restaurantului, într-un sertar încuiat. El ținea acasă un set de chei de rezervă, dar avea să se trezească în curând și să-și petreacă ziua la Clary's, lucrând și pregătindu-se pentru petrecerea de Anul Nou. Ah, dar ea avea să fie acolo în noaptea aceea. Era riscant, dar trebuia să găsească o cale de a părăsi neobservată petrecerea și de a-i scotoci în computer.

În seara respectivă, după ce a luat setul de chei de rezervă al lui Edward, Oona a sunat după o mașină care să o ducă la Clary's, plănuind să ajungă acolo în jurul orei nouă, dar cererea de taxiuri în seara aceea de sărbătoare i-a provocat o întârziere și a ajuns abia la nouă și jumătate.

„Încă e destul timp. Eu doar... ce e asta?"

A rămas înlemnită în ușa restaurantului. Înșirată în toată sala, o rețea de luminițe albe de Crăciun.

— Îți place? A întâmpinat-o Francesca plină de voioșie. Edward se blocase căutând o soluție de a da sălii un aer mai festiv și eu i-am sugerat să punem beculețe de Crăciun. A povestit de nu știu ce petrecere de care ai fost tu încântată, unde încăperea era înțesată de astfel de luminițe, așa că m-am gândit că ar fi o soluție perfectă aici. Într-un fel, ție ar trebui să-ți mulțumesc pentru idee.

Breteaua subțire a rochiei din mătase bej i-a alunecat de pe umăr, dar nu a făcut niciun gest să o așeze la loc.

Rezistând unor impulsuri violente, Oona s-a forțat să zâmbească larg.

— Cu multă plăcere. Unde să-mi pun haina?

— În magazia de la capătul holului.

Cât de nimerit ca Francesca să joace rolul de amfitrion secund al petrecerii, iar Oona pe cel de simplu invitat!

Odată ajunsă în camera din spate, a rămas locului, înghețată brusc. Oare mânia nu era un foc? Pielea ar fi trebuit să-i licărească precum tăciunii încinși, fierbinte la atingere, totuși ea stătea în întuneric, tremurând.

Un semnal electronic a anunțat sosirea unui SMS de la Edward, care o întreba unde este.

„Dă, Doamne, să mă înșel în privința asta!"

Era timpul să li se alăture celorlalți.

— Iată-te în sfârșit, iubire!

Edward i-a făcut semn să se apropie de un grup de oaspeți.

— Permiteți-mi să vă prezint doamnei mele, le-a spus el.

Au urmat o serie de nume și de mâini întinse, pe care le-a strâns. Dar nu a făcut niciun efort să țină minte numele; avea să le uite pe toate în câteva ore, oricum.

— Cum îți place? a întrebat-o Edward, arătând spre luminițele de Crăciun.

Era mai mult un furt decât un omagiu, dar a mințit și a lăudat ornamentele.

— Să guști ouăle scoțiene, a îndemnat-o Edward. Este o rețetă nouă și, dacă merg bine în seara asta, poate o să le adaug în meniu.

Cum stătea acolo și făcea conversație politicoasă, parcă s-a rostogolit în încăpere o ceață, înconjurând-o, estompând vocile din jurul ei și reducând-o la zâmbete și încuviințări din cap.

Au mai sosit oaspeți, iar Edward s-a dus să-i întâmpine. Asta era șansa ei. S-a scuzat și a verificat ora pe telefon: 22.05.

Când a fost sigură că n-o vede nimeni, Oona s-a îndepărtat.

La etaj, a descuiat biroul lui Edward și, uitându-se încă o dată înapoi, s-a furișat înăuntru. Și-a lăsat telefonul jos și s-a așezat la masa lui de lucru. Și-a plimbat mâinile pe deasupra ei ca un pianist gata să atace o piesă dificilă. De ce să depună atât de mult efort în a descoperi că toată căsnicia ei era o minciună? Putea foarte bine să lase lucrurile așa cum erau și să se scutească de această durere. La urma urmei, odată ce ceasul bătea miezul nopții, această Oona avea să facă iar un salt în timp, iar Oona din 2004 nu va avea habar de lunile dinainte. În fond, ce avea să rezolve adevărul?

Nimic. Adevărul avea să fie propria lui răsplată sau pedeapsă. Era revelionul și, dacă nu afla adevărul despre căsnicia ei astăzi, nu va ști niciodată dacă el a înșelat-o. *Trebuia* să știe.

Oona a descuiat sertarul de jos al biroului și a scos computerul. Înainte să-l deschidă, un gând a tras-o parcă de mânecă precum un copil nerăbdător.

„Ce altceva se mai află aici? Ce anume este destul de important ca să fie ținut sub cheie?“

Laptopul stătuse pe un teanc de tricouri purtând sigle ale unor băuturi, iar sertarul conținea și dosare pline de facturi și de contracte. Cu excepția ultimului, care conținea ceva diferit: un mic teanc de poze Polaroid. În toate apărea Francesca, dezbrăcată. Mai puțin în ultima, în care apărea Francesca alături de un Edward gol până la brâu.

Un dezgust unsuros a început să mocnească în ființa ei, dar era și o senzație de desprindere, ca și cum capul ei putea în orice clipă să plutească departe de restul corpului. Ușurare. Nu interpretase pur și simplu niște semne. Nu era paranoică. Există o anumită satisfacție în a avea dreptate, chiar și atunci când este vorba despre un lucru în legătură cu care ai prefera să te înșeli.

„Mai e și altceva?“

Căutând printre tricouri, a găsit dedesubt o cutie dreptunghiulară de bijuterii. Prea mică pentru un colier, era făcută pe măsura unei brățări. A deschis-o. Înăuntru era un ceas din argint, cu cadranul punctat cu stele negre, cu limbile oprite la ora trei.

Oona a icnit și și-a ținut răsuflarea.

Nu se poate. Ceasul ei.

L-a strâns cu o mână, și-a acoperit gura cu cealaltă și a fugit în baia alăturată. Nu a scos decât suspine grele când s-a aplecat deasupra chiuvetei, inhalând un miros ascuțit de clor cu aromă de pin. Orice satisfacție că avusese dreptate a dispărut. Picioarele au început să i se înmoaie, dar s-a luptat cu gravitația și a rămas în picioare, chiar dacă podeaua de gresie albă o chema spre ea. Voia să doarmă zile întregi, să doarmă până anul următor, să doarmă câțiva ani la rând.

Ce bine ar fi dacă s-ar putea ghemui pe podea chiar acum!

„Iartă-mă, mamă. Cât aș vrea să te fi ascultat! Cât aș vrea să mă poți ajuta acum!“

Tot ce își dorea Oona era să plângă și să tot plângă, adăpostită în brațele mângâietoare ale mamei ei. Madeleine și-ar lăsa, cu siguranță, deoparte propriile sentimente rănite pentru a-și alina fiica; ea nu ar avea aere de superioritate, nu ar fi meschină și nu ar spune că știuse tot timpul că Edward era un mizerabil. Doar că Madeleine era plecată într-o croazieră cu propriul Romeo mizerabil și nu avea cum să dea de ea. Iar Oona avea la dispoziție mai puțin de două ore să-l ia la întrebări pe soțul ei și să-și scrie altă scrisoare.

— Oona!

Lângă birou stătea Edward. Ochii lui treceau de la sertarul răscolit la fotografiile împrăștiate, apoi au poposit asupra ei.

— Ascultă, indiferent ce crezi că este...

— Taci!

Cuvântul i-a țâșnit din gură, fapt care i-a luat pe amândoi prin surprindere.

— Nu cred, *știu* ce este. Am văzut-o pe Francesca flirtând cu tine pe sub masă seara trecută. Am vrut doar dovezi înainte să găsești tu o cale de a mă face să cred că sunt o soție paranoică și geloasă. Așa că am scotocit prin lucrurile tale.

— Ceva ce o soție paranoică și geloasă nu ar face niciodată, desigur.

A ridicat din sprâncene, amuzat.

— Și ai găsit ca „dovezi" câteva fotografii făcute cu ani în urmă?

Reacția lui nonșalantă a făcut-o pe Oona să se îndrepte de spate, imaginându-și că are vertebrele oțelite.

— Nici să nu îndrăznești! Știu că ești maestru în înșelătorii. Dar vom reveni la asta. Mai întâi, cum dracu' a ajuns ceasul meu la tine?

A ridicat ceasul de pe birou.

Edward a clipit des, iar pe chip îi juca tulburarea.

— Eu nu... nu am...

— Știu că este cel pe care mi l-a dăruit Dale, așa că scutește-mă de minciuni.

Edward și-a trecut degetele prin păr.

— Hai să ne așezăm și să discutăm rațional.

— Tu n-ai decât să te așezi, dar eu stau bine așa.

Tonul ei tăios l-a făcut să se clatine, dar a rămas și el în picioare. Stăteau unul în fața celuilalt, despărțiți de masa de lucru.

— *Este* ceasul meu, nu?

— Oona, îți datorez mii de scuze. Da, este ceasul tău.

— Cum l-ai luat?

— Știi că eu joc pocher cu băieții, a început el. Unul dintre colegii mei a început să mă invite la niște partide de pocher cu mize mari.

Edward a început să-și muște buza de jos, stând cu capul în pământ.

— Am jucat bine o vreme. Apoi am dat-o în bară. În cele din urmă, m-am trezit că sunt dator o grămadă de bani.

— De ce n-ai venit la mine? a zis ea cu buzele strânse.

— Și să-ți spun ce? Că bărbatul cu care urmează să te căsătorești este un ratat intrat în gaură cu două sute de mii de dolari?

— Mai bine decât un ratat care îmi fură obiectele la care țin.

Oona simțea un nod în gât, un gust acru în gură.

— Așa că ai pus la cale spargerea aia.

Edward s-a scărpinat la ceafă, cu o expresie vinovată pe chip.

— A fost un lucru josnic. Îmi pare nespus de rău. Ăia n-ar fi trebuit să ia și ceasul.

— Dar mi l-ai recuperat tu, a zis Oona privind cadranul din argint. Ce frumos din partea ta!

Vorbele ei erau pline de venin.

— Numai că nu am reușit să găsesc momentul potrivit, modul potrivit de a ți-l înapoia.

— Și acum n-o să pot să-l mai port, fiindcă o să-mi aducă aminte de fapta ta. Ai distrus ceva cu totul special pentru mine. Și dacă tot înapoiem lucruri, poți să le iei pe astea.

Și-a scos inelul de logodnă și verigheta și le-a lăsat să cadă pe birou.

— Deci, de cât timp te regulezi cu Francesca?

Întrebarea dezgustătoare a trimis prin trupul ei un fior ca o lovitură de bici.

Edward arăta ca și când se pregătea să nege, dar privirea dură din ochii ei l-a făcut să se răzgândească.

— De trei ani. Când și când. Dar i-am pus capăt după ce te-am cunoscut.

— Minciuni!

— Bine, am călcat strâmb o dată, într-o noapte, după ore lungi de muncă. O singură dată. Dar asta a fost tot. Ea îmi tot face avansuri și eu încerc să le resping. Am vrut să termin cu ea de ceva vreme, dar știe meserie și este cea mai bună șansă a mea de a face din Clary's o afacere de succes.

— *Ea* e șansa ta?

— Experiența ei profesională. Și tu... tu, bineînțeles, s-a repezit el să adauge.

— Ce să zic, mersi că te folosești de amândouă ca să-ți împlinești visul neprețuit.

Tonul ei batjocoritor l-a făcut să tresară.

— Nu mă folosesc de tine. Poate că nu-ți vine să crezi, dar eu sunt cu adevărat îndrăgostit de tine.

Oona a râs, chiar dacă ochii i se umpluseră de lacrimi fierbinți.

— Nu mă insulta mințind și mai mult; pe lângă înșelăciune și furt, este prea îndeajuns.

— Îmi dau seama. Dar, Oona, încearcă să privești lucrurile în felul următor: ai aflat tot ce era mai rău, deci nu mai are rost să mint. Am făcut lucruri de neiertat, dar tu ești în inima mea. M-am îndrăgostit lulea de tine încă din Egipt. Nu poți nega că între noi este o atracție reală. O legătură pe care nu o poți crea cu forța.

A trebuit să-și muște limba ca să nu-i dea dreptate cu voce tare. Dar nu era loc în furia ei pentru sentimentalism.

— Acela era doar sex.

— Între noi nu a fost niciodată doar sex. Știi că a fost mai mult decât atât.

Ochii lui au devenit melancolici.

— Aș face orice pentru a-ți recâștiga încrederea.

În momentul acela ar fi trebuit să-și reverse furia, să răcnească până li se spărgeau timpanele. A rămas însă pe loc, înfrântă, nefiind în stare decât să spună în șoaptă:

— Credeam că trăiesc ceva adevărat.

— Așa și este. Și poate să mai fie. Nu spuneai că la miezul nopții creierul tău are să se reseteze sau așa ceva?

— Într-un fel.

— Uite... Ce-ar fi dacă ai alege să uiți de povestea asta? Și să folosești acea pagină albă ca s-o luăm de la început.

— Ți-ai ieșit din minți, ce dracu'? Vrei să mă prefac că nu m-ai trădat? a răbufnit Oona. Apropo, unde este scrisoarea pe care mi-am scris-o pentru 2004? O vreau înapoi.

— E acasă. Ascultă, Oona, încă am putea avea o viață grozavă împreună. Am s-o scot definitiv pe Francesca din viața mea, jur. *Știu* că te pot face fericită.

— Nici gând. E o nebunie să crezi că aș putea măcar să iau în calcul așa ceva.

— O nebunie mai mare decât să-ți pierzi memoria la miezul nopții în fiecare an?

Ea a tras îndelung aer printre dinți.

— Nu am spus asta ca să te rănesc.

Când Edward a încercat să se apropie de ea ocolind biroul, Oona l-a ocolit și ea, fugind de el.

— Eu te accept așa cum ești. Spun doar că în relația noastră sunt multe lucruri nebunești. M-am căsătorit cu tine știind că mă vei uita în ianuarie. Mă împac cu lucrul ăsta, pentru că te iubesc. Și, din moment ce am avea acest nou început, ai putea...

— Nu pot. Nu vreau.

Era ca și cum i se injectase heliu în cap, în vreme ce restul corpului i se făcea de piatră.

— Cât e ceasul?

— Puțin peste ora unsprezece.

— Fir-ar să fie!

Trebuia să ajungă acasă și să rupă scrisoarea aceea. Pentru eventualitatea că nu avea să ajungă la timp, a luat de pe birou un pix și un carnet pentru comenzi ca să scrie altă scrisoare pe drum. Când Edward a dat să se ia după ea, Oona l-a țintuit cu o privire ucigătoare.

— Să nu vii după mine. Dacă vii, dau foc localului din temelii înainte să apuci să dai drumul la afacere.

Ce satisfacție îi dădea să-i vadă chipul devenind un amestec oribil de frică, angoasă și suferință!

Oona a coborât scările în fugă. Petrecerea era în toi; în boxe se auzea la maximum „Hey Ya!" de la OutKast, iar versurile despre cum să-ți scuturi fundul așa cum scuturi o poză Polaroid păreau o bătaie de joc la adresa ei. Și-a luat haina și și-a făcut loc printre invitați ca să ajungă la ușă. Când mai avea doi pași până la ieșire, a auzit o voce:

— L-ai văzut pe Edward?

— Edward e sus.

S-a întors către Francesca, aruncându-i o privire răutăcioasă.

— Iar tu ești o boarfă arogantă.

Fără să aștepte o reacție, Oona s-a năpustit afară.

Un an fericit și perfect era tot ce își dorise. Dar cu ce preț!

„Aș fi putut să-l găsesc pe Peter în loc de asta. Aș fi putut să-l prind într-un moment mai bun."

Era vânt, dar Oona își ținea haina descheiată, lăsa aerul înviorător s-o trezească, fiecare rafală șoptindu-i cât de credulă, cât de nesăbuită fusese. Dar nu voia să fie o victimă. Avea să evite autocompătimirea, să fie responsabilă și să acționeze.

A băgat mâna în buzunar după telefon.

— Mama mă-sii!

Telefonul rămăsese pe biroul lui Edward. Nu avea cum să sune după un taxi sau să vadă cât e ceasul. Și pe jos nu putea ajunge acasă înainte de miezul nopții. Bine măcar că avea cardul de metrou.

„Deci așa se face că ajung pe linia F de metrou. Stai să ghicesc: trenul are întârziere."

Așa a fost; a sosit rapid, dar s-a oprit înainte de următoarea stație din cauza unui „pasager bolnav".

Lângă scaunul lui Oona, un grup zgomotos de hipsteri beți, la vreo douăzeci și ceva de ani, îmbrăcați în blugi strâmți și cu eșarfe în carouri care li se legănau în jurul gâtului, protesta sonor și împleticit. Femeia în haina cu țesătură picior-de-cocoș se afla ceva mai departe în vagon și citea o carte.

Aplecată asupra filei albe, a ajuns până la „Dragă Oona" și s-a oprit. Cum să înceapă această nouă scrisoare?

Toată fierea adunată se revărsa în pagini; scria cu atâta vehemență încât cuvintele lăsau șanțuri în hârtie. Când a terminat, a citit noua scrisoare și frenezia i s-a domolit. Era prea intimidantă, prea caustică. Trebuia s-o pună în gardă pe Oona din 2004, nu s-o îngrozească.

Oona a început o filă nouă din carnet. Mai bine să păstreze ideile principale: „Călătoare în timp din părțile locului divorțează de soțul nemernic și pune ochii pe profesorul de chitară."

Biletul revizuit era mai direct, mai puțin supărător. A dat din cap satisfăcută și a prins pixul de carnet. Chiar atunci, trenul staționat s-a pus în mișcare și unul dintre hipsterii beți și-a pierdut echilibrul. A căzut peste Oona, aruncându-i carnetul și pixul din mână.

Ignorându-i scuzele indiferente, Oona s-a repezit să salveze carnetul căzut lângă ușile glisante, dar prietenii lui îi stăteau în cale.

— Scuzați-mă, trebuie să iau...

A urmat un zgâlțâit și trenul s-a oprit brusc. Până să reușească să întindă mâna, ușile s-au deschis și unul dintre hipsteri a înaintat spre ușă târâind picioarele și împingând carnetul și pixul în golul dintre tren și peron.

— Fir-ar al dracului! a strigat ea.

— Următoarea stația Seventh Avenue. Atenție, se închid ușile!

Hipsterii s-au uitat la ea nedumeriți și au coborât din tren.

A rămas fără aer, de parcă ar fi fost lovită cu pumnul în gât. A scos un șuierat când și-a forțat

plămânii să-i dea ascultare.

Huruitul trenului și amărăciunea provocată de întâmplarea nefericită i-au desferecat lacrimile.

Oona s-a repezit spre femeia în haina pepit.

— Te rog, am nevoie de un pix.

Vocea îi era subțiată de isterie.

— Trebuie să mă previn, să divorțez de Edward și să-l găsesc pe Peter. Știu că ai un pix. Grăbește-te, am foarte puțin timp la dispoziție.

Femeia și-a ridicat privirea din carte.

— Scuze, am auzit doar jumătate din ce ai spus. Vrei să-ți împrumut un pix?

— Da, repede. Eu...

Încă un zgâlțâit și Oona a fost trântită la pământ. Nu a reușit să-și termine fraza.

PARTEA A ȘASEA

„On Some Faraway Beach“13

1995: 31/23

23

Timpul era o bandă elastică ce o trăgea înapoi, înapoi, înapoi, până când pleosc! și panica a azvârlit-o înainte, făcând-o să sară din așternut cu un țipăt înspăimântat, de parcă ar fi fost împinsă de pe un pervaz aflat la înălțime.

— Ticălosul dracului!

A izbucnit în lacrimi, și-a acoperit fața.

Scotea zgomote guturale, atavice, o amărăciune care părea gata-gata să o sugrume. Trădarea, ca o sârmă ghimpată, se încolăcea în jurul ei, străpungându-i carnea.

Suspinele i s-au potolit.

Era în pat, dar nu în patul ei. Și aceea nu era camera ei. Nu era casa ei. Nu era nici măcar o casă, mai degrabă o colibă construită de un naufragiat.

Dând la o parte o plasă de țânțari, s-a dat jos din pat și a dat ocol încet locului unde se afla: tavan din stuf în formă de A; jaluzele din bambus; mobilier geometric minimalist, al cărui lemn pătat avea culoarea ciocolatei topite amestecate cu sânge. La un capăt al încăperii se aflau niște uși duble. Oona le-a deschis și a scos capul afară. Era o terasă mare, apoi o întindere de plajă încadrată de palmieri. Mareea era un vuiet stins, în aerul înmiresmat se simțea un iz de materie descompusă, ca de pește. Iar la un capăt al balconului, pe un șezlong din lemn, o siluetă adormită.

Oona a scos un țipăt, iar silueta a sărit în picioare, țipând la unison cu ea.

— Mamă, tu ești?

— Oona?

Madeleine s-a frecat la ochi, s-a îndreptat de șale.

— Fir-ar să fie! E trecut de miezul nopții? Nu mă pot obișnui cu fusul orar.

— Unde naiba suntem?

— Vino și stai jos.

A bătut cu palma locul de lângă ea, făcându-i semn fiicei ei îndărătnice.

O rămășiță de furie zumzăia încă înlăuntrul ei, îndemnând-o să fie arțăgoasă.

— Am luat un tur de trei ore și am rămas blocați aici? Ăsta este singurul lucru care mai lipsea din viața mea nenorocită.

— Suntem în Phu Quoc. În Vietnam. Ai spus că anul care vine o să fie „cam de rahat" și că ar fi mai bine să te pierzi undeva departe.

Aha, deci urmase strategia de gestionare a furiei și suferinței aplicată de Kenzie.

— Mă mir că nu suntem în Thailanda. Kenzie e aici?

— Cine?

Atunci răspunsul ar fi nu.

— În ce an suntem?

— 1995.

— Ceea îl plasează pe Kenzie... probabil în școala elementară. Desigur. De ce ar funcționa vreodată ceva în favoarea mea?

Oona s-a plesnit cu palmele peste genunchi și și-a înfipt unghiile în ei, simțind amenințarea unui nou șuvoi de lacrimi. A fost de ajuns să simtă pe spate mâna mamei ei ca să le dea drumul.

— Am crezut că este unul dintre băieții buni.

Oona a plâns și a tot plâns, scăldând în lacrimi bluza din mătase a lui Madeleine.

— Știam că nu va dura. Dar am sperat.

Cuvintele se striveau de umărul mamei ei.

— Credeam că pot schimba ceva. Dar totul a fost o minciună.

— Of, scumpo, îmi pare foarte rău. Ce s-a întâmplat?

— Eu...

Dar a fost scuturată de alt rând de suspine, iar fața i s-a strâmbat de durere în timp ce se lupta să-și recapete răsuflarea. Tot ce putea face Madeleine era s-o mângâie pe spate în cercuri mici și să murmure încetișor, așa cum făcea când Oona avea coșmaruri în anul de după moartea tatălui ei. Un minut mai târziu, suspinele s-au potolit, rămânând doar respirația întretăiată.

— Am... am nevoie de o batistă.

— Hai să intrăm.

S-au așezat pe canapea, Madeleine înarmată cu un pahar cu apă și un pachet de șervețele.

Oona și-a suflat nasul și și-a șters obrajii umezi.

— Pur și simplu nu pricep. Nu am putut împiedica ce a urmat când am sărit înapoi în timp, dar aș fi putut s-o fac în anul dinainte. Cu toate acestea, în scrisoarea pe care am citit-o înainte de a-l întâlni nu exista niciun avertisment. De ce eul meu anterior nu ar încerca să mă oprească?

De ce Oona din 2002 îi făcuse o asemenea figură?

— Sunt sigură că a avut... că ai avut motivele tale. Poate ai crezut că părțile bune ale acelui an aveau să cântărească mai mult decât cele rele.

— Nu, nu! a strigat ea, scuturând aprig din cap.

— Încearcă să privești lucrurile așa: oricât ar fi fost de îngrozitoare cele întâmplate, măcar nu va trebui să treci din nou prin ele.

— Sau nu va trebui să trec deloc. Pentru că este 1995, deci nu s-au întâmplat încă.

O idee a țâșnit ca o petardă într-o cameră întunecată, plină de strălucire și primejdioasă.

— Poate că sinele meu anterior nu va dori să mă ajute, dar ai putea s-o faci tu. Dacă îți spun numele lui acum, pentru că nu mă voi întâlni cu el până în...

2003. I-a stat pe limbă să spună anul, dar a renunțat, nesigură.

— M-ai putea avertiza. Prevenind întregul dezastru. Dacă i-ai ști numele, poate...

O greutate sumbră apăsa pe trăsăturile lui Madeleine.

— Acesta este unul dintre primele tale salturi, nu-i așa? Câți ani ai pe dinăuntru?

— Tocmai am împlinit douăzeci și trei de ani. Dacă suntem în 1995, a continuat ea răsfoind un calendar mintal, am acum treizeci și unu. Uf, chestia asta nu va înceta niciodată să mă întoarcă pe dos.

Noptiera de alături se umplea de șervețele mototolite.

— De unde știi că ăsta a fost unul dintre primele mele salturi?

— Pentru că, mai matură fiind, nu mi-ai cere niciodată să te ajut să-ți schimbi viitorul. Deși mi-aș dori să te pot cruța de asemenea durere.

Buzele tremurânde ale lui Madeleine s-au strâns într-o linie subțire. A clipit apăsat și și a întrebat:

— S-a purtat violent?

Un *nu* vehement a fost urmat de unul mai blând. Lacrimi proaspete i s-au rostogolit pe față și le-a șters.

— Mi-a furat... Nu vreau decât să fac să dispară tot episodul ăsta.

Madeleine a pus o mână pe brațul fiicei sale într-un gest care spunea: „Ușurel, gândește-te bine."

— Știi că sunt aici să te ajut în orice fel pot, dar chiar dacă îmi spui numele lui, nu îți voi sabota relația.

Asta era valabil numai pentru ea. Oona, în schimb, făcuse ce trebuia sabotând relația mamei ei? Chiar dacă Nathan era un ticălos patentat și se lăfăia pe banii lui Madeleine, prezența lui îi lumina viața și îi aducea în ochi o licărire care s-a stins după ce i-a spus că relația lor nu va dura.

— Scumpo, te rog să nu te grăbești.

Oona și-a descleștat pumnii, de parcă tocmai lăsase jos o armă încărcată.

— Ai dreptate. Nu e nevoie să mă decid în seara asta.

A început să-și înșire nemulțumirile.

— Doamne, am crezut că anul trecut va fi grozav, dar s-a terminat atât de nasol! Nu numai cu... *el*. Mă gândeam că în sfârșit voi începe prietenia cu Kenzie, tu nici măcar nu-l cunoști încă pe Kenzie, dar am petrecut o singură seară tensionată, bizară, după care a plecat. Iar noi două am avut *cea mai urâtă* ceartă. A fost îngrozitor. N-am apucat să-ți cer scuze pentru că nu eram pregătită și... Doamne, am fost o lașă. Ar fi trebuit să fac ceva.

Și-a dus mâinile la piept; presiunea atâtor trăiri chinuitoare trebuia eliberată.

— Îmi pare nespus de rău. Chiar dacă deja m-ai iertat. Atunci nu știam pentru ce mă ierți, iar acum că știu, nu pot să-ți spun pentru ce îmi cer scuze. Te rog să mă ierți și atât.

Madeleine a alungat o undă de teamă cu un zâmbet grăbit.

— Scumpa mea, dacă Madeleine cea din viitor te iartă, tot la fel fac și eu, cea de azi.

A luat-o de umeri, într-un gest de încurajare.

— Nu pot să mai am din nou o astfel de ceartă cu tine. Ești singura constantă din viața mea.

Oona a înșfăcat o pernă și ținut-o în brațe.

— Și ai avut dreptate și în privința lui. Nu te obosește să ai dreptate în toate cele?

A râs, un mic hohot plin de amărăciune.

— Bineînțeles că nu. Și m-am înșelat și eu de multe ori. M-am înșelat chiar în seara asta, ceva mai devreme, crezând că aș putea să ațipesc puțin și să mă trezesc înainte de miezul nopții. Trebuie să fi fost înfricoșător pentru tine să te trezești așa, singură într-un loc străin.

— Întotdeauna e puțin înfricoșător. Și mă simt puțin cam singură.

— Ei bine, o să te ajut să facem singurătatea mai ușoară.

Madeleine s-a ridicat și s-a îndreptat spre un minifrigider.

— Ce-ai zice de niște șampanie? Nu te poți simți niciodată cu adevărat trist dacă bei șampanie.

— Nu vreau șampanie. Scuză-mă.

Era tentantă perspectiva de a se pili, dar avea să ducă la beția aceea rea, când ești cătrănit și îți plângi de milă. Privirea ei a rătăcit prin colibă și a poposit asupra unui pervaz plin de ghivece cu orhidee.

— Și zici că suntem în Vietnam?

— Suntem aici doar de câteva zile, dar, Doamne, e năucitor!

Era oare destul de năucitor ca să-i potolească furia vulcanică? Asta ca să nu mai vorbim despre rușinea scârboasă de a se fi lăsat trasă pe sfoară fiindcă era atât de dornică să iubească și să fie iubită. O dăduse în bară rău de tot. Dacă ar fi aflat adevărul despre Edward și s-ar fi pus în gardă la timp, 2004

ar fi putut fi un an mai fericit. L-ar fi putut petrece cu Peter.

Ocazia ratată îi ardea gâtul, provocându-i alt șuvoi de lacrimi.

Madeleine a adus două cutii de suc și o rezervă nouă de șervețele.

— Simt că nu voi reuși niciodată să înțeleg.

Pocnetul scos de cutia de suc desfăcută a fost ca un semn de exclamare pentru lamentările ei.

— Oricât am încercat să-mi croiesc viața astfel încât să aibă o oarecare coerență, de fiecare dată când încerc să stabilesc o legătură cu cineva, fie nu reușesc, fie persoana respectivă pleacă sau nu pot eu rămâne, din cauză că urmează un nou salt în timp. Cred că ar trebui să mă obișnuiesc cu ideea că de obicei vom fi numai noi două.

— Nu în fiecare an.

Madeleine și-a dezvelit dinții, pregătindu-se să spună ceva neplăcut, dar necesar.

— Deși în anumiți ani așa se întâmplă. E mai util să privim lucrurile pe termen scurt. Fiecare an poate fi o pagină albă și, odată ce s-a terminat, poți să începi alta.

— S-o iei de la prima pătrățică.

— Nu neapărat.

— Asta e senzația.

Oona a lăsat din mână cutia cu suc și și-a frământat mâinile în poală.

— Mi-am lăsat o scrisoare?

— Nu. De data asta este un cadou.

Madeleine i-a întins fiicei ei o cutiuță purpurie.

Oona a deschis-o și a scos un inel din platină format din două aripi alungite. Era însoțit de un bilețel cu scrisul ei de mână: „Furia poate fi o energie. Nu trebuie să arzi, ci să te avânți în văzduh." Mijind ochii, a cercetat din nou inelul. Avea același model ca acela pe care îl purta Kenzie în ultima ei călătorie.

— Mai e și altceva? Vreo scrisoare?

— Asta e tot. Sunt și ani când ți se pare că nu sunt necesare scrisorile, mai ales pe măsură ce te obișnuiești cu salturile în timp.

Oona și-a pus inelul pe degetul mijlociu de la mâna stângă.

— Nu ai cum să te obișnuiești. Ăsta e lucrul cel mai rău. *Neputința*.

A rostit cuvintele de parcă le-ar fi scuipat, simțind cum arde toată.

Cum să poată transforma această furie într-un combustibil, din moment ce furia nu voia decât s-o devoreze?

— Bine cel puțin că sunt departe. Poate că depărtarea o să ajute.

Cuvintele ei erau lipsite de convingere.

— Ești sigură că nu vrei să ajuți să-mi schimb viitorul?

— Întreabă-mă din nou la sfârșitul anului.

Dimineața care a urmat a adus un val de căldură și un optimism neașteptat. Coliba lor se afla pe o porțiune îndepărtată a unei plaje de culoarea vaniliei, iar apa de dincolo de ea era o împletire de nuanțe de la safir la topaz albastru până la cel mai palid jad. Un leagăn de frânghie atârna de un palmier înclinat, între alți doi era legat un hamac. Era nevoie de mult efort să stai supărat într-un cadru atât de minunat. Pe măsură ce zilele treceau și temperatura creștea, focul soarelui acționa ca o lege deformată a afinității: îi înăbușea infernul interior, prefăcându-l într-o flacără suportabilă. Încă voia să-i dezvăluie lui Madeleine numele lui Edward. Dar și-a ținut gura.

Au petrecut o săptămână pe insula adormită, înotând, făcând drumeții la marginea junglei dese și a pădurilor tropicale virgine, mâncând fructe și pește proaspăt, cântând cu vocea melodiile pe care Oona le zdrăngănea la chitară în timp ce se legăna într-un hamac.

De acolo au zburat la Hanoi. Orașul era foarte animat, dar mic, un furnicar agreabil și în care te descurcai ușor. Hotelul lor se afla pe malul lacului Hoan Kiem, o întindere de apă de dimensiuni

modeste, care oferea un pic de liniște în mijlocul agitației urbane. Cocoșii le trezeau la răsăritul soarelui și începeau ziua plimbându-se în jurul lacului, alăturându-se semenilor care, treziți și ei devreme, făceau tai chi în grupuri mici. Cercetau tarabele înghesuite ale prăvăliilor care vindeau de toate, de la fructe și flori la ornamente pentru petreceri. Au vizitat Palatul Prezidențial și monumentul unde se păstra cadavrul conservat al lui Ho Și Min. În fiecare zi cumpărau budincă lipicioasă făcută din pastă de fasole *mung* de la o femeie care o amesteca într-o oală mare și argintie în mijlocul trotuarului. Stăteau pe taburete joase din plastic și mâncau cu lingura pasta dulce. Au vizitat închisoarea Hoa Lo, mai cunoscută sub numele de „Hanoi Hilton", și au compensat acea vizită sumbră asistând la un spectacol de marionete, surprinzător de elaborat. Distracțiile și desfătările abundau, dar numele lui Edward Clary atârna mereu pe buzele lui Oona. Le ținea pecetluite, dar întotdeauna tăcerea era câștigată cu greu și era resimțită ca o victorie temporară.

Șocul cultural o înviora pe Oona. I se părea ciudat de liniștitor acel staccato de mitralieră al limbii vietnameze și numărul surprinzător de mare al vorbitorilor de limbă rusă. Accepta fără rezerve incognoscibilul și indescifrabilul. În timp ce Madeleine devenea neliniștită când coteau pe nepregătite pe o stradă aflată în afara traseului, Oona era fericită să se piardă pe cărări întortocheate, cu copertine decolorate și zdrențuite și cu firme pe care nu le putea citi, rescriind mintal peste ele numele fostului ei soț.

Uneori, Oona avea senzația unei călătorii într-un timp și mai îndepărtat. Erau băștinași cu pălării conice, care purtau pe umeri cobilițe de care atârnau coșuri grele, împletite. Erau mai multe biciclete și motociclete decât mașini și autobuze și de cele dintâi se fereau zilnic la nesigurele treceri de pietoni. Erau apoi fațadele jupuite ale clădirilor coloniale franceze, înghesuite unele în altele ca niște prăjiturele vechi, dispuse geometric. Oona ar fi vrut să stea aplecată peste balcoanele lor ornamentate, să fumeze țigară după țigară, prefăcându-se a fi eroina tristă a unui film desuet, dar în loc de asta mergea mai departe, căutând alte lucruri insolite care să-i distragă atenția. Și nici nu fuma.

Când s-au săturat de oraș, au luat trenul până în golful Ha Long.

— Cred că sunt gata să mă urc din nou pe o barcă, a spus Oona.

— Ești sigură?

— Nu chiar. Dar am ratat deja șansa unei croaziere pe Nil și nu vreau ca această fobie stupidă să mă împiedice să văd una dintre cele mai tari părți ale acestei țări. Insulele alea arată beton.

— Beton?

— Arată strașnic. Nu da atenție. Hai să găsim o barcă.

Așa că au închiriat o vechitură pentru trei zile. Dacă se răsturna, dacă se îneca, atâta pagubă! În drum spre debarcader, Oona și-a amintit de incidentul din Meatpacking District petrecut în urmă cu trei salturi, când sărise cu gura la un haidamac care mai-mai s-o strângă de gât. O parte din ea a vrut atunci să fie nimicită. O parte din ea dorea acum ca barca să ducă treaba la bun sfârșit. Dar o parte mai mare voia să reziste și să supraviețuiască și era sigură că o va face. Viitorul cunoscut era plasa ei de siguranță. Îi întărea nemăsurat curajul.

Pe chei, acest curaj a început să se clatine. Cu mari ezitări, a urcat în barcă. După primele ore la bord o dureau degetele, atât de strâns se ținea de balustradă. Dar apoi a cedat puterii liniștitoare a orizontului unduitor și a priveliștii, care era într-adevăr „beton". Barca le-a purtat în jurul sutelor de insule de calcar care ieșeau din apă ca niște dinți strâmbi, acoperiți cu mușchi. Noaptea, când valurile se loveau de barcă și o legănau pe Oona să adoarmă, ea șoptea numele lui Edward în pernă și spera că a doua zi o să doară ceva mai puțin. Și așa a fost.

Au pornit să colinde pe îndelete și restul țării, până la somnorosul Hue și pitorescul Hoi An, unde au mers cu motocicletele până pe plajă și și-au comandat o garderobă întreagă la niște maeștri croitori, trimițând hainele prin poștă la New York. Au mâncat clătite sărate, umplute cu creveți și carne de porc, pește caramelizat servit în vase din lut, salate cu flori de banane feliate și morcovi murați și boluri nesfârșite de supă *pho* aburindă.

După o lună de călătorie, furia și revolta lui Oona s-au mai domolit; mai zvâcneau din când în când, așa cum se întâmplă în zilele cu ploaie când ai avut un os rupt, chiar dacă e vindecat. Vietnamul o încânta, dar, în aceeași măsură, o făcea să se rușineze. Condițiile grele de viață ale multor localnici i-au dat o lecție de umilință. Aici erau oameni cu greutăți reale, iar ea continua să fie obsedată de nedreptățile din viața ei. Câtă lipsă de recunoștință, să te lamentezi în timp ce stai în hoteluri de patru și cinci stele, cât de obositoare această nesfârșită îmbufnare. Străbătând țara, a făcut donații generoase spitalelor, orfelinatelor, școlilor. A pus pe primul plan dorința de a vedea și de a dărui mai mult și atunci reflectorul ei mintal s-a îndepărtat de Edward. Își dorea să treacă mai multe granițe, să experimenteze medii mai nefamiliare. Și, odată ce și-a învins fobia legată de ambarcațiuni, a apărut o nouă dorință: să scape din zonele fără ieșire la mare și să petreacă mai mult timp pe apă.

Oricât de mult dorea să-i ofere fiicei ei sprijin și companie, după două luni, Madeleine a început să simtă lipsa confortului de acasă, din New York. Elementul de noutate pe care îl reprezenta Vietnamul dispăruse pentru ea și era disperată după niște covrigi buni.

— Ești sigură că vrei să continui singură? a întrebat-o Madeleine. Poate fi periculos, o femeie care călătorește singură, mai ales în străinătate.

— Dacă ar fi fost atât de periculos, probabil că aș fi spus asta într-o scrisoare în loc să-mi las ăsta.

A ridicat mâna cu inelul din platină gravat.

— Sau aș fi scris pe inel altceva, cum ar fi „Stai acasă".

Oona a plecat singură mai departe, în Laos și Cambodgia, apoi în Thailanda, care i s-a părut cea mai încântătoare dintre toate. Pe măsură ce dorul de ducă și apetitul pentru noutate creșteau, se temea tot mai puțin de singurătate. De tot.

Nici măcar Bangkokul, cu noianul său copleșitor de betoane, culori și haos, cu oscilația între sfințenie și depravare, nu a intimidat-o. Desigur, a început cu atracțiile turistice mai sigure: piețele plutitoare, colivia din lemn de tec din Muzeul Jim Thompson, nenumăratele temple maiestuoase cu zeci de turle și cu statui ale lui Buddha (unul din jad, unul din aur, altul culcat). Nu se mai sătura de mirosuri: o stradă cu parfum de iasomie, următoarea puțind a gaze de eșapament, alta cu arome de carne de porc prăjită. Și mai era și mâncarea: abundentă, ieftină și delicioasă. Mânca și nu se mai - sătura de bunătățile care se vindeau în stradă: frigărui de carne, boluri cu tăieței, salată crocantă de papaya și papilele ei gustative erau inundate de gusturile de bază ale bucătăriei locale: dulce, sărat, acru și picant.

După câteva săptămâni petrecute în Bangkok, a pornit dintr-o insulă în alta, începând cu Phuket.

Pe timpul zilei se cocea la soare, până când membrele îi sfârâiau de-a dreptul, apoi se răcorea în apa turcoaz. Uneori stătea întinsă pe plajă cu ochii închiși, prefăcându-se că îl are pe Dale lângă ea. Alteori se alătura câte unui grup de excursioniști pentru un joc de volei sau o seară petrecută în jurul unui foc de tabără; ea cânta la chitară, în timp ce ei o acompaniau cu voci false, melodii Nirvana, Pearl Jam și Smashing Pumpkins (deși, când „Zero" a fost întâmpinat cu priviri goale, și-a dat seama că nu fusese încă lansat, așa că s-a limitat la hiturile anterioare ale trupei). Mișcarea grunge câștiga teren în întreaga lume, iar estetica sa șleampătă, de magazin de haine second hand, se potrivea și se bucura de popularitate în rândul multor călători tineri. Ei preferau blugii rupți și tricourile largi, cu formațiile preferate imprimate pe piept, peste care trăgeau o cămașă din flanel atunci când temperaturile scădeau pe timpul serii. Rămâneau în același timp la curent și cu evenimentele actuale și purtau conversații aprinse despre procesul lui O.J. Simpson, bomba din Oklahoma City, ororile din Rwanda, Bosnia și Croația. Discuțiile despre măceluri erau în contradicție cu mediul paradiziac în care se aflau, dar Oona le admira hotărârea de a fi conectați la realitate, când puteau rămâne cu ușurință închiși într-o bulă cu plaje frumoase, așa cum era înclinată ea să facă.

La sfârșitul fiecărei zile, Oona își dădea jos de pe corp nisipul și sarea, închipuindu-și că leapădă și un rând de piele. Soarele îi bronzase membrele și îi deschisese culoarea părului, făcându-i ochii de cameleon să sclipească precum sticla șlefuită și dinții sidefați și orbitori. Fața i-a devenit mai subțire, bărbia și pomeții mai ascuțiți, pe măsură ce căldura și liniștea din jur îi topeau pofta de mâncare. Când

nu mai avea stare pe aceeași insulă, se îndrepta spre Ko Pha Ngan pentru o petrecere de Lună Plină, dansa toată noaptea și dormea pe plajă. Sau se muta pe o altă insulă, unde descoperea noi splendori, în timp ce nisipul și valurile dădeau un ritm constant zilelor ei. Se simțise ca o naufragiată de atât de mult timp, de ce să nu naufragieze cu adevărat?

Ce prostie să lase cronologia frântă a anilor să o țină ostatică atât timp! Chiar și călătoria în Egipt se născuse din dorința de a se eschiva, de a fugi de soartă, în timp ce era de fapt catapultată spre ea. Dar anul acesta petrecut în străinătate nu însemna o încercare de a se ascunde sau de a se revolta; furia îi dăduse de ales: să ardă sau să zboare, să spună nu sau să spună da. Așa că a ales să spună *da*. A spus *da* la o fermă de șerpi, când i s-a oferit un cap de cobră să-l sărute ca să aibă noroc. A spus *da* solicitării de a cânta la chitară la o petrecere de divorț a unor nemți într-o cafenea de pe malul mării, și apoi de patru ori la rând, când a fost rugată să cânte „All I Wanna Do" a lui Sheryl Crow. A spus *da* la un poligon, unde a tras cu mai multe cartușe adevărate în ținte de hârtie. A spus *da* unui piercing în buric și încă o dată *da*, când a renunțat la inel o lună mai târziu, din cauză că piercingul se infectase. Dacă viitorul era inflexibil, de ce să pună limite prezentului? Așa că spunea *da*, *da*, *da* și uneori regreta, dar, de cele mai multe ori, s-a bucurat că o făcuse.

Nu e de mirare că Kenzie petrecuse un an întreg în străinătate. (Deși cum și-a permis luxul? Și-a găsit mici slujbe? Moștenise bani?) Era un sentiment plăcut să te pierzi în lume și tentația de a rămâne pierdut era mare. Când a venit luna decembrie, și-a zis: „Acum încotro?" Spre India? China? Dacă șocul cultural era acum medicamentul ei preferat, oricare dintre ele putea să-i facă bine.

Dar, în timp ce reflecta la noi destinații, lunile petrecute departe de mama ei parcă s-au făcut mai lungi. Era timpul să se întoarcă la ale ei. Era timpul să se ducă acasă.

Oona o sunase regulat pe Madeleine pe parcursul anului și, deși nu i se făcuse dor de casă în timp ce explora sate, jungle, orașe și plaje, în momentul când a ajuns la aeroport ca să zboare spre casă i s-a făcut un dor atât de aprig de mama ei, încât a suportat cu greu călătoria de o zi până pe aeroportul JFK.

Madeleine a întâmpinat-o la aeroport cu un buchet mare de orhidee, pe care aproape că l-au strivit în îmbrățișarea care a urmat.

— Cum a fost? a întrebat mama ei.

— Nu voiam să se mai termine. Dar sunt și bucuroasă că s-a terminat.

— S-ar zice că te-ai distrat grozav.

— Da, chiar dacă s-au întâmplat și lucruri rele. Mi s-a furat portofelul, am făcut insolație, buricul mi s-a transformat într-un spectacol de groază și nu vreau să mai aud *niciodată* cântecul acela al lui Sheryl Crow. Totuși, a fost unul dintre cei mai buni ani din viața mea.

— Asta e remarcabil, având în vedere cum a început.

Edward. O parte din ea încă voia să-i rostească numele cu voce tare, tăciunii dinăuntru încă mocneau. Dar exista un sentiment de libertate în a comite greșeli, a te simți frânt, a cădea în gol și apoi a ieși la lumină. Libertate de a lăsa în urmă, a face uitat, a merge mai departe.

I-a aruncat mamei ei un zâmbet obosit, exasperat.

— Nu-ți face griji, n-am să-ți mai cer să intervii în viitorul meu.

„Oricum, nu pare că aș putea scăpa de el. Și poate că e un lucru bun."

Au încheiat anul bând șampanie în vila din Park Slope. Oona nu se mai simțea frustrată sau trădată. Nu-i era dor de nimeni și nu regreta nimic. Dacă putea să exploreze alte țări fără dificultate, atunci putea să facă față din nou altei rânduieli temporare. Era pregătită pentru orice.

Sunt însă unele lucruri pentru care *nimeni* nu este pregătit.

13 Melodie lansată de Brian Eno în 1973 (n. red.).

PARTEA A ȘAPTEA

„More Than This“14

1999: 35/24

24

— An Nou fericit! Și la mulți ani de ziua ta!

Ochii lui Oona s-au deschis ca după un pui de somn odihnitor. Nici urmă de șoc sau de greață, fără senzația de smucitură în tot corpul. Începea să se obișnuiască cu salturile în timp.

În mod normal, ar fi trebuit să fie inundată de dorința de a reveni la succesiunea firească, de a avea parte de o remisiune a acestei boli a timpului. Dar nu își dorea niciun an anume.

„Orice va urma, mă voi descurca.“

— La mulți ani, mamă!

Cât de liniștită îi era vocea. Cât de relaxați umerii, mâinile încrucișate în poală! Ce minunat să înceapă anul senină, în loc să fie dezorientată, să plutească, în loc să se simtă în cădere liberă!

— Este anul 1999 și tocmai ai împlinit treizeci și cinci de ani, a anunțat mama ei de la celălalt capăt al canapelei.

— Grozav! Abia aștept să văd ce va aduce anul ăsta.

Madeleine și-a înclinat capul într-o parte, cu ochii strălucind de surprindere.

— Este ceva schimbat la tine.

— Așa e.

A zâmbit pe ascuns și și-a coborât privirea. O rază de lumină a căzut pe inelul din platină și cele două aripi au clipit complice când a întors mâna. Ce mai era și asta? Avea ceva scris în palma stângă.

— Nu știu niciodată la ce să mă aștept după un nou salt al tău...

În timp ce mama ei continua să vorbească, Oona a citit pe furiș mesajul din palmă:

„S-o întreb pe mama despre tatuaj/să caut răspunsurile începând să-i scotocesc prin geantă.“

— ... și chiar dacă ești aceeași de fiecare dată, jur, este aproape ca și cum fața ți s-ar schimba cumva și...

— Poți să-mi spui despre tatuajul meu? Cred că acum sunt gata să capăt o explicație.

A încercat să mascheze nota de încordare sub tonul liniștit.

Madeleine, care tocmai se întindea după paharul de șampanie aflat pe măsuța de cafea, a încremenit în acea poziție incomodă. Și-a retras brațul și s-a rezemat cu spatele de spătarul canapelei.

— Ei, scumpo, nu poți forța aceste lucruri. Momentul potrivit se va ivi și vei afla ce trebuie să știi atunci când va trebui să știi.

S-a ridicat și și-a pus mâinile în șolduri.

— Hai să mâncăm niște tort la șampania asta, ce zici?

— De fapt, mi-ar plăcea niște ceai.

Mai bine să aleagă o băutură care aducea căldură și confort. În plus, asta avea s-o țină pe mama ei ocupată câteva minute în plus.

— Sigur. Îți pregătesc imediat o ceașcă.

Madeleine a arătat spre celălalt capăt al camerei.

— Între timp, scrisoarea ta e pe consola șemineului.

— În regulă, mulțumesc.

Scrisoarea putea să aștepte. De îndată ce Madeleine a ieșit din cameră, Oona s-a dus la fotoliu, la geanta mamei ei.

I-a examinat conținutul: mănuși din piele, o agendă, un tub de cremă de mâini, chitanțe, două cărți subțiri (*Micul Prinț* de Saint-Exupéry și *Elegiile duineze* ale lui Rilke), un breloc în formă de plasă de vise în miniatură, un pachet de batiste de hârtie. Avea s-o ajute ceva din astea să-și dea seama ce înseamnă tatuajul ei? Dar apoi o fulgerare galbenă i-a atras atenția dintr-un buzunar lateral: plicul unei felicitări. O felicitare de ziua de naștere? Nu putea fi pentru Oona; ea detesta galbenul.

A tras afară plicul de culoarea untului. Pe el erau scrise de mână, cu cerneală neagră, patru majuscule: *M.D.C.R.*

Privirea ei se muta de la plic la tatuaj, de la scrisul cursiv al mamei la caligrafia permanentă de la încheietura mâinii ei.

— Sper că mușețelul e în regulă.

Madeleine a intrat cu o cană aburindă.

— Am pus mai mult... Ah, fir-ar să fie!

Lăsând în grabă cana, a smuls plicul dintre degetele lui Oona.

Fiica ei s-a uitat la spațiul pe care îl ocupase dreptunghiul galben, cu mâna încă ridicată.

— Scuză-mă că am scotocit prin lucrurile tale, dar... ce este în plic?

— Eu sunt de vină. Nu trebuia să... ar fi trebuit...

— Ce este în plic, mamă?

În capul ei se cernea o ninsoare care acoperea gândurile logice, iar albul rece se intensifica.

— O felicitare.

Madeleine a strecurat plicul înapoi în poșetă.

— Pentru cine? Pentru ce?

— Pentru Mackenzie. Pentru că a câștigat un concurs de compuneri.

— Care Mackenzie?

Ochii mamei ei s-au întunecat de groază și a rostit încet, de parcă ar fi pășit pe pervazul îngust al unei ferestre:

— Mackenzie Dale Charles Ray.

Viscolul din capul lui Oona s-a întețit, fiecare rafală de alb suflând întrebări pe jumătate formate.

— Hai să ne așezăm.

O mână călăuzitoare pe brațul lui Oona care, cu o secundă în urmă, stătea jos, acum era în picioare, avea mâinile goale și acum ținea o cană cu ceai.

Era singurul ei tatuaj. Făcuse legătura dintre clepsidră, vârtejurile galaxiilor și Dale, dar inițialele nu le descifrase. Ca un ageamiu în dezlegarea unui rebus, completase tot timpul incorect spațiile libere. Acum avea rezolvarea.

— Mackenzie. Dale. Charles. Ray.

— Da.

Lângă ea, Madeleine stătea cu geanta în poală, iar degetele i se plimbau timid în spațiul dintre ele.

— Mackenzie, adică Kenzie?

— Unul și același.

Perplexă, Oona a întrebat:

— De ce nu voiai să-mi spui că e fratele meu?

— Pentru că nu este fratele tău.

Un tremur în vocea lui Madeleine și o cută de disperare între sprâncene.

— Atunci cine este?

— Fiul tău, a răspuns Madeleine.

Trei silabe și camera a început să se rotească. Dacă viața lui Oona ar fi fost un șirag de perle, atunci acesta ar fi fost momentul în care firul se rupe și perlele se împrăștie. Cana din mână îi tremura.

— Nu e posibil să am un fiu! Doar am luat absolut tot timpul anticoncepționale.

Cana a lovit cu zgomot măsuța de cafea când a lăsat-o jos; a sărit ceai peste buza cănii.

— Nu înțeleg cum ai putut... Lasă ceaiul ăla acum!

A îndepărtat mâna mamei, care dădea să șteargă ceaiul vărsat.

— Dar nu vreau să păteze lemnul.

— Poate ai vrea să revizuiești lista cu lucruri pentru care să-ți faci griji în momentul ăsta.

Oona și-a masat bărbia într-o încercare zadarnică de a-i slăbi încordarea. Totul o strângea: hainele, pielea. Craniul ei era o încăpere care se tot micșora.

— Eu... nici nu știu de unde să încep. Nu pot să cred că mi-ai ascuns lucrul ăsta. Cum ai putut să mă trădezi așa?

— Eu nu te-am trădat niciodată, Oona. *Tu* ai fost cea care a decis să păstreze secretul. Până când creștea copilul. Până când erai tu pregătită. Nu ai fi putut crește un copil în... situația ta.

— Știu!

Furie stupefiată răsuna în ființa ei precum un clopot într-o turlă.

— De-aia și luam nenorocitele alea de anticoncepționale.

Dangătul s-a potolit, fiind înlocuit de o mantră murmurată în patru litere: *M.D.C.R.* Litera D era de la...

— Dale. El a fost tatăl, deci?

Madeleine a dat din cap speriată, ca un casier de bancă în timpul unui jaf.

— Nu cumva...?

Dar nu era nevoie s-o formuleze ca pe o întrebare.

— Am rămas însărcinată intenționat. Pentru că știam că Dale va muri. Și, din moment ce trupa de rock nu putea fi moștenirea lui, asta avea să fie o modalitate...

— De a face ca o parte din el să trăiască mai departe.

Vocea lui Madeleine parcă pășea în vârful degetelor.

— Și odată ce ți-ai cunoscut fiul ca adult, era inevitabil să vrei să-l aduci pe lume când te-ai întors înapoi în timp, la sinele tău mai tânăr.

„Am un copil. Copilul lui Dale."

— Kenzie a fost cu mine în 2015, la primul meu salt în timp.

Cu o urmă de ușurare și ochii mai strălucitori, Madeleine a zis.

— Zău? Ce bine! Asta și intenționai, ca el să facă parte din viața ta după ce împlinea optsprezece ani.

— Nu. N-ai voie să te arăți fericită pentru chestia asta.

Fața mamei s-a posomorât.

— Am crezut că este asistentul meu! Nu a pomenit nimic despre faptul că este fiul meu, cel mult, un prieten. De ce niciunul din voi nu mi-a spus adevărul?

— Eu... Nu pot vorbi în numele a ceva ce nu s-a întâmplat încă.

— Și când l-am cunoscut în 2003? De ce s-a prefăcut că nu mă cunoaște? Se prefăcea, cel puțin?

— Scumpo, nimic din toate astea nu s-a întâmplat încă, prin urmare, chiar nu știu.

Și-a masat tâmplele cu vârfurile degetelor.

Incapabilă să descâlcească pe deplin liniile temporale răsucite, Oona a continuat:

— Și unde este el acum?

— L-a adoptat o prietenă de-ale mele. A fost chiar de acord să păstreze numele pe care i l-ai dat, cu condiția să ia numele ei de familie.

— Ce generos din partea ei! Care prietenă?

— Nu ți-o amintești. S-a mutat din New York când erai tu mică.

— Este lesbiană, nu?

Madeleine a lăsat mâinile în jos a neputință.

— Așa e. De unde știi?

— Kenzie mi-a spus că are două mame.

Care aveau să moară amândouă peste câțiva ani. Dar Oona nu voia să mai facă aceeași greșeală; avea să-și cruțe mama de povara de a ști dinainte de a se întâmpla.

— Au mare grijă de el.

— *Mare grijă*? a repetat sarcastic Oona. Cine sunt aceste femei?

Prin mintea ei pluteau nori întunecați.

— Unde locuiesc? Unde este fiul meu acum?

— Nu pot să-ți spun.

— Pe dracu'! Tu vorbești serios?

Madeleine s-a tras înapoi și și-a dus o mână la obraz.

— Avem un aranjament cu ele. Eu am voie să le vizitez o dată pe an sub pretextul că sunt o prietenă de familie, dar el nu poate să afle despre tine până la vârsta de optsprezece ani. Te pot asigura că îi merge bine. Este sănătos. Fericit. Înflorește.

„Înflorește fără mine, mama lui naturală. Fără să știe că actualele sale mame vor fi ucise înainte ca el să termine facultatea."

— El... câți ani are acum?

Mintea ei era prea tulburată ca să calculeze.

— Paisprezece. Face cincisprezece în mai. S-a născut după moartea lui Dale.

Madeleine și-a privit rugător fiica.

— Nu puteai să călătorești în timp și să fii și mamă. În plus, durerea pierderii lui Dale...

— Dar durerea de a face intenționat un copil pentru ca apoi să-l dai spre adopție?

— Nu a fost ușor. Ai învățat devreme una dintre cele mai grele lecții despre a fi mamă: trebuie să-ți pui copilul pe primul loc. Propria fericire este mai puțin importantă.

Era un compliment ca o bomboană pudrată cu arsenic. Oona a clătinat din cap în semn de refuz.

— De ce n-ai putut să-l iei *tu*? Să fii pentru el mai mult decât *o prietenă de familie* îndepărtată.

— Of, scumpo! a exclamat ea cu glasul tremurând. Nu aveam cum să-l ascund de tine. Și nu era nicio cale de a ști ce impact ar fi avut călătoriile tale în timp asupra lui. Cum putea să crească întâlnind o versiune diferită a mamei sale în fiecare an? Ai vrut să-l protejezi.

— Iar acum vreau să-l văd. E în New York?

— Nu. Îmi pare rău, dar nu poți avea niciun contact cu el. Termenii înțelegerii...

— Crezi că mult îmi pasă mie de înțelegere acum? Arată-mi-o și am s-o rup imediat. Am să plătesc orice amendă...

— Este mai mult decât o amendă. Ai putea să intri la închisoare. Asta nu ar fi bine nici pentru tine, nici pentru fiul tău.

— Ce știi tu? M-ai lăsat să-mi dau propriul copil și apoi ai mințit în privința asta ani de-a rândul. Grozavă dovadă despre ce înseamnă să fii părinte, mamă dragă.

— Încetează! a sărit Madeleine. Tu *știai*. Știai că Kenzie va ajunge un bărbat minunat, pentru că ai văzut rezultatul. Și când ai născut, cine știe după câte alte salturi în timp, știai că va fi bine crescut de altcineva, oricât de greu era de acceptat.

Oona s-a oprit să cumpănească asupra logicii confuze a liniilor temporale încurcate, iar viața ei îi apărea ca un desen de M.C. Escher, anii ca niște scări care merg în cerc pentru a forma un întreg tangibil, dar neverosimil. Voia să mototolească acel desen și să-l arunce. Să ia o foaie goală și să creeze propriile scări, în loc să urce și să coboare orbește niște trepte deja schițate pentru ea de o mână străină.

— Știi ceva? a zis nedesprinzându-și privirea de cea a mamei, cu ochii și glasul ca niște plăci de gheață. M-am săturat să accept ceea ce mi-a pregătit Oona cea dinainte. Am făcut-o până acum și totul s-a întors împotriva mea. M-am săturat să fiu tratată ca și cum Oona cea de acum nu știe ce este mai bine pentru ea. Și pentru mine acum cel mai bun lucru este să-l văd pe Kenzie. Deci, ai de gând să-mi spui unde este?

— Iartă-mă, dar nu pot.

— Atunci iartă-mă *tu*, dar trebuie să ieși din casa mea.

Madeleine a deschis încet gura, dar n-a putut scoate niciun cuvânt.

Niciun sunet când s-a ridicat, și-a adunat lucrurile și a plecat.

Ceaiul era aproape rece, dar Oona l-a înghițit lacomă; i-a potolit uscăciunea din gât, dar nu și durerea. Atât timp petrecut suferind după Dale, când o parte din el trăia, neștiută. Iar mama ei știa și nu spunea nimic. Da, Madeleine a fost o țintă ușoară pentru furia și trădarea ei, o trădare care o eclipsa pe cea a lui Edward, pentru că aici era vorba despre o legătură de sânge, dar o găsea vinovată și pe Oona cea dinainte. Cum a putut să-l abandoneze pe Kenzie? Era consternant, se ura pe sine pentru un lucru pe care îl făcuse deja și pe care abia urma să-l facă, de parcă era o versiune deformată a pisicii lui Schrödinger.

Că nu-și trimisese o avertizare privind o căsătorie menită eșecului mai treacă-meargă, dar să-și ascundă propriul copil de ea însăși? Oona cea dinainte o fi considerat că e un lucru rațional și înțelept, dar Oona cea de acum voia să-i spună să se ducă dracului, voia s-o bată măr, s-o lovească cu pumnii și cu piciorul până o lăsa lată.

Cu cana goală în mână, Oona și-a luat avânt s-o facă țăndări, țintind spre șemineu. Numai că... iată, acolo se afla plicul alb cu numele ei scris pe el. A lăsat brațul jos.

— Să te ia dracu'... sau să mă ia pe mine, a bombănit.

Mai bine să vadă ce avea de spus sinele ei, chipurile, mai înțelept.

Oona,

Furia este o otravă, iar iertarea este antidotul.

— Ce rahat de răvaș mai e și ăsta? a zis fierbând de mânie.

Desigur, zicala asta nu te va ajuta acum. Furia ta este total justificată. Nimic din ce aș putea să-ți spun nu te va face să înțelegi anumite alegeri pe care le-am făcut. Mă tot gândesc că, dacă îți împărtășesc unele dintre lucrurile pe care le-am învățat eu, nu va trebui să le înveți și tu pe propria piele. Pe de altă parte, încercarea de a te proteja sfârșește deseori prin a face lucrurile mai complicate. Așa că o să las complicațiile.

În sertarul de sus al biroului tău se află un bilet de avion și o hârtie cu o adresă pe ea.

Kenzie este în Boston. Mai multe informații te așteaptă când ajungi acolo.

14 Melodie lansată de Roxy Music în 1982 (n. red.).

25

Oona a sosit în Boston doar cu un rucsac, o valiză mică și chitara. Taxiul a lăsat-o pe o stradă îngustă, pietruită, din Beacon Hill, cu case din cărămidă pe o parte și pe cealaltă. Pe obloanele negre ale ferestrelor se cernuse zăpadă și lămpile cu gaz de modă veche punctau cu lumini cartierul. O perfecțiune de carte poștală.

„Aici locuiește fiul meu?"

A confruntat numărul de pe ușă cu adresa de pe bilețel. Când era gata să sune, s-a oprit, cu degetul la un centimetru de buton.

Și dacă viața lui Kenzie era la fel de frumoasă și de perfectă ca acele case? Chiar putea să vină și să calce în picioare acel farmec liniștit? Era ea în stare să provoace o astfel de perturbare?

Pe de altă parte, cum putea să *nu* își vadă copilul? Un copil pe care l-a avut cu primul, probabil *singurul*, bărbat pe care l-a iubit. Oricât de idilic arăta căminul lui, oricât de bine îi mergea prin grija mamelor adoptive, toate acestea nu o înlocuiau pe mama lui biologică.

„Fac ceea ce trebuie."

Nu ar fi trebuit să aibă nevoie de atâta automotivare, dar până la urmă a apăsat butonul soneriei. A așteptat câteva secunde chinuitoare până să se deschidă ușa. În fața ei a apărut o femeie durdulie, cu obraji rozalii, cu părul alb și fin și ochelari ca ai lui Benjamin Franklin.

„Asta e una din femeile care îl cresc pe fiul meu? E suficient de bătrână ca să-i fie bunică. Mai în vârstă decât bunica lui adevărată."

Oona a deschis gura pentru a rosti discursul însuflețit pe care îl exersase în tăcere pe drumul spre Boston. Tot ce a ieșit a fost aburul dens al răsuflării.

— Oona, ce plăcere să te văd! Un An Nou fericit!

Femeia s-a înfășurat într-un șal ca s-o apere de frig; fața îi era prietenoasă, lipsită de orice suspiciune.

— Un An Nou fericit! a repetat Oona, deși expresia suna lipsită de conținut.

Un An Nou șocant, mai degrabă. Un An Nou plin de amărăciune.

— Intră, intră, e ger mare.

A invitat-o înăuntru cu un gest, deschizând ușa mai larg.

— Am cheile tale și documentele la îndemână.

Înaintând cu prudență, Oona și-a lăsat gențile și cutia chitarei la intrare.

„Cheile de la ce?"

— Ce îngrozitor să ți se fure poșeta! Eu de asta nu merg niciodată cu metroul când vin la New York. Mă bucur că nu ai pățit nimic.

A scotocit într-un coșuleț din răchită de pe o măsuță laterală din hol.

— Am schimbat încuietorile imediat ce am primit mesajul tău. Și știu că am pus cheile alea aici. Unde naiba or fi?

Mărunțișurile de tot felul zăngăneau și foșneau în timp ce căuta.

„Am un apartament în Boston?" Oona a încercat să rămână liniștită ca să poată pune treptat cap la cap ce se întâmpla. Dar era greu să-și tempereze nerăbdarea.

— Dumneata...

A formulat întrebarea cât mai inofensiv posibil.

— Dumneata o cunoști pe mama mea, Madeleine Lockhart?

Era puțin probabil, dar trebuia să știe dacă această femeie îl creștea pe Kenzie.

— Mă tem că nu.

S-a încruntat.

— Arăt ca cineva cunoscut? Mi se spune asta des. Probabil că am o față din alea...

— Asta trebuie să fie.

Oona și-a mușcat buza de jos.

— Ah, acum îmi amintesc ce am făcut cu ele. Le-am pus împreună cu copia contractului de închiriere în sertarul ăsta. Poftim!

I-a întins o foaie de hârtie împăturită și două chei strălucitoare.

— Dar trebuie să promiți că vei fi mai atentă.

— Am să fiu. Cât datorez pentru lăcătuș?

— Ai plătit chiria pe un an în avans, dublu față de ceea ce aș fi cerut eu, așa că nu voi accepta niciun cent în plus de la tine.

A alungat propunerea cu un gest al mâinii și a clătinat ferm din cap.

Adresa de pe contractul de închiriere a condus-o pe Oona la un apartament de la parter, la câteva case de acolo, cu un dormitor spațios, decorat în alb, negru și roșu, minimalist și modern. Mulți ar fi găsit spațiul de locuit sumar mobilat, dar lui Oona îi făcea bine austeritatea lui.

Lipită cu bandă adezivă de oglinda de la baie, aștepta o altă scrisoare.

Oona,

Situația cu Kenzie este delicată. Trebuie să respecți faptul că este crescut de niște femei grijulii și responsabile, Shivani și Faye, care sunt minunate ca părinți. De asemenea, trebuie să fii conștientă că este în vigoare o înțelegere legală cu ele. Include condiții asemănătoare unui ordin de restricție. Nu ai voie să-l contactezi pe Kenzie înainte ca acesta să împlinească optsprezece ani. Dar acum că știi că este fiul tău, sunt sigură că nimic nu te va împiedica să-l vezi, așa că am găsit o modalitate prin care să faci asta.

După școală, lunea, miercurea și vinerea, Kenzie merge la High Strung, o cafenea care este și magazin de discuri, pentru a-și face temele.

La sfârșitul anului 1998, am închiriat acest apartament ca să poți să mergi la cafenea să-ți vezi fiul (ar trebui să se întoarcă din vacanța de iarnă în câteva zile). Trei după-amiezi pe săptămână poate nu par foarte mult, dar ăsta e cel mai bun aranjament pe care l-am putut face.

Evident, nu-i poți spune că ești mama lui naturală. Ai putea să zici că faci un masterat la Boston University. Poate vei dori chiar să folosești un alt nume și să-ți schimbi înfățișarea. Dacă el sau una din mamele lui adoptive află cine ești, situația ar putea să sară în aer și să-l rănească pe Kenzie. Înainte să-ți dea prin minte să-i spui adevărul sau să-l treci peste granițele statului, amintește-ți de bărbatul minunat care va deveni, crescut de Faye și de Shivani. Mai are doar câțiva ani de petrecut cu ele – tu vei face parte din viața lui mult mai mult decât atât. În plus, ele au aproape cincisprezece ani de experiență în a-l crește, pe când tu nu ai deloc (îmi pare rău dacă sună dur). Tot ce te rog e să nu faci nimic extrem.

Chiar dacă nu am reușit să-mi schimb soarta, mereu mă voi întreba dacă este posibil, dacă am făcut-o deja, fără să am încă dovezi că am reușit. Dar să te porți iresponsabil când e vorba despre propria soartă e una; acum trebuie să ții seama de fiul tău. Viitorul lui este legat de al tău, așa că fii atentă de dragul lui.

Mult noroc,
Eu

P.S.: Dacă vrei un traseu rapid pentru a crea o legătură cu Kenzie, ține minte: Kate Bush.

Oona a lăsat scrisoarea deoparte, cu capul zvâcnindu-i. A căutat în dulăpiorul de medicamente niște aspirină. Nu era nimic înăuntru, cu excepția unei cutii cu vopsea neagră de păr.

„Trebuie să mă prefac că sunt altcineva ca să-mi văd propriul fiu? Ce dracu'!"

Luând cutia cu Clairol, s-a gândit să o arunce la coșul de gunoi. Până la urmă însă s-a lăsat jos pe marginea căzii.

A răsucit inelul de pe degetul mijlociu: inscripția de pe el era una mincinoasă. Furia nu era același lucru cu energia. Era o ancoră care o trăgea în jos. Oona se săturase să fie furioasă. Se săturase rău.

Era prea mult să-și asume toate aceste roluri diferite, să pășească pe urmele lui Oona dinaintea ei. Iubită, clubberiță, investitor, soție, *globetrotter*... iar acum era mamă. Niciun rol de până acum n-o speriase mai mult. Chiar dacă trebuia să-și ascundă de Kenzie adevărata identitate, simțea o responsabilitate uriașă să-și facă datoria față de el. Dar care era datoria ei în acest moment?

Nu era suficient să-i spună Madeleine că lui Kenzie îi mergea bine; Oona trebuia să vadă cu ochii ei. Să vadă cum era viața lui fără ea. Să vadă dacă exista vreun mod de a face de acum parte din viața lui, să pună o temelie pentru vremea când va trece de la trei mame la una singură. Construirea unei legături avea să ia timp. Și, ținând cont că el era un adolescent și ea o femeie adultă, opțiunile ei erau limitate; trebuia să fie atentă, să aibă grijă ca eforturile ei de a se atașa de el să nu fie percepute ca dezgustătoare sau ciudate. Să țină seama de toate lucrurile de care Oona din 1998 și-a dat seama și împotriva cărora a încercat să se protejeze.

A luat în mână cutia cu vopsea de păr și a oftat.

„Bine, Oona din 1998. Încercăm să mergem pe mâna ta."

Luni după-amiază, când a trecut pragul cafenelei High Strung, Oona a simțit că ia parte la un carnaval ciudat și primejdios.

Pornind de la vopseaua de păr neagră și dulapul plin cu haine negre lăsate pentru ea, își zisese că o ținută gotică va fi potrivită. Bocancii o rodeau deja, dar cel puțin avea credincioasa ei geacă din piele ca să completeze ansamblul, oferindu-i un fel de armură.

A întâmpinat-o mirosul de cafea, cald și înviorător.

High Strung era un spațiu deschis, cu tavane joase, tapetate cu afișe muzicale suprapuse. De-a lungul peretelui din dreapta erau rafturi cu CD-uri folosite aranjate în ordine alfabetică, iar pe lângă peretele din spate erau lăzi cu discuri uzate, deasupra cărora erau expuse obiecte de colecție mai scumpe. Pe toată latura din stânga se întindea o tejghea de bar lungă și joasă, cu mașinile de cafea în față și casa de marcat în spate. Scaune desperecheate și mese din lemn acoperite cu graffiti și autocolante erau răsfirate în spațiul dintre ele.

La casa de marcat, un tip cu părul slinos, aflat la vârsta studenției, îmbrăcat într-un tricou cu Marilyn Manson, se certa cu o femeie de douăzeci și ceva de ani, cu ruj negru și păr roșu-vișiniu răsucit în două cocuri mici.

— N-ai vrea să nu mai țipi la mine și s-o servești pe clienta aceea?

— Tu n-ai vrea să nu te mai droghezi în pauza de prânz?

Femeia a zărit-o pe Oona și s-a grăbit spre tejgheaua din față.

— Ne scuzați, vă rog. Cu ce vă servesc?

Oona s-a apropiat cu un zâmbet încordat.

— Un *latte* mare cu soia, te rog.

— Cu soia?

— Scuze, asta încă nu e pe listă. Atunci un *chai latte* mare.

— Sigur.

După ce a plătit, Oona a ales o masă cu fața spre ușă și și-a întins recuzita: manuale, markere, pixuri și un caiet cu spiră.

„Ce naiba fac aici?"

În timp ce se prefăcea că studiază, Oona încerca să-și imagineze un Kenzie adolescent, făcându-și

temele la o masă vecină. Ca adult, nu-i povestise prea multe despre trecutul lui. Lua note bune? Făcea vreun sport? Avea mulți prieteni? Era apropiat de mamele lui adoptive? Și cum arăta acum? Avea să-l recunoască? Să-l iubească?

O oră mai târziu, în timp ce Oona era la bar comandând încă un *chai, barista* a strigat spre cineva aflat în spatele ei:

— Ia te uită cine s-a întors! Domnul Mackenzie Ray în persoană! Cum merge, Mack? A fost frumos în vacanța de iarnă?

Mack?

Oona s-a întors și a aruncat o privire spre fiul ei. Avea ceva din bărbatul care avea să devină, din tânărul pe care îl cunoscuse cu ani în urmă, ochii și gura, dar trăsăturile lui aveau și o oarecare rotunjime. Un strat subțire din ceea ce fusese rotunjimea obrajilor de copil îi masca pomeții, care aveau să iasă la iveală pe măsură ce urma să crească și să mai slăbească. Părul cu care avea să facă tot felul de experimente era în prezent un ciuf castaniu ondulat, care îi ajungea până în dreptul bărbiei. Dacă se uita cu atenție, vedea ceva din Dale în zona ochilor și a nasului, dar nimic din ea.

— Da, mamele mele m-au dus într-o excursie-surpriză la Londra, unde a fost minunat.

Vocea lui, cu câteva note mai înaltă decât timbrul de mai târziu, era clar a lui Kenzie, dar înfățișarea nu oferea decât vagi indicii de familiaritate. Dacă l-ar fi văzut pe băiatul ăsta pe stradă, ar fi putut să treacă pe lângă el, fără să știe că e sânge din sângele ei. Oona a simțit împunsătura unei dureri surde la gândul ăsta.

— Ah, Londra e bestială, s-a repezit *barista*. Când mergem în vizită la rudele tatălui meu în Manchester, încercăm întotdeauna să strecurăm în program și câteva zile acolo.

Făcând ochii mari, Kenzie a ridicat mâinile și s-a dat înapoi.

— Mamă, Daphne! Ești pe jumătate britanică? Sunt șocat, pentru că n-ai pomenit de asta decât de vreo sută de ori până acum.

— Bine, bine, nu trebuie să faci pe deșteptul.

S-a auzit un șuierat puternic când Daphne a pornit aparatul de spumat laptele.

— Și care a fost cea mai bună parte a călătoriei?

Ca o somnambulă, Oona s-a tras cu pași mici într-o parte ca să-l lase pe fiul ei să înainteze, încercând să nu se holbeze la el.

— Aa, Turnul Londrei, de departe. Ghidul era îmbrăcat într-un costum ca din Shakespeare și ne-a arătat locul unde a fost *decapitată* Anne Boleyn. Credeam că toate chestiile astea care țin de istorie ar putea fi plictisitoare, dar Tudorii ăia, frate, erau țicniți rău.

Daphne a râs pe înfundate.

— Ceaiul dumneavoastră.

Când Kenzie a dat să apuce paharul, l-a plesnit ușurel peste mână.

— Ăsta nu este pentru tine.

A împins paharul din carton spre Oona cu un zâmbet de scuze.

— Scuze, dar el numai asta bea.

— Da, scuze, i s-a adresat Kenzie cu un mic zâmbet timid.

„Mă recunoaște? Vede vreo asemănare?"

Dar în privirea lui nu era nimic în afară de o politețe impersonală.

Arătând spre mâna lui Oona, a adăugat:

— Îmi place inelul tău.

Oona căuta cu disperare să spună ceva inteligent, dar avea gura uscată și limba i se lipea de cerul gurii, iar mintea îi era goală, așa că nu a putut decât să mormăie:

— Mulțumesc.

În timp ce pregătea și pentru Kenzie un *chai* cu lapte, Daphne a continuat să glumească cu el, iar Oona s-a retras la masa ei. A clipit des ca să alunge lacrimile care amenințau să-i strice rimelul gros,

prinzând cu degetul arătător câteva picături sărate rătăcite printre gene.

„Este doar șocul inițial provocat de vederea lui. Sunt sigură că voi găsi o cale de a vorbi cu el mai târziu."

Dar hotărârea ei se evapora pe măsură ce se scurgea după-amiaza. I-au trebuit toată energia și concentrarea doar pentru a se preface absorbită de studiu, ca să-și rețină lacrimile și să-și amintească să respire. Construirea unei relații cu fiul ei, chiar și simplul fapt de a vorbi cu el, era un munte pe care era prea epuizată ca să-l urce.

Între timp, când nu era ocupată să se certe cu casierul, Daphne continua să se tachineze cu Kenzie, el din spatele unei mese din apropiere, presărată cu cărți (exact așa cum își imaginase Oona), ea de la bar. Schimburile lor de replici îi sunau lui Oona din ce în ce mai îndepărtate.

Abia după ce Kenzie și-a strâns lucrurile, și-a pus haina, i-a făcut semn de rămas-bun lui Daphne și a plecat, abia atunci adevărul a străpuns ca o săgeată inima ei precum centrul unei ținte.

„Sunt o străină pentru el."

26

În săptămâna care a urmat, Oona a încercat să se acomodeze cu noua ei viață din Boston. Când nu era la High Strung, făcea lungi plimbări prin oraș, citea cărți, cânta la chitară și purta lungi conversații imaginare cu fiul ei adolescent. Proba în minte diferite atitudini parentale: mama cool, mama severă, mama iubitoare. Asta a făcut-o să se întrebe ce fel de mamă ar fi fost, dacă nu l-ar fi abandonat; ce fel de mamă putea încă să fie pentru el. Aceste conversații imaginare se terminau întotdeauna la fel: Oona îi dezvăluia cine era și Kenzie depășea șocul produs și o accepta în viața lui. Erau mult mai prietenoase decât conversațiile reale, laconice și scurte pe care le avea cu mama ei.

Oona o suna folosind o cartelă ca să se asigure că numărul ei nu putea fi reperat și numea un alt oraș de fiecare dată când Madeleine o întreba unde se află. Niciuna din ele nu pomenea numele lui Kenzie. Oare știa mama ei ce plănuia de fapt? Ar încerca s-o oprească? O avertizase pe Shivani? Oona nu putea decât să spere că Madeleine nu avea să se amestece.

Erau prea multe ore pustii de umplut între vizitele la cafeneaua-magazin de discuri, dar această problemă s-a rezolvat într-o după-amiază de la mijlocul lunii ianuarie.

Când Oona a intrat în cafenea, Daphne a trecut grăbită pe lângă ea cu un anunț într-o mână și o rolă de scotch în cealaltă. A scăpat rola și s-au aplecat amândouă s-o ridice, lovindu-se cap în cap.

— Scuze, au zis amândouă odată.

— Am o zi infernală, a spus Daphne.

Ochii i s-au umezit și și-a făcut vânt cu foaia cu anunțul – pentru un post de ajutor în magazin – ca să nu se pună pe plâns.

— Stai să pun ăsta în vitrină și îți fac ceaiul.

— Ce fel de ajutor cauți? a întrebat Oona.

— Un casier. De preferat unul care să nu apară la muncă atât de drogat, încât să nu poată lucra. Care nu își dă demisia și se cară într-o zi în care nu are cine să facă tură suplimentară. În acest moment, aș angaja pe oricine e familiarizat cu o casă de marcat.

— Eu știu să folosesc o casă de marcat. Poate că nu una exact ca asta, dar am lucrat într-o farmacie cu ceva vreme în urmă.

Nu că avea nevoie de bani, dar simțea nevoia să mai aibă ceva de făcut.

— Îmi place muzica, nu fumez iarbă și aș putea începe chiar acum.

Daphne a măsurat-o din priviri cu o curiozitate prudentă.

— Cum te cheamă?

— Ăă... Nancy.

Și-a scormonit mintea după un nume de familie fals.

— Nancy Jones.

— În regulă, Nancy.

A ridicat din umeri de parcă ar fi zis: „Ce mama mă-sii?"

— Ajută-mă să trec de ziua de azi fără să faci vreo nefăcută și ești angajată.

Când nu îi servea pe clienți, Daphne i-a făcut lui Oona un instructaj. Mai târziu, când a intrat Kenzie, Daphne era prea ocupată cu discuția, dar i-a prezentat-o totuși pe „Nancy" („El încă nu știe numele meu adevărat"). Munca era un lucru binevenit, fiindcă o distrăgea de la a se gândi neîncetat la

fiul ei. Până la sfârșitul zilei Oona s-a descurcat bine, așa că Daphne i-a oferit postul de casieră.

În săptămânile care au urmat, Oona s-a dovedit atentă cu clienții, a ținut inventarul și n-a avut nicio lipsă la casă. S-a obișnuit să stea în picioare toată ziua. S-a obișnuit să fie singură noaptea. S-a obișnuit și cu noul ei nume.

Nu s-a obișnuit însă cu întâlnirile cu Kenzie.

Toate monologurile interioare serioase și sincere pe care le compunea, toate replicile haioase sau inteligente, fiecare cuvânt dispăreau în momentul în care intra fiul ei pe ușă. Încrederea și optimismul prudent pe care le clădea se prăbușeau ca un castel de nisip sub forța unui tsunami. Nu era în stare decât să-i facă semn cu mâna sau să-l salute ori să-i ofere un mic zâmbet crispat.

Tot ce a aflat despre el a fost observând și trăgând cu urechea. Era un elev bun (media B+), scria recenzii ale albumelor de muzică pentru ziarul școlii și făcea parte din echipa de dezbateri. Uneori își aducea prietenii la High Strung, colegi de clasă care variau de la ciudați la tocilari sau nonconformiști. Vorbea frumos despre Shivani și Faye, deși mai bombănea că îl băteau la cap să-și crească notele la științe și că îl cocoloșeau.

Nu se putea nega ceea ce povestise Madeleine. Era sănătos. Fericit. Îi mergea foarte bine.

Oona venise la Boston crezând că prezența ei va îmbunătăți viața lui Kenzie, însă cu cât îl vedea mai mult, cu atât îndoiala ei creștea. Cum putea să fie sigură că vorbele sau faptele ei nu-i vor face rău? Ea era fluturele care bătea din aripi cu cele mai bune intenții, dar dacă provoca uragane și tornade?

Asta o împiedica să-i vorbească, să-l urmărească sau să o întrebe pe Daphne despre el.

Pe măsură ce ianuarie se apropia de sfârșit, incertitudinea și blocajul de care suferea în prezența lui Kenzie deveniseră o rutină, până într-o miercuri după-amiază.

Oona căuta într-o pungă din plastic plină cu CD-uri folosite pe care cineva le donase, când punga s-a rupt și un CD a căzut în spatele tejghelei înainte ca ea să-l poată prinde. S-a aplecat să-l ridice: pe copertă, o brunetă în blue jeans și cizme roșii, cu un genunchi strâns la piept. Kate Bush. Desigur.

Până să apuce să se răzgândească, Oona s-a dus cu el la CD-player și l-a pus în locul albumului celor de la *Portishead* care cântase până atunci.

Tăcere urmată de sunete de balenă, înlocuite apoi de clinchetul unui pian și de o voce înaltă și clară, de o melodie unduind ca apa unui pârâu.

Kenzie a pus pixul jos și și-a înălțat capul, mijind ochii spre Oona.

— Ce e muzica asta? Sună ca una care se crede Tori Amos.

— Nici să nu îndrăznești! a șuierat Oona.

O sclipire de surpriză în ochii lui la vehemența replicii ei.

— Hei, mie îmi place Tori. Este un compliment.

— Ba nu, nu este. Asta, a arătat ea spre tavan, este Kate Bush și ea a fost *mai întâi*. *The Kick Inside* a apărut cu mai bine de zece ani înainte de *Little Earthquakes*.

Oona și-a apăsat palmele pe tejghea de parcă era gata să sară peste ea.

— Kate Bush a influențat și a deschis calea unor cântărețe precum scumpa ta Tori. Care e bună, să nu mă înțelegi greșit. Dar Kate este *superbă* și pe nedrept subestimată.

Căldura i se împrăștia în tot pieptul, până la gât, făcând-o să simtă furnicături pe piele.

— Mă mir că nu ești deja îndrăgostit de muzica ei, având în vedere...

S-a oprit când era mai-mai să-i prezică gusturile muzicale.

— Având în vedere că petreci atât de mult timp într-un magazin de discuri.

„Poate că există ceva ce pot să-i dau. Ceva ce nimeni altcineva nu-i poate dărui."

Kenzie s-a lăsat pe spate, ridicând cât putea din sprâncene, și a aruncat o privire spre Daphne.

— Cum de nu ai pus niciodată muzică de-a lui Kate Bush? a întrebat-o.

— Îmi plac mai mult cântărețiii decât cântărețele, a răspuns Daphne ridicând din umeri cu nepăsare. Nick Cave, Tom Waits, de-ăștia.

— Cu alte cuvinte, îți plac cântărețiii care sună de parcă au de gând să te omoare în somn dacă nu apucă să se îmbete criță până atunci, a replicat Oona.

S-a uitat scurt spre Kenzie, care abia se abținea să nu râdă.

În loc să intre în defensivă, Daphne și-a ridicat mâinile, aducând parcă mulțumiri cerului.

— În sfârșit!

— În sfârșit ce? a întrebat Oona.

— Începeam să cred că nu vei da niciodată semne că ai și tu personalitate. Uf!

A însoțit exclamația cu gestul de a-și șterge teatral fruntea cu dosul mâinii.

— Vrei un *chai?*

— Aș bea unul, drept să-ți spun.

Mutându-și greutatea pe un picior, Oona și-a pus o mână în șold.

— Dacă acea băutură are suficientă personalitate pentru gustul tău.

Kenzie a râs pe înfundate și asta aproape că a făcut-o să-și piardă echilibrul. Exista o satisfacție inerentă în a face pe cineva să râdă, dar când cel cineva era propriul copil? Se simțea de parcă avea o superputere.

— În ceea ce te privește pe *dumneata*, domnule, i s-a adresat ea, oricât ai fi studiat până acum, este clar că ai nevoie de mai multă educație muzicală. Crezi că albumul ăsta este bun? Stai să asculți *Hounds of Love*. A doua jumătate a lui – „The Ninth Wave" – o să te facă praf.

I-a făcut cu ochiul și a aruncat o privire spre podea. Nu, nu începuse să leviteze. Dar tot simțea că sfidează gravitația.

Sigur, trișase, fiindcă își amintea o grămadă din viitoarele preferințe ale lui Kenzie (sau i le modela acum?). Dar asta era puntea de care avea nevoie.

Săptămânile care au urmat au marcat o serie de „lecții".

Kate Bush 101. Elemente din Patti Smith. Introducere în Cocteau Twins. Fundamentele lui P.J. Harvey. A strecurat treptat și câteva trupe masculine despre care știa că îi plăceau lui, inclusiv Pink Floyd și Roxy Music. Avea deja câteva cunoștințe de bază despre Stevie Nicks și Suzanne Vega și, bineînțeles, Tori Amos, dar putea să-l învețe mult mai multe. Cel puțin, când era vorba despre muzică.

Dar ăsta avea să fie singurul lor limbaj comun? Schimburile lor de replici rareori alunecau înspre sfera personală, ba din pricină că în câteva rânduri erau prezenți și prietenii lui, ba alteori din cauza concurenței reprezentate de temele pentru acasă, de care lui nu îi păsa prea mult, de altfel.

Câteva săptămâni mai târziu însă, discuțiile au devenit mai personale.

Kenzie a intrat singur în cafeneaua-magazin într-o miercuri din februarie. La început a stat aplecat deasupra unui manual, dar după o oră l-a închis, și-a împins scaunul înapoi și a aruncat o privire spre Oona, care se uita la el, dar se prefăcea că nu se uită.

— *The Wall*, nu?

Un deget îndreptat în sus pentru a atrage atenția asupra muzicii.

— Exact.

— Mie îmi place mai mult *Dark Side of the Moon*.

Înainte ca discuția să se transforme într-o dezbatere, Kenzie a întrebat:

— Deci, ai devenit pasionată de muzică lucrând în magazine de discuri și chestii de-astea?

— Păi, nu... Nu chiar. Cred că mama mi-a trezit interesul pentru muzică. Pentru Pink Floyd și Velvet Underground, cel puțin.

S-a oprit când era cât pe ce să-i spună despre trupa în care cântase.

— Ce n-aș da să fie și mamele mele interesate de astfel de trupe!

— Ele ce ascultă?

— Chestii mai blânde, pe stilul folk, precum Joni Mitchell, care e OK, cred, și Neil Young.

Kenzie s-a prefăcut că-i vine să vomite.

— Nu știu cum o să le conving să mă lase să văd Garbage săptămâna viitoare. Faye e schimbul doi și Shivani are fobie de mulțimi. De exemplu, Faye este moartă după hochei, dar trebuie să merg eu cu

ea mereu la meciurile lui Bruins, pentru că singura dată când a mers Shivani la Fleet Center, a făcut un atac de panică în nici cinci minute.

Oona a ciulit urechile la dilema lui, dar mai bine să nu se repeadă.

— Acolo cântă Garbage? La Fleet Center?

— Da.

Cu ochii plecați, a mâzgălit într-un caiet, foindu-se jenat în scaun.

— Am luat două bilete când au fost puse în vânzare, înainte să cer voie. M-am gândit că o voi putea convinge pe Faye să meargă cu mine, dar apoi programul ei de lucru s-a schimbat și nu am găsit un alt plan.

A oftat din greu și s-a bosumflat.

— Abia aștept să mă fac destul de mare ca să fac ce vreau când vreau. De exemplu, mi-aș dori să împlinesc douăzeci și unu de ani *mâine*, ca să pot merge la baruri, concerte și cluburi.

— Nu e cazul să-ți dorești asta, crede-mă. Dar înțeleg dorința de a fi independent. O să ai destul timp să faci toate astea. O să ai și o grămadă de responsabilități pentru care nu trebuie să-ți faci griji în acest moment. În plus, când vei fi mai în vârstă, nu îți vei dori decât să fii mai tânăr.

Kenzie și-a dat ochii peste cap.

— Adică o să-mi doresc să fiu singurul copil gay din clasa mea *și* singurul copil din câți cunosc cu două mame lesbiene? O să-mi doresc să mă bată la cap să iau note bune și să fiu cinstit cu mine însumi și să le spun unde sunt în fiecare secundă a zilei?

— Mă rog, poate nu prima parte, dar restul? Îți vine sau nu să crezi, o să-ți dorești toate astea. Când o să fii mai mare o să vezi lucrurile altfel. N-o să le mai iei drept cicăleală, ci o să înțelegi că este grijă față de tine. Că asta înseamnă că sunt niște mame bune.

I s-a tăiat respirația.

— Este ușor să iei asta ca pe un lucru de la sine înțeles. Vei avea o perspectivă mai largă când vei mai crește.

— Am de pe acum multă perspectivă. Adolescența e o pacoste. Uneori simt că sunt un tip deja bătrân pe dinăuntru, care așteaptă ca aspectul exterior să ajungă la aceeași vârstă.

Oona a râs surprinsă.

— Eu sunt exact invers. În fiecare an mă simt prea bătrână pe dinafară. Pe de altă parte, nici nu știu cum ar trebui să se simtă o persoană de treizeci și ceva de ani. Tot ce pot face este să profit la maximum de orice vârstă am. Nu că am avea de ales, nu?

Mijindu-și ochii, Kenzie a dat din cap cu reticență.

— Presupun că nu. Asta tot nu rezolvă problema cu concertul celor de la Garbage. Eu chiar vreau să mă duc.

— Dacă ai putea găsi un adult responsabil, cu gusturi muzicale grozave, care să te ducă...

Îi testa reacția, ca atunci când încerci apa cu piciorul.

El a aruncat o privire furișă (plină de speranță?) în direcția ei.

— Bine ar fi.

— Cineva care nu numai că apreciază muzica trupei Garbage, dar care te va familiariza și cu Curve, o trupă căreia îi reușește și mai bine chestia cu muzica electronică feminină dură pe care a impus-o în premieră mondială.

Kenzie s-a scufundat în scaun, scoțând un geamăt.

— Pe bune? Ai de gând să transformi și asta într-o lecție?

— Vrei să te ducă un adult la concert sau nu?

Consemnare mintală: mai ușor cu muzicologia, ca să nu se plictisească de poveștile ei sau de ea.

— Ce vreau eu este ca mamele mele să înceteze să mă trateze ca pe un copil mic, dar probabil că asta nu se va întâmpla niciodată.

Cum discuția devenise mai personală, Oona a îndrăznit să întrebe:

— De ce le spui mamelor tale pe nume?

— Am încercat cu Mama F și Mama S, dar sună prea asemănător. Totuși, le numesc în continuare laolaltă mamele mele.

Și-a întors ochii mari plini de speranță către ea.

— Să revenim la concert.

— S-ar putea să am o idee...

„De ce oare am spus asta? N-am nicio idee. Dar nu vreau să-l dezamăgesc."

— Sper să fie o idee bună, fiindcă mor dacă nu pot să mă duc.

— Nu poți să te duci unde?

O blondă de patruzeci și ceva de ani, suplă, cu mâini și picioare lungi, s-a îndreptat spre Kenzie. Părul scurt și țepos și haina verde îi dădeau aerul unui cactus elegant.

— De când vii tu să mă iei de aici? a întrebat Kenzie. De obicei, aștept eu în preajma spitalului până termini.

— S-a făcut o încurcătură cu programarea turelor și ne-am trezit prea mulți la schimbul unu, așa că m-au trimis acasă mai devreme. Și care era motivul din care ziceai că o să mori?

— Garbage, a mormăit el, îndesându-și manualul în geanta cu cărți.

— Ce mizerie15? Ce te-a apucat, Mack? S-a întâmplat ceva la școală?

— Se referă la trupa Garbage, a lămurit-o Oona.

Ar fi trebuit să fugă în magazie, să se ascundă până când plecau amândoi, pentru orice eventualitate. Dar stătea acolo de parcă era în transă.

„Această femeie mi-a crescut fiul. Îl cunoaște mai bine decât mine."

— Tu ești Nancy? a întrebat femeia.

— Da.

După aproape două luni, era încă ciudat să răspundă la un pseudonim.

— Eu sunt Faye. Mack laudă întruna toată muzica grozavă pe care a descoperit-o datorită ție.

Brațul lui Faye s-a întins efectiv peste jumătate din încăpere pentru a-i strânge mâna.

— Nu pot spune că este pe gustul meu, dar la urma urmei cărui adolescent îi place aceeași muzică pe care o preferă mama lui?

„Mie, când eram adolescentă. Și lui Kenzie."

— Poate că nu vă împărtășește gustul muzical, dar este singurul adolescent pe care l-am întâlnit care se înțelege cu părinții săi și vorbește foarte frumos despre ei.

O minciună ca s-o măgulească, în timp ce în minte a început să i se contureze un plan.

— Și înțeleg de ce tu și Shivani sunteți atât de precaute. Ar fi trebuit să vă consult pe amândouă înainte de a oferi biletele.

Două secunde ca s-o amețească mai tare pe Faye, apoi Oona a continuat.

— Sunt prietenă cu niște promotori de discuri și îmi dau din când în când bilete la concerte. Ken – adică Mack a menționat cât de mult îi place Garbage, așa că le-am cerut o favoare și i-am luat două bilete pentru spectacolul lor de la Fleet Center de săptămâna viitoare.

Oona a tras îndelung aer în piept, însă Faye nu a refuzat ideea.

— Este într-o zi de școală?

Kenzie a văzut oportunitatea și a alergat spre ea.

— Este într-o luni, dar aș veni aici și mi-aș face *toate* temele înainte.

— Dar știi că eu...

— Știu că ești schimbul doi și știu că Shivani nu suportă sala Fleet. Dar m-ar putea duce Nancy. Și o să aibă grijă să ajung acasă cu bine.

Privirile lui rugătoare alergau între cele două femei.

— Nu poți să o deranjezi pe Nancy în halul ăsta.

Descurajată, Oona a lăsat colțurile gurii în jos.

— S-o târăști la un concert în North End și s-o pui să te lase în Back Bay după aceea.

— Nu m-ar târî deloc, a intervenit ea, afișând un zâmbet dătător de încredere. Sunt un fan al

trupei și oricum plănuiam să merg. Și locuiesc în Beacon Hill, așa că nu e niciun deranj să-l aduc acasă, zău.

Îngrijorarea lui Faye a scăzut, dar numai cu câteva grade.

— Este foarte drăguț din partea ta să te oferi. Știu că Mack te adoră și ar fi încântat să meargă, dar... Abia am făcut cunoștință.

A continuat, întorcându-se spre Kenzie:

— Și știi că Shivani și-ar dori să o cunoască pe Nancy dacă ar fi să te lase să te duci, iar aici e un mare *dacă*.

Apoi i s-a adresat din nou lui Oona:

— Și dacă ai veni la noi la cină ca să te cunoaștem puțin mai bine? Asta mi-ar da mai multe șanse s-o conving pe Shivani să accepte. Nici măcar nu trebuie să aducem în discuție concertul. Ar putea fi doar o cină ca să-ți mulțumim că l-ai lăsat pe Mack să folosească reducerile tale la toate acele CD-uri.

Oona își dorise ca el să nu plătească nimic pentru discuri, dar falsificase cifrele și plătise diferența din buzunar.

— Ești liberă mâine-seară?

Faye zâmbea așteptând răspunsul.

Să dea ochii cu Shivani? Imposibil. Cum putea Oona să fie sigură că nu va fi recunoscută?

Dar dacă aceasta era singura ei șansă de a înfiripa o prietenie adevărată cu Kenzie? În plus, acea privire rugătoare din ochii fiului ei făcea imposibil un refuz.

— Mâine-seară la cină ar fi minunat.

„În ce dracu' mă bag?"

15 *Garbage* – „gunoi", „mizerie", în engleză (n. tr.).

27

Joi seara, Oona s-a oprit în fața unei case cenușii de pe Commonwealth Avenue.

„Nu, pe bune, ce naiba fac?"

Putea să lipsească de la cină, să uite de concert, să rămână o simplă cunoștință a fiului ei pentru tot restul anului. Ar fi fost doar o câtime din relația pe care și-o dorea, dar mai bine decât nimic. Și tocmai cu nimic se putea alege dacă avea să fie demascată în seara aceea.

Măcar să vadă cum trăia el. Și poate că seara avea să decurgă fără probleme. Cu toate acestea, în timp ce suna la ușă, Oona nu putea scăpa de senzația că se afla într-o mașină fără frâne, coborând cu viteză maximă un deal înghețat.

Kenzie a deschis ușa.

— Ce mai faci, Nance? Te superi dacă îți spun Nance?

Un nume fals era rău, o poreclă falsă parcă și mai rău. Dar și-a ascuns crisparea.

— Bineînțeles că nu. Am adus desert. Eclere.

I-a întins o cutie legată cu panglică roșie.

— Grozav. Preferatele mele, a zis el, făcându-i semn să intre.

„Știu."

— Poți să-ți atârni haina peste... Hopa! Ești sigură că n-o să te aresteze?

Kenzie o privea cu ochii holbați.

A trecut prin ea un val de greață.

— Ce vrei să spui?

— Rozul, a răspuns Kenzie arătând spre jacheta ei. N-o să te aresteze poliția gotică fiindcă porți altceva decât negru?

— Am vrut doar să arăt frumos la cină.

A aruncat o privire pe lângă el, spre un living amenajat în tonuri pastelate, cu accente calde și intime: fotografii de familie, pernuțe din catifea, plante în ghiveci.

— Nu vrei să le fac o impresie bună mamelor tale?

— Da, bine.

A încuviințat timid din cap și chipul i s-a luminat.

— Hei, ai auzit că Blondie cântă la Orpheum în mai?

— Ce chestie, chiar plănuiam să-ți spun să asculți *Parallel Lines* mâine.

Pe de o parte, această nouă afinitate muzicală a făcut-o să se simtă mai aproape de el. Pe de altă parte, acum avea un lucru mai puțin să-l învețe.

— Aa, am toate albumele trupei Blondie. Am început să ascult pentru că am citit undeva că și Deborah Harry este adoptată, dar apoi a început să-mi placă de-adevăratelea și muzica lor. Oricum, dacă totul iese bine cu concertul Garbage...

— Parcă s-a auzit... Aa, bună ziua!

În hol a intrat o indiancă mititică, având fața rotundă și o coadă groasă, împletită, care îi ajungea până la talie.

— Scuze, mergea blenderul, așa că nu eram sigură dacă am auzit soneria. Tu trebuie să fii Nancy. Eu sunt Shivani.

Și-au strâns mâinile, Oona sperând ca zâmbetul ei să pară afabil și mai puțin îngrozit.

Shivani şi-a înclinat capul într-o parte.

— Ne-am cunoscut deja? Ai ceva familiar.

„Fir-ar să fie!“

— Păi... Adică...

O picătură de sudoare îi cobora pe șira spinării în timp ce se încurca în cuvinte.

— Probabil că m-ai văzut la High Strung.

— Nu, nu de High Strung e vorba. Faye îl ia de acolo pentru că lucrează în apropiere. Dar aș putea să jur...

I-a mai aruncat o privire scrutătoare; Oona și-a ținut respirația până când Shivani a zis ridicând din umeri:

— Precis mă gândesc la altcineva. Haideți.

A luat-o înainte, străbătând un hol cu mai multe uși închise și pe ai cărui pereți erau înșirate alte fotografii de familie.

„Zâmbește în toate pozele. A avut parte de o viață bună. Mă îndoiesc că eu m-aș fi descurcat mai bine.“ Rezistând impulsului de a smulge pozele de pe pereți și de a le examina mai atent, Oona s-a silit să meargă mai departe. „Eu nu am nici măcar o poză cu Kenzie.“

— Mai am de dres un pic supa, a anunțat Shivani. Sper că îți place gazpacho.

— Cui nu-i place supa rece când sunt zero grade afară? a zis ironic Kenzie.

Shivani l-a plesnit ușor peste umăr și a zâmbit atotștiutor.

— Hei, domnule, eu țin minte că îți plăcea supa mea rece.

— Da, da. Are dreptate, îmi place, a recunoscut Kenzie întorcându-se spre Oona.

— Și mama mea are o chestie cu supa rece iarna, a adăugat Oona, stârnind o altă privire iscoditoare din partea lui Shivani chiar când au ajuns în sufragerie.

„Schimbă subiectul!“

— E tare drăguță casa voastră.

Shivani a chicotit încetișor.

— Aici e mâna lui Faye. Nu i-a ieșit niciodată în cale un flecușteț sau o pernă-fantezie care să nu-i placă.

— Nancy, bine ai venit.

Faye a pus pe masă un coșuleț cu pâine și a arătat cu mâna de pe cealaltă parte a mesei rotunde de stejar.

— Te rog, așază-te oriunde vrei.

— Mulțumesc pentru invitație.

— Nancy a adus eclere pentru desert, a anunțat Kenzie, lăudându-se de parcă ar fi jucat un rol în apariția lor.

Shivani i-a luat din mână cutia cu prăjituri.

— Bănuiesc că va trebui să duc la muncă prăjitura cu morcovi pe care am făcut-o. Ochii ei sclipeau maliții.

— Ei, haide, știi că prăjitura cu morcovi este *celălalt* desert preferat al meu, s-a justificat el.

— Am o idee, a spus Faye. Cum ar fi să sărim peste supă și pui fript și să trecem direct la desert?

— Parcă m-ați lăsa vreodată să am parte de o asemenea fericire, a bombănit Kenzie, trântindu-se pe un scaun lângă Oona.

Luând cutia cu prăjituri de la Shivani, Faye a spus:

— Draga mea, ai muncit nonstop, acum stai jos.

— Dar trebuie să...

— Aduc eu gazpacho. Tu stai jos și relaxează-te.

Zâmbetul schimbat între ele transmitea atât de multe mesaje, în timp ce Shivani s-a așezat de

cealaltă parte a lui Oona: muncă în echipă susținută de tandrețe, înțelegere, dragoste. Și totul avea să piară prea devreme, distrus de un accident tragic.

Când Faye a ieșit, Shivani s-a întors către Oona.

— Îmi pare rău dacă părem puțin copleșite. Ne-am obișnuit să mâncăm împreună în majoritatea serilor, iar cu schimbarea de program a lui Faye...

— Mamă! Este doar pentru o săptămână, a intervenit Kenzie, dându-și dramatic ochii peste cap. Te comporți ca și cum ar pleca în Antarctica pentru tot anul următor.

— Știi cum sunt familiile, au micile lor rutine.

Shivani a zâmbit către Oona, parcă cerându-i scuze.

— Înțeleg.

„Aș vrea eu."

— Mack mi-a spus că Faye este administratoare la spital, dar nu a menționat cu ce te ocupi tu.

— Asta pentru că slujba mea are legătură cu picioarele, despre care fiul meu crede că sunt „cel mai scârbos lucru de pe lumea asta". Sunt podiatru. Lucrez la Centrul pentru Medicina Piciorului și Gleznei Brookline.

Fiul meu. Expresia politicoasă a lui Oona s-a ofilit.

În ochii lui Shivani a sclipit o idee nouă.

— Nancy, ai fost vreodată pentru tratament acolo? Poate că acolo te-am văzut?

— Nu, chiar nu am avut niciodată probleme cu picioarele sau cu gleznele.

„Doamne, sper s-o scot la capăt cu deghizarea asta."

— Alo, urmează să mâncăm aici! Am putea, rogu-vă, să nu vorbim despre picioare?

Rupând dintr-o chiflă, Kenzie a început să scoată niște sunete care sugerau că îi vine să vomite.

— Vezi? Ce-ți spuneam eu?

Shivani a scos un râset obosit.

— Deci, ce ne povestești despre tine, Nancy? De cât timp lucrezi la magazinul de discuri?

— E cafenea, dar se vând și discuri, a mormăit Kenzie cu gura plină de pâine.

„Dale vorbea și el cu gura plină. Oare chestiile de genul ăsta sunt ereditare?"

— Te rog, termină de mestecat mâncarea înainte de a vorbi, l-a mustrat Shivani.

Înainte ca Oona să poată răspunde, Faye s-a întors cu o supieră din porțelan și a anunțat:

— Supa e gata! Literalmente.

Kenzie și Shivani au gemut la unison.

— De fiecare dată, Faye? Chiar de fiecare dată trebuie să zici treaba asta? a exclamat Shivani, simulând exasperarea.

— Nu te preface că nu-ți place.

Încă un zâmbet tainic și Faye a venit să-i servească gazpacho.

— Auzi, Nancy, am uitat să-ți spun despre un CD tare pe care l-am găsit la Planet Records.

Kenzie a fluturat entuziasmat din mâini, de parcă ar fi dirijat o orchestră invizibilă compusă din gândurile lui.

„Alt gest pe care îl avea și Dale."

— Îmi pare rău, știu că cei de acolo sunt concurența, dar mi s-a părut mișto coperta, iar tipul de la magazin a spus că este un CD rar. Candy Stranger. Ai auzit vreodată de ea?

— Nu, a răspuns Oona. Și e în regulă, ai voie să faci cumpărături de la alte magazine de discuri.

— Tipa a fost un soi de apariție fulgerătoare, cu un singur hit în anii '80 în Europa, dar cântă în engleză. Purta întotdeauna mască atunci când era pe scenă, așa că nimeni nu știe cum arăta. Un fel de ciudată, dar tot albumul este *foarte* bun.

Faye a ocolit masa venind spre Oona cu supiera.

— Rândul tău, a zis ea, scoțând un polonic plin.

În timp ce îl ducea deasupra bolului lui Oona, Kenzie a vărsat paharul cu apă.

Faye n-a mai nimerit bolul și a turnat supă pe jacheta ei roz.

— Fir-ar să fie! Îmi pare teribil de rău.

— Nu-i nimic. Nu era supă fierbinte.

Oona a tamponat petele cu un șervet din in.

Ridicându-se în picioare, Shivani a spus.

— Ascultă, ce-ar fi s-o dai jos și să ți-o spăl? Se usucă până terminăm cu desertul.

Oona și-a dat jos jacheta. Supa ajunsese până la rochia ei neagră de dedesubt, așa că și-a tras mâneca în sus ca să-și șteargă pielea umedă.

Kenzie a observat tatuajul lui Oona.

— Ce tare! Ce înseamnă M.D.C.R.?

Oona a simțit o bătaie pe umăr. Când și-a ridicat privirea, Shivani se uita la ea, cu fața împietrită.

— Mă întreb dacă am putea vorbi o clipă în cealaltă cameră, *Nancy*.

„Mama mă-sii!"

— Care este problema? a întrebat Faye, ținând încă supiera cu gazpacho.

— Doamne, mamă, este doar un tatuaj! Nu e ca și cum Nancy ar fi într-o bandă de motocicliști.

Exasperarea îi nuanța vocea în timp ce a mai aruncat o privire spre încheietura mâinii ei.

— *M.D.C.R.* Dar astea sunt inițialele mele.

Supiera a alunecat din mâinile lui Faye și supa roșie s-a vărsat pe toată masa. Kenzie și-a răsturnat scaunul când s-a ridicat în picioare ca să nu curgă supă pe el.

Jacheta distrusă tremura în mâna lui Shivani când i-a întins-o înapoi lui Oona.

— Cred că ar fi bine să pleci.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat Kenzie.

— Mack, poți să ne lași un minut? Trebuie să vorbim cu prietena ta.

Faye și-a pus mâinile pe umerii lui ca să-l îndepărteze, dar el a scăpat din strânsoarea lor.

Dacă pleca acum, Oona putea să împiedice alte posibile dezastre. Dar a rămas înlemnită în loc.

— Îmi pare rău. Nu am putut sta departe odată ce am aflat.

Privirea lui Shivani s-a făcut ca de cremene, în vreme ce buzele i s-au prefăcut într-o linie subțire, dar în ochii ei era și o sclipire de frică, de vulnerabilitate.

— Ce tupeu pe tine să vii aici încercând să ne păcălești!

Faye a făcut un pas spre Oona.

— Îmi pare rău, dar trebuie să pleci acum. Madeleine ar fi trebuit să-ți spună...

— Ce legătură are mătușa Madeleine cu treaba asta? a întrebat Kenzie.

— Îi spui *mătușa Madeleine*?

A năpădit-o un val de nedreptate amară.

— Nu e mătușa mea de-adevăratelea, este...

— *Bunica* ta.

Cuvintele ei erau un tren scăpat de sub control, care aleargă nebunește, sărind de pe șine. Oona s-a întors către Kenzie.

— Madeleine este bunica ta. Madeleine este și mama mea. Numele meu nu este Nancy Jones, ci Oona Lockhart. Sunt mama ta biologică.

De ce mărturisirea nu i-a adus mai multă ușurare? De ce durea atât de tare?

— Aș putea cere să fii arestată pentru asta, a spus Shivani.

Dar Oona a continuat:

— Ți-am pus numele Mackenzie. Numai că pentru mine ești Kenzie, nu Mack. D din numele tău este de la Dale, tatăl tău natural. C vine de la Charles, tatăl meu.

Privirea lui Kenzie se plimba între cele trei femei, de parcă urmărea un meci de tenis derutant și crud.

— Nu înțeleg. Credeam că nimeni nu știe cine este mama mea. Un polițist m-a găsit în toaleta unui restaurant.

— Asta-i mizeria pe care i-ați spus-o despre mine?

— Trebuia să-i spunem ceva.

Vocea lui Shivani era rece și subțire; i-a aruncat lui Kenzie o privire rugătoare.

— Voiam să-ți spunem adevărul când împlineai optsprezece ani.

Kenzie și-a încrucișat brațele pe piept.

— Ce-ar fi să-mi spuneți dracului adevărul odată?

— Ai grijă cum vorbești, a spus Faye.

— Pe bune?

A clătinat din cap privind cu dezgust mai întâi spre Faye, apoi spre Oona.

— Deci, nu ești Nancy? Numele tău este Oona și ești mama mea?

— Mama ta biologică, da. Tatăl tău a murit înainte să te nasc și eu nu am putut... Am și o problemă... îmi afectează memoria. Jur că nici măcar nu-mi amintesc să te fi dat spre adopție. Nu eram în stare să te cresc. Și nu trebuia să aflu despre tine atât de curând.

— Ți-a spus Madeleine? a întrebat Shivani apucându-și coada împletită cu ambele mâini și strângând-o până i s-au albit încheieturile degetelor.

— Nu.

În ciuda furiei de mai înainte față de mama ei, Oona a simțit o dorință neașteptată de a-i lua apărarea.

— Mama nu a avut niciun amestec în chestia asta.

Kenzie s-a tras înapoi până când a ajuns cu spatele într-un bufet de vase; ochii i se căscaseră și buzele îi tremurau.

— Vă dați măcar seama cât de aiurea e situația? Ce ar trebui să cred din toate astea? Toate m-ați mințit. *Voi*, a zis fluturând o mână între Faye și Shivani, m-ați mințit în legătură cu mama mea naturală. Ați știut tot timpul cine este, dar nu mi-ați spus.

A întins un deget acuzator spre Oona.

— Și tu ți-ai inventat un nume și te-ai îmbrăcat în stil gotic ca să... ce? Să mă spionezi? Să mă înveți despre muzică și să-mi devii prietenă? Măcar aveai de gând să mă duci la concertul Garbage sau încercai să mă răpești?

— Bineînțeles că aveam de gând să te duc la concert.

— Și pe urmă ce? Te-ai fi aplecat spre mine înainte de bis și mi-ai fi spus: „Aa, apropo, eu sunt cea care te-a născut?“

Lacrimile îi brăzdau fața.

Văzându-l pe Kenzie plângând, lui Oona i s-au descătușat lacrimile.

— Voiam doar să te cunosc. Să fiu parte din viața ta.

— Scârboasă cale ai găsit! Și ce e prostia aia cu problema de memorie? Adică, ești nebună. Trebuie să fii nebună.

S-a uitat către Shivani și Faye căutând sprijin.

— E nebună, nu? De-aia nu a putut să mă crească. Și chestia legală este un fel de ordin de restricție? Nu ar fi cazul să sune una din voi la poliție chiar acum?

— De fapt, așa ar trebui, a răspuns Faye. Dar îi vom oferi lui Oona șansa de a pleca singură, înainte să implicăm autoritățile.

Dar gândul de a pleca acum era insuportabil.

— Vă rog, nu e nevoie să...

— *Ajunge!*

Cuvântul a ieșit ca un mârâit tremurător din gura lui Shivani.

— Trebuie să pleci acum.

Shivani și Faye i-au tăiat calea spre Kenzie. Toți trei se uitau la ea cu groază, de parcă i-ar fi ținut ostatici, mânuind o armă mortală. Sfâșiată de suferință, a implorat:

— Dacă am putea să ne așezăm cu toții câteva minute și...

— Ieși dracului de aici!

Strigătul ascuțit al lui Kenzie a făcut-o pe Oona să se tragă înapoi, împiedicându-se.

— Și să nu te mai prind că vii! Am două mame. Nu am nevoie de o a treia. Ești o străină. Nu exiști pentru mine.

Încă un pas înapoi și încă unul, până când s-a întors și a fugit de otrava vorbelor, de dezgustul din ochii lui.

Oona credea că nimic nu putea depăși umilința pe care o suferise din pricina lui Edward, dar această înjosire în fața propriului fiu a făcut-o să se simtă și mai de nimic, a aruncat-o într-un nou abis de rușine și de disperare. Uimitor cum, indiferent cât de rău te prăbușești, întotdeauna poți ajunge și mai jos.

Cât mersese oare pe jos înainte ca străzile să-i devină străine? Își lăsase acolo puloverul pătat. Nu că avea de gând să se mai întoarcă în casa aceea. Sau la High Strung. Sau chiar în apartamentul ei din Beacon Hill. Se terminase cu toate astea.

A făcut semn unui taxi.

— La Aeroportul Logan, te rog.

Se terminase cu Bostonul.

Era aproape de miezul nopții când Oona s-a întors în Brooklyn. Mama ei o aștepta pe treptele de la intrare.

— Putem s-o lăsăm pe mâine, te rog?

Cum putea oare să mai aibă lacrimi, când era atât de pustiită, de golită? Cu toate astea, ochii i s-au încețoșat și a suspinat din nou.

— Nu pot în clipa asta.

— Nu trebuie să faci nimic, scumpa mea. Vino încoace.

Madeleine și-a cuprins fiica în brațe.

— Șș, șș!

A încercat să liniștească tânguielile abia auzite ale lui Oona.

— Dă-mi cheile, hai să intrăm în casă.

Oona s-a îndreptat cu pași înceți și grei către bucătărie. S-a prăbușit pe un scaun, în timp ce Madeleine pornea fierbătorul.

— Bănuiesc că te-a sunat Shivani.

— Așa e. Nu vor depune plângere, dar mi-au cerut să renunț la vizita mea anuală.

Cu ochii ațintiți asupra mesei, Oona a întrebat:

— Există vreo modalitate legală de a rezolva situația asta?

— Abia după moartea lor.

Oona a săltat capul îndurerată.

— Știi despre asta?

Madeleine stătea în picioare cu o lingură îndreptată spre tavan, mușcându-și buza de jos.

— Nu mi-ai spus niciodată cum sau când anume, dar ai lăsat să-ți scape că ele două mor când el este la facultate. Kenzie se va întoarce la tine atunci. Atunci va avea nevoie de tine.

— Ba nu, nu imediat. Iar acum nu are nevoie de mine. Pentru că mai are două mame. Care știu să fie părinți buni, ceea ce eu este clar că nu știu.

Cuvinte lipsite de emoție, rostite parcă în transă.

— Dacă te consolează în vreun fel, află că niciun părinte nu știe de fapt ce face. Cu toții ne prefacem într-o oarecare măsură.

Madeleine a zâmbit cu blândețe.

— Dar, draga mea, nu mă îndoiesc că vei fi o mamă minunată pentru el când va fi gata să te aibă în

viața lui.

— Când va fi devenit adult. Și anii de până atunci...

— Până atunci, renunță la el. Lasă-l să fie supărat pe tine. Lasă-l să treacă peste asta. Oferă-i acești ani alături de două femei care îl iubesc ca și cum ar fi sânge din sângele lor. De asta are nevoie cel mai mult acum.

Fierbătorul a șuierat și Madeleine s-a întors cu spatele ca să pregătească ceaiul; umerii îi tremurau.

„Lasă-l să fie supărat pe tine."

De aceea era atât de încordat când l-a întâlnit în 2003. Toată acea furie reținută față de mama lui nu era îndreptată către Faye sau Shivani, ci către Oona. Peste ani, după ce femeile care l-au crescut vor fi murit, el nu va putea să petreacă mai mult de câteva ore stinghere cu mama lui, înainte de a fugi în Asia.

— De fiecare dată când încerc să schimb lucrurile în bine, sfârșesc prin a le strica, a spus Oona cu glas scăzut și monoton. Nu e de mirare că am încetat să mă mai previn. Nici vorbă să acord vreodată atenție avertismentelor. Sfârșesc prin a face ce vreau oricum. Dar așa cum l-am rănit pe Kenzie în seara asta, eu... nu vreau să mai rănesc pe nimeni așa. Mai ales pe fiul meu.

Pregătindu-se pentru un alt val de durere, a răsuflat scurt când acesta nu a venit. Ce bine ar fi să rămână așa, amorțită, la infinit!

— Nu ascult niciodată de nimeni. Dar am să te ascult acum, mamă. Dacă de asta are nevoie fiul meu, dacă singurul lucru pe care i-l pot oferi acum este... *absența mea*... așa să fie.

Avea senzația că ceva prețios a fost smuls din ea și împrăștiat în vânt. Ca în noaptea aceea din 2003, dar amplificată la infinit.

— Am să stau departe de el. Am să te ascult.

Câte cești de ceai îi servise Madeleine, de câte ori o consolase? Indiferent de an, indiferent de greșeala comisă de Oona, mama ei era mereu acolo pentru a ierta și a aduce alinare. Oona putea măcar atât, să țină seama de înțelepciunea ei din când în când.

Restul anului se întindea înaintea ei, fără a făgădui nimic, o ceață anostă. Timpul avea să fie penitența ei, și intenționa să i se supună.

Oona a respectat pactul de a nu avea niciun contact cu fiul ei, cu o singură excepție. Când s-a apropiat ziua lui, în luna mai, i-a trimis prin poștă inelul ei din platină cu aripile alungite. Același pe care îl va purta el în 2003. A pus în plic același bilet scurt pe care și-l lăsase sieși. Pe ea mânia o făcuse scrum, dar cu el nu avea să se întâmple la fel; el avea să se înalțe.

În ajun de Anul Nou avea să fie prima oară când avea să-și dorească într-adevăr să sară la un an viitor în cronologia ei, să se reîntâlnească cu Kenzie. Și avea să obțină întocmai ce își dorea.

Sau, în fine, poate nu *tocmai*.

PARTEA A OPTA

„Wish You Were Here“16

2017: 53/25

28

Liniște. Lumină slabă. Șoldurile un pic țepene. Oona s-a trezit într-un fotoliu adânc, cu coatele împinse către cotiere, parcă lipite cu clei de ele. A clipit des ca să se dezmeticească. Era la ea acasă? Da, într-una din camerele de oaspeți.

Un bărbat de treizeci și ceva de ani s-a aplecat deasupra ei. Purta o vestă verde pufoasă peste o maletă neagră. Părul ca un cuib alb de pasăre, ochi mari căprui plini de îngrijorare.

— Kenzie! a strigat ea, cuprinzându-l strâns cu brațele.

„Mulțumesc.“

— Hei, ușurel, cred că am auzit o coastă trosnind! A trecut ceva timp, nu?

— Da și nu.

Și-a slăbit strânsoarea ca să se uite mai bine la fiul ei.

Subțire, dar cu o culoare sănătoasă în obraji; umerii nu mai erau cocoșați din cauza nesiguranței sau a mâniei adolescenței, bărbia înălțată cu câteva grade, sigur pe sine, dar nu arogant.

— Doamne, cât de dor mi-a fost de tine! Nici măcar nu-mi pasă dacă sunt din nou o babă, sunt fericită că ești aici și atât.

Cel mai bun lucru dintre toate era felul cum ochii lui reflectau căldură, dragoste.

— Ei, ai doar cincizeci și trei de ani. La mulți ani, mamă!

Un val de adorație și de tandrețe pe care nu le mai simțise niciodată.

— Uau!

Cuvântul a ieşit într-o şoaptă uimită.

— E prima dată când te aud spunându-mi mamă.

— O să-l auzi de multe ori de acum înainte. S-ar putea chiar să te saturi tot auzindu-l.

Râsul ei era plin de încântare. Până să-l cuprindă într-o altă îmbrățișare, privirea lui îndurerată a oprit-o.

— Știu. Îți datorez un milion de scuze. Sunt atât de multe...

— Oona! s-a auzit o voce din celălalt capăt al camerei.

Și-a mutat privirea spre pat, unde mama ei zăcea cuibărită într-un culcuș din perne.

— Mamă?

Capul lui Madeleine părea micșorat, iar trupul i se pierdea sub cuvertura de culoarea piersicii în care era înfășurată, ca o figurină fragilă învelită în folie cu bule. Părul ei creț era încă des și negru, dar cu o strălucire artificială. În afară de două pete de culoare roz în obraji și de gloss-ul asortat de pe buzele umflate, fața ei avea culoarea cenușii. Tușul de ochi și genele false nu reușeau să-i mascheze ochii injectați și lipsiți de strălucire. Se făcuse o încercare de a acoperi cearcănele vinete cu fond de ten corector, dar umbrele viorii tot se vedeau. Oona s-a repezit spre pat și s-a așezat, făcând-o pe mama ei să tresară de durere când a mișcat salteaua.

— Un An Nou fericit, scumpa mea! Și la mulți ani de ziua ta!

Și glasul îi era vlăguit; fiecare cuvânt era articulat cu un efort extraordinar, ca și cum tocmai s-ar fi oprit după o alergare lungă.

— Câți ani ai împlinit de fapt?

— Douăzeci și cinci.

Cât de ușoară era mâna osoasă a mamei ei când a luat-o în mâinile ei, cât de proeminente erau venele, cât de puțină carne sub piele!

— Mamă, ce s-a întâmplat cu tine?

Nu te puteai înșela văzându-i trăsăturile emaciate. Nicio cantitate de machiaj nu ar fi putut să mascheze o pierdere în greutate atât de drastică.

Oona i-a atins părul.

— De ce porți perucă?

Dar nu avea nevoie să i se spună și nici nu avea nevoie de o explicație în privința trupului împuținat al lui Madeleine sau a neputinței de a-și păstra zâmbetul pe buze. Să afle numele bolii era mai puțin important când exista o întrebare mai cumplită: cât timp îi mai rămăsese mamei ei?

— Îți explic eu totul mai târziu, a spus Kenzie, iar mâna lui pe umărul lui Oona a fost ancora de care avea nevoie ca să nu fugă de prezent.

— Ea a insistat în privința șampaniei, dar niciunul dintre noi nu s-a încumetat să o deschidă, a explicat el, arătând cu o mișcare a capului către frapiera din argint de lângă pat.

— Da, vă rog, haideți să ținem un toast.

Ochii lui Madeleine se îngreunau, iar când a încuviințat a părut că gâtul ei refuza să mai susțină greutatea capului.

Cum poți ignora dorința unei femei muribunde? Oona a întins mâna după sticla îmbrobonată și a scos-o din baia de gheață. Degetele ei bâjbâiau cu stângăcie încercând să desfacă folia din aluminiu și agrafa de sârmă și se imagina pe ea însăși ca fiind o sticlă al cărei dop stăvilea lacrimile înspumate. A umplut două pahare cu șampanie și se pregătea să toarne și în al treilea.

— Doar o înghițitură pentru mine, a cerut Madeleine. E șampanie scumpă, nu are rost s-o irosim.

Au ridicat toți trei paharele. Mâna lui Kenzie era singura care nu tremura.

— Îmi pare rău dacă te tulbură să mă vezi așa, draga mea, a început Madeleine. Kenzie m-a ajutat să mă ferchezuiesc, dar știu că arăt îngrozitor. Nu că m-aș aștepta să-mi îndrugi povești despre cât de bine arăt când, de fapt, nu este așa. Ăsta e unul dintre lucrurile care îmi plac la tine.

A făcut o pauză ca să-și tragă sufletul.

— Aș dori să închin paharul pentru vremurile minunate pe care le-am petrecut împreună și pentru timpul care ne-a mai rămas. Când am rămas însărcinată și a trebuit să părăsesc compania Pan Am, am văzut în maternitate o piedică în calea propriei vieți. Dimpotrivă însă, faptul că am devenit mamă mi-a împlinit viața.

A îndreptat spre Oona un zâmbet cuceritor și, pentru o clipă, orice urmă de epuizare a dispărut.

— Ai fost un copil uimitor și, crescând, ai devenit o femeie și mai uimitoare. Mi-ai dăruit... o viață minunată. Datorită ție am reușit să văd lumea, lucru care mi-a lipsit enorm când am devenit mamă.

Mâna care ținea paharul de șampanie a șovăit, dar ea l-a strâns mai tare.

— Pe măsură ce ai înaintat în vârstă, ți-ai sporit independența, dar nu am simțit niciodată că ai încetat să ai nevoie de mine. Sunt nespus de recunoscătoare pentru asta. Îți dă un gust dulce-amărui constatarea că de acum copilul tău se descurcă singur și ajungi ușor să nu mai însemni prea mult pentru el. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată cu noi. Chiar și atunci când erai, practic, mai în vârstă decât mine și, să zicem, mai înțeleaptă, nu am încetat nicio clipă să mă simt importantă pentru tine. Și nici tu nu ai încetat vreodată să fii importantă pentru mine. Am obținut aproape tot ce mi-am dorit în această viață, în mare parte datorită ție. Fata mea extraordinară. Cea mai bună prietenă a mea.

— Pentru Oona! a zis Kenzie, cu bărbia tremurând.

Au apropiat paharele și au ciocnit.

— Și pentru Kenzie, a continuat Madeleine. Nepotul meu incredibil. Ți s-a pus în brațe o situație familială complicată și tu te-ai adaptat, iar și iar. Sunt foarte mândră de omul minunat care ești astăzi. Văd în tine ce e mai bun din noi toate – Oona, Shivani, Faye, chiar și eu. Dar ai devenit și propria ta persoană, înzestrată cu nesfârșită compasiune, putere și bunătate.

A mai făcut o pauză, trăgând de câteva ori aer în piept.

— Îți mulțumesc că te-ai întors la noi, că ai crezut poveștile noastre nebunești și că ne-ai iertat. Îți mulțumesc că ne-ai întregit familia și că ne-ai dăruit din ființa ta minunată. Regret doar...

Dar i-a lipsit fie voința, fie energia de a continua.

— Pentru Kenzie! a închinat cu glas șovăielnic Oona.

Încă un clinchet ușor de pahare.

— Oona, trebuie să-ți cer iertare, a rostit Madeleine cu voce mai mică și mai stinsă acum. Am făcut tot ce am putut pentru tine... dar nu te-am putut feri întotdeauna de suferință.

— Desigur. Nimic din toate astea nu contează acum.

Și chiar nu contau. Acum singurul lucru important era ca Madeleine să știe cât era de iubită.

— Și, Kenzie, și ție îți datorez scuze.

Madeleine era doar o șoaptă.

— Pentru că am mințit în privința identității mele când te-ai făcut mai mare și pentru că nu am putut să le salvez pe Faye și pe Shivani. Oona știa când... și am încercat din răsputeri, dar...

— Nu, mamă, nu ar fi trebuit să-ți pun povara asta pe umeri. Eu...

— Opriți-vă, vă rog, amândouă! le-a întrerupt Kenzie. Madeleine, nu ai de ce să-ți pară rău. Nu te poți considera răspunzătoare pentru așa ceva. Eu m-am împăcat cu asta și cu toate celelalte.

S-a uitat apoi spre Oona, implorând-o din priviri să intervină.

Dar ce putea să spună? Nu mulți se puteau lăuda cu o mamă atât de excepțională. Cuvintele erau firave, efemere, incapabile să transmită cât de mult însemna Madeleine pentru ea. Oona a așteptat să i se pună nodul în gât sau să simtă înțepătura lacrimilor, dar niciuna din ele nu s-a materializat. Doar corpul și-l simțea golit, ca și cum măruntaiele i-ar fi fost scoase și înlocuite cu gheață carbonică.

Nu a reușit decât să rostească în șoaptă: „Mamă!“ Privirea mamei ei, fierbinte și dârză, îi spunea că nu mai era nevoie să adauge nimic.

— Detest să sparg cheful, dar am nevoie de puțină odihnă.

Madeleine și-a pus paharul pe noptieră.

— Vă rog, luați șampania care a mai rămas și sărbătoriți fără mine. Da, sărbătoriți! Încă respir, prin urmare, să nu îndrăznești să mă jelești deja. Încearcă să te distrezi puțin în seara asta.

„Să te distrezi puțin în seara asta?“ Pe bune?

Răsuflarea i-a ieșit din gâtlej ca o eșarfă lungă din mătase.

— Curăț pe aici și vin după tine în birou, i-a spus Kenzie lui Oona.

Pe hol, s-a rezemat de perete, cuprinzându-și genunchii cu brațele și punându-și capul pe genunchi, ca înaintea unei aterizări forțate. Dar lacrimile nu veneau. De-a lungul anilor, plânsese din nenumărate motive mai neînsemnate. Cum era posibil ca acum să nu verse o lacrimă? Ar trebui să se facă ghem,

orbită și răvășită de suspine. Ar trebui să fie o rană deschisă, un vaiet nesfârșit de jale. Pentru că primise mai mult decât dăruise, pentru că nu ar putea fi niciodată o mamă așa cum a fost Madeleine. Oona avea nevoie de lacrimi pentru a îneca această ură de sine; altfel, cum putea să scape de ea?

Străbătând coridorul către biroul ei, Oona s-a dus la căruciorul cu băuturi și și-a turnat un pahar de whisky. L-a dat peste cap și s-a cutremurat simțindu-i arsura de-a lungul gâtului.

Kenzie a băgat capul pe ușă.

— Cum te simți?

— Este... întotdeauna o surpriză.

— Cred.

A zâmbit nesigur. A intrat în cameră și a închis ușa.

— Ce e? De ce te uiți așa la mine?

Tare ar fi vrut să revină la euforia pe care o simțise mai devreme văzându-și fiul. Acum însă nu se putea gândi decât la mama ei, ferchezuită pentru a-și ascunde șubrezenia și sfârșitul iminent.

— Nu știu niciodată la ce să mă aștept pe 1 ianuarie.

— Suntem doi în situația asta, băiete.

El a încuviințat dând din cap anevoie și cu îndoială.

— Nu-mi vine să cred că te văd din nou bărbat în toată firea. Ultima dată când ne-am întâlnit, a fost foarte complicat.

— Complicat... Jur că uneori cred că de la cuvântul *ăsta* vine inițiala C din numele meu.

Amândoi au schițat un zâmbet obosit.

Oona a arătat spre claia de păr oxigenat.

— Îmi place cum ți-ai făcut părul. Dar cum mai e cu blogurile de muzică? Mai lucrezi independent?

— Puțin. Am mai tăiat din sarcini de când s-a îmbolnăvit Madeleine.

— Desigur.

A scos dopul sticlei și și-a turnat din nou în pahar.

— Vrei niște whisky? Nu mi se pare potrivit să bem șampanie în seara asta.

— Nici nu este, eu o să spun însă pas la amândouă. Sunt prea trist ca să mă fac mangă. Poate încerci și tu s-o iei mai ușor. Știu că e tentant să bei până îți amorțesc simțurile...

— Păi, tocmai asta e problema. Ale mele sunt amorțite, beau tocmai ca să simt *ceva*. Ar trebui să mă umflu de plâns, ca o isterică. Când colo...

Ea și-a fluturat o mână peste față și a clipit des.

— Nimic. Plâng de nu mai pot când mă tai la deget cu muchia unei coli de hârtie, dar nu și când mama mea e pe moarte. Cât de ticăloasă pot să fiu?

— Vino încoace!

Kenzie i-a luat paharul din mână și a strâns-o în brațe.

Ea și-a îngropat fața în vesta lui pufoasă, dorindu-și ca materialul moale să o sufoce.

— Nu există un mod corect sau greșit de a reacționa la așa ceva. Dacă nu plângi nu înseamnă că ești ticăloasă. Ești doar în stare de șoc. Lacrimile vor veni mai târziu. Așa cum te știu, s-ar putea să vină chiar mai devreme, a adăugat el, dându-i un ghiont în joacă.

Ea a dat din cap, cu privirea în gol. S-a desprins din îmbrățișare și a tras adânc aer în piept.

„Nu vreau să aflu."

Dar trebuia să afle.

— Cancer?

Kenzie a încuviințat cu o mișcare a capului.

— Limfom.

— Cât timp mai are? Luni? Săptămâni?

— Săptămâni, sper.

Alăturarea celor două cuvinte era șocantă, ca atunci când izbești cu pumnul într-un pian. Ce fel de speranță e aia când e vorba doar despre câteva săptămâni?

— Tot ce putem face acum este s-o ajutăm să suporte durerea, a spus el.

— Are dureri mari?

„Ar trebui să mă doară și pe mine." Oona a vrut să se plesnească, să se zgârie, să se ciupească, orice, numai să se simtă mai puțin detașată.

— Madeleine este o femeie puternică, dar boala asta e o bestie. O epuizează. Va trebui să-i reducem suferința la minimum.

— Ce înseamnă asta? Că o să-i administrăm un milkshake cu morfină dacă durerea devine prea puternică?

Kenzie a privit-o fix, cu ochii întunecați și neclintiți.

— Dacă trebuie, da. Ne-am gândit să o trimitem în Peru, într-o stațiune aflată pe o insulă, unde unii oameni își petrec ultimele zile ale vieții, dar Madeleine a decis că preferă să fie aproape de casă. O asistentă de la un centru de îngrijiri paliative vine în fiecare zi, dar s-ar putea ajunge la un punct în care aceste îngrijiri să cadă în sarcina noastră.

— Oof!

Alcoolul începuse să-și facă efectul de estompare, dar îi făcea și membrele grele.

— Asta e... Mă bucur că ești încă prin preajmă.

— E bine în cazul ăsta, fiindcă acum locuiesc aici. Nu-ți face griji, știu că ții la intimitatea ta și n-am să te încurc când o să vrei să fii singură.

— Nu vreau să fiu singură.

Mama ei avea să dispară foarte curând. Gândul ăsta o împingea pe buza unei prăpastii întunecate.

— Mi-am lăsat vreo scrisoare?

Kenzie a lăsat ochii în jos.

— Nu. Ai încercat să scrii una în câteva rânduri, dar nu ai găsit niciodată cuvintele potrivite. Așa că ai decis că e mai bine să nu spui nimic și să profiți la maximum de timpul rămas.

— E logic, bănuiesc.

A pus mâna pe sticla de whisky, dar a lăsat-o din nou jos.

— Ce aș putea face?

— Sunt lucruri de care am încercat să mă ocup singur, pentru că ție îți era greu. Dar... devine greu și pentru mine. Am nevoie să mă ajuți cu anumite lucruri.

— Bineînțeles.

A împresurat-o un val întunecat. „Sunt și eu vreodată o mamă bună pentru fiul meu?"

— Are testamentul la zi?

— Ăsta e unul dintre lucruri.

— Și apoi... aranjamentele de înmormântare.

— Da. Dar nu trebuie să ne apucăm de toate în seara asta.

— Bine.

Stăpânindu-și tremurul din glas, a continuat cu o fermitate calmă:

— Te voi ajuta cu orice ai nevoie.

Cu câte îl împovărase oare pe Kenzie anul trecut? Nemaipunând la socoteală alți ani.

— Anul trecut trebuie să fi fost îngrozitor.

El și-a legănat capul dintr-o parte în alta, reflectând.

— Ultimele două luni nu au fost chiar grozave. S-o văd pe Madeleine tot mai bolnavă a fost îngrozitor. Apoi au fost alegerile prezidențiale – lasă că te pun la curent și cu porcăria *aia* – și 2016 a avut și alte puncte slabe. Pierderea lui Bowie, Prince și Leonard Cohen a fost nasoală...

— Stai așa, sunt morți toți trei? a întrebat ea ridicând din sprâncene.

— Da, a fost o regulă a lui trei brutală. Dar la nivel personal, în general, anul trecut a fost chiar

memorabil. Te-ai ocupat tu de asta.

El a dat din cap aprobator, aducând o scânteie de lumină și de căldură de care Oona s-a agățat în întunericul rece în care se afla.

— Ce am făcut?

— Doar nu îți închipui că o să-ți spun. Dar ai făcut treabă bună, mamă. Foarte bună. Acum haide să coborâm la parter să mâncăm niște tort și eclere.

A tras-o de braț, dar ea a rămas nemișcată, cu ochii la șemineul gol.

— Aș vrea să fi fost o reîntâlnire mai fericită.

Ce bine era dacă ar fi fost un foc adevărat în cămin, care să sfârâie și să trosnească, chiar dacă nu-i scotea frigul din oase!

— Tare aș vrea să nu fie un an groaznic.

16 Melodie lansată de Pink Floyd în 1975 (n. red.).

29

Anul *a fost* groaznic.

Apoi, însă, n-a mai fost chiar așa.

Săptămânile care au precedat morții lui Madeleine au fost monotone, apăsătoare și dezolante. În fiecare zi rămânea și mai puțin din ea, pe măsură ce boala își întărea strânsoarea; abdomenul îi era umflat și pielea galbenă, iar insuficiența hepatică o făcea incapabilă să mănânce. Incapabilă să doarmă fără sedative puternice, trezindu-se dezorientată, într-o baltă de sudoare. Oona își dorea cu disperare ca mama ei să trăiască, dar aceea nu era viață. Era o oroare cu mai multe fețe. Oona pândea ceasul în care suferința lui Madeleine avea să ia sfârșit, temându-se în același timp că fiecare minut putea fi ultimul.

— Iată cum trebuie să privești lucrurile, fată dragă, a rostit Madeleine într-o seară printre buzele uscate. O să mă vezi din nou, poate chiar la următorul tău salt. Vom mai avea mulți ani împreună și nu va trebui să trăiești din nou moartea mea. Gândește-te că scapi acum de tot ce e mai rău.

— Și anii în care tu nu vei mai fi? a șoptit răgușit Oona.

— Vor fi presărați printre anii în care mă vei avea lângă tine. În anumite privințe va fi mai ușor așa. Dacă ai trăi cronologia unei persoane normale, aș ieși din viața ta pentru totdeauna. Măcar așa vei putea să aștepți momentul revederii. Și când nu voi fi eu aici, îl vei avea pe Kenzie.

Dar rareori pe amândoi odată. Ce amară nedreptate! Oona a smucit din cap dintr-o parte în alta, a încercat să scuture câteva lacrimi, dar ochii ei au rămas uscați.

Ca și cum i-ar fi simțit gândurile chinuitoare, Madeleine a adăugat:

— Noi trei am avut și câțiva ani minunați împreună. Anul trecut în special...

Un acces sâcâitor de tuse a oferit pauza dramatică perfectă. Luând în grabă o înghițitură de apă, a continuat:

— Zău că a fost de-a dreptul formidabil. Am văzut și am trăit mai multe în câteva luni decât mulți oameni într-o viață.

A ridicat un deget în timp ce trupul i-a fost străbătut de un spasm de durere.

— Ai nevoie de încă o doză de morfină? a întrebat-o Oona, al cărei chip s-a făcut deodată ecoul unei dureri diferite.

— Nu acum.

După o clipă, corpul ei s-a relaxat.

— Anul trecut, tu știai pesemne despre diagnosticul meu iminent, pentru că ai insistat să nu pierdem niciun moment. Și nu am pierdut. Fără spoilere, dar...

Ochii ei stinși încă sclipeau strengărește.

— Să spunem doar că singurul lucru rămas pe lista ultimelor dorințe este să încheiem lista.

A făcut cu ochiul, iar Oona a fost gata-gata să cadă în genunchi.

— Te rog să nu bifezi încă dorința asta, mamă. Mai sunt câteva lucruri pe care trebuie să le spun.

Avusese zile întregi la dispoziție să pună cap la cap o întreagă tiradă și, deși nu avea cum să fie un omagiu suficient de bun adus mamei ei, nu mai rămăsese prea mult timp ca s-o rostească. Imperfect era mai bine decât nerostit.

— Mai știi că tata zicea mereu că ești o forță a naturii? Ei bine, eu te vedeam mai degrabă ca pe o forță a haosului. Când crescusem și eu mai mare, făceai tot felul de mici șotii care mă scoteau din

minți, de pildă, eu îmi pieptănam părul până când arăta perfect, iar tu veneai să-l ciufulești. Sau când mi-ai cumpărat pantofi de tenis portocalii după ce eu cerusem unii albi simpli. Și după ce a murit tata, când ultimul lucru de care aveam nevoie era și mai mult haos, tu îl provocai. Făcându-mă să chiulesc de la cursuri, să mă dau în montagnes russes sau să merg la concerte... Dar înțeleg acum. Nu adăugai haos în viața mea; adăugai culoare.

Cum ar fi putut să arate o lume fără Madeleine? Gândindu-se la asta, lui Oona nu-i venea în minte decât o pânză cenușie. A năvălit peste ea un val de epuizare rece, dar ea a continuat:

— Ăsta este lucrul cel mai uimitor la tine, cât de subtilă este înțelepciunea ta. Și cât de tăcute sunt sacrificiile. Ai făcut foarte multe ca să mă pui pe mine pe primul loc. Îmi pare rău că am luat asta ca pe un lucru de la sine înțeles. Și îmi pare rău pentru momentele în care te-am îndepărtat sau m-am comportat de parcă nu aș fi avut nimic de învățat de la tine. De fapt, am învățat multe. M-ai învățat să fiu curajoasă și curioasă, să greșesc, să fiu cea mai îndrăzneață și mai adevărată versiune a mea, să găsesc un drum prin viața asta încâlcită a mea și... Îți mulțumesc. Pentru tot.

Oona a trebuit să se oprească. Cuvintele ei, deși venite din suflet, începeau să semene cu un necrolog, pe care avea să fie nevoită să-l scrie destul de curând; o aștepta o temă teribil de sumbră, de inevitabilă.

Când Madeleine a adormit, Oona s-a asigurat că încă respira (slab, dar respira), apoi l-a rugat pe Kenzie s-o urmeze în biroul ei.

— Am putea sta jos?

A arătat spre fotoliile de culoarea prunei aflate în fața șemineului.

— Jur că în fiecare an sunt alte fotolii aici.

— Da, le schimbi foarte des. Spui că parcă nu reușești să le nimerești pe cele potrivite.

— Și de-ar fi vorba numai de fotolii! a râs ea amar. Dar astea chiar îmi plac.

S-a așezat comod în cuibul plușat.

— Ascultă deci...

— Hopa! Ți-ai luat figura de „discuție serioasă despre Kenzie".

Cu coatele pe genunchi, s-a aplecat.

— Mai degrabă pe cea de „discuție serioasă despre ce mamă de rahat sunt". Ultimul meu salt a fost în anul 1999.

— Și ai petrecut așa cum zicea Prince? Ai râs de isteria Y2K?... Aoleu, 1999!

Zâmbetul malițios al lui Kenzie s-a evaporat.

— Da, a fost greu.

— N-am știut că am un copil înainte de acest salt.

Și-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune.

— Ce s-a întâmplat în Boston... a fost un lucru foarte nebunesc, dar îmi doream nespus de mult să te văd. Nu m-am putut gândi la o cale mai bună de a o face fără să provoc tulburări și mai mari.

— Și ai fi scăpat cu bine, dacă nu ar fi fost pacostea aia de gazpacho, a spus el cu o voce de bătrân din desene animate.

Acum că îi fusese întreruptă mărturisirea, Oona s-a lăsat pe spate în fotoliu.

— Ai mai auzit toate astea de la mine, deci.

— Da, și ne-am împăcat cu lucrurile, a răspuns el, alungând subiectul cu o fluturare a mâinii.

— *Eu* nu m-am împăcat. Îmi pare teribil de rău că te-am mințit, că ți-am afectat relația cu Shivani și Faye.

— A fost afectată, dar am trecut peste asta. La fel cum am făcut și noi doi, până la urmă. Deși, trebuie să recunoști, ce ai făcut tu, prostia aia gen *Șef sub acoperire*, a fost destul de aiurea. Dar am ajuns la un punct în care putem chiar să râdem despre asta acum.

Oona nu-și putea închipui cum să râdă despre asta (sau despre orice altceva) în acel moment.

— Nu ești o mamă de rahat, a reluat el. După acel moment al adevărului... a durat ceva timp până

să diger tot ce aflasem. Îmi ziceam că nu e posibil să mă fi născut pe mine tipa aia îmbrăcată după moda goth și cu gusturi muzicale mișto.

— Și totuși...

— Și totuși.

Cât de ciudat era să-și vadă zâmbetul afectat oglindit pe chipul unui tânăr pe care, în cronologia ei, nici măcar nu-l purtase încă în pântec. Un bărbat mai în vârstă, pe dinafară, decât ea pe dinăuntru.

— Trebuie să fi crezut că sunt vreo ratată sau bolnavă mintal.

— Cam așa ceva, și asta a fost înainte să aflu despre călătoriile tale în timp. Despre care, alertă de spoiler, mi-a explicat Madeleine.

Fruntea lui Oona s-a încrețit, apoi s-a netezit la loc.

— Și asta a fost în 2003?

— Da.

Fața lui Kenzie s-a întunecat.

— Tot timpul mi-am pus întrebări în legătură cu seara când a fost concertul lui Suzanne Vega. Cronologic, am crezut că mă întâlnești pentru prima dată, de aceea m-am prefăcut că nu te cunosc. Dar dacă tu știai deja cine sunt, de ce ai intrat în jocul meu?

Mâinile ei se roteau una în jurul celeilalte, îndemnându-l să completeze spațiile libere.

A scos un oftat șuierător înainte de a răspunde.

— Am luat-o razna când mame... când au murit Faye și Shivani. Madeleine a stat cu mine o vreme, m-a ajutat să le pun treburile în ordine, apoi m-a convins să mă întorc cu ea în Brooklyn.

A tăcut, foindu-se în fotoliu, și-a pus un picior peste celălalt.

— Ea a încercat să mă convingă să te întâlnesc, a încercat să-mi explice cum e cu salturile tale în timp, dar nu eram pregătit să mă confrunt și cu treaba asta, peste toate celelalte. Așa că a încercat o altă tactică: mi-a sugerat să iau eu biletul ei și să merg la concert, prefăcându-mă că nu te cunosc. A spus că pot încerca terenul și să plec dacă nu mă simt confortabil.

— Ce chestie!

Ceața s-a mai subțiat și un alt colț al vieții ei, până atunci obscur, a devenit vizibil.

— Deci, atunci a fost prima dată când m-ai văzut după incidentul din Boston. Nu e de mirare că nici nu-ți venea să te uiți la mine.

Pe fața ei a trecut un fulger.

— Tocmai mi-am dat seama de ceva.

— Zău? Și anume?

Oona a început să numere pe degete.

— Prima dată când te-am întâlnit, în 2015, te-ai prefăcut că nu ești fiul meu. A doua oară, în 2003, ne-am prefăcut amândoi că nu ne cunoaștem. A treia oară, m-am prefăcut eu că nu sunt mama ta. Acesta este primul salt în care niciunul din noi nu se preface.

Au clătinat din cap în același timp și o plasă de nedumerire și tandrețe s-a țesut între ei.

În dimineața următoare, Madeleine a murit. Kenzie a găsit-o în pat. Nu voia ca Oona să vadă cadavrul, dar ea a insistat.

— Mama m-a pus să mă uit încă o dată la trupul tatei înainte de a fi îngropat. A zis că trebuie s-o fac pentru a crea o încheiere, așa încât creierul meu să înregistreze cu adevărat că a dispărut. În mod ciudat, treaba asta a ajutat.

Când și-a văzut mama, Oona nu a avut nicio reacție exterioară. Madeleine era emaciată și arăta ca de ceară, dar ochii ei închiși parcă stăteau să se deschidă și să sclipească, dând semne de viață. Faptul că o vedea astfel n-a rezolvat nimic, n-a ajutat la nimic. Oona a rămas într-o stare catatonică de agonie, ca un pacient aflat pe masa de operație și care ieșise de sub anestezie în mijlocul intervenției, paralizat, deschis.

Au făcut aranjamente pentru înmormântare.

Madeleine Lockhart a fost programată pentru înmormântare într-un cimitir din Queens într-o zi de joi, deși slujba urma să aibă loc în Coney Island. În acea dimineață, a sunat firma de pompe funebre. Când Oona a ridicat receptorul, inima îi bătea ca un ciocan, crezând pentru o secundă că se produsese o greșeală, că Madeleine era încă în viață. Dar cei de acolo au sunat doar pentru că Oona uitase să le ducă o pereche de pantofi de-ai mamei sale pentru înmormântare, iar acum trebuia să-i trimită prin curier.

— Ești gata?

În oglindă, ochii ei erau încețoșați, priveau în altă parte: subsolul lui Dale, acel fatidic revelion. O doză generoasă de nostalgie, dar care era un memento necesar („Uite de câtă bucurie ești capabilă!"). Orice răgaz era permis astăzi, orice baricadă împotriva întunericului care o cotropea.

— Uber-ul va fi aici în zece minute... Mamă! a strigat Kenzie din ușa dormitorului ei.

Privirea lui Oona s-a îndreptat spre fiul ei, care stătea în prag.

— Intră, sunt aproape gata.

— Te prinde grozav de bine culoarea asta.

— Mulțumesc.

Una dintre ultimele dorințe ale lui Madeleine a fost ca nimeni să nu poarte negru la înmormântarea ei. Albul mergea, dar erau încurajate culorile mai aprinse, așa că Oona ieșise în oraș și cumpărase o rochie violet din lână. Probabil că nu era ceva atât de plin de viață pe cât și-ar fi dorit mama ei (costumul ciclamen al lui Kenzie s-ar fi bucurat de mai multă aprobare), dar a fost tot ce putea face.

— M-ai putea ajuta cu ăsta?

A întins colierul din aur făcut din piese de ceas pe care i-l dăruise Madeleine.

După ce Kenzie a ajutat-o să-l închidă, Oona a strâns din ochi și a tras adânc aer în piept.

— Nu mă simt în stare.

— Este cel mai cumplit lucru, dar nu poți să lipsești de la înmormântarea mamei tale.

— Nu de înmormântare e vorba, ci de discurs.

S-a dus la poșetă și a scos o foaie de hârtie împăturită.

— Am scris și rescris chestia asta de zece ori, dar când mă gândesc să stau acolo și s-o citesc cu voce tare...

Deși avea ochii încă uscați, respirația i s-a accelerat și a devenit sacadată.

— Șș, e în regulă. Calmează-te, a îndemnat-o el, punându-i o mână pe spate. Am să-i aduc eu ultimul omagiu în locul tău.

— E prea mult să-ți cer asta.

Dar ochii ei îl implorau s-o contrazică.

— Nu e prea mult. Mă descurc.

A pus hârtia în buzunar.

Bunătatea lui a făcut-o să respire mai ușor, chiar dacă s-a strecurat în sufletul ei sentimentul de vinovăție.

— Ești un copil uimitor. Mai puternic decât mine.

— Nu, sunt doar mai matur decât tine anul acesta. Nici nu știi cât de tare o să fii în salturile de mai târziu. Haide acum, mamă. Trebuie să plecăm.

Înainte de a muri, Madeleine îi dăduse lui Oona o fițuică pe care trecuse familia extinsă și prietenii cu care se vedea în ultimii ani, dar când străinii au început să defileze prin fața ei în capela care mirosea a lavandă mucegăită, Oona nu a izbutit să-și amintească nici măcar un nume. Cei îndoliați au luat tăcerea ei goală drept durere și i-au oferit îmbrățișări timide, bătăi încurajatoare pe umăr și versiuni ale acelorași condoleanțe gata confecționate. A auzit repetate de zeci de ori fraze ca „Îmi pare rău" și „Cele mai sincere condoleanțe" și „Dacă este ceva ce pot face..." A strâns din dinți și a așteptat să termine cu amabilitățile de circumstanță.

Deși nu mai trebuia să rostească ea însăși discursul funebru, Oona încă își făcea griji că vederea lui Kenzie pe acea estradă va pune capăt secetei ei de lacrimi și va provoca un spectacol emoțional dezagreabil. Dar cuvintele scrise de ea n-au făcut-o să plângă, nici faptul că vedea lăcrimând alte persoane îndoliate, inclusiv pe fiul ei. Ea nu a plâns deloc în ziua aceea. De ce n-a copleșit-o tristețea? Starea de tristețe îi era familiară, să fie tristă ar fi fost mai ușor. În schimb, se simțea de parcă era mumificată într-o cameră aridă, lipsită de aer. Tot ce auzea era un țârâit slab în urechi, tot ce simțea era o furnicătură în vârful degetelor.

Câteva zile mai târziu, Oona încălzea niște resturi de mâncare chinezească într-o farfurie din sticlă în cuptorul cu microunde. Când a scos farfuria, aceasta i-a alunecat din mâini și a căzut pe podea. Sticla s-a făcut țăndări, tăieței *lo mein* și puiul cu susan s-au împrăștiat pe jos. Ea a căzut în genunchi și a început să urle.

Au cuprins-o niște brațe slăbănoage. Kenzie a liniștit-o în timp ce ea se legăna înainte și înapoi.

— N-are rost să plângi după tăieței vărsați.

Ea s-a oprit din bocit.

— Groaznică glumă.

— Așa este. Noi numeam asta „poante marca Faye".

— Noi? Aa!

Oona s-a încruntat.

— Adică tu și Shivani...

A năpădit-o o durere mai potolită, mai îngândurată.

— Scuză-mă, anul trecut nu te deranja când vorbeam despre...

— Nu, e chiar bine să vorbești despre ele.

Și-a șters nasul cu dosul mâinii.

— Mă gândeam doar... Eu mi-am pierdut tatăl, dar încă o aveam pe mama lângă mine. Nu îmi pot imagina cum ar fi fost să-i pierd pe amândoi deodată.

— A fost nasol de tot, a recunoscut el, dând înnegurat din cap. Dar am avut-o pe Madeleine. Și pe tine, chiar dacă mi-a luat ceva timp să-mi revin. M-ați ajutat amândouă să ies la liman. Și am să te ajut și eu pe tine acum.

— Bine, dar tu? Ți-ai pierdut bunica. Eu plâng peste porția de mâncare chinezească, întrebându-mă câte salturi vor mai trece până să ajung să o văd din nou, dar tu...

Kenzie și-a ferit privirea și și-a dres glasul.

— Am s-o scot la capăt. Te mai am pe tine, nu?

— Păi, să știi că da.

S-au ridicat în picioare.

— Hai acum să curățăm mizeria asta. Tu ia prosoapele de hârtie și eu aduc un burete.

În timp ce curățau podeaua, Kenzie a întrebat:

— Pot să-ți spun o chestie aiurea?

— Oricând.

— Știu că toată această chestie a ta cu călătoria în timp ți-a dat viața peste cap, dar uneori sunt invidios pentru asta. Uneori mi-aș dori s-o moștenesc de la tine, măcar puțin.

Oona s-a oprit, cu buretele ud în aer.

— Zău? Asta ca să poți... să le vezi din nou? Pe Shivani și pe Faye?

— Ăsta e un motiv, bineînțeles. În plus... Nu știu, când îți trăiești anii în ordinea firească, probabil că sunt o mulțime de lucruri pe care le consideri de la sine înțelese. Dar când treci de la un an la altul la întâmplare, pun pariu că vezi lucrurile altfel. Observi mai mult. Apreciezi mai mult.

— Da, așa s-ar crede, dar uneori ești prea ocupat să faci față acestei nenorociri.

„*Observi mai mult. Apreciezi mai mult.* La naiba, cum am ajuns eu să am un copil atât de înțelept?"

Nu că ar fi putut crede că e meritul ei, cel mult, era un alt mod de a-i aminti de decizia chinuitoare pe care va trebui să o ia după nașterea lui.

— Fără îndoială că este o nenorocire. Dar în același timp poți să speri privind înainte, sau înapoi?, către alte momente din viața ta care sunt duse pe veci pentru noi, ceilalți.

Kenzie a zâmbit melancolic.

— Și din când în când ai șansa să fii din nou tânăr. Tinerețea nu este, în cazul tău, un dar irosit.

— Ei, am avut și eu partea mea de tinerețe irosită. Și, pe urmă, tu ai doar treizeci și ceva de ani. Ești prea tânăr ca să vorbești ca un moș. Cu toate că eu am, de fapt, douăzeci și cinci de ani, așa că, teoretic vorbind, ești mai în vârstă decât mine. Ce chestie! Avea dreptate mama, chiar că te zăpăcești.

A deschis robinetul ca să clătească buretele.

— Crede-mă, nu ai de ce să fii invidios.

— Atunci e clar, încă nu ai trăit aventura ta europeană din anii ’80 .

— Încă nu am trăit majoritatea anilor ’80. Stai așa!

Apa s-a oprit când ea s-a întors brusc.

— Ce fel de aventură europeană din anii ’80? E și Dale în ea?

— Fir-ar să fie!

Mușcându-și buza de jos, a clătinat din cap.

— Nu pot să-ți zic. Te rog, nu-mi cere să spun mai mult.

— E în regulă, n-o să-ți cer.

Pentru că deja spusese destul. Iar ea nu mai voia să se ferească de tragedii. Ceea ce însemna că da, o aștepta un potop de sentimente cumplite: tristețe, vinovăție, regret. Dar însemna și să lase dragostea pentru Kenzie să o țină la suprafață. Însemna să fie prezentă în viața lui anul acesta. Însemna să fie plină de speranță pentru anii următori.

Pe măsură ce lunile treceau, Oona și Kenzie o scoteau cum-necum la capăt; durerea lor era mereu prezentă, dar se domolea încetul cu încetul.

Fie că se adânceau în rutină, fie că încercau să uite căutând diferite distracții, Oona și fiul ei simțeau adesea absența lui Madeleine, ca și când lumea și-ar fi redus puțin culoarea și volumul. O jeleau în momentele în care se întorceau unul către celălalt și, cu inima grea, ziceau zâmbind: „Lui Madeleine i-ar fi plăcut asta“. Ca atunci când au dat peste un mic magazin din East Village care vindea articole textile și bibelouri indiene și tibetane. Sau când au prins un documentar TV despre istoria însoțitorilor de bord. Sau când au văzut o sticlă de șampanie gonflabilă, înaltă de aproape doi metri, în timp ce treceau pe lângă un magazin de băuturi alcoolice care tocmai se inaugura. Atâtea lucruri care i-ar fi plăcut lui Madeleine!

Pierderea mamei ei era compensată de o regăsire dulce-amăruie cu Kenzie – exista și aici un echilibru, căci acum se bucura de compania lui, acceptându-i totodată inevitabila absență din viața ei, în funcție de ce an o aștepta la următorul salt.

Într-o dimineață de la sfârșitul lunii octombrie, pe când stăteau pe un buștean în parc, hrănind rațele și gâștele, Oona s-a întors către Kenzie și i-a spus:

— Eu nu am trăit încă anul în care sunt însărcinată și te aduc pe lume, dar tu regreți vreodată că te-am dat spre adopție?

— Nu este corect să întrebi asta.

A rupt bucăți dintr-o pâine și le-a lăsat să-i cadă la picioare.

— Nu este corect nici față de tine, nici față de Faye și de Shivani. Pentru că sunt fericit să te am în viața mea, dar am fost fericit și să le am pe ele.

— Le-ai pierdut la o vârstă atât de fragedă... cum ar fi să te pot cruța de durerea asta?

Observând încruntarea lui bănuitoare, s-a grăbit să adauge:

— Nu ținându-te doar pentru mine. Am văzut ce familie fericită erați voi trei. Vorbesc despre accident. Am încercat să schimb anumite părți ale viitorului, dar nu am reușit niciodată. Poate că nu m-am străduit suficient. Mama nu a putut împiedica accidentul, dar trebuie să existe o altă cale...

— Nu.

— Dar dacă astfel ai avea parte de mai mult timp cu Faye și cu Shivani? „Chiar dacă asta înseamnă

mai puțin timp cu mine.“ Dacă ar putea însemna o viață mai bună pentru tine?

— Mamă, te rog să încetezi!

S-a întors spre ea cu bărbia împinsă înainte a încăpățânare.

— *Bineînțeles* că mi-aș dori ca accidentul să nu se fi întâmplat. După ce au murit, au fost momente în care aș fi făcut moarte de om ca să mai am o zi cu ele.

Oona a deschis gura, dând să spună ceva.

— Așteaptă, trebuie să mă lași să termin. De fiecare dată când avem această conversație, încerci să vorbești peste mine.

Spășită, și-a mușcat buzele și și-a cerut scuze dând din cap.

— Nu ai idee cât de ispititor este când începi să vorbești despre asta, cum mi-o ia mintea razna și mă întreb dacă poate de data asta vei *reuși* să schimbi viitorul sau să mă trimiți într-o cronologie paralelă mai fericită sau orice altceva.

Și-a îndreptat palmele spre cer.

— Dar nu ai cum să știi care ar fi prețul – ar muri alți oameni în locul lor? – sau dacă ar garanta o viață mai fericită. Poate că am văzut prea multe filme în care astfel de lucruri ies groaznic de rău până la urmă sau poate că am acceptat pur și simplu situația așa cum este. Tare aș vrea să faci și tu la fel. Mamă, trebuie să încetezi să mai încerci să intervii în destinul tău. Sau, cel puțin, în al meu. Trebuie să lași nenorocirile să se întâmple și să nu mai încerci să le împiedici. Ce s-a întâmplat cu noi în Boston, accidentul lui Faye și Shivani, lasă lucrurile în voia sorții.

— Ești sigur?

Întotdeauna această remușcare sâcâitoare că a făcut alegerile greșite, că a ales traseele greșite în labirintul vieții ei.

— Sunt sigur.

I-a pus o mână pe braț și și-a înmuiat vocea.

— Am o viață grozavă. Da, am pierdut niște oameni buni și sunt puțin derutat. Am treizeci și trei de ani, sunt singur, încă încerc să aflu ce vreau să fiu când voi fi mare, încă locuiesc cu mama. Dar sunt împăcat cu asta. Și depinde de mine să schimb orice nu îmi convine.

— Mi se pare corect.

A dat încet din cap.

— Sper că nu ești derutat din vina mea. Când eram cu Dale, el avea o viziune foarte clară despre viața noastră, lucru pe care îl admiram, pentru că eu nu îmi trasasem niciodată astfel drumul în viață. Dar după aceea am fost selectată pentru acel an în străinătate și, dintr-odată, am avut de ales între două căi și apoi, la fel de brusc, n-a mai fost niciuna...

S-a uitat la două rațe care se băteau pe o coajă într-un loc unde apa nu era deloc adâncă.

— Îmi pare rău că nu ai apucat să-l cunoști pe tatăl tău.

— Nu este ceva ce ar fi stat în puterea ta.

O ridicare grea din umeri.

— Hei, crezi că ar fi avut o problemă cu faptul că sunt gay?

— Nu, Doamne ferește. Dar în mod sigur ar fi avut o problemă cu faptul că ești fan Pink Floyd.

Kenzie a râs și Oona i s-a alăturat.

— Deci... cum te simți zilele astea? a întrebat-o el.

— Bine, cred. De ce, ce s-a întâmplat?

— Ziceam... Mă gândeam să fac o călătorie.

— Oo! Unde?

— Noua Zeelandă.

— Ce e în Noua Zeelandă?

Citindu-i licărirea din ochi, a corectat întrebarea:

— Cine e în Noua Zeelandă?

— Un tip cu care am conversat online în ultimele luni.

— Crescător de oi? Ghid turistic pe turul „Stăpânul Inelelor“?

— Mamă! a admonestat-o el, stăpânindu-se însă să nu izbucnească iar în râs. Lucrează în IT, e web analyst.

— Povestește-mi tot.

— Îl cheamă David...

În timp ce Kenzie povestea idila lor digitală, inima lui Oona s-a strâns puțin văzând bucuria pe care o radia fața lui. Așa arăta și ea demult, când îi spunea lui Madeleine despre Dale, Crosby sau Edward? Simțise oare și mama ei același val de euforie amestecat cu îngrijorare? Euforie pentru că e nespus de frumos să vezi inima copilului tău prinzând aripi. Îngrijorare pentru că e un zbor atât de gingaș și e atât de ușor să te prăbușești!

— Cred că e un tip de treabă, mamă. Și întotdeauna mi-am dorit să vizitez Noua Zeelandă.

— Atunci n-o să mă împotrivesc tocmai eu.

Văzând că zâmbetul lui se ofilea, a insistat:

— Nu, pe bune, faci bine că te duci. Eu mă descurc aici.

Oona s-a silit să spună cu nonșalanță:

— De fapt, și eu mă gândeam să plec într-o călătorie.

Nu era adevărat.

— Poate că voi face o croazieră în insulele grecești.

Nu avea de gând s-o facă.

— Ești sigură că nu vrei să vizitezi Noua Zeelandă cu mine?

Dar era o invitație făcută doar de formă.

— Poate altă dată.

— E vorba numai de câteva săptămâni.

— Ia-ți doar bilet dus, pentru orice eventualitate. Poate că lucrurile vor merge bine cu David și vei dori să stai mai mult.

Și-a amintit cum explora mormintele și piețele egiptene cu Edward, farmecul în plus pe care îl căpăta o idilă înfiripată într-o țară străină. Nu putea decât să spere că fiul ei va avea mai mult noroc în dragoste decât ea. Dar mai bine să nu se gândească la finaluri dezagreabile sau la singurătatea care o aștepta.

Până la urmă, Kenzie a ajuns să stea mai mult în Noua Zeelandă, două luni, timp în care Oona și-a continuat rutina, simțindu-se suspendată în timp, dar și zburând prin el. Somnul o ocolea adesea, la fel și foamea. Începuse anul mai slabă decât era la primul salt și continua să slăbească, dar slăbitul ăsta își avea originea în durere, nu în conștiința că e un lucru sănătos. Absența lui Madeleine, plus absența lui Kenzie aveau drept rezultat lipsa poftei de mâncare.

Pentru a-și abate atenția de la toate aceste absențe, s-a apucat să studieze biblioraftul financiar, memorând fiecare pagină (o idee pragmatică, dar inutilă, în eventualitatea în care următorul salt o ducea într-un an anterior acestuia). Și-a găsit și de lucru ca voluntar, la un adăpost de animale și la o bibliotecă. Câini și cărți, două moduri excelente de a te apăra de singurătate și de disperare.

La începutul lunii decembrie, a primit un pachet din Noua Zeelandă: o pasăre mică din ceramică albastră, cu cioc roșu. Pe biletul alăturat scria:

> Acesta este un pukeko, una dintre păsările originare din Noua Zeelandă. Nu-i place să zboare și de obicei o ia la goană și se ascunde atunci când este deranjat. Dar când își ia zborul, poate străbate distanțe mari. Sună familiar? M-am gândit că ar completa de minune menajeria ta de flecușteț.
>
> Pupici,
> Kenzie

A așezat pasărea din ceramică în vitrina din dormitor. Erau acolo numeroase bibelouri ale căror povești încă nu le aflase – oul Fabergé, masca venețiană, igluul din sticlă și multe altele. Nu avea cum să știe când își va cunoaște în totalitate colecția sau când va fi ea completă, dar fiecare an umplea o altă pagină goală.

În cele din urmă, fiul ei a anunțat că se întoarce la New York de Crăciun. Zborul lui urma să sosească sâmbătă după-amiază, iar în dimineața acelei zile Oona își făcea ultima tură ca voluntar la bibliotecă. La ieșire, pe hol, a auzit strune de chitară și, urmând sunetele, a ajuns la o cameră cu ușa întredeschisă, suficient însă pentru a dezvălui un cerc de copii format în jurul unui asiatic de vârstă mijlocie, care cânta primele măsuri din melodia „Wish You Were Here" a celor de la Pink Floyd. Avea tâmplele sure, ochii mai obosiți, dar chipul i s-a umplut de căldură recunoscând-o pe Oona, care stătea în prag. Peter Han. Drumurile lor nu se mai încrucișaseră de la ultima lecție de chitară.

„M-ai prins într-un moment prost", spusese el. Dar acum?

A cântat tot cântecul, vocea lui trecând peste capetele copiilor direct către ea. Și când a ajuns la versul despre sufletele pierdute înotând într-un acvariu, ea a zâmbit larg, deși câteva lacrimi trădătoare i s-au rostogolit pe față. Pentru că era plăcut să te simți mai puțin pierdut și singur, chiar și pentru o clipă. Pentru că, *desigur*, asta se întâmpla chiar la sfârșitul anului.

Când s-a terminat cântecul, s-a scuzat și s-a dus la Oona.

— Cum așa, fără Radiohead? a întrebat ea.

— Aa, ai ajuns tu târziu și ai ratat „No Surprises".

Părul lui era ceva mai rar, dar tot îi cădea în ochi și el îl îndepărta cu același gest.

— Le cânți unor copilași despre sinucidere?

— Ei, copiii se concentrează mai mult pe versurile despre căsuțe și grădini frumoase decât pe monoxidul de carbon.

— Și văd că ți-ai depășit teama de scenă.

— E altceva să cânți în fața unor copii de opt ani, a zis el făcând o grimasă. Mă bucur să te văd, Oona. Foarte mult. Au trecut de atunci... cât timp?

— Nu contează cât de mult a trecut. Sunt doar niște nenorociți de ani.

— Niște nenorociți de ani, a zis și el, de parcă ar fi aruncat o insultă, apoi a chicotit.

Oare zâmbea prea mult? Dacă da, ei bine, și el făcea la fel.

— Pot să te invit la prânz?

O dulce timiditate în întrebarea lui.

— Da.

Cuvântul i-a zburat din gură înainte de a arunca o privire spre ceasul de pe peretele din spatele lui.

— Stai așa, nu. Nu pot. Trebuie să plec la aeroport într-o jumătate de oră. Aș putea sta la o cafea scurtă, bine?

— Stai să-mi iau chitara.

S-au dus la o cafenea după colț, cu pereții din cărămidă lăsată la vedere și o tablă pe care scria că toate bacșișurile erau donate unui adăpost pentru femei. Peter a plătit cafeaua, dar, când nu se uita el, Oona a strecurat o bancnotă de o sută de dolari în borcanul pentru bacșiș.

Odată așezați la o masă într-un colț, cu cafelele fierbinți rămase neatinse în fața lor, la început n-au făcut decât să se privească, stăruitor, nesigur, legați unul de celălalt printr-un fir subțire de așteptare, ca un șir de luminițe de Crăciun. Rumoarea clienților și muzica zăngănitoare a sărbătorilor de iarnă se stingeau pe fundal, așa cum se lasă liniștea într-un teatru întunecat înainte de începerea spectacolului. Și-au înclinat capetele într-o parte, șovăind. Apoi au vorbit amândoi deodată.

— Așadar, de cât timp cânți pentru copii?

— Așadar, la ce oră ai zborul?

Au râs. Au tăcut apoi. Și, cum niciunul nu s-a grăbit să răspundă, au făcut-o amândoi în același timp.

— Doar am ținut locul unui prieten.

— Doar aștept pe cineva.

Au râs din nou. Era în regulă, aveau timp să-și intre în ritm.

— M-am gândit că poate ești și voluntar, a spus Oona. Pentru că ar fi perfect logic să fi petrecut tot acest timp în aceeași clădire, dar să nu ne întâlnim niciodată până în ultima mea zi acolo.

— Hai să nu avem o părere atât de proastă despre soartă. A fost, de fapt, prima oară când am pus piciorul în acea bibliotecă. Dar să știi că te-am văzut acum câțiva ani, în Prospect Park.

Peter a sorbit îndelung din cafea, cu sprâncenele ridicate, de parcă ar fi retrăit surprinzătorul moment.

— Aș fi venit să te salut, dar erai într-o conversație aprinsă cu cineva, un bărbat.

— Era cumva tânăr și arătos, cu părul tuns elegant, stil Tilda Swinton?

Zâmbetul ei era misterios, visător.

— Cred că da.

— Da, acela era Kenzie, fiul meu. Pe el îl iau de la aeroport.

O văzuse, deci, Peter chiar în prima ei călătorie în timp? Cât de ciudat ar fi fost ca el s-o abordeze, iar ea să nu aibă habar cine era!

— Nu știam că ai un copil.

„Nici eu."

— E o poveste lungă și complicată.

— Chiar așa?

Ochii lui străluceau, jucăuși, gata să accepte o provocare. Degetele lui au înaintat încet pe masă, oprindu-se la mijloc.

— Ciudat, pentru că nu mi-ai dat niciodată impresia unei persoane câtuși de puțin complicate.

— Da, nici tu mie. Nici măcar puțin.

Și-a lăsat și ea mâna să lunece înainte, până când a ajuns la câțiva centimetri de a lui. Întotdeauna existase un zid invizibil între ei, dar acum el și-a întors palma în sus, iar zidul a devenit o ușă deschisă. Singurul lucru rămas de făcut era să pășească prin ea, așa că Oona a trecut pragul și și-a strecurat mâna în mâna lui. El a strâns-o ușor o singură dată, în chip de salut: „Bine ai venit acasă!"

— Trebuie să recunosc că am cam suferit când ai încetat lecțiile, nu mă înțelege greșit, îmi dau seama de ce.

— Poți măcar să-ți imaginezi cât de stânjenitor ar fi fost dacă aș fi continuat să vin? Încremenesc doar când mă gândesc.

— Aș fi suportat acea stânjeneală, dacă ar fi însemnat să te văd. Oricând.

— Chiar dacă ar fi complicat lucrurile cu prietena ta?

— Aa, te referi la femeia cu care am sfârșit prin a mă căsători și cu care am trei copii? Înainte ca Oona să-și poată trage înapoi mâna, el a zâmbit larg: Glumeam. Ne-am despărțit după două-trei luni. Eu... Am vrut să te sun. Dar nu voiam să fiu genul ăla de bărbat. În plus, am avut sentimentul, nu știu, că trebuie cumva să aștept. Ca și cum lucrurile trebuiau să urmeze o cale anume.

— „Toate la timpul lor", a citat ea tatuajul lui.

— Exact. Dar mă bucur că stăm aici în clipa asta.

— Și eu.

Ea își ținea privirea ațintită asupra mâinilor lor împreunate. Se întâmplă atât de rar ca o dorință împlinită să se ridice la nivelul așteptărilor și chiar să le depășească!

— Păcat că trebuie să plec atât de curând.

— Poate am putea lua cina cândva?

— Ar fi grozav.

A ridicat privirea spre el.

— Dar nu poate fi decât după Anul Nou.

A dat din cap aprobator, așa cum atenua orice dezamăgire.

— Bineînțeles. Sunt sigur că ai multe de făcut de sărbători. Cu fiul tău.

— Asta pe de o parte. Pe de alta... Vreau să-i ofer lui Oona din 2018 un motiv de a aștepta anul care vine.

S-a bătut ușurel cu un deget pe bărbie și a cântărit spusele ei.

— Atunci, cred că și Peter din 2018 va avea un motiv să-l aștepte.

Sfârșitul anului avea s-o găsească nepregătită să plece, dar ceasul nu cunoștea milă. Următorul salt avea să aștepte mereu la orizont, de neocolit, gata s-o răpească.

În unele cazuri, așteptând să-i îndeplinească o veche dorință.

PARTEA A NOUA

„All Tomorrow's Parties"17

1983: 19/26

30

— An Nou fericit!

Niște buze calde au apăsat buzele lui Oona și două brațe ferme au cuprins-o în timp ce în încăpere au izbucnit urale sărbătorești. Cu ochii închiși, ea a întors sărutul și și-a strâns brațele în jurul unui bărbat cu care se simțise mereu în largul ei. Cu ochii închiși, fiindcă putea să nu fie adevărat, să fie doar închipuire.

„Trebuie să știu sigur."

Oona a deschis ochii.

Era din nou în subsolul lui Dale, în camera îmbrăcată în oglinzi, înconjurată de grupul ei pestriț de prieteni. Un mic televizor aflat pe cealaltă latură arăta imagini din Times Square, unde era întâmpinat Anul Nou 1983, în timp ce toți cei aflați în jurul ei desfăceau tuburi cu confetti și făceau un adevărat vacarm cu pocnitori și propriile strigăte.

„Nu cumva să fie doar un vis."

Nu era.

Șapte ani de derută și de plutire în derivă. Șapte ani de rătăcire și de confuzie. Șapte ani lungi până să se întoarcă, în sfârșit.

Oona s-a dat înapoi și iată-l: Dale. Cu surâsul lui puțin într-o parte, cu ochii lui mari, căprui, plini de toată dragostea din lume. S-a uitat în jos la rochia ei cu paiete și la jacheta din piele, apoi și-a înălțat din nou privirea spre el.

— Chiar s-a întâmplat!

Un potop de bucurie, dureros de intensă.

— M-am întors cu adevărat. La fel și *tu*.

Ținea o mână la un centimetru de fața lui, neîndrăznind să-l atingă de teamă să nu se risipească sub ochii ei.

— Ce-i cu tine, ce-ai pățit? a întrebat Dale înclinându-și capul într-o parte.

Dar nu era un miraj. Mâna lui pe obrazul ei îi spunea că nu va dispărea, cel puțin nu în seara asta. Abia reușind să-și țină capul deasupra apei pe când trăiri oscilante amenințau să o înece, l-a înlănțuit

cu brațele și și-a îngropat fața în scobitura gâtului lui.

— Ești tu. În sfârșit, ești tu.

El s-a tras înapoi și a privit-o printre gene.

— Te simți bine? Ai băut prea multă șampanie?

Un râs dezlănțuit.

— Da, sunt bine. Mă simt excelent. N-ai idee cât de fericită sunt să te văd!

— Am fost aici toată noaptea. O spui de parcă au trecut ani întregi.

„Șapte. Șapte ani."

— Scuze că întrerup siroposul moment idilic, dar trebuie să-l răpesc pe tipul ăsta pentru un minut.

Wayne l-a tras de mânecă pe Dale și a arătat în sus cu capul. Oona a luat seama la părul lui ondulat permanent în stil Jheri, la costumul din piele roșie și la mănușile fără degete și a râs din nou.

— La ce te hlizești, domniță?

— La nimic... moda anilor '80 e cea mai tare.

— Ai idee ce a apucat-o pe fătuca asta? l-a întrebat Wayne pe Dale.

— Asta încerc și eu să lămuresc.

— E clar că n-a băut destul.

Dale a împuns-o ușor cu cotul în coaste și i-a făcut cu ochiul.

— Ce-ar fi să mai bei un pahar până ne ocupăm noi de ceva la etaj?

Oona a încuviințat dând din cap, prea gâtuită de emoție ca să mai vorbească. Dar nu avea să-i urmeze sfatul, fiindcă voia să-și amintească de restul acestei nopți rămânând relativ trează.

Petrecăreții se legănau pe ritmurile mai domoale de sintetizator ale celor de la Yaz și chiar și Pam a schițat câțiva pași prudenți pe muzică. Parcă simțind că era privită, s-a uitat spre Oona, care i-a aruncat un zâmbet trist.

„Îți promit că te voi vizita la Londra."

O clipă mai târziu, muzica a fost întreruptă, luminile de la subsol s-au micșorat, iar Dale și Wayne au coborât cu un tort cu înghețată pe care ardeau douăzeci de lumânări, nouăsprezece plus încă una, ca să aducă noroc.

Încăperea a răsunat deodată de notele cântecului „Mulți ani trăiască". Tortul era decorat cu note muzicale, iar numele ei era scris dedesubt cu glazură albastră. Oona nu s-a mai putut abține. Lacrimile s-au rostogolit atât de grele și de repede, încât au stins două dintre lumânări până să le sufle ea pe toate. Toți cei din jur au izbucnit în urale și luminile s-au aprins din nou.

— Ți-ai pus o dorință? a întrebat Dale, cuprinzându-i mijlocul cu un braț.

— Da.

„Deși nu se va împlini niciodată."

Wayne a luat iute tortul de acolo ca să taie bucăți pentru toată lumea.

— Mai am o surpriză pentru tine.

Mișcând din sprâncene, Dale a întins o cutie mititică, învelită în hârtie argintie.

Înăuntru era un lanț din aur de care atârna un pandantiv reprezentând o clepsidră în miniatură.

— Și ce e acolo e nisip adevărat, a precizat el.

— Cât trei-patru galaxii la un loc, pun pariu. E minunat, a șoptit Oona.

— Am avut cea mai frumoasă vară, a șoptit el, ajutând-o cu închizătoarea.

— Vara asta va fi și mai frumoasă.

Și-a privit pe furiș încheietura mâinii, dar, bineînțeles, nu era niciun tatuaj acolo.

Oare ce avea să se întâmple cu medalionul în următorii ani? De ce nu îl mai avea în viitor?

Dar viitorul putea să mai aștepte.

— Vino încoace.

L-a tras spre ea, i-a inhalat parfumul și gelul de păr, amestecate cu mirosul jachetei ei noi din piele.

„Ce se va întâmpla cu jacheta lui Dale după moartea lui? Va fi îngropat cu ea?“

I s-a pus iar un nod în gât, dar l-a înghițit. Nu ajuta la nimic să gândească așa. Trebuia să alunge certitudinile viitorului, faptul că avea să rămână însărcinată la sfârșitul verii și să aducă pe lume un fiu în primăvara următoare, pe care Dale nu va apuca să-l vadă. Trebuia să se prefacă a nu avea habar de ce se va întâmpla anul viitor. Era singurul mod de a se bucura de cel care începea.

Înăbușindu-și lacrimile și suspinele și înțelepciunea viitoare, Oona și-a înfășurat brațele în jurul gâtului lui Dale și l-a sărutat apăsat pe gură, fără să țină seama de fluierăturile și urletele din jurul ei. Sărutul a deschis un golf de lumină strălucitoare în ea. Pierduse numărătoarea tuturor bărbaților pe care îi sărutase în ultimii șapte ani, dar niciunul nu se compara cu Dale D'Amico. Nimeni nu-i întorcea săruturile cu o pasiune atât de transcendentă. (Poate că Peter Han avea s-o facă, dar asta rămânea să stabilească viitoarea Oona.)

Și totuși, tristețea amenința prin unghere ca un tsunami la orizont. Cum o putea împiedica s-o înghită?

Corey s-a apropiat de ei.

— Hei, deci ar fi cazul să mergem să ne pregătim, nu?

În colțul camerei, o estradă din lemn fusese ridicată ca o scenă improvizată. Pe ea se aflau tobele lui Corey, orga Yamaha a lui Oona și niște boxe, de care erau sprijinite chitara lui Dale și basul lui Wayne.

— La dracu'! a răbufnit ea încet.

Nici vorbă să poată cânta. Trecuseră ani buni de când nu mai pusese mâna pe clape. I s-a uscat gura deodată.

— Trebuie să convoc o ședință a trupei. Am putea ieși afară un minut?

Corey, Wayne și Dale au schimbat priviri curioase, dar au urmat-o în curtea din spate.

Aerul era atât de rece, încât îi ardea nările pe dinăuntru.

— Am câteva anunțuri de făcut. În primul rând, o să renunț la școală, să petrec cât mai mult timp cu trupa. Și cu tine.

A arătat spre Dale, dar l-a oprit când s-a îndreptat spre ea.

— Așteaptă, s-ar putea să nu-ți placă la fel de mult a doua parte.

A tras adânc aer în piept.

— Urăsc să cânt la clape. Am luat lecții de chitară și acum cânt bine. O să continui să cânt la chitară orice ar fi și mi-ar plăcea să rămân în trupă, dar nu vreau să mai ating orga aia niciodată.

Corey și Wayne s-au uitat unul la altul cu ochi mari și fiecare a făcut un pas înapoi.

— Ai luat pe ascuns lecții de chitară?

Dale stătea cu brațele încrucișate, sprâncenele înălțate și colțurile gurii lăsate în jos.

— Nu m-am simțit în stare să-ți spun imediat. Nici nu știam dacă o să mă descurc. Întotdeauna ai fost atât de categoric în privința mea, că trebuie să cânt la clape și...

— Am fost categoric pentru că trupa avea nevoie de un clăpar. Nu de un al doilea chitarist.

Consternarea din ochii lui Dale s-a transformat în rugăciune, implorând ca femeia din fața lui să se prefacă la loc în cea pe care o cunoștea până acum câteva clipe.

— O mulțime de trupe grozave au doi chitariști. Talking Heads. Rolling Stones. Velvet Underground. Iar Radiohead are *trei* chitariști.

— Cine dracu' mai sunt și ăștia?

Dale a aruncat o privire către ceilalți doi, care au ridicat din umeri și s-au îndepărtat și mai mult.

— Sunt niște... voi n-aveți de unde... Nu contează, s-a bâlbâit Oona. Ideea e că putem face trupa să meargă și cu două chitare. Și, dacă avem nevoie, putem găsi un nou clăpar.

— Nimic din ce spui nu are nicio noimă.

A început să pășească în cercuri strânse prin curte.

— Spui că renunți la școală ca să fii cu mine, să fii cu trupa, dar ai învățat un nou instrument fără știrea mea... Ce mai ascunzi de mine?

„O mulțime de lucruri“, voia ea să spună, dar a ridicat doar din umeri.

— Încă vreau să fiu în trupă. Poate ar trebui să-i întrebi pe ceilalți băieți ce cred. Și cel puțin să mă auziți cântând. Sunt un chitarist bun.

„Mai bun decât tine, dar am exersat mult mai mulți ani."

— Cei de la Factory Twelve ne-au cerut să facem un turneu cu ei tocmai datorită *sound*-ului nostru specific, care conține clape. Nu știu dacă ne vor dori fără ele. Nu știu cum va fi *sound*-ul nostru acum.

Dale a încetat să mai dea ture și i-a cercetat fața îndeaproape.

— Nu pot să spun exact ce este, dar ești schimbată.

— Primii ani ai vieții adulte sunt o perioadă formativă în viața unei persoane.

— Uite, vezi? Chiar și felul în care vorbești acum, parcă nu ești tu.

— Dar *sunt* eu. Eu, cea adevărată.

Corey s-a întors în cerc.

— Hei, din moment ce tot facem schimbări, ne putem schimba și numele?

— Dar ce nu-ți place la Early Dawning? a întrebat Dale, cu mâinile ridicate a exasperare.

A înaintat și Wayne spre ei, târșâind șovăitor picioarele.

— Detest să spun asta, dar... mie nu-mi place nimic.

Încruntându-se și încordându-și fălcile, Dale s-a pregătit pentru o ceartă. Dar când a surprins privirea lui Oona s-a înmuiat.

— Oricât de mult îmi place trimiterea la Velvet Underground, nici eu nu sunt înnebunită după Early Dawning ca nume de trupă, a spus ea. Dar tot am putea găsi ceva care să facă o reverență către Velvets. Ce zici de Candy Says?

— Nu știu, trebuie să fim atât de expliciți cu privire la influențele noastre? a intervenit Wayne.

Și-a aprins o țigară și a suflat fum deasupra capetelor lor.

— Dacă le-am mai combina puțin? Ce-ați zice de... Strangers with Candy? Sau, mai simplu, Stranger Candy.

Toți patru s-au îndreptat de spate, străbătuți de un freamăt nou de energie.

Lui Oona i-a răsunat în urechi ceva ce Kenzie pomenise în 1999, despre o cântăreață care a avut un mare succes cu un singur hit în Europa anilor '80. Nu se numea oare Candy Stranger?

— Stranger Candy, a murmurat Dale, cu chipul dogorind și luându-și o figură de băiat rău.

— Ți-l imaginezi deja scris cu litere uriașe, nu-i așa? l-a tachinat Oona, lovindu-și umărul de al lui.

— Cred că la fel facem toți, a dat din cap Corey, rozându-și unghia degetului mare. Crezi că Madeleine o să se supere că renunți la școală?

„Mama. Mama este în viață."

A mai înghițit un nod și a răspuns:

— Cred că o să se împace cu ideea. La dracu', probabil că o să ceară să fie managerul nostru de turneu.

Wayne și-a stins țigara pe tocul cizmei.

— Acum putem să ne întoarcem înăuntru? Am înghețat aici.

Rămânând în urmă, Oona l-a prins de mânecă pe Dale ca să-l rețină.

— Venim și noi într-un minut, băieți.

Când au rămas singuri în curte, el i-a aruncat o privire neliniștită.

— Mai ai și alte bombe?

— Nimic rău. Știi că am plănuit să mergem în Europa vara aceasta, după turneu?

— Nu-mi spune că te-ai răzgândit și în privința asta.

— În niciun caz, încă vreau să merg. Dar vreau să stăm mai mult. Cred că ar trebui să rămânem până la sfârșitul anului. Să ne găsim ceva de muncă pe parcurs, dacă va fi nevoie...

„Dar nu va fi nevoie, pentru că în martie, Croeso va câștiga derby-ul din Florida, plătind cote de 85-1."

— Și cum rămâne cu trupa? Dacă turneul cu Factory Twelve merge bine, ar trebui să folosim banii pentru a face un demo mai bun, să continuăm cu propriul turneu.

— Trupa o să fie tot acolo.

— Și Europa o să fie tot acolo, a replicat Dale, urmând logica ei.

„Tu însă n-ai să mai fii.“ Și-ar fi dorit să-i poată spune suficient ca să-l convingă: că n-o să iasă nimic cu trupa, indiferent de numele pe care îl va purta, că ar trebui să se bucure de ultimele sale zile, fiindcă mai aveau doar paisprezece luni de petrecut împreună.

— Nu vom mai avea o altă ocazie să vedem Europa, a insistat Oona. Poate că sună morbid, dar... asta este singura noastră șansă.

Luându-i amândouă mâinile în ale ei, l-a implorat cu ochii, cu pielea, cu gura lipită de a lui. Sărutul lui Dale punea multe întrebări, dar cel pe care i l-a întors ea nu i-a oferit niciun răspuns, doar că trebuie să aibă încredere în ea.

Când s-au dezlipit unul de altul, el a schițat un zâmbet și a scos un oftat lung, ca și când s-ar fi hotărât.

— Vom găsi o cale de a ajunge în Europa.

Oona s-a întins spre el pentru un alt sărut, dar el a oprit-o cu un braț.

— Încă încerc să mă lămuresc cum va suna această trupă fără clape și cu două chitare solo. Dacă nu merge, atunci va trebui să găsim un nou clăpar. Deci vom fi cinci. Și nu pot face nicio promisiune că vom rămâne în Europa mai mult de o vară. Să vedem cum merge turneul.

— Să vedem cum merge turneul, s-a învoit ea.

Chiar dacă trupa nu avea să lase o amprentă semnificativă asupra lumii muzicii, ea va avea un an la dispoziție să trăiască euforia născută din crearea și interpretarea pieselor. Și chiar dacă Dale urma să moară tânăr, nu se va întâmpla anul ăsta și ea se va bucura de fiecare moment alături de el, strângând amintiri pe care să le savureze în toate zilele de singurătate care vor urma.

Dincolo de asta, nu știa ce îi rezerva restul anului, ca să nu mai vorbim despre cei următori. Viitorul îi arătase niște secvențe a ceea ce va urma, dar erau întotdeauna surprize amestecate cu spoilerele. Crâmpeie, dar nu întregul tablou. Și fie că se lua după vârsta ei interioară, de douăzeci și șase de ani, fie după cea exterioară, de nouăsprezece, era încă tânără și avea zeci de ani de viață înainte, chiar dacă avea s-o trăiască pe bucăți.

Oona avea să încerce mereu să creeze continuitate și sens în viața ei, nu se putea abține, dar avea să și profite de aceste momente de fericire și să le savureze. Oricare avea să fie cursul anilor, era imposibil să împiedice trecerea lor. Nici măcar cronologia nu garantează siguranța. Toate lucrurile bune aveau un sfârșit, întotdeauna. Secretul era să te bucuri de ele cât le aveai. Oona încă învăța cum s-o facă.

De fiecare dată când călătorea în timp, cineva important lipsea din viața ei: Dale sau Madeleine sau Kenzie. Fiecare an era dulce-amărui. Dar era bine și așa.

Vor fi și zile proaste, așa cum sunt mereu. Dar ea va aduna aceste zile bune, fiecare cu lumina ei, și le va lega împreună până când vor străluci puternic în amintirea ei, ca luminițele de Crăciun într-o încăpere cu oglindă.

— Ce-ar fi să ne întoarcem înăuntru și să ne arăți cât de bine cânți la chitară? Pun pariu că o să faci impresie.

Dale i-a făcut cu ochiul, ținându-i ușa deschisă.

Și poate că tinerețea nu este irosită de cei tineri; poate că tinerii știu să-și petreacă tinerețea așa cum trebuie.

Avea să fie un an fenomenal.

17 Melodie cântată de Velvet Underground și Nico, scrisă de Lou Reed și lansată în 1967 (n. red.).

Mulțumiri

Philippa Sitters, îți mulțumesc că mi-ai pescuit manuscrisul din grămada de maculatură de pe biroul tău și că ai pornit cu mine în această călătorie incredibilă. Voi, Lisette Verhagen și Kirsty McLachlan, ați jucat un rol esențial în a-mi împlini unele dintre cele mai mari visuri de scriitor. Sunt profund recunoscătoare că sunt reprezentată de voi trei la DGA.

James Melia, mi-ai citit povestea cu o inimă mare și cu ochi ager de editor și m-ai provocat ca scriitor în cel mai bun mod posibil. Îți mulțumesc pentru înțelepciunea și înțelegerea ta și pentru că m-ai ajutat să fac incredibilul mai credibil. De asemenea, sunt recunoscătoare tuturor celor de la Flatiron care au oferit cartea mea cititorilor.

Rachel Winterbottom, observațiile tale editoriale m-au făcut să forez mai adânc și să mă uit mai atent la nuanțele personajelor și la relațiile dintre ele. Îți mulțumesc că ai primit-o pe Oona atât de călduros și i-ai oferit o casă peste Atlantic.

Erin Foster Hartley, ești întotdeauna gata să citești o ciornă, să ajuți cu idei, să-mi ții un discurs încurajator sau să recomanzi o emisiune ori un podcast bun. Sunt recunoscătoare că te am ca prietenă și partener de idei. Te rog să nu pleci niciodată.

Kelli Newby, știi să oferi critici constructive cu multă căldură și încurajare. Mulțumesc pentru asta și pentru că nu m-ai lăsat niciodată să dispar de pe radar prea mult timp. Ești minunată.

Lauren Scovel, mi-ai trimis niște comentarii editoriale dure și mă bucur că, în cele din urmă, am făcut alegerea înțeleaptă de a ține seama de ele. Îți voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru criticile tale; această carte nu ar fi ceea ce este astăzi fără contribuția ta.

Mulțumesc celorlalți care au găsit timp să citească primele versiuni ale acestei cărți, integral sau parțial: Emily Colin, Bridget McGraw, Jennifer Hawkins, Rachel Lynn Solomon, Shannon Monahan, Sarah Bruck, Nina Laurin, Amy Carothers, Mary Ann Marlowe, Tracie Martin, Kelly Calabrese.

Traci Cappiello, sprijinul și ospitalitatea ta au însemnat foarte mult pentru mine atunci când mă ocupam de revizuirea textului. Nu există destul ananas în lume ca să-mi pot exprima recunoștința.

Michelle Hazen și Zoje Stage: vă mulțumesc pentru deschiderea, observațiile și sinceritatea voastră, care m-au ajutat să mă orientez în industria editorială.

Apropo de industria editorială... Am primit multe (sute!) de refuzuri în anii în care am încercat să mă lansez ca scriitor. Uneori acestea m-au stimulat grație unui feedback amabil, alteori m-au lăsat indiferentă și, în multe rânduri, m-au aruncat într-o disperare profundă. Dar faptul că eram respinsă mi-a sporit determinarea și a pus la încercare ardoarea cu care îmi doream împlinirea acestui vis. Și a făcut momentul acesta mult mai dulce, pentru că nu a venit nici repede, nici ușor. Așa că le mulțumesc tuturor agenților și editorilor care au spus nu. Iar scriitorilor care încă încearcă să-și vadă poveștile publicate le spun să continue lupta lor dreaptă.

Mamă, ție îți mulțumesc că ai supraviețuit, că ai crezut și ai iubit necondiționat.

Și, în sfârșit, tu, Terry Montimore, meriți încă o dată mulțumirile și recunoștința mea. Nimeni nu ar citi această carte acum dacă nu ar fi fost încrederea și sprijinul tău continuu. Tu ai făcut totul posibil. Îți mulțumesc că ai dăruit un cămin inimii și restului ființei mele („Slavă Domnului că nu trăiesc acolo!"). P.S.: Au sunat de la magazinul de idioți – nu au auzit de tine.